

240/2

ספר

חותם תכנית

חלק שני

כולל דוגמאות מספרי הגדול

דרך בים

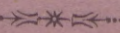
שנעזרתי בעזרה ישׁית להקים עמוריו בשקידה רבה וביגיעה ועמל רב, וששה ספרים נפתחים בו (בס' דרך בים), א] יסוד תורה שבע"פ; ב'] ערכי המושגים (מתורה שבע"פ); ג] מושגי הנמצאים; ד] הכתב והמכתב; ה] נושאי החלכות ותלוקותיהן; ו] כללי דרשות חז"ל ודרכי לשונותיהן. וכל ספר וספר מהספרים הנ"ל הוא ספר בפ"ע, לפי מטרתו הפרטית, וכולם ביחד כנראה להמטרה הכללית של ספרי הגדול "דרך בים". ובספרי (חותם תכנית) זה סדרתי דוגמאות מכל הספרים האלה.

ממני הצעיר כאלפי יהודה

יצחק יעקב ריינעם בלא"ה אהרב מו"ה שלמה נפתלי ריינעם נ"י

אב"ד דק"ק שווינצאן

בעהמ"ח ספרי "עדות ביעקב" וס' "חותם תכנית" ח"א.

שנת תרמ"א לפ"ק.

נרפס בדפוס של דוד לוי ושותפו אברהם אלקלאי בפרעסבורג.

KAUFMANN
DÁVID
KÖNYVTÁRA

B. 270_{II}

ספר
 חותם תכנית
 חלק שני
 כולל דוגמאות מספרי הגדול
 דרך בים

שנעזרתי בעזרהו"שית להקים עמוריו בשקידה רבה וביגיעה ועמל רב, וששה ספרים נפתחים בו (בס' דרך בים), א] יסוד תורה שבע"פ; ב] ערכי המושגים (מתורה שבע"פ); ג] מושגי הנמצאים; ד] הכתב והמכתב; ה] נושאי ההלכות וחלוקותיהן; ו] כללי דרשות חז"ל לדרכי לשונותיהן, וכל ספר וספר מהספרים הנ"ל הוא ספר בפ"ע, לפי מטרתו הפרטית, וכולם ביחד מתאחדים להמטרה הכללית של ספרי הגדול "דרך בים". ובספרי (חותם תכנית) זה סדרתי דוגמאות מכל הספרים האלה.

ממני הצעיר באלפי יהודה

יצחק יעקב ריינעס בלא"א הרב מו"ה שלמה נפתלי ריינעס נ"י

אב"ד דק"ק שווינצאן

בעהמ"ח ספרי "עדות ביעקב" וס' "חותם תכנית" ח"א.

שנת תרמ"א לפ"ק.

נרפס בדפוס של דוד לוי ושותפו אברהם אלקלאי בפרעסבורג.

דבר אל הקוראים.

הספר חותם תכנית הזה, נשתנה מכפי שגועד להיות מראש, כי מעת אשר נגשתי אל המלאכה, וראיתי כי לשוא אחגור שארית כחי לצייר דונמא מספרי הגדול "דרך בים" בעלים אחרים מני אז, החילותי לכונן עמודי, באופן שיהיו גם לספר טוב ומועיל בפ"ע, עד כי לבד יוקר מעלת איכותו יהי גם גדול בכמותו ותחת אשר מראש [בחשבי עוד כי יהי מעט הכמות], יצאתי אף עשיתי שיהי למליץ טוב עבור אחי הגדול לפדותו משביו ומכית כלאו, להגיה עליו אור הדפוס. עתה [שנתרבה בכמותו] דרוש גם הוא למליצי יושר לפתח זיקי מבית מאסרו, להוציאו מכלוב הכתבי יד, ולהביאו לחיי עולם של אור הדפוס, אמנם מי יחכול עלי להמליץ עבורו אצל נדיבי עמינו? ומי יגוד לו? ומי יחוש עלי? יותר ממני; אביהו, עושהו; אשר בזיעת אף ובעמל רב ילדתי וגדלתי, אנוכי אנוכי אשר בראתי אף עשיתי, אנוכי אשר נשאתי וסבלתי ממני הרבה, הנני מחוייב להעמיס עלי גם המעמסה הזאת, להמליץ טוב עלי ולהפית רגשות החמלה בלב אחי עלי. הן לא נמחד מכל מי אשר בשם ישראל יכונה, כי התורה הקדושה היא המאחרת אותנו בכל ימי גלותנו ופורונינו הנורא; והיא השומרת עממותינו ולאומיותינו, וגלוי וידוע לכל, כי רק ע"י קיום מוסדי התורה שבע"פ נתקיים בידינו התורה הזאת; כי התורה הכתובה והמסורה יתלכדו ולא יתפרדו; וע"כ נוכל לומר כי התורה שבע"פ מאחדת אותנו ושומרת עממותינו ונצחיותינו, ולכד כי הענין הזה הוא מאומת מצד עצמו, גם הנסיון העד היותר נאמן, והמציאות המופת היותר מאומת, יעידו ע"ז, כי הלא כל אלו שנתקדעו כאמונת תורה שבע"פ ובאמונת תורה שבכתב לבד יתיימרו, כל אלו הלכו ונתמעטו מיום ליום, עד כי כהיום הם רק מתי מספר ונער יכתבם; וגם אלה המעטים עומדים על פי פחת ההתמוטטת ואין להם שום רגש מרגשי החיים הלאומיות, [הדברים ארוכים בזה], ורק אנחנו עם ישורון, מאמיני התורה המסורה, הננו חיים וקיימים, ורגשותינו חיים ובראים. והנה ידוע כי גם מעלת תושבע"פ בהררי הקבלה והקדושה יסודה, כי כל דברי דברי א"ה; ואולם באשר המדרגה הראשונה מידיעת תושבע"פ הוא ידיעת הפשט, ע"כ נמצאו כמה שבראותם אשר קצרה יד שכלם להגיע למוסדות הפשט, לא יתלו החסרון בקוצר דעתם ושלא ידעו ולא יבינו עומק דרכי תהלכותיה, ורק שירחיבו פה ולשון עלי ועל קדושתה וקבלתה ויתנו עורף לה, ומעת שהתבוננתי בכ"ז לא נחתי ולא שלותי ואמרת עת לעשות להי לברר יוקר תנובות תבונות של דברי הח"ל, ולחראות גם החכמה העמוקה האצורה בדבריהם, וכי כל דבריהם בנוים גם על אדני עומק ההגיון, ולא לבד בחלק א"ה וטומאה וטהרה וכיו"ב, אולם גם בחלק המשפטים אשר בזה הצטיינו חכמי כל עם ועם, ועמלו הרבה לסדר חוקים

דבר אל הקוראים

ישרים ומשפטים נכונים, גם בחלק הזה יש לראות עומק חכמתם, ואך שירדו וחדרו לב כל איש ואיש, בהכחות הצפונות ומקופלות במעמקי הלב כל כללותיהם בענייני ממונות הם נוראים ונשגבים, אשר יתפלא עין כל איש ישר שזכה להבין אפס קצתו מדבריהם הקדושים [וכבר החילתי לסדר ספר בפ"ע, כולל יסודות חוקי המשפטים של חז"ל, כפי דעת תורה'ק וחלוקים עפ"י דרכי ההגיון, וכאשר יוכני ה' להשלימו יהי בעיה ספר יקר, ואולי אעתיקו לשפות המחלכות למען יראו כולם נוגה אור יקרות שהופיע על חז"ל ואך שבמלים קצרים כללו עניינים נשגבים בנוים על יסודי חכמת הנפש וכחותי] וכן בכל חלק וחלק מחלקי דבריהם [כי יש כמה וכמה חלקים מיוחדים בדחז"ל וחשבתי מספר החלקים האלה בספרי הכתב והמכתב], כמו חלק המוסרי וכדומה יש לראות עומק חכמתם הקדושה, וכל מי שיזכה להכנס בהררי בית דבריהם פנימה, ולהתבונן בינה בשום לב, יעמוד מרעיד ומשתומם; ובפה מלא יאמר: אן זה כי אם בית הקבלה הנאמנה, וזה שער המסורה מן השמים. ולתכלית הזה חברתי הספר „דרך בים" הכולל ששה ספרים אשר בכלל הם מתאחדים אל מטרה זו, וסדר חלוקת הספרים האלה הוא ג"כ סדר הגיוני, כי בספר הראשון „יסוד תושבע"ס בררתי היסוד הראשי והעקרי בתושבע"ס, ובספר השני „ערכי המושגים" בררתי עפ"י יסוד זה, כל מושג וכושג, ממושגי תושבע"ס, ובספר השלישי „מושגי הנמצאים בררתי מושגי הנמצאים בסדר הגיון, וכשיעור שיקללו תחתיהם כל הידיעות הנחוצות לתושבע"ס בכל חלקי, ובספר השלישי „הכתב והמכתב", בררתי בח"א [כי הוא כולל ב' חלקים] כמה חקירות כלליות בענייני תושב"כ הנוגעות לידיעת תורה שבע"ס, ובח"ב בררתי כל היסודות והעקרים שיש לירע בענין תושבע"ס, וביחוסה אל תושב"כ, ועל כמה חלקים נחלקו הדינים הנמצאים בתורה שבע"ס. השייכים לתושב"כ, ואשר שם דא"י יש עליהן, ובארתי לזה כל דרכי הבאורים מחז"ל בהקראות, וכל ענייני המדות, והלמ"מ, הכל בעיה בדרך נפלא; ואח"כ בארתי כל הדינים של תושבע"ס אשר שם דרבנן יש עליהן, ובארתי לזה ענייני גזירות, תקנות, וענייני אסמכתא, ויסודי כחות המנהגים עם כל הבאורים בהסוגיות השייכות לזה וגם בררתי על כמה חלקים שיש לחלק דבריהם בהשקף על הנושאים העקרים שהטיפו עליהם דבריהם ובספר החמישי „נושאי ההלכות וחלוקותיהן" בארתי הנושאים העקרים של כל הלכה והלכה [כפי חלוקות ההלכות שחלק הרמב"ם ז"ל, ולפעמים חשבתי ההלכות כפי דרכי השו"ע] והצגתי בקצרה פרטי הדינים המצויינים ומגבילים כל נושא ונושא, והראיתי אך שמהעדר ידיעה זו נתבלבלו אצל כמה לפעמים העניינים, כי החליפו ציונים בציונים, והגבלות בהגבלות; ולבד הידיעות החדשות שיש בו, יש בו סגולה נפלאה לזכור על ידו כל הדינים הפרטים, כי ע"י שידע המעיין הנושאים והעקרים של ההלכה, יזכור בנקל כל הפרטים, ובספר הששי „בללי דחז"ל וד"ל" בארתי בח"א כללי הדרשות של חז"ל, והם בנוים על ארני העומק והעיון והבקורת הנאמנה; ובח"ב בארתי כללי לשונותיהם. סוף דבר, ספרי „דרך בים" הוא מקיף בע"ה כמעט כל ענייני תושבע"ס ותהלכות ידיעותי, וכפי שכררתי עתה הספר הזה „חותם תכנית" יהי ג"כ ספר טוב מועיל בפ"ע, וגם כשיזכני ה' להוציא לאור ספרי „דרך בים" בכ"ז לא יאבד ערכו ושווי, כי יהי כמו קיצור ותוכן מהספר ההוא, ותגדתי שארית כתי להוציא לאור, אבל כבר נלאיתי נשא משא הרוצאות [כי הבי' חלקים האלה הריקו ממני הרבה כסף].

דבר אל הקוראים

ונפשי עלי תשתפך בראותי, כי לא זכותי להוציא לאור גם הם/ חותם תכנית הזה בשלימותו, ע"כ הנני עומד בפה לבקש רחמים וחסד מאתכם קוראים יקרים ונכבדים, תיקר נא נפשי ונפש ספרי בעיניכם! שוו נא נגד עיניכם מטרת הספר ועמלי ויגיעי עלי. לא למעני הנני מבקש חסד; הנני יושב ת"ל בעיר כבודה אשר ימרוני לטוב ולחמי נתן, ומימי נאמנים, [ולתענוגות בני אדם אשחק], אבל למען ספרי, הנני מבקש ממכם עזר וחסד, ידעתי כי אומתינו הקדושה מוקפת ומעוטרת במדת הרחמים והחסד, והאיש שדופק על פתחי נדיבים, ופושט ידו, לא ישיבנה ריקם, כי יריקו עליו ברכתם; אבל מה יעשה האיש שאינו יכול להשפיל כבודו, וכבוד ספרו, לסבב עמו על פתחי נדיבים, ויש אנשים שמתבעם אין בכחם זאת, ואינם מבעלי המלאכה הזאת; ואוכל לומר בפה מלא כי אנוכי הנני ג"כ אחד מהאנשים האלה; כבר הדפסתי שני ספרים [לבר הח"א מס' חו"ת הזה]. בכ"ז לא יאכר עוד איש אחד, כי באתי לביתו וספרי בידי להושיטו אלי, כי רגשותי לא יתנוני להשפיל כבוד התורה, עדי בשחק כי אנלי דמעות יתגלגלו מעיני, עת אראה, אך שיווילו איזה מחברים כבודם, ויזוללו כבוד ספרם, לסבב על פתחי נדיבים, ולבר זה גם מצבי לא ירשני להרחיק נדוד מביתי על זמ"ר, כי הנני עמוס פה בעבודה רבה וגם יש לי עוד הרבה לעבוד עבודת ספרי דב"י, כי יש עוד איזה ספרים שיש להשלימם ולסדרם עוד בסדר הנכון, וע"כ אוכל להיות רק במקומות מעטים, ולמען שיגיע גם להמקומות שלא אחי בעצמי [באשר נצרך לי כאד המחיר של הספרים, בשגם כי הנני רוצה שיתפשט בכ"מ] אראה בדעתי לשלחו ע"י ב"ד להאנשים המבינים בעם והנדיבים; והנני לבקש מכבוד מעלתכם שתתבוננו בדברי, ואחשוב כי או תעניקוני מברכתכם ותשתדלו לפרסם טובו בעולם בכדי שיהי בידי להוציא לאור, המבינים בעם! מה אני שואל ממכם? רק לראות בו בעינים פקחות וטובות, ולהתבונן עלי בשום שכל ובלב טוב; לא להרבות הוני וכבודי אבקש בזה, רק להחיות את ספרי ולהופיע עלי אור חיי הרפוס; לולא יראתי עבור עלוקת הקנאה אשר מצצה ומוצצת כל לשד חיותינו הייתי בטוח בע"ה כי יתרבו שוחרי טובת ספרי אבל בזכרי בעלוקה הזאת ובארסה המר והאיום תעבור על כל בשרי רוח קוד ורעד, עוד דבר אחד לי אליכם קוראים יקרים בחלק הזה הבאתי כמה עניינים מס' הדרושים שלי ומבאורי על ע"י ומ"ד תתבוננו היטב עליהם ואולי תראו לחזק את ידי גם לזה כי לפי דעי יש בהם עניינים יקרים ונחמדים בע"ה ואם כי בכ"מ כתבתם בקצרה אולם יספיקו לאנשי לב אשר אליהם אישים דברתי. ובוה אישים קנצי לדברי; ואל ה' אערך תפילתי, כי הוא יהי בעזרי להשלים את אשר החילזתי, לכבוד שמו הגדול, לפאר ולרומם כבוד תוה"ק, ותו"ל הקדושים והטהורים, כי זה כל ישעי וכל חפצי.

הכ"ה יום ג' ו' תמוז התר"מ שווינצאן.

יצחק יעקב בלא"א הרב מו"ה שלמה נפתלי ריינעם

אב"ד דפ"ק הנ"ל בעהמ"ח ספרי "עדות ביעקב" וס' "חותם תכנית" ת"א.

חותם תכנית

חלק שני*

הערות לפ' ששי מס' יסוד תורה שבע"פ.

(ח) ונהגצלת התענוג והלעזר הזכירו הקדושים, והראו כי הם נגזלים זה אל זה, כי בכלות הלעזר יתחיל גזול התענוג, וכן להיפוך [יודוע כי ה' סאקראטעם אונר ג"כ כך צעת שהרגיש עונג ונהקרת הנגלים] אוננס צס' הדרושים שלי כתנתי, כי רק צנוגלות הם נגזלים זה סנווך לזה, אלל צסצת ונגלותם הם ונעורבים תנייד זה צזה, כנו חס אחד יעשה ונשתה וטונחה ויזיל ע"ז רוצ כסך ויתענג ואלד ונזה, הנה ונעלם הזלת הכסך הי' ונרגיש לער, ולו הי' נאלד וננוו סך כסך כזה אז הי' לערו גדול ואלד, ול"כ התמעטות כספו הוא סנה להסצ לער ויגון ופה הוא ונתענג עוד ונזה, וצנוגלות הלל הי אפטר שיהיו שניהם ציחד. וחולס צלור הענין הוא כי נגד רוצ התענוג צטל הלעזר עד שנהפך להיות עונג ונוש, וכן הוא צאכילה וטתי' והלצשה ודירה וכל התענוגים שצנולס, והארכתי צזה צצאור ד' הזוה"ק פ' וירל דעל הקרל וירא וירך לקראתם הציא סס ונאנר גדול צענין ונוניתה ונוניתה לדיקים עיי"ש. דהנה ידוע דהקצ"ה סיצצ אז סלל יצלו אורחים צכדי סלל יעריה צעת חליו, וחולס ונרוצ לרקן נלעזר ונזה עד שהקצ"ה הזונין לו הונלככים צדנות אנשים, וישנח לקראתם ורץ צכל כחו, כי ונעולס סונחתו ון ונלות הנכסת אורחים לל הרגיש ונאווה צהלער, וכן הוא הענין צנויתת לדיקים כי צליירס העונג הנפלל לל ירגישו ונאווה לער ונויתת [וכונת הזוה"ק היא על ערך שיויו ונשני הנושגים האלה]. וזהו כונת הסכס ונכל אדם סאנר צשה"ס (ה' ו') שימיני כחותם על לבך טאהי קסור ודצוק להעניינים הפניינים ונאללותם הם העניינים העיוניים כחותם על ורועך וגם להעניינים החילוניים הם הנולות הנועסיות, כי הלל כי עזה כמות אהבה, האהבה הנעועה צלל כל איש וניסרלל היא

(* מצד סבות שונות הפסקתי ספרי חותם תכנית (שהרפסתיו בשנה זו) באמצע עד כי על ב' פרקים האחרונים (היינו פ"ו ופ"ז) מס' יסוד תורה שבע"פ לא באו גם ההערות ע"כ התחלתי עתה להדפיס ההערות והנני מבקש מכל מי שהגיע לידו ספרי חותם תכנית כפי שיצא מביה"ד או שיחבר אליו גם החלק הזה מי באמת הם אחד ומצד זה כתבתי הדפים בסדר שהם הולכין מח"א כי לא נתנו להתחלק זמ"ז.

קנ חותם הערות לפ' ששי מס' יסוד תורה שבע"פ תכנית

עזה ונאד גם צעת אשר בי קשה בשאול קנאה גם צעת אשר קנאת ציתך חלכתני והוכרתי לכבוד כל היסורים שצבולם ולמות ונות אכזרי [עיי"ט צו"ר] גם אז הראיתי כח האהבה שלי, ואמר הוא כי ונאד אשר רשפה רשפי אש שלהבת יה כי הנכסי תלייר ונעמדה ציחוסה לדיקות ה' צערך דניקות האש החלקי והצנעי להאש הכללי והיסודי, כי ידוע שנטבע האש לעלות להתדבק צוקורה ובכלליותה, ואולם כל עוד שנאחזת צנוסאה אין צכמה להתגבר עליו, כי היא קטורה אלי' ואולם הרשפים הנפרדים יעופו נייד לנעלה להתדבק צוקורם ובכלליותם כחפסם הטבעי וכונשפטו כל חלק הונשחוקק להתדבק לכללו, וצאופן זה תלייר האוונה הנפשות צערך תשוקתם להתדבק צוקורם, כי הם רשפי אש חלקי השלחנת יה, וע"כ ונשחוקקים תנייד להתדבק צוקורם ובכלליותם, ואולם הגויות תקשרם צקשר אנויך, וע"כ צעת שיגיע להם ענין ונסי"ג, יעריכו אז העונג הנפלא ונשחוקרותם ודיקותם, וגלל כן ונקטם ונהקצ"ה צעד הנכסיה שישנרם שלא יאצדו חלילה התיכונים השוונרים ונענעדים צהאוונה טבע תשוקתם האלהית, כי העיון והנעשה הם האנונעים הנעלים, השוונרים הנאנונים ונשגיחים על קיום הטבע הזאת, והארכתני צצאורי שם צכונה ענינים. עוד צארתי לזה כי צצנע יתצטלו גם החושים ז"לזו כנוו צעת שאחד נשים ונצבו צאיזה דבר ויעניוק צזה לא ישנוע ונה שונדברים קציצו וכן הוא צכל החושים, וכח העיון ונלויין עוד יותר צזה כי יש צכח האדם הנעלה להעניוק עיונו צעיון רוחני, עד שכנועטו יתצטלו כל חושויו לכח העיון ולא ישנוע ויראה שום דבר, לא ירגיש כוסף האכילה, לא ירגיש שום כאצ וצער וכנוו טסופר צשצת (פ"ח ע"א) על רצח שונרוב עיונו לא הרגיש כאצ האצנע ונזילת הדם. ואם אוננס כי לעיל (פ"ג הערה ג') כתצתי כי ונליחות הלער ונחגבר על הליורים אולם היא רק צאנשים צינונים אצל האנשים השלונים שחיים חיי הרות, יפעלו ונאד הליורים עליהם, והרצה הארכתני צספרי צזה, ופה רציתי רק ליתן ונוטג קלתי ונענין ונסי"ג ואיך כי האדם יכול להגיע לנדרגה כזו שלא ירגיש כ"כ היסורים, וכ"ז ונאוונה צפי חוקי הטבע שנטבע צנו. ובצ"ז נודה ולא נכחד כי תכצד עלינו עצודת הליוור ונזה דצד אשר צדורות הקדוונים קיינוו צפועל. כה הסגנו עשר ונעלות אחורנית להגשים כל ההרגשות הזכות. —

(3) צס' הדרושים שלי ערכתני על הדברים האלה כונה דרושים נכצדים והראיתי דצכלל יש צתן שלשה יסודות, א) השתוות של התחצרות שני וניני החיים להתחצרות שתי יריעות זל"ז, 3) דניון של קליעת רגעי חיי האונן על יריעה אחת לצוית ושזירת החושים על יריעה שליונה, ג) אפשרות העלאת עסקי הגופניים לנדרגת ענינים הנפשיים והרוחניים. ונחייבים זל"ז, כי אחרי שיש לצצר שני החיים [כיבוד ה'א'] וננן כי צדרך הונליה נדונו לשתי יריעות הונתחצרות זל"ז, אשר רק צעת שחוטי היריעות טוים ושזורים זל"ז אז יתחצרו ציחד [כיבוד הצ'], ונחייבי גם אפשרות הרננת עסקי הגופניים לנדרגות ענינים הנפשיים, דאל"כ צהכרה שיריעת חיי הזוננית תהי' ונלחה נקצים נקצים חלולים חלולים [כיבוד הג'] וגם צארתי שיש להיסודות האלה הרצה חולדות ובררתי כי היסודות האלה היו ליסודות ונוקדות ולאצני חן צעיני החושים האלהיים וצעיני חז"ל הקדושים, ויסדו עליהם כונה ונתיכלי ונשליהם וחידותיהם, ופה נכאר איזה ונתן וצקצרה. צצ"ר נך (פל"ט) זה אברחם שאיחה את כל באי העולם

הורותם הערות לפ' ששי מס' יסוד תורה שב'ע"פ תכנית קנא

הכוונה שהורה איך לחצר ולאחות כל רגעי הזמן זל"ז וכמו שאנחנו שם בזה שהוא מאחה את הקרע כי נודע אשר א"ח ה' הראשון שהורה, איך להעלות כל ענייני הגוף על יזנח הנפשי וכמו דאיתא זירי' אברהם ברת ברית עם היצה"ר וצ"צ (י"ז ע"ח) שלשה לא שלני צהן יזה"ר אצרהם כו' והיינו שלא הרגיש ונאווה ונסום הנאת גופני ועשה כולם לש"ס. וז"ש בצרכות (ו' ע"ב) כל הקובע מקום לתפילתו שזבל תפילותיו וקצותיו יש לו רק ונטרה אחת [כי הליווי וקציעת וקום הגשוני וכוין לעונות חוצת קציעת הנוטרה היחידית כי, עפ"י סדר ההעלקות ופעולות הגשוניים לניורים הרוחניים הם וכוונתם ונושם זל"ז. וכמו שנתזרר צע"ה בספרי מושגי הנמצאים] והוא ונפאת כי כל עסקיו הגופניים הם רק כשזבל עניינים הנפשיים והרוחניים, וזה שקק על תכליתם יחשבו לנפשיים ורוחניים ונקראים כולם בשם אחד בשם שלימות הנפש אלפי אברהם יהי' בעזרו יען כי א"ח כבר עשה כן וראו כולם איך שהקצ"ה עזרו לזה וגדל והלגיה ואלד. וכשמת אומרים עליו אי חסיד אי עניו מתלמידיו של א"א, כי ההולך בדרך זה נחשב ותלמידיו של א"ח, יען כי הוא סבל הנוסלה הזאת, וכמו שאנחנו באצות (פ"ה וי"ט) מה בין תלמידיו של א"א לתלמידיו של בלעם הרשע, הרנון, דע עד היכן ונגיע ההדל שזניהם עד כי תלמידיו של א"א אובלין בעוה"ז ונחלין העוה"ב, כי גם רגעי אכילתם ושתיתם נחשבו ועניינים הנפשיים ונחלין גם על ידם העוה"ב שנאמר להגחיל אודהו יש, כל רגעי חיים יחשבו אל ענייני ישות והיה ולא אל ההעדר וההתאפקות, כי הרגעים שאינם ונתייחסים על חיי הנפש הם ככלל העדר ואפקס, ועי"ז ואוצרותיהם אמלא רגעי הזמן הם כונו האולרות, כי כונו האולרות עשויים שיתנוללו צר וכדוונה ונדברים הותייחסים לאולרות, ובאם שלא יתנוללו הם רקנים וחסרים ונתכליתם, כן כל רגעי הזמן עשויים שיתנוללו בזונוני התורה והחכמה, והרגעים שאינם ונתייחסים אל עסקי הנפש הם כונו אולרות רקים, וא"כ עי"ז שיודעים איך להחטיב עסקי הגוף לעסקי הנפש הם נחשבים ותלמידיו של א"ח [בזה יש לראות כח ההדל ציניהם, כי גם ויהפעולות אשר כחגוניותם ונשתווים בהם תלמידיו של א"ח עם תלמידיו של בלעם כונו עסקי הגופניים, ככ"ז ההדל רב ציניהם ונלד הדל הנוחשנות ונתכלית]. וז"ש ציונא (ע"ה ע"ח) גד שדומה לזרע פשתן ביבעולין כי באשר הוין הי' לחם ויין השניים שירד לאכילה, ע"כ בלא ספק כי טבעו ואופן ירדתי ותכליתו היו כולם באופן זה שילמדו והם אופן תנאי ההתנהגות באכילה כפרט ובענייני עסקי הגופניים ככלל באופן שיתחשבו אל עניינים הנפשיים, [באחתי כל פרשת הוין באופן זה אשר כל ענייני הוין היו כעפיים והנלכות הנהגה בעניינים הגופניים], ואחרי כי ונתנאי השלימות הוא לטוות ולשזור חוטי הרגעים והזוונים זל"ז, וגם הרגעים ויהתעסקות באכילה יהיו עווים וארוגים צידה, ע"כ ירדו בתמונת זרע פשתן ככדי שידעו כי גם ויהם יש לטוות חוטים שלונים ולשזורם בחוק יריעת הזמן. ועד"ז ונתפרש כוונת חיוצ באנחנו (ז' ח') הלא צבא לאנוש עלי ארץ, נבא הוא קיצון חלקים לתכלית אחד, כי האיש השלם יש לו לקצן ולאחד כל רגעי הזמן לתכלית אחד, והגם שהוא ונוכח לעסוק בפעולות שונות היינו גם בפעולות הגוף אשר הם ונתפרדים לכונה חלקים. אולם וכישי שכיר ישי, כמו השכיר אם כי הוא עושה פעולות שונות ככ"ז בהשקיף על תכליתם הם נחשבים לפעולה אחת כי כולם ונולל רנון הצע"ב, כן האיש השלם ששוני נקודה זו לנולל רנון הקצ"ה

קנב חותם הערות לפ' ששי בס' יסוד תורה שבע"פ תכנית

ככל פעולותיו ועסקיו [כי הקב"ה הזהיר ג"כ על שגירת הגוף ורק באופן שיכוין בהם
 קיום ענייני הנפשיים] ונתאחדים אלנו כל חלקי הזמן לתכלית אחד. והאיש שנוהג כן
 שידוע ויזיין דרכי השלימות וינסתדל לארוג ונסכת החיים כנדרש הוא ויסקיף על ענין
 הנות שתי השקפות. (א) השקפת הנונוחה, כי אז ישיג השגות הנעלות אשר זהו הנונוחה
 האנושית [ע"ל פ"ג הערה ז']. (ב) השקפת השכר, כי אז יצא על שכלו כי ההשגה היא
 שכר פעולתו. וז"ל ונלד השקפת הנונוחה יהיה כעבוד ישאף צל, דהעצד הוא שקניו קנין
 עולם ושואף ללל הליכה רק ונלד הנונוחה, ונלד השקפת השכר ובשכרו יקוה פעלו,
 כי השכיר יום ונקוה ללל הליכה צדדי שיקבל שכר פעולתו. אונס בן באופן זה שיש
 להצדק ולאחדם לתכלית כשגב הנחלתו לי ירחי שוא ולידות עמל מנו לי, כי
 מתחברו לתכלית שוא ועונל גם שבבתי ואמרתו מתי אקום ומרד ערב ושבעתי נדודים
 עדי נשף, כי כ"כ עצרו הינוים כונו הגה ופנו באין שום תכלית עד כי צכל לז לפיתי
 רק על העצרתם, כוונטט הדבר אשר לונטא יחמז לצעליו שיטנוח בהפטרו ונונו. אולם
 אחשוב כי כ"ז הוא ונודל הכאז יען כי לבש בשרי רמה וגוש עפר עורי רגע וימאם.
 אונס תכלית דאגתי הוא רק ע"ז אשר ימי קלו מני ארה, כי התאפסו לגנורי עד כי
 אין לטוות ונהם שום דבר ארוג והכוונה כי אין לארוג ונהם היריעה הזנונית וע"כ
 ויכלו באפס תקוה, כי צעת שארינת היריעה הזנונית הולכת כטורה יש תקוה שתתחבר
 גם אל היריעה הנלחית, אזל אללי כלו באפס תקוה. וזהו גם כוונת הונלך חזקי' בונכצו
 זישעיי' (ל"ח י') אני אמרתו בדמי ימי אלכה, אחת ונהתולדות היוולדות ונהיסקודות הנ"ל
 הוא כי כל הינוים הם קצות ונוקוצים עלות ועלולים, באופן אשר רק צכלות יוני
 החיים הקוצים להאדם ונראש אז יוניא תכליתו הנלחית, ואם יחסר לו יום אחד לא
 תתחבר היריעה הזנונית אל היריעה הנלחית, וע"כ הוניתה הונקריה שהאדם ונסצב לו
 צעלנו וועדרת ונונו התכלית [וזהו אחד ונהטענוים שהנאצד עלונו לדעת אין לו חלק
 לעוה"צ ועי' יה"ו (פ"א ונהל' אזל הי"א) וכונון] וע"כ אונר כי חשצני סכצנתי עלי
 הנות קודם הזון ח"כ צעת אשר הינוים שתקו ודונונו ונהלויא תכליתם אז אלכה בשערי
 שאול, אחרי כי פקדתי יתר שנותי, כי נעדרו ונונוי יתר שנותי שהתעתדו לי ונראש
 כשיעור הדרוש להולאת התכלית ח"כ הלל לא השלימו כלל עוד תכליתם, וע"כ אמרתו
 לא אראה יד, לא אזכה להשיג השגה אנונית ונאלהות כי הלל יה בארץ החיים רק
 שם יש להשיג הליורים האנוניים ונאלהות, ואחרי כי לא אזכה לזה, ח"כ אשר ערום
 וידיעות הנעלות האלה, וכל פעולת הטינוי ונוייתי יהי' רק ונה אשר לא אביש אדם
 עם יושבי תבל, שאפרד ונחצרת בני האדם החיים עוד עלי אדונות דורי זון חיי נטע
 ונגלה מני באהל רעי, כאהל של הרועה אשר הוא ארעי ונעשה על עת קלר ואח"ז
 יקתרוהו ולא ישר שום זכר ונונו קפדתי בארג חיי, כי תחת אשר צהשלונת החיים
 הקוצים ידונה ליריעה טויה, אזל עתה צונלצי שחצנתי אז טויתי חוטי החיים שלי
 לחוטים קלרים שיזוננו להאורג צעת אריגתו, ויראה כי ונקיורם לא יללחו לאורגם
 בהיריעה יחחכס ונ תכריך החוטים ויסקלס שלא יכסו בהיריעה, כן חצנתי על חוטי
 יוני חיי והוא ונאוונת עם הרעיון הנ"ל. ונצלי להעתיק עוד באורי על ונאוורים הפרטים
 שיש לי צה כי רצים הם אעתיק עוד ונעט ונחוכן הדברים שחצנתי צדרום אחד
 ונעניינם האלה צדרך כלל, כי הראיתי אשר יסוד ועקר כל הצריאה הוא האהבה

חותם הערות לפי ששי מסי יסודי תורה שבועית תכנית קנג

ואחרי שיש צין כלל הנצרכים, ויש קשר כללי הנוקט ונאחד כלל הצריחה ציטר, והקשר הזה נוקט ונאחד כל חלקי הזמן באדם הפרטי ונוקט כל וצין האנושי זל"ו ונוקט גם כל הגוולאים להאדם, וכ"ז הוא צורך כלל אצל צפרע יש נדרגות ונדרגות ציה, הקשר אשר באדם הפרטי בכל חלקי הזמן ובכל פעולותיו השונות הוא קשר אינץ ומזק, וכן הוא הקשר אשר צנין האנושי בכלל והקשר אשר צין כלל הצריחה עם האדם הוא חלוט ונעט ונדרגת הקשר שיש בכלל וצין האדם, ובהקשר אשר בכלל הצריחה יש ג"כ נדרגות ונדרגות כי הצי עם הנדצר קשור יותר וכפי הזונה והלונה יותר ונדרגות אצל בכלל כולם קשורים ונתאחדים, ונלח הקשר החזק שיש צנין האנושי בכלל, נעטך כי אם אחד יחטא יגרום הפסד גם להאנשים הנקיים, כי כל הדברים הפרטיים שעושים בקשר אחד והקשר הוא תנאי הכרחי צהם צהכרח שהם פועלים ונפעלים זה ע"ז וז"נ, וע"כ אם יתקלקל אחד וצן הקשר יגרום הפסד להשאר כי עי"ז נתקלקל הקשר ונתפרדו כולם ורק כשומר הנקולקל לא יגרום עוד קלקול להשאר, כי כבר אינו עומם [ויש לי ציה כלל וניסוד צרכי ההלכה וע' סנהדרין (פ"ה ע"ב) אמ"ל דלולב א"צ אגד האר לחודיה קאי בו' ואמ"ל דצ"א גרוע ועומד הוא, וע"ל פ"ה הערה צ] וזהו גם אחד וניסודי הענין של קצנות כי וזה שהנהנה והערף צאים תחת האדם הוא נלד השמותם וכן הוא גם הונחה והדברים ארוכים, וז"ש צנ"ר ריש פ' פנחס אמר הקב"ה בדין הוא שיטול שברו לבן אמור הנני נותן לו את בריתי שלום גדול השלום שנתן לפנחס שאין העולם מתנהג אלא בשלום והתורה כולה שלום, שנא' דרבי' דרבי נועם ובל נתיבותי שלום, ואם בא אדם מן הדרך שואלין אותו שלום וכן שחרית שואלין לו שלום ובאמש כך שואלין בשלום כו', כי ציה שפנחס הקדים לנער החוטא צכדי שחטור הונפה החאה, כי הוא וצין ונערת האחדות וההתצרות ופעולתה וכנ"ל, וע"כ ראו הוא להכנס צהיכל עבודת הקצנות אשר יקודם צנוי על ונערת ההתאחדות וכנ"ל, ואמ"כ הראו איך כי עפ"י כח הקשר וההתאחדות הזה ונתאחדים גם כל חלקי הזמן וכל חלקי הפעולות השונות ושתלונים ציה עד שחשצים כולם כאחד, ועז"א גדול השלום שנתן לפנחס שאין העולם מתנהג אלא בשלום, כי צאשר צהכרח לעסוק צקנייני הגוף וכפי פעולתם החילונית יש להם לגרום פירוד, צכ"ז ושתלונים ע"י הקשר הזה, ואולם הוא רק וני שנתנהג צהם עפ"י דרכי החורה וז"ש והתורה כולה שלום וכו', וכח של הקשר הזה גדול כ"כ עד כי גם צעת שאדם נוקט לדרכו צעסקיו אם יחטוב ההליכה ע"ד השלימות לאחדה עם ענייני הנפש, אז נכנס ג"ו תחת קשר הכללי ונלד זה שואלין אותו בשלום אם הפיק ונערת הכוונת הזאת צדרכו ואם לא נטה וצן השלום הכללי צדרכו, ועל אופן זה ונתפרט שם כל ד' הוי' וקצתי ונלד. ודע כי ונלד נעט של הקשר הכללי הנ"ל, יש שלשה פרטיים צוצים הונגדלים ונורונויים דרכי ההנהנה של האנשים ונחנים אחרית ותקוה טובה לכל איש יהודי. א) התעלות פעולות של אנשים פשוטים לנדרגת השלימות, כי כונו שצאדם השלם ונתאחדים הפעולות הונעטות הגופניות עם קשר הנפשי, כן גם האנשים הפשוטים שונצלים רוצ עתותם צעניי הגופניים אם צנעט העת הפנויה יעסקו צתפלה וצחורה כפי כחם, ויראו לחזק ידי לוודי חורה אז נחטבו החיכונים של אנשי הונעלה ונתקשרים עומם בקשר השלימות. ב) התרונונות פעולות הפרטיות הגופניות של אנשי ונעלה לנדרגת פעולות הרחניים והנפשיים וכנ"ל. ג) חלק הונעלה נחטב ככל

קנר הותם הערות לפי ששי כס' יסוד תורה שב'ע"פ תכנית

הנונה, כי אם ישתתפו אנשים רבים בפעולה אחת יחסז על כאר"א כונו שהוא עשה בשלימות. וכבר הוסיפו לנו חז"ל את כוס התחמוצין והישועות הזה לחזק את לבבנו והראו כי גם ציוס הדין צעת שהקצ"ה שופט כלל האוונה אז יצט על שלשה הפרטים האלה להוליא כאור ונשפט עונו וזש"א צר"ה (י"ח ע"א) דעל הא דאיתא צנתני' ברה"ה כל באי העולם עוברים לפניו בבני מרון, אינרו צגנ' מאי בבני מרון הבא תרגומו בבני אימרנא, והוא נגד הפרט הא', כי כונו האלף שנכנסו לדיר ע"י קדושת העשירי ונתעלים כולם ונפחת כי רק על ידם נתקדש כן האנשים הפשוטים ונתעלים ע"י עילוי של איש הנועלה אם הם עזרו לו להתעלותו [וגם שונרים עתות הנועלות שלהם לעסוק צתפלה ותורה וכנ"ל]. ר"ל אמר במעלות בית מרון, הוא נגד פרט הצ' כי כונו ההולך לעליה ותכליתו הוא לצא אל העליה, צכ"ז נחשזו הליכות הנועלות ונכלל ציאתו לעלי' כי צלעדם לא יגיע אל העלי', כן צהאדם השלם שתכליתו הוא לעלות בעליית התכלית והשלימות נחשזו הפעולות הגופניים ונכלל זה, ר"י אמר שמואל בהיילות של בית דוד, והוא נגד פרט הג' כי כונו אנשי לצא שינלחו צנלחונה ינתן אות כצוד לכאר"א הגס שכ"א לצדו לא היה וננלח, אולם גם להיפוך י"ל כיון דאם לא היו כולם לא הי' יונל הנילוח נחשז כל אחד כאלו הוא הנונלח, וכן הוא צעשיית דצר עוצ ונועיל ש"א שאל צלתי ההתאחדות וההשתתפות של אנשים רבים תחשז על כאר"א כאלו הוא לצדו העושה. סוף דצר כי צנחשזה טהרה וזכה יש ציד האדם להעלות כל פעולותיו לנדריגת השלימות, ועל ונדרגה זו התפלל דע"ה צעד כלל האוונה ואינר צתהלים (קצ"ז ט') אתהאלך לפני ה' בארצות החיים, ואיתא ע"ז ציונא (ע"א ע"א) אמר רב יהודה זו מקום שווקים היינו כי גם ההליכה צשווקים שהוא רק לעסוק צקנייני הנוף יחשז לההליכה צדרכי החיים הנפשיים והתפלל ע"ז כי ידע שזהו הללחת האוונה ורלה שהגס שהוא דצר נקל צכ"ז לא רבים יחכונו צזה וכדצרי צנו הונלך צקהלת (ח' צ) אשר עשה האלקים את האדם ישר, שיהי לו רק ויטרה אחת צכל תנועותיו ופעולותיו והמה בקשו חשבונות רבים, כי הפעולות הגופניות אם לא יתאחדו ע"י ונחשזת השלימות יתחשזו כאר"א צפ"ע ויתרצו ונשפר הפעולות תחת שהי' צידו לאחדם שיחשזו כולם לפעולה אחת ע"י תכליתם הכללי ונשלימות הנפש, וצדרשותי הארכתי ונלד ופה קלרתי ורק עוד ציאור על ונאונר אחד אונרתי להליג פה. צוי"ר וינורע (פי"ז) כשהציאו שם איזה דרשות על הקרא כי אין חרצובות למותם ובריא אולם איתא שם ר' דוסתאי אמר בשם ר"מ האשה היא טווה מעה אחת עבה ומעה א' דקה אלו הציבום לעונות ואלו לאשפליטין, ולדעתי יש צזה ונליגה נשגבה, דכצו כחצנו דקליעת היינים נדונה לטויות החוטים, ונונילא ונוצן דזנן של עסקי הגופנים הם כחוטים עצים ונהרוחניים הם כחוטים דקים ועי"ז שנתערצים ציחד נלרגת היריעה ככלך וצכל טוי' הוא ג"כ כך כי האורגים ונערצים חוטים דקים צתוך העצים, ועי"ז ונחצרים גם העצים זל"ז, וזהו יסוד היפוי והסידור של האריגה והטוי', אלל הטוי' שהיא רק ונחוטים עצים לא יתחצרו היטב, וגם לא יהיו להם שום פלר והסידור, וזהו כוונת הנו' צעת שונדצרים ונהנהגת הרשעים אונר, כי הם לא השכילו לעשות כונו האשה הזאת כי האשה היא טווה מעה אחת עבה ומעה א' דקה ונערצת צהטוי' חוטים דקים ועי"ז ונחצרת היטב היריעה ותלל ונהודרת צתכלית היפוי והסידור עד כי תצא גם צהיכלי ונלך, אלל הם אינם עושים כך וכל היריעה הזוננית

חותם הערות לפי ששי מס' יסוד תורה שבע"פ תכנית קנה

שלהם היא רק וחומים עצים [ונפעלות הגשמיים] צאין שום חוט דק [צאין שום רעיון רוחני ונחמי] וע"כ לא תלכה היריעה לשום דבר והיא ונלחה ונעונות ופסעים והוה כוונתו כי הורה בצלצע הנוטל ואורן אלו לעונות, הרשעים האלה שאינם ונערים שום חוט דק בכל היריעה הוי' רק יריעת עונות [כי צאנת לא תתארג ולא תתחבר ביחד ורק לזה תתחבר צאנר כי היא כולה כאחד ונלחה ונעונות] ואלו היריעות של הנשים שנותנות גם חומים דקים לאיספלטין יוללחו להיכלי ונלך וכן הוא צאנשים השלמים שונסתלים לערב חומים דקים בתוך העצים [לערב כוונה רוחנית צפועלות הגשמיים] תתארג יריעתם הזונית כצוב, עד שתללח להיכלי ונלך [כי היריעה הזאת תתחבר אל היריעה הנחמיית] והיא ונלחה נכבדה ונלד וע' ודרש שוח"ט (נזנור ע"ג). —

(ג) ראיתי להעתיק ונצאורי על ונ"ר ונאנר אחד אשר הוא נוסד על הרעיון הנ"ל כי קרבן הוא הלינווד של ונסי"נ. צנ"ר נח (פל"ד): וירה ה' את ריח הניחוח הריח ריח של א"א עלה מכבשן האש, וירה ריח של חנניה מישאל ועזריה עולה מכבשן האש משל לאוהבו של מלך כו'. וירה ה' הריח דורו של שונד רב שלום צסס ר' ונחננא בר זעירא אמר: ונשל לונלך שהי' ונבקש לצנות לו פלטיין על הים, ולא הי' יודע היכן לצנותה ונלח לנחית של אפולסונין והלך והריחה וננה ארתה עליו שה"ד כי הוא על יונים יסדה ועל נהרות יכוננה צאיזה זכות צזכות זה דור דורטיו ונצקטי פניך יעקב קלה". ונצלי להאריך פה בהדקדוקים כי הם גלויים ועוונדים וכ"א יראה כי אין שום וננצן צדצריהם אונר צקרה. אחר הנוצול הצטיח ה' על קיום העולם, וקיום העולם תלוי בקיום האוונה, וקיום האוונה תלוי בקיום הדת, צנישך זינן האוונה וקורות' היו כונה זוננים אשר הדת הי' צככנה גדולה, ולולא שה' הקים תנייד אנשי לצב שהערו נפסם צבלל קיום הדת אז נצצת כצר זכרו, והי' גורלו כגורל כונה דמות אשר נצכחו כצר ונלך, כל וני שידוע ונעט ונקורות תולדות צני ישראל יודע כי לולא הכח של ונסי"נ שהי' צהם טכלכלו תנייד כל אכזריות של ונעניהם צרוח שקט ונכוון ונצלי להטות ונאונות לצבם אף שעל אחד, לולא הכח הזה שהולך צעורקי האוונה אז לא הי' כצר זכר טס ישראל עוד צכל ונרצזי תצל. וכצר השקיפו חז"ל השקפה כללית על ונרולת תקופת חיי האוונה, וראו איך כי רק היחיי"ם שנסאו וצבלו הרבה צבלל תורת ה' הם הצזיקה תנייד צכל התקופות לצלי יתגצרו עלי' שונחי' ווננדי' טצכל לצ רלו להכמידה ונתחת השונים וכנוו דאיתא צונגילה (י"א ע"א) לא מאסתים בימי בשדים שהעמדתי להם חננ' מישאל ועזריה ולא געלתים בימי יוגים שהעמדתי להם שמעון הצדיק וחשמנאי ובנו ומתתי בה"ג לבלותם בימי המן שהעמדתי להם מרדכי ואסתר להפר בריתי אתם בימי פרסיים שהעמדתי להם של בית רבי וחכמי דורות, כי אני ה' אלהיהם לע"ל שאין כל אומה ולשון יכולה לשלוט בהם. חצצו צקרה הדורות הראשונים הידועים ונורות השונד והגזירות האיוונות טעצרו על האוונה והדת ואיך כי ונולאו צהם יחיי"ם טעונדו צפרץ והפיחו רוח צצורה צצני עונם להתגצר על התללות והנונקות, והס היו תנייד ונאורי זיקי האוונה, והראו צזה איך כי ההנהגה האלנית ונשגחת בהשגחה פרטית אשר צכל דור ודור יונלחו אנשים ונלויינים טיעונדו צפרץ, וטעל ידי ונעניהם הטובים וחכונת תורתם יחזיקו את אנשי דורם לשאת ולצצול צצציל קיום הדת והוה הטופת היותר נאנן על קיום האוונה ונלחיותה, ובצאורי לע"י הארכתי צזה הונאנר

קנו חותם הערות לפי ששי בסי' יסוד תורה שבועית תכנית

לבואו עפ"י החולדה הנאונה בל הקורות טעברו צפרט צדורות של האנשים הנוריינים
 הכ"ל ובארתי תולדות פעולותיהם ואיך טפעולתם הי' פעולה כללית גם על הדורות
 שלאחריהם, גם כחבתי דונטור"ז רנזו כ"ז בקרא הזו יען כי בקרא זה אלור הצמח
 הקיום והגלחיות של האוונה, ויסוד גלחיותה הוא ונפאת הטלונים ואנשי הוועלה שע"י
 ונסירת נפשם נתנו קבורה צ"ף בני דורם לעזר צעד הרעה הנשקפת על הדת והאוונה,
 ע"כ רנזו ב"ז בקרא זה, וחלקו הקרא לחיזה חלקים, וכל חלק וחלק יכיל חיזה תקופה,
 חבל צמח כונתם כי בכלל הסצטחה הזאת של לא ונאסתים כו' נכלל ענין זה של
 ונזיאת יח"ס ואנשי לצ שילנדוס תוניד לינסור נפשם בגלל קיום הדת אשר זהו יסוד
 קיום האוונה [ונספרי בללי דחו"ל ודרכי לשונותיהם כחבתי כי אחד נכללי ודרכי
 דרשותם הי' לייחס חלקי נושאי הדרוש לחלקי הקרא צנוקס דונכלל הקרא ונוכח כלל
 הדרש ואכ"נ]. סוף דבר כי הכח של ונסי"ג אשר עם ישראל ונוריינים צזה צדך פלא
 הסח הזה הוא הונקיינים והוונרם שלא יבלעו בגוים בכל ימי פורנס הנורא, ותחת
 אשר כל אוונה תסתדל להרצות אנשי' ולחזק ונצרי', כי זהו יסוד הללחתם וקיונם,
 צעם צנ"י הוא להיפוך צעת סרבים נלקחו לנות מנד אוונתם ונענו צעונים קשים
 וונרים בגלל דתם והתפפרו תחת ידי ונעניהם בגלל אוונת לצצם הטסורה. אז הניחו
 יסוד ונסד על קיום ונלחיות האוונה כי לנדו עונס לרעה כי הסצלונות והנצלונות הוא
 כחם ועזם אשחם וקיונם. כי אם אצותינו לא הערו נפשם לנות בגלל האוונס והתורה
 וני יודע אם הי' כצר רגל יהודי דורכת על אדונת תצל. וע"כ הם רק הם כחצנים
 אצני פגות האוונה. ואחשבו כי זה הי' כוונת הילדים והילדות שמוצא בגיטין (כ"ז ע"צ)
 כי צעת כחורעו טכטצו לעניינים ונוונים. והעצרת הדת שאלו יאם אנו טובעין בים אנו
 באין אחיי העוה"ב כי צדחתם אשר צניוס ליום יונעטו צנ"י ויסונו ונלער ויגון ונונאוקות
 ותללות ונעניעוים ואכזריות ונוניחות ונשוות, ועוד לא הרפו האויבים ידם ונלצלע
 ולהסחית כל איש שונתחזק צאמונתו וצטס ישראל יכנה חטצו אחלי לנען קיום
 האוונה יש להם להסתדל לחפש חיזה תחצולה עפ"י דין להסאר צמיים צכדי שלא תאצד
 האוונה חלילה ותכחד צנתחת שוני הסונים אז דרש להן הדגול שבהן מלא לנכון לחזק
 לצצם ולהרלות להם כי אינם יודעים ונצניים יקודי הדת וענייני טנירת קיום
 האוונה. אשר ה' מבשן אשיב אשיב ממצלת ים מבשן אשיב מבין שני אר"י מאלי
 שמושרים א"ע לאריות כי אחד ונחטענוגים הגדולים של האוונת הקדונית הי' לקצץ
 עם רצ ונצנ"י ולסלוח עליהם פריי חיות ואריות ונערים טחצנים וכדוונה שיקרעו את
 צשרם ויפחמו עזמוותיהם בגלל שאינם עוצבים אמונתם, ואלו אנשים טנוקרים נפש על
 קדוה"ס לא לצד שאינם וננעטיים האוונה ורק כי הם טרבי האוונה, כי רק ונאנשים
 כאלה טטוב האוונה ללמוד ולגדל ולטוב לקדוונותה אשיב ממצלות ים אלו שטובעין בים
 כי רק מאלו אטוב לננות האוונה, כי הם צעציעתם וצנוקירתם אל טני חיתו יער
 וניחיים צזה יסוד חזק על צנין האוונה ונהם טצנה ותשתכלל האוונה עד כי טטוב
 לקדוונותה, והנס נח כטילא ון הטיצה רלה להשריש ענין ונסי"ג לדרות, צאשר ידע כי
 רק עי"ז יתקיימו תוניד צעולם, וע"כ הקריצ קרצן אשר זהו ענין של ונסי"ג צניון,
 ויטטורטם הזה יעשה פרי גם צלאלוח, וע"כ אמר ר"נו דלז הריח הקצ"ה ריח של א"ל
 וחגגי' נישאל וצרי' ודורו של טונד, ואחרי טזה הי' תכלית טכונס, וכל דבר טעלס

חזרת הערות לפ' ששי מס' יסוד תורה שבעיני תכנית קנד

הדבר אינו נראה עוד וכו' יש את צדדו על ונלואתה נקרא ע"ד הוולגטה צסס ריח, כי הוורית גם צעוד שאינו נראה גודע ונלואתו ע"י ריחו, ואח"כ אנו ע"ז נוטל כוונת ע"ד הוולגטה הנשגבה ונלואת דה"ל וחידות, משל למחך שהי' מבקש לבנות לו פלשין על דום" ונדרכי הוולגטה לחפש איים וארזות חדשות צים לבנות סס פלטינין על שונס וליסד סס ונושלה ולתכלית זה יורדים באניות עם אנשי חילס, ולקוחים עונס כל לורכי הדרך וגם לרכי הצנין צכדי שצעת שינולאו סס איזה אי יושיצו סס אנשי ונדינתם וינצו סס הפלטיניס [היינו היכלי הנולבה שלהס], אשר זהו תכלית רלונס ולא הי' יודע היכן לבנותה כי כל עוד שלא הגיעו אל התוף אין לו לבנות. כי על היס אין לבנות סוס צנין שהיו צטוחים צקיונו ומצא צלוודית של פפולשטין כי יש אמות ידועים הוועידים על קצבת החוף והיצשה כונו לפרים עפות, עשב, אש צוער וכדוונס. והיצשה שוולואתה גודעת רק ע"י האותות האלה נקראת עדה"ו צסס צלוודית של פפולשטין, היינו דבר שיט צו ריח כי כל דבר שיט צו ריח, וריח ונרחוק ונרחקת הריח גודע ונלואת הוורית גם צעת שאינו נראה עוד, וכ"כ היצשה אס כי אינה נראית עוד אנונס צבר היא ונרתח דנראים הדברים הידועים שצאים רק וניצשה ולא וניס והלך וריחה, כי הוולך הלך להצטונן אס האותות האלה סס אמות אונתים כי יש כ"פ אשר ונרוצ חפלט וחשוקתם להיצשה לא יתצונו היעצו צהאותות, וע"כ הלך צעלמו לקריח אס הוא ריח כזה שוועיד על ונלואת הוורית, ואחר שהצטונן כי סס אמות נאנונים אז ובנה אותה עלי', כי אז התחיל להכין כל ההכנות של הצנין כי ונריח ידע צבר ונלואת הוורית היינו היצשה, ואחרי כי הוא צבר צטוח ונלואת היצשה עשה ההכנות הדורשות לצנין, כי היצשה הוא ונקוס צטוח על צנין, וכ"ז הוא הושל ועתה אנו צקצרת הנוטל הה"ד בי הוא על ימים יסדה ועל גהרות יבוננה, כל האונות צחוק דתס ואונותם קשור עם הללחתם הזוונית ועס ונושלתם הוודינית, סס נערכים צעך צנין דת שעליהס, כונו הצנין שיצנה על היס שאס ירצו עליו ונשא יוטר ונכפי שיעורו או שיצא איזה רוח קערה יהפך ונשורשו ויעצע צנוולות היס ולא יהי' רישונו כיצר ויסוד העולם הוא דת, וכל עוד שלא הי' ונלואת אונת כוז שהיו צטוחים צהס שהדת יהי' שוור אלס ונכל ונונוד צכל צון ונכל ונקוס לא הי' נצנה העולם ולא היו ונצטחים על קיונו, וע"כ שאלו ובאיה וכות פי' באיזה זכות נצנה ונשתכלל העולם וני המה צעלי דת שנושאים עליהס ונשורת דתס צכל עת שנוכל לוור כי סס אצני היסוד של הצנין בזכות דור דורשו מבקשו פניך יעקב סלה, האונת הזאת למודה צלינווד של ונסיית נפש והיא נושאת עלי' ונשורת דת סלה לעולם גם צעת אשר יעניסו עלי' ונשאות כצדות וננשא, לא יפלו תחת רצן ונשאת דת, וא"כ נראה כי צין הינויס הגדולים האלה יש אי קצן אשר הוא ונחזיק עליו הארנון הגדול הזה, כי הצנין צצנוי על היצשה גם אס ישונו צו כל הונשאות הכצדות יעמוד על עמוד, וכן הוא האי הזה עם ישראל סס חזקים ודצוקים צאוונתם עד כי לא יכצד עליהס ונלסצול כל תעינויים האכזרים שצעולם צגלל דת, כי האונת והדת אינס ונכתצכים אלס עם הונושלה הוודינית שלהס ועס ההללחה הזוונית ואלס אונותם היא הונקשרת ונאחדת אונתס צכל יוני פצונס צכל קלות הארץ וע"כ ונחוייבים סס לשוור חוקי הונושלת צכל ונקוס שהס כי האונת היחידית ששוונרים צכל פצונס היא הונאחדת אונתס, דתס היא הללחתם פי זה ינולאו וננה ונכל תלואותיהס, וע"כ צהריח ס' ריח היצשה ריח של ונסי"ג [כי הקרנן של נח הי'

קס חותם הערות לפי ששי בסי' יסוד תורה שבע"פ תבנית

ותכלית כל החקירות דלזה לא יגיע צדק אופן וגם אם כחול ידנה יניס ישוץ ונשדי
 חקירתו ריקס, וכדרך שצד כן ישוץ ולא ישיג ונאווה וכן ידיעת עלמותו ונהותו כי
 חוק ותכלית שם הצורה צ"ה לבינת האדם עד פה תצא, וכרזח קורא אליו בחיל: עמוד
 עמוד אל תצו לחקור עוד הפתח הזאת סגורה היא לא יפתחנה איש מי בעודו בחיים.
 וגם יש לידע החוקר לפני ונדרגות החקירות בעניינים האלה, כי יש ליכך וכן הנחזר
 אל הקודם ותארו הוא צלילה ולא בחיז כדברי המו"נ. כל ההקדמות האלה יש להיות
 בעיניו לניי שנתחיל לחקור בחקירות הדקות האלה, ואז יכך לצדק דרכו כי ישמור את
 סדר החקירה הנכונה, יכך ונסבה למקובצ, ונעלול לעלה, עם שילקש שכלי הדעת צדו,
 אולם אם לא ישמור סדר חקירתו ולא יעלה בעולות על ונצח החקירה האלמית, ורק
 שינסה את כח חקירתו להשיג נושגים הנעלים וכן כח מצונחו, אז אין קנה להנכשולים
 הרבים העוונים לרגלי אי סדריו, וראשי הנכשולים שעלולים להזדמן וזה הם שלשה
 א) ניימה. ב) עירוף הדעת. ג) ההסרה וכן דרך האמונה. פירוט א) ניימה, הנפש והגוף
 נקשרים זהים בקשר איניץ וחזק, וע"כ יש לשמור תמיד הנשקל השיווי שלא יתקלקל
 סדר התקשרותו, היינו שלא יכזיב עצמיט על הגוף כדאי שלא יחליט עי"ז את הנפש,
 וכן שלא יתעסק בצפצפ ושלא על הסדר בענייני הנפש שלא יחליט את הגוף, ולא
 ירחק חזל החיים. וע"כ יש לשמור את סדר הראוי להרגיל אי"ע לזה כדאי שלא יחליט
 פתאום את הגוף ע"י ונחקרו העווק אשר כפי שהוא קשור עם הגוף קשה לו לצבול
 עיון כזה, ואם לא ישמור כן יתק חוט החיים. ב) עירוף הדעת, ונוסכס ווכל חכמי
 הרופאים, כי רוח שבעון ישלוט על האדם גם ונל קנה רוחנית ורוב העיון בעניינים
 דקים ועווקים, הנעלים ונשכלו, ואווירם עוד כי הנשוגע שסבת שבעונו הוא ונעול
 רוחני שלא על הסדר. לא יוכל להרפא חזל וני שישמור את הסדר, ויכך ונדרגה
 לנדרגה אז ירגיל את ונחו לאט לאט, לקבל את העיונים האלה, והוא וננש כמו הילד
 אשר ונחולשת ונצח אלטוונכא שלו, לא יקבל ונאכלים גסים, ויש להרגילו ונעט ונעט
 וכן הדק אל הגם עד שיתרגל לקבל גם ונאכלים גסים בהנשך הזמן, וכן החולה שנחלה
 זנ"ר, ולא אכל ונאווה ונחוייב אח"כ לשמור סדר אכילתו ונעט ונעט וכן וני חנין, עד
 ורק, עד צטר עוף, עד צטר בהונה; ואם לא ישמור הסדר יחלה וכן כדרכי העיון יש
 לו ג"כ להרגיל את רעיוניו ונעט ונעט בהדרגה [וכבר דיונה גם הרנצ"ס צנור"כ ענייני
 החקירה לאכילה כנ"ל] ואם לא ישמור כן יכול לינא ונדהו. ג) ההסרה וכן דרך
 האמונה. החקירה אם לא תהי קשורה בקשר איניץ וחזק עם האמונה, ורק שיטלה את
 כח חקירתו חפשי, אז נקבל אשר יסור וכן דרכי האמונה כי קשה לאדם להשיג הכל
 בשכלו וע"כ האמונה דריך להיות לקו להחוקר, וכל ונה שלא יצין עפ"י שכל חקירתו
 ישען וזה על אונחו הנקובצת ואם ירגיל לחקור סדר חקירתו, עפ"י סדר נכון ויכך
 ונעלה לנעלה, אז החקירה לא תסה וכן דרך האמונה, כי יתרגל עי"ז לקשור את
 החקירה והאמונה שיהיו לנודים ונאודים יחד, וידע כי כל ונה שהשיג גם בשכלו עפ"י
 חקירה ונכונת הנעט יש לזה שורט צאמונה, וכל אלו הם דק נטיעות היונחות
 ונשורט אחד, ונשורט קדושת הקצ"ה, אולם וני שלא ישמור את סדר הראוי, ויכזיב את
 כח שכלו להתחיל לחקור צנושגים הנעלים וננו, אז ילא וכן דרך האמונה ויכזיב דייט
 עם שכלו הנודוה, וכל ונה שלא יצין בשכלו יכמיט, וגם קרוב הדבר שיטעה בליט
 חקירה דקה בענייני אלהות ושגגת חקירת אלהות עולה זדון, כנשפע כל קנה ונאקובצ

חותם הערות לפי ששי מס' יסור תורה שבע"פ תכנית קסא

אשר נמשגת הסנה יסי' שגנת המסוכנז גדול נאלד, וקופו יהי' שיאמר כי אין צעולם
 אלא ונה שעיניו רואות, ויכחיש צורעה ולא יאמין כי כל אלו הם נגיעות הדנוקים
 ומודים צורעהם. וכל אלו הנוכסולים אירע לשלשתן בן עזאי ונעולם תסוקתו העזה
 וגדל כספו להשיג מוטיגים רוחניים [דכנו דאיתא ציצנות (ס"ג ע"ב) שאמר מה אעשה
 שנפשי חשקה בתורה להצטו ותסוקתו לנוטיגים הרוחניים מלאו חדרי לצנו להצנה עד
 כי לא הכילו להצנה לעניינים הגשמיים] הציץ ומת, כי קרה לו הנוכסול הא' כו"שנת
 ועליו הבתוב אומר יקר בעיני ה' המותה לחסדיה, דהע"ה טופך שם את רמשי לצנו
 לה' שיעתר אליו לפתוח לו שערי הצניח ולפתח כחותיו שלא ישאר סגורים ותמונים
 בלצנו לעולם, וע"ז אומר כי ידע לטעור סדר ההשתלשלות נחקירות אלה שלא ידלג
 פתאום על סולם המקירה האלהית, טיה' לו זאת קנה שינתק פתיל החיים, ואם כי
 לא הייתי חושש לזה, כי ונה הוא החיים רק חיי ההשגה והמדע ואם הנות יהי' קנה
 להשגה, הלא בתרועת שונחה אקדננו, אולם רק זה ייאיני כי אדע צרור אשר יקר
 בעיני ה' המותה לחסדיו גם הנות שתתייחס רק אל חסדיו אשר נולד מהם חסדיו
 ומשתוקקים ללמוד בלעדים רחנים על סולם ההשגה, ונולד זה יחלישו כח החיים עד
 שיינות, ונייתה כזאת אי אפשר לזדמן רק בליש חסיד ולדיק, כי הליש ההמוני צרות
 וזה — גם 'נות ישרים כזה קשה נאלד לפני הקב"ה ולא יעלה לרדון לפניו, וע"כ
 הנני נזהר וזהו ודקש טיך שבצננך תפתח כחותי כאשר כבר החלות להראות לי את
 גדלך ואת חסדך אשר פתחת למוטרי, [וצנחורי העשכתי כל דברי' לכוונה זו צרעיון
 נשגב], וא"כ נצואר וקרא זה כי כבר ראה דהע"ה כי בליש חסיד ולדיק אפשר טיקרה
 וייתה כזה בן זוטא הציץ ונפגע טילא מדעתו כנו טרש"י פי' כי נולד שלא טעור את
 הסדר קרה לו הנוכסול סג' ועליו הבתוב אומר דבש מצאת אבול דרך פן תשבענו
 והקאתו, כי הדגש יערב לדיק ואת יאכל רק כטיעור מנווננס יתנה וזה, אולם אם ירצה
 לאכול תחלש האלכונוכח, כי דצרים הנוחקים נולד העגולים לא תחיקם האלכונוכח
 בשפע, וגלל כן אם יאכל יותר ונטיעור הראוי יקיא עוד עאלכלים סקודניים, וכן הוא
 צום כי ההשגות הזכות הם טוטים נאלד, והליש היודע לטעור את השיעור בקבז
 ונדידה יתענג נאלד ונה, ואולם אם לא ישנור את הסדר הנכון אז יקיא עוד את
 שכלו הקדום, כי ישתגע לגמרי, ותם אשר דלה לתקן שכלו וידיעותיו יאבד עוד ונה
 שהיו לו ונקודם, אחר קיצץ בנטיערה, בי סר מן דרך האנוחה עד שאמר כי כל הננוליש
 והנוטיגים אין להם טום טורש לנעלה ורק כי הם עוגדים צודדים, ואחרי כי בלנות
 כל ונה שהאדם רואה פה ונטיג הם רק נגיעות היוללות ען טורש עולם העליון אבל
 אחר צפורו מן דרכי אנוחתו קיצין בנטיעויות ואמר כי אין להם טום סיצור והתקשרות,
 כי צרות חקירתו הפשית קלנס ונוקורם. ועפ"ז יש לנאר כל הנואנרים מדברו שם
 נאלד וגם ונה שיחכו שם אליו הכתוב אל תתן את פיך לחשיא את בשרך, וכנו טנבאר
 על הסדר התייחסות הכתוב הנ"ל לטיית אחר כי ראו בי בקרא זה יש לכלול אחר
 והתקשרות והנוגרות שכלנות מדעה בפסדה כזו, כי לפי הדעה הנכפתה הזאת
 אשר הקב"ה אינו נשגיח יתן דופי בנעלחו דיחטא נגד נפשו וכצדו ונגד כלל מין האנושי
 כי וני שיאמין כי האדם הוא מוטגם ונההשגה העליונה, והקב"ה שונרו ככל דרכיו.
 רעיונות כאלו יתבו עוז ותענומות להרים מלכו וכבודו, זכבוד מין האנושי ככלל, אוננס
 כשייכחיש בהשגחה העליונה וכמיצורו אל טורשו ומקורו סג' משפיל את נפשו וכבודו

קסב הוותם הערות לפ' ששי מס' יסוד תורה שבע"פ תכנית

וכבוד האדם בכלל, ונדוע טסופר על פילוסוף אחד ונחמני האומות שחי צדור שלפנינו, אשר כל יניו הרצה להתפלסף ונטה וין דרך האמונה עד כי כמש צכל יסודי האמונה, בהשגחה ה' ובהשחרת הנפש. אוננס לסוף יניו הודה כי שגה ואמר: הנני רואה אשר צכל חקירותי מטאתי נגד כצודי ואשרי, כי לפי תולאות חקירותי הכוזבות, א"כ ונה הוא היתרון שיהי לי נגד הצוערים צעם, טיוליאו כל ינייהם צהצל וריק, ומטאתי נגד וין האנושי צכלל, כי לפי דעי, ונה יתרון לאדם על צהמות וחיתו יער, אם כמות זה כן מות זה וא"כ אין לו טוס עילוי ויתרון על כל הצדואים, ועוד הוא גרוע ונהם, כי צלתי ההשגחה עלול הוא יותר להיות ונשולח ונעצב, אל כל הנוקרים הרעים, הנותרגשים לצב רק על האדם, וכאשר העמיק צרעיונות האלה עונדו לצרר לו שגתו והתחרט על כל ונה טענל ויגע צנצמר יניו שנותיו, זאת היא תולאות פרי החקירה המפשית, ימטא נגד כפשו הצבודה ונגד וין האדם כי תחת אשר האמונה תחלוף להם צכוד והדר, כי תוטיצ את האדם על גפי ונרווי האושר, החקירה המפשית תגזול וננוו צכודו, ואשרו, וננוחשו והללחשו ואחרי כי צדעה נפקדה כזאת נכשל גם אשר ע"כ הראו חז"ל כי עפ"י חקירותיו הכוזבות היתר הקשר אשר צין כל הננולאים התחמונים להעליונים ועפ"י מטא נגד כצוד כפשו הצבודה, ונגד כצוד וין האדם, וע"כ קראו עליו המקרא הזה, כי ראו אשר צנוקרא זה יש לכלול הרעיון הזה, כי הצינות האלו ונכילים גם פי' זה אל תתן את פיך אל תשלח את פיך מפסי, כל ונה שמתקור ותהבה, תראה שיהו טוויים וטזורים עם דרכי האמונה דמדוע תשלח את פיך מפסי אשר תולאות המופשיות יהיו לחטיא את בשרך, כי תסקיר ותגרע את ונלצך והללחתך, וע"כ ונתייחס הכתוב אל אחר. וכן יתצאר הספור הנורא שהוצא טס (ט"ו ע"א) מאי היא הוא מטטרון דאתידבא לי' רשותא למבתב וכותא דישראל אמר גמירי דלמעלה לא הוי, לא ישיבה, ולא תחרות, ולא עורף, ולא עיטוי, שמא ח"ו שתי רשויות הן, אפקורו למיטטרון ומחידוהו שיתין פולטי דנורא, אמרו לי', ט"ט כו חיותי' לא קמת מקמי' אתידוב לי' רשותא למיחמק וכוותא דאחר, יצתה ב"ק ואמרה שובו בנים שובבים חוין מאחר דהנה צירו' ספרו צאריכות העניינים שגרנו לאחר לנכות ונרכי ה' ואמונתו וכל הנאורעות שהוצא טס הם עניינים כאלה שכפי שטחיותם, יש להם כה להעציר את האדם [שאינו קשור צחזקה אל דרכי האמונה] ונאמונתו, ולחטוב כי יד הטצע והנערכה שוררת על פני תצל, דאל"כ נודוע זה טנטל אם על צנים ועצר על ונות התורה ירד צטלוס, וניו טנדרו לקיים ונות התורה ושלח האם קרה לו ונכטול טנפל ונת, וגם ראה איך שלדקיים וחקידים אשר כל ינייהם עסקו צתורה ועבודה, כהרגו צנייתות ונשות, ונזה הוליא טיטתו הנלוח, דכל תהגות העולם הם כנטיעות צודדות, ואין להם טוס חיבור צעולם העליון. והנה ידוע דוטטרון הוא טר העולם, והיינו כה הטצע הטולט צנורחצי הצריאה; וע' חולין (ס' ע"א) צמו' ד"ה פסוק, וציצנות (ט"ז ע"צ) תד"ה פסוק, ועי' צערך ערך ונטטר שכתב צצאורו דהוא ונוונה ההולך לפני הצבא לתור להם וננוחה, וכתב הנגיה די"ל דנזה טסם נגזר טם ונטטרון ויש שכתבו כי הוא נורכב ונשני תיבות ונטט-רון דכל טצע הצריאה הוא כן דהללו טולצין והללו טולצין, ההעדר כרוך צעקב חקנין וחקנין צעקב ההעדר, וע' צפרדס שכתב דמורה על העלם הטכינה צקן לפור עיי"ש, וצנחיי פ' צטלח כתב דהוא לטון אדנות, ולכל הפירושים נראה דעיקר הטונה של ונטטרון הוא על כה הטצע שהוטצע ונחת הקצ"ה. והנה כל טלוני אנוני ישראל ונאניינים, כי הטצע הוא כעצד כאנון תחת

חותם הערות לפי ששי מס' יסדר תורה שבוע' תכנית קסג

יד וישלו הצורה ז"ה, ובעת שהקצ"ה ירצה לשנות דרכי הטבע, אז תכרע צדך לפניו כי רק עפ"י רצון הקצ"ה תשלוט הטבע; אולם אחר שנכנס בפרדס המקורות, ודינה כי ישקיע את נפשו ויכנה את אש הפליאות אשר תוקד בקרבן, אזל ונל שלל שומר את קדר הראוי ע"כ צראותו כי תפכות שורר בעולם עליונים לנטה בשפל הונלז וטפלים ונזים הם לנועלה, נפל ברשת הסגילה והסלטי כי לית דין ודין, וזהו הכוונה חזו מטטרון דאתידוב לי רשותא למכתב זכותא וישראל, הוא צרות דמיונו הכוזב חזו כי רק ציד הטבע לפרסם הזכות והחוז של כאו"ח, וע"כ צני ישראל נחויס למרום יען כפי דרכי הטבע הם החלטים והנועטים, וע"כ הרצים והגזורים יושלו עליהם וינשל רב כחוק הטבע, והוא ויליה רנה ונשגבה, אשר כפי שהצונן איך כי נכחד בכל היקום, העילוי והזכות של ישראל, הגם כי הם הנוליים והשלמים, ונעותרים בצודות יקרות, ונדעות טהורות, ובכ"ז לא יראה פה זכותם ולדקתם, ונהפוך הדבר כי בצוגע לענייני זכות הנדינה והנוסרה יחשבו להפחותים והגרועים, בהצוננו בכ"ז, הוליל ונשפט ונעוקל כי רק הטבע תצר זכות של כאו"ח; וכאלו יאמר כי הזכות טעם לאדם פה בתכל הוא רק הטבע, ואם כפי דרכי הצורות הטבע יש לאחד להחשף אז תצר הטבע זכותו, ותנשיליהו על בני דורו, הגם אשר כפי זכות הנוקרי הוא איש משחת ונל, אשר לו הי' אור השגחת הנוקרי זרחה על פני תכל, אז הי' איש כזה לשגלה ולדרחון עולם, אזל אחרי אשר הטבע תצר הזכות והחוז; ונכס נשפטה יל נשפט של כאו"ח, ע"כ הגזורים והערילים יולאים זכאים ונונה, והחלושים והלדיקים תייצים תנייד צעיני; כי הטבע לא תצכר את הלדיק על פני הרשע. והנה לא הי' נעלם נאחר כי יש קצלה בשלוני אנוני ישראל, כי בכלל שורר שני הנהגות בעולם, הנהגה טבעית, והנהגה נכייית, ובעת שישראל תנהגו כשורה, אז תנהגו הקצ"ה עומם בהנהגה נכייית, אזל אחרי שקרו ונן דרכם הטוב, ונתנהג עומם בהנהגה טבעיית, כי כן יסד הצורה ויראש, קדר הנהגתו וינטטרו; ולהוליל נדעתם אונר גמירי דלמעלה לא דוי לא ישיבה ולא תחרות ולא עורף ולא עיפוי דצדרי' אלה ירה חיליו הרעולים נגד הדעה הזאת, דהנה ניי שיעשה איזה דבר טוב לזולתו ויחדל אח"כ וזה יכול להיות ונל שני דברים, א) ונל שירצה לטוב, ב) ונל שכעם עליו בגלל איזה דבר ואונר דבהקצ"ה לא שייך גם זאת נשתי אלה דהא גמירי דלמעלה לא דוי לא ישיבה ישיבה הוא ענין ונומה דני שירצה לטוב ישז ולא תחרות לא ענין כעם והוא ונל דהקצות לא שייכים דבהקצ"ה דקצת התחרות הוא עורף דבעת שאחד יכעום על הצירו יפנה לו עורף וזהו השינוי שעצר עליו ונכעסו ואח"כ ילערו ויקניעו וההקטעה הוא התחרות. וקצת השיבה הוא העיפוי והליאות. וע"כ ונצאר דא"ח לוונר דבהקצ"ה ישיבה ותחרות אחרי דהקצות ונהם לא שייכים דבהקצ"ה ונל דבהקצ"ה לא שייך לא עורף הוא קצת התחרות דלא שייך דבהקצ"ה שינוי ולא עיפוי הוא קצת השיבה והנומה. [ומשז קדר הקצות ונוה שקיים ונתחרות] ואחרי דהקצות אינם, ודאי דגם הנוקצנים אינם, וע"כ אין שום טעם לוונר דיש הנהגה נכייית, ורק שהקצ"ה חדל ונלהתנהג בהנהגה זו, וע"כ שפט כי שתי הנהגות שהולילו יסודם דמיון, ואין להם שום יסוד צוליליות וע"כ החזיק שיטתו הנלוזה, כי כל ונה שרחה פה בתכל הם נטיעות צודדות אפקודו למטטרון ומחווה שתין שולסא דנורא כי ונה הגיע הפקד גדול לעם ישראל בכלל, ולנוחיקי תחורה צפרע, אשר אחד ונן שרידי' הנוליים, ילז ונן דרכו הישרה ויתחלל ש"ש, ע"כ היו כנה אשר התרעמו

קסד. הותם הערות לפי ששי כסי יסוד תורה שבע"פ תכנית

בסתר על ההנהגה, ואנדרו כי מאלד הי' כדאי שתשטמה על נושך קרר הנהגת העצמי, לוננן שיראה הכנעת העצמי לפני הקצ"ה ונושלה, ובחוננס דברו דברים חולצים להצות אש על הנהגת העצמי א"ל מ"ש בי חיותי' לא קמת מקמי', כי הם שפטו כי הפעם הי' כדאי, שהעצמי תכדור ותקום ופניו, ותחדל ונלעשות פעולתה כדאי שלא יטה מאמונתו, אולם דברים כאלה רק דבניין יסודם, ולפי האמת אין להם שום עונש, יאבד אחר ואלף כיו"ב, ואל יעקר אות אמת ונהגת הקצ"ה הרלו' צעיקו, ההנהגה איננה נשועצדת להפיק רטון נאמת בני דורת, ורק אנשי הדור נשועצדים להנהגה, להסתגון בדרכי הנהגת ה', ואז יראו כי רב טוב לפון זה, גם וצין סרכי אשכנזי העצמי נושך הדר כבוד ה'; ואם יש אנשים אשר נולד מקירותם נטו ונן דרך האמונה וההנהגה הזאת היא להם לפוקה ולנכשול, בשבילם לא ישנה הקצ"ה הנהגתו [ובאשר זה נכלל בדבריהם צע"ז (כ"ד ע"א) עיי"ש] וע"כ איתיהיב לי' רשותא לביטחוק וכוותא דאחר, כי תחת אשר הי' אנשים שהתלוננו על ההנהגה, ודיעו כי הי' כדאי שתשטמה הפעם ההנהגה, לוננן שלא תאבד ועולמא, איש רם ונעלה כזה תח"ז הראו להם כי שובים הם, כי ההנהגה האלהית לא תחוש לזה עד אשר בלב נאל רטון ונקו אחרו, כי יצתה ב"ק התבוננו ונהגתו אשר אם כי שובו בנים שובבים, כי יש תקות תועלת התשובה לכל חוטא ופושע אוננס חוץ מאחר כי רגליו ונטו לעולם, ובכ"ז אין יונה שום נזק והפסד כי לא בחיל ולא בכח אמר ה' צבאות ורחמנא ליבא צע"ז. ומה שסופר שם עוד כי עקר פונלא ממשרא בשבת הוא ג"כ כפי שיטתו הנלחזה לידוע דיקוד שנת הוא להשד"ש אמונה של חידוש העולם וכל נאלכות שנת האסורים נועים לחזק זה [כמו שבארתי לעיל פ' ויקהל], והאיסור של תלישה ונוחזרה, וכלל האיסור לעקור שנת דבר ובידולו הוא להראות כי כל דברים הנראים פה הם ומחזרים צניקום גדולם, ואם יניף אדם את ידו לעקום ונגדולם ילא ונן כלל האוונת, ואין לו עוד חלק ונחלה בתוך עם ישראל, ואחרי כי הוא כבר נפל צנהונורות שיטה הנפקדה הזו, עד שבאוונת ילא גו"ד בי אין לו עוד חלק ונחלה בתוך אחיו, ובישראל לא יתחשב עוד, ע"כ עקר הפונלא להראות, כי כבר נפל אלנו שנת האסור ונטל הנקובצ, ובזה השק"ש להזונה הנית לבזה על שאלתה ולא אלישע בן אבוי' את, כי הראה לה, כי כבר סר לבצו מאמונת עם ישראל ותורתם.

ערה נשוצ לבאר הוואונרים ונ"ע ר"ע ע"ה בשלום, ר"ע ידע לשונור סידור ההגיוני צעניינים דקים כאלה, והלך ווונדרגה לונדרגה עד שכלל כל הידיעות הדרושות, ודרכו זה עונדה לו להרביץ תורה בישראל, ולהעמיד אלפי אלפים תלמידים, כי שור גם את הסדר הראוי ללמוד לתלמידים, עד כי וכל אפסי ארץ, נקצנו אליו לשמוע חכמתו ותורתו [וע' באדר"ג (פ"ח) כך עשה ר"ע ועשה כל התורה טבעות טבעות וע"ל צפתה דבר לך ו'], וע"כ גם צעת שהתחיל לעלות על סולם ונעלות שלימות הלימודים, כבר הי' לו חלק גדול ונן השלימות האנושי הנותיחם אל הלימודים האלה, ועל ידיעתו סדר ההדרגה גם קודם שנכנס להיכל תקירת השגת האלמות לפגי ולפנים, גם ערם שהניב קף רגלי תבונתו על קף שער אולם ההשגות — על ידיעות' אלו אונרו ע"ה בשלום כי תחילת עלייתו הי' בשלימות, כשיעור שלימות הנדרש לוני שירנה לעלות על סולם גבוה כזה [כי ערך השלימות הוא בכל דבר כפי ונערתו, אם הנותחיל ידע שיעור הראוי לידע להנותחיל נקרא שנשחלם צוה, אם שהגוייר לא יקרא שלם עד שיסחלם

חותם העדות לפי ששי כים' יסוד תורה שבע"פ תכנית קמה

כשיעור הראוי לאסוף וזה, ככ"ז הנתחיל יקרא שלם אם נשתלם כשיעור הראוי להנתחיל] ונלד זה ירד וכן קולם ההשגות בשלום כשלימות הנרנה לירידתו, והוא שלימות ההשגה כי קלט כשיעור הראוי לניין האנושי ללקט, ולקלוט, ועוללות הונדע והצניעה, ככרם העיון והחקירה. וזה ה' כוננתו כונה שהזכיר להם וא"ל ובשאתם מניעים לאבני שיש שהורו א"ת מים מים כו', כי כלל להם כזה חלק גדול ושליונות ידיעות הנחולות להנתחיל כעיון העניינים האלה; כי וינסוד הידיעות הוא, שידע כי בכל הקירותיו לא יגיע לידיעת עלנותו ונהותו, וגם אם ישיג איזה עלה אשר לדעתו רואה זה שיעור השלימות כשפע רב, אל ישגה כדוניונו, כי היא העלה הראשונה, כי חלילה וחלילה לו לחשוב כך, רק שיש לידע כי בכל דקותה וזכותה, רוחניותה וקדושתה, היא עוד עלולה ונעלה הקדויות לה; והנה וינס ונקבלים כל הגוונים שבעולם, ונלד כי הם כעלונים ונפשטיים ונכל גוון, וגלל כן תשתנה ונראה הניס, כפי ונקווה ושעתה, והגוונים שנתראו על הניס ישתנו ונרגע לרגע [וכספרי וורטי הנולאים דכרתי הרבה כזה, והראיתי כי וינס ונפשטיים גם ונכל טעם שבעולם ויתחלק טעם כפי הנוכל כי אין להם טעם עליוני, וע' פקחים (ו"א ע"א) ומה מים שאין מפריץ טעמן], והנה כצני חן יש כונה ונדרגות, ועלך הנועלה היא כל ונה שונתדונה יותר לניס אשר תתחלק כהם הגוון, והספיר הוא היקר ונכולם ונלד כי הוא דוונה ונוש לניס, ונרחוק יראה כונו וינס ונוש, וישתנו כו הגוונים כי זהו יסוד ונעלת האצנים שיינירו גוונם ותוארם כונים והוא ונלד כי אי אפשר שיהי' כו ונעלה זו רק אם יהי' זך בתכלית ההזדככות וטהור ונכל שנוץ עב וחוויר, דלילא זאת יהי' לו עוד הגוון שלו, ולא יקבל שינוים ותנוורת הגוונים. והנה גם הספיר שנראה ונוש כונים ככ"ז וני שיאמר כי הוא וינס, ישגה כדוניונו; כי הניס אין כהם טוב חוויר ונולק אצל הספיר יש כו ונוש חוויר הנולקי ורק שנדונה כונים וכיונייהם ה' גם אצני שיש כאלה אשר ה' ונזוכים לנלד עד כי ונרחוק ה' נראה ונוש כונו וינס [וע' כ"ז ד' ע"א] דמיוו בי אדוותא דימא] וידוע דהקצ"ה ונכונה כשם וינס וכנוו דאיתא כזוהר ויקרא וככ"ו ע"ש והנקובלים כדור וזה הרבה [ואככי הארכתי כזה עפ"י דכרי הוג"ר שנות (פ"ו) לפי מעשי אני נקרא פעמים שאני נקרא באל שרדי כצבאות כו' וזה תלוי כפי ונעשי הדור והדברים ארוכים] וע"כ אומר להם בשאתם מניעים לאבני שיש שהורו, להעלות הרנות וכשגזות כערכם ונלד אל תאמרו מים מים אל תשגו כדוניונכם כי ככר השגתם את עלה הראשונה, כי הוא ונוש כונו וני שאמר על אצני שיש שהם וינס. וינזה נראה כונה שהשתלם כראשית עלייתו כידיעות ההכרחיות לזה, וינ"ש ועליו הכתוב אומר משכני כו' כיונו שהוא ידע קדר הונדרגות והידיעות הדרושות לזה כונו הונלך ש"ה, כי תכלית ונגלת שה"ש היא ג"כ על דכיקות הנפש כדודה, ונדובר שם ג"כ ונכסף הנפש להצקיע דרך חדרי הגוף, ולשחזר ידיעות כשגזות כאלה, אשר כעוד שהנפש היא כלווה כגוי' אין ככה להשיג זאת, וכקרא זה ונלנלם התנאים הדרושים לזה, ויננייר אשר השנוה ונקשת ונהקצ"ה, שיעזרו לה כתחילה על האנושים האלה, לונען תגיע אל תכלית כקשתה, ו"א משכני תושכני וכן חדרי הגוף שאוכל לעוף ונעלה ונעלה אונם העפפה הזאת או הרינה הזאת יהי' ונשגחים וינוך, כאופן שהי' כצוה כי אחרך נרוצה כי גם הרינה אשר היא בתכלית הנהירות יהי' רק אחרך — גם אז נקודת הונטרה תהי' רק אוננתך ודכיקתך וגם אז לא אזו ונלחצו אחרך לפי כונלל כיונא, וככלל דיונה ענין השגת הנפש, וכקשתה לעלות כיונרם ההשגות; והתחולות שיש

קסו חותם הערות לפ' ששי מס' יסוד תורה שבע"פ תכנית

לעשות לזה, ונעש לאיש שהוא נחפז לדרכו, ורק שעות ספורות לו, לבל לנזקם ונטרתו הרחוק וננו והדרך מוזרה לו והוא מוכרח לרוץ, דאז יש לו לעשות השתדלות לזה, הן בעלם הריגה, וגם בצטחון הגעמו אל נזקם ונטרתו; ונלד עלם הריגה יש לו להקל ונעל' בגדי' הכזדים ככדי שירון צנהרה, ולצטחון שיגיע אל נזקם ונטרתו, הוא שיסתדל לידע בצירור הדרך, שירון לפני' איש אחד שנהירין לי' שצילי דרך זה לנענן ידע כי גם צנרוחמו ונחפזו לא יתעה וון דרכו ושני התנאים האלה יש גם בהשגת הנפש, כי ונלד המהירות [להשיג השגות נעלות ולעוף צנרווני שני ההשגות] יש לו להפשיט ונעל' בגדי' החומר הכזדים, ונלד הצטחון שלא יתעה צדרכו, יש לו להקדים ליורי האמונה לפני', וז"א ח) נגד הפשטת החומר משכני צ) ונגד הצטחון שלא יתעה אחרין נרצה בכל ונשך ונרולת עיוני, לא אסיר וננך עיני, והי' עיני ולכי רק אחרין, הביאני המלך חדריו, כי הלא גם אם הי' שונע ומאנשים שנקו נסיונות כאלה שאמרו כי צאופן זה הגיעו אל ונטרתם אל חדרי הנלך, היו ונחזקים בזה את לבנו, שיעשה גם הוא כנוהם ויללח צדרכו, ונה גם אם הוא צעלמו כצר צחן וראה כי צאופן זה הגיע אל ונטרתו, אז הלא הי' בטוח בזה, והי' ונאנן את לבנו לנפש; וע"כ אמר כי הנני בטוח כ"כ בזה, אשר אם ישלנו לי תנאים האלה, אבא אל ונטרת מפני כאלו כצר צנחתי זאת, וראיתי כי עלה צידי אשר הביאני המלך חדריו ואין בזה שום ספק וחשש, וע"כ הנני ונחזק בצקשתי זאת, שתסיר וננני כל הנוכסולים והנונעים, ואבא בטח אל ונחז מפני; ואחרי כי גם ר"ע ונלד התנאים האלה ע"כ יחקו אל' קרא זה, ואף ר"ע בקשו מאה"ש לדרחפו השכלים הנזדלים, העלולים הרחניים, העיונים הדקים, הם כנעטו נעלים ונגזולי שכל אנושי, וכנעטו שונן הננעט הוא להגיע אליהם, וכל וני שיתקרב אליהם נרתע אח"כ לאחורי, ויראה כי לא ינחו ליגע בהם; ועונק מושגם ונה שהם ונעצם עונדים לנעלה ונשכל האנושי יונלץ ע"ז, כאלו הם דוחפים את האיש הבא להתקרב חליהם [וידוע דיש עשז כזו שאם יגע בה אדם תמתק ונידו ותכפיל על' ונקרא העשז צשם אל תגע בו [ועוד היום נקרא בן צלטון רוני]] כי דחוק את האדם הלאה] וע"כ רנו לנחוק גם את ר"ע כי גם ר"ע לא הי' ונשיגם, ואולם ונה שהשיגם הוא ונלד כי הקצ"ה צעלמו אמר להם הגיחו לזקן זה שראוי להשתמש בכבודי, כי האיש שהולך צדך נכונה, פותח לו הקצ"ה שערי הצנה כי צאונת הוא כבוד הקצ"ה, כי כל שישיג יותר מושגים נעלים כאלה, יצין יותר גדולת הקצ"ה, ואולם ונלד כי לפתח החקירה חצאת השגיאה רוצנת, יש לו לננוע ונזה אונס וני שידע איך להשתונס בזה עוזר לו הקצ"ה. וכלל הונליגה הוא כי ונלד קולר הנושיג ועונק הנושג כנעט אשר אין צכח אנושי להשיג. מושגים כאלה, לבל אשר הקצ"ה צעלמו עוזר לנוי שראוי והגון לזה. אחרי שספרו כי רק ר"ע הלטיין צעיונו, שלא אבד את הי' [כצ"ע] ולא השלה את דעתו [כצ"ז] ולא סר ונאונותו [כאחר], רנו להראות גלוי סבת הדבר ונה שעונדה לו להלטיין צאופן נפלא בזה; והנה כצר צארנו סבת הדבר, והוא הדבר כפי שידענו צאונת, אבל הם לא גלו זאת עוד צפרט ועל נקודה זו צאה שאנתם מאי דריש, ונה הי' דרכו הפרטית והנויחדת וצין כולם, שנוכל לונר ציחוד כי זו היא שעונדה לו להלטיין ונהם ולסול דרך לבדו, וע"ז הי' צידם לונר גם בלא קראי אופני דרכי עיונו, וכפי שכא"א אונר, ורק ונלד שרנו להראות כי כל יושר סדר הנהגת עיונו ונצוארים צקראי, ע"כ הציאו הנוקראות האלה וכנו שנצאר, הנה ראשי הידיעות ונענייני אלהות הם שלשה ח) ידיעת ונליחת

חורתם הערות לפ' ששי מס' יסוד תורה שבע"פ תכנית קסז

ה' 3) הכרת ה' ג) ידיעת השגחתו, וסוף ידיעתם הוא העדר הידיעה לידע פי תארי הקצ"ה הם צשלילה ולא צחיצו, ולדיעת עלמותו ווהותו לא יגיע צסוס אופן, ויש לידע כי השלש ידיעות האלה הולכים על הסדר, וידיעת וניאח ה' יצא להכרתו, ואח"כ יצא להתצונן על השגחתו, ואחר כ"ז יגיע לנדרגת הידיעה שלא נדעה. וגם יש לידע כי אופן נדרגת ידיעתם הוא ונן הנאחר אל הקודם ונן ידיעת הנצראים אל הצורא. צאור הדבר, וידיעת כלל הנצראים יראה כי כולם אוננים ונאפריס קדושת צוראם ויגיע אל ידיעת וניאח ה', וכאשר יעניק עוד יגיע ונזה אל ידיעה קטנה ונהכרתו, כי כאשר יתצונן יראה כי כל כחות הצרואים הם כלולים צהאדם, והאדם הוא דוגנא וליוור להצין ונעט ונהכרת אלהות [כנו שנתצאר צפ' צראשית צכ"נ] כשיעור שיש להשיג [וצנאורי לנ"ר צראשית (פכ"ז) כתצתי, כי זהו כוונת הנאונר גדול בחן של נביאים דע דנשו"ז גדלו והלליחו שטרמים צורה ליוצרה דהלכו ונן הנאחר אל הקודם ונן הנורות התצוננו על גדולת היוצר וזהו שעמד להם להגיע אח"כ לנדרגת הנעלה]. ואחרי שידע כ"ג, ויתצונן עוד יותר, יראה סדר היחס וההלטרפות, שיש צין כל הנצראים ציחד, עד כי ווכל הצרוא רצצות נצראים, אין אחד ונהן אשר לא יהי דרוש אל תכלית העולם צכללו ואין שום נצרא שיהי צודד צתכליתו, אם כי צאונת יש תכלית פרטי לכל נצרא ונצרא, אולם צכ"ז נוטים כולם אל תכלית הכללי, וכנו הצית שצכללו הוא צית אם כי הוא ונחוצר ונחלקים פרטים שלכאו"א יש תכלית פרטי, החלונות להאיר, התנורים לחום, הפחחים לייך, הגג והחקרה לנחקה ולנאחר ונזרס ונונטר, צכ"ז כולם ציחד נוטים אל תכלית הכללי תכלית הצית, ואם יחקר אחד ונהם לא יהי תכלית הצית כי רק צהקצן צו החלקים האלה עם תכליתיהם הפרטים אז תקרא צשם צית והצית צכללו ונקשר לכל אלו צקשר אחד עד אשר תכליתם הפרטי לא יצילס ונ"ז, כן הוא צכלל העולם כל נצרא ונצרא יש צו תכלית וניחד תכלית פרטי, ונחאחדים כולם צתכליתם הכללי, והנחצונן צזה יצין, כי אם הי' חקר אחד ונהן לא הי' יולא תכלית העולם צכללו [וכדח"ז צכ"ב] כי צכל ונה שצרא הקצ"ה אין שום דבר אחד לצטלה דהכוונה דאין שום דבר שיאל ונקשר תכלית הכללי] ותכלית הכללי ונקשר לכל הנאולאים, צקשר אנויץ וחוק, ונחאחדם ונחצרים; והוא ונוש כנו אנשי לצא צעת שיענודו על ונערכות הנלחונה צעת אשר ונצנ הנולחונה דורש, שיענודו צנאקס הנשחרע על כונה פרסאות וני שאין יודע צתכסי הנולחונה, ידונה כי כל חלק וחלק ונהצא הוא חלק פרטי ואין להם שום קשר והתחצרות אלו לאלו, ורק כי כ"א שונר את ונקונו ונייחד רק לו צלי שום תועלת לשאר החלקים, אבל וני שידוע ונצין צזה יצין כי יש להם קשר כללי אשר ונן כל חלקי הנצא תלך ונערת הנולחונה; וכאשר יודע כי אנשי הנצא הפשוטים הם קצרי ונדע ונהצין ונעלונם זחת, ישפוט ונזה כי יש להם שר הננציא אשר הוא ינציאם, ועל פיו עונדים צנוצנ כזה, והוא שונר את החיצור והקשר הנפלך ציניהם, על פיו יענודו ועל פיו ינועו ונקוונם, וכן היא צזה, כל ונה שהאדם יעניק יותר כח חקירתו ועיונו צנננאוי תבל ויראה אין שהם שונרים את קשר הכללי, יכיר כי השגחת הקצ"ה עליהם הוא כנו השגחת שר הננציא על אנשי הנצא. וכל הידיעות האלה הולכים על הסדר, וננדרגת לנדרגת, וננדרגת ידיעת וניאח אלהות יגיע להכרת אלהות, ונהכרתו יגיע לדיעת השגחתו, שנכלל צזה, כי הוא הננציא את כל רצצות כחות הנריאה; וכאשר צראם כולם אל תכלית אחד כן שונר את היחס שציניהם צכל יום וצכל שעה, אשר זה

קסח חותם הערות לפי ששי מס' יסוד תורה שבע"פ תכנית

כיונו אנכס"ג בקדר התפלה המחודש בשבוע בכל יום תמיד מעשה בראשית; ואחרי כ"ז
 יגיע לנדרגת העדר ידיעה אשר היא הנדרגת האחרונה, ונכלל צזה כי אופני ידיעה
 הוא צטלילה ולעלונותו אין להגיע צטום אופן ותכלית ידיעה שלא נדעהו. ואחרי דאלו
 הם ראשי ידיעות, וכן הוא קדר ונדרגותם צלי ספק כי ר"ע התנהג כן, ועי"ז הלליח
 נגד, והיינו כי הוא שגור את קדר הנכון התחיל וידיעת וליאחותו, ואח"כ צא אל ידיעת
 ההכרה, ואח"כ אל ההשגחה ואח"כ אל הידיעה ונהעד הידיעה, ובכל אלה התחיל וין
 הנאחר אל הקודם וזהו צאנת כוננת האנוראים הנדצרים צטיעת ר"ע דלא פליגי כלל,
 ורק סכ"א נדצר ונהשגת ידיעה אחת, ונצצר כי ר"ע הטיגה וין הנאחר אל הקודם
 כנדט, וכ"א הוסיף ידיעה אחת כפי שהולכים קדר השגת הידיעות האלה עד שהאחרון
 הוסיף ידיעתו ונהעד הידיעה, ונשתדלים להראות כי אופן השגת כל ידיעה, [להטיגה
 וין הנאחר אל הקודם], רנוח בקרא, ור"ע ידע אופן הנגהו צהשגות, ונהני קראי
 [או דזה הוי ע"ד אקונחת]. ועתה נצאר דצריהס צפרט אמר רבב"ח אר"י ואתה מרבבות
 קודש אות הוא ברבבה שלו הוא נדצר ונודרגה הראשונה של וליאחת ה', ועי"ז אנר
 דהטיג כן וין הנאחר אל הקודם, וין הנצראים, והקצ גס פשט הקרא כן, כי אות
 יאנר וני שאינו יודע וזה ידיעה צרורה, וכנו אס אחד ישאל לאחד ונעצדי הצית אס
 אדון הצית צציתו ויטיב לו שהוא צציתו, אס ראהו צעלנו יאנר לו שראהו, ואס יצין
 רק נגד איזה השערה יאנר שהוא ונצין שהאדון צציתו נגד כי יש לו איזה אות וסינין
 סוכיר הויתו סס. ונפרט הקרא כן ויאמר ה' מטינו בא ורח משיער למו הופיע מדר
 פארן, כי רנה לרזות שנטש ידיעת וליאחותו גס עליהס [כנו סתצאר צצאר ונאנר א']
 ואתה רנה להכירס וליאחותו ונגד צ' דצריס. א' מרבבות קודש ונגד רצצות הננלאים
 אשר כולם יערינו ויקדשו סנו ונעידים על וליאחות. צ' מיטינו אש דת למו, כי רנה
 גס לצכות צהתו"ק אשר היא ינינו של הקצ"ה ונגד דכס טנון כל ידיעת גדולתו
 [וכנו סתצאר צנאנר צ'], וא"כ נצאר נגד ונכאן דיט להטיג ידיעת וליאחת ה' וין
 הנצראים. ור"א אמר דגול מרבבה דונטא הוא ברבבה שלו, ר"א נדצר וידיעה השני'
 וההכרה, ונצצר כי יש לקלוט קלת ידיעה ונהכרתו, וזה שיתצוק היטצ רצצות שלו
 רצצות הננלאים, ויראה כי כ"ז כלול צהאדס, והאדס כלול ונטי החלקים ונחלק הארניי
 ונחלק השנייני כי דוגנא יאנר על דצר אשר הוא ונעין זה, ונצצר וזה כי צאופן
 ידיעת ההכרה הלך ג"כ וין הנאחר אל הקודם והציח את הקרא הזה כי הוא ונכיס
 אל הדטס הזה, כי אחרי אשר דצר טס ונעניני תוארי הקצ"ה, וכנו שאנר דודי צח
 ואדום טיש צו חקסד והדין אנר דגול אחרי כל העדר ידיעת עלונותו. צכ"ז הוא ניכר
 וננניין נגד [דגול הוא וני טונליין כ"כ עד טע"ז הוא ידוע ונפרסס לכל כי הורחת
 דגל הוא ג"כ ונגד התראותה ונרחוק וזהו הכוונה ובשם אלהינו עת סתחצק צסס אלסינו
 נדגול להי' לדגל ונכ כי נתפרסס לכל וכולס יתפלאו ויטחוננו על הקיום שלנו], עד
 אשר כולם יכירוהו הוא מרבבה ונרצצות הנצראים, טעונידים כולם נגד עיני האדס, כי
 וין הכרת הטרות יצא להכרה חלוטה וין הויר ור"ל אמר ה' צבאות שמו אדון הוא
 בצבא שלו, ר"ל נדצר וידיעה ה' של השגחת אלהות, וטניירתו את הקטר והסתחצרות
 צין כל הננלאים. ונצא הונח על התאחדות החלקים לתכלית אחד [ע"ל צהערה צ'] ו"א
 אדון ה' צבאות, אס תרנה להטיג כי ענין השגחתו הוא נעלה נגד וכנו השגחת האדון
 על עצדי' הלא חוכל לידע זה בצבא שלו צרצי רצצות הנצראים, וכאשר תצוק תראה

חותם הערות לפי ששי מס' יסוד תורה שב"ע תכנית קסט

כי הם כולם כאנשי הלצה הם כי עוונדים רחוקים זה וזה זכ"ז יש להם תכלית כללי
 ונלד כי שר הונצחא הלציאם על אופן זה, וא"כ תצין וזה כי יש השגחה פרטית
 והקב"ה נשגיח על כל רצונות צדקתי, ושומר הקשר הנואחדם וקיוונם וסדורם ורחב"א
 אר"י לא ברוח ה' כו'. רחצ"א ונדבר ונהשגחה האחרונה והוא הידיעה ונהעדד הידיעה
 אשר היא תכלית כל הידיעות, ולהצין כוונתו צוה אעתיק צקינור עקוב' שלי הנקרא
 הגפיש ובחותי, אשר שם הרציתי לדבר אודות הנפש בכלל וכחותי צפרע, ופה נעתיק
 בתכלית הקינור: חז"ל צנ"ר (צ"ר פי"ד ודברים פ"ג) אומר, כי יש להנפש חנשה שנות
 נפש, רוח, נשמה, ה', יחידה. ולדעתי השמות וסדרם הוא כפי סדר ונהלך השלימות
 של הנפש והתחלפות ודרגותי צענין הכרתה. ונצארם כסדר ה' יש החפשויות צלם
 שיקפיה ויחניק כל כחות הנפשיות שלא יתראה שום יתרון ונהם, והוא ונצז השקיעה
 והעציעה כי אז הנפש טקועה וטבועה ולא יתראה אז צהאדם שום עילוי ויתרון ונלד
 נשמתו, ונלד ונדרגה זו נקראת נפש ונלשון וינפש לשון שציתה וננוחה; והגם כי הוא
 ענין שלימה והעדד זכ"ז נחשט זה ג"כ לכה ונכחות הנפש, כי צלמות הוא אחד ונהכחות
 הנפלאות, טיקד הצורא צ"ה הצנפשו, כי כפי טבע שלימות הנפש, ה' ונחייצו שחפעול
 צחיוב על האדם, וכל הנונשלה והשלטון יהי' רק להנפש, ואולם שלא לשלול כח הצמירה
 החפשית [אשר זהו יסוד צריחת האדם] יסד הקב"ה כח זה צהנפש שחשקו צנוכונה
 ולצלי יראה ונונה שום פעולה, וכנו דצקה"ה יש שתי הנהגות האלה, ה' התגלות. צ
 הקתר, וכל יודעי ונדע יודעים, כי יש יותר להחפעל ונההנהגה הנסמרת וכנו שאחז"ל
 ציונא (כ"ט ע"ג) זו היא גבורת גבורתו, וכן יש צנפש שתי הנהגות האלה, כי ניתן
 לה גם כח זה שחסתתר צקתר הנודרגה, צעת שחלקי חמונר רולים להנורות רלונה, וזו
 היא ונצורת כחות הנפש והדברים ארוכים. צ רוח, הוא הנודרגה הראשונה, ונהתחלפות
 ונצנה, וכן הנונחה אל התנועה, והכה הזה ונכונה צשם רוח, כי הרוח ונייע את
 הנחים גם אלו שחמים ונלד טבעם וגם ונלד כוצדס ודיצוקס, כי כל דצר ינח
 על וקיונו צאין ונעורר, ואם ילדה לזה הכוצד או הדיצוק לארץ קשה לו עוד
 יותר להתנועע. וצכ"ז יש צכה הרוח להניעם ולהגזיחם עוף, וכ"כ יש צכה הנפש
 לעורר את האדם ונחדרונתו שיתחיל לפתח כחותיו, וגם אם הגיע לנדרגת הכוצד,
 ונלד עללותו ורפיונו, ואל הדיצוק, ונלד עולם חיצורו ודיצוקו אל ענייני הגשמיים, צכ"ז
 ע"י השעוררת חזקה ינע וננוקונו ינולא צו כח ההתעוררת לעוף לנעלה ג' נשמה,
 אחרי זה יגיע אל ונדרגת נשמה, כי כנו טככל נשימה ונשימה שואף האדם אור חדש
 ואם לאו הלא ינות ונהרה, כן ישחוקק האדם לעלות וננדרגה לנדרגה צענייני אלהות
 ד' ח' ואחרי שייגיע לזה ירגיש עלום חיות הנפש האוניתי ולא יאנה א"ע צשם החיים
 והנות [ע' ונחרי"ע טער ק'] כי ידע אשר כנו יסוד חיות תגופני הוא ההרגשה להתנועה
 והחיונום וניסוד האש, כן הוא יסוד חיות הנפש להתלחצ צחשוקה עזונה להשגות
 הנוטבים הרחניים ה' יחידה ואחרי כ"ז יגיע לנדרגת יחידה אשר ע"ז אומר שם צנ"ר
 יחידה שכל האברים משנים שנים והיא יחידה בנוף וצארתי כוונתם דכל האצרים ונחחזקים
 ונ"ז ונחחלשים ונ"ז, ואם יכאז לו ידו ורגלו יגיע הרפיון גס צשאר אצרים, אולם
 הנפש צקן ונדרגת השגחה תגיע לנדרגת כזו אשר תפעול פעולתה דווקא צעת שתי'
 יחידה, כי צעת יתעלף תחזק אז כחה, וכל הנודרגות שחשבו עתה [סייני רוח נשעם
 חיה כי נפש חיה וננדרגות השגחה רק וננדרגת כח הקסתר כנ"ל] הם להסיק ידיעם

קע חותם הערות לפ' ששי מס' יסוד תורה שבע"פ תכנית

על ידיעה, אזל ונדרגת יחידה יצא לכלל הידיעה ונהעדד הידיעה, כי רק כשויגע לנדרגת זו אשר היא הנדרגת האחרונה, ידע כי תכלית הידיעה שלא נדעה, ותחת אשר עד עתה היו תכלית ידיעותי' והשגותי' להשתוקק לקלוט יותר ונן הידיעות, עתה יענוול ויתגיגע לסוג אחר, ותחת אשר עד עתה הי' לנצו סוער וזוער צקדצו להשיג יותר ויותר ולהגיע להשגת עלמותו עתה ישנוע קול' דנונה דקה אשר הקול הזה ידונינו, ובאזניו ילחש לו: חזור לאחורך, פה סף השער, פה גבול השגת שכל אנושי, ואל תהין לעלות, פן תפרוץ ותהרוס הגדר ונהונת באחיתך [וכ"ז הוא צערך ידיעת עלמותו, אזל ידיעות השגות ישחוקק וישחוקק וכשיגיע להדרגה זו ישחוקק עוד להפשיט ונעליו שונלת הגוי'; כי אז יראה אשר רק צפצטו לצוטי החומר השיג השגות נעלות. ודע כי לא כוונתי פה לוונר, דרך זה היא כוונה של השמות, דבאנת יש צהס עניינים גנוזים וכנוזים ורק ונלד כי באנת הולכים כן ונדרגות הנפש, ע"כ ראוי לקנון חילוף ונדרגותי' כפי חילוף שנותי' אשר ונותאניס הם זה עם זה, ור' יוחנן ונלד לנכון להסקיר העניינים האלה צקרא זה כי ראה אשר צקרא זה חושב כל הנדרגות של הנפש וכחותי' כפי חילוף ונדרגותי'; והתחיל ונדרגת רוח אשר היא הראשונה ונדרגות הששגות אוננס לא ברוח ה' צנת שהיא צנדרגת רוח, לא יצא לכלל הששגה העליונה ונהשגת אלהות ואחר הרוח רעש אולם הרוח תפעול עליו כי יגיע לנדרגת רעש, כי ירעיש את לנצו יותר ויותר, לרוץ צשדי הנודעים הרוחניים, כי הרוח הי' לו לעזר, לעורר א"ע לענוול צידיעות עליונות, והידיעות האלה הגדילו את כח תשוקתו ואותו על עיונים, עד כי תחת אשר בתחילה נשע עליו' רוח ונזוי' והגיעו אל העיון צאלהות, עתה ירגיש רוח סועה וקער לענוול ולקבץ ידיעות חדשות [וינה שחז"ל כינו צנו' צסס נשונה קרא פה החוזה צסס רעש, כי פה רלה רק להראות ערך הנדרגות של כח התשוקה לאלהות, איך כי ילך צזה וננדרגה לנדרגת] אוננס לא ברעש ה' — אוננס גם צזו הנדרגה לא הגיע עוד לנדרגת ידיעת אלהות, גם ונן העדר הידיעה, ואולם ואחר הרעש אש כי הרעש הציאו לנדרגה זו, אשר רוח הכוסף והמנדה להשיג עניינים רוחניים תצער כיקוד אש על ונזבח לנצו, ויתרגש ויתלהב ונעולם כוספו, עד כי כל וני הננואלים טבעולם לא יכזוהו [וזזה ונדרגת הי' כפי טצארתו לעיל] אוננס לא באש ה' גם אז לא ישיג עוד השגה הנעלה ונאלהות ורק ואחר האש קול' דמטה דקה כי וננדרגה האחרונה, ונונלצ הרעישה והיקידה יגיע לנדרגת קול' דמטה דקה הוא ונדרגת יחידה כי יפשוט ונעליו ונעט שונלת הגוי', ואלו יגיע לתכלית הידיעות, כי יראה אשר ודגה ה' עלמותו ונהותו עובר ונעל גבולי השגת האנושי, צעוד שהוא הי, ולא ישיגנו ולא יקלוט טוב ידיעה ונעלמותו, ואלו ישוב לאחורי' וישקיע הנית לנצו; והוא וננש כונו אחד טנחפז לנצא לאיזה ונקוס, להתראות עם אזהבו וכל ונה שיתקרב יותר אל ונקוס אזהבו ירוץ יותר צנחפזן, כי התשוקה והגעגועים יתגברו עליו יותר ונרגע לרגע, כי כל ונה שיתקרב יותר אל ונקונו יסוה לנגד עיניו יותר שונחת ההתראות אזל כשיצא לנקונו ולא ינאלהו ינחו כל דגשותיו ונהנייתם וישקיעם, וצטובה ויחת ישוב לציחו [והוא הנדרגה הנ"ז צספרי הקבלה צסס רלח ושוב וידוע כי ונדרגת ר"ע הי' רלח ושוב] ויש להנליץ עוד יותר הלשון של קול' דמטה דקה עפ"י דידוע צטצע, דכנו הקול הפתאוני והשאון טצא אחרי דווייה ונווטכה, תעורר ותקיץ את האדם כן גם להיפוך הדווייה טצאה אחרי השאון הרצ טשלט ונז"ר, יפעול על האדם ונכחו לעורר את האדם

חותם הערות לפ' ששי במ' יסוד תורה שבע"פ תכנית קעא

ונשנתו, והראו זאת בצמיחה וצמיחה, כי אם יקע אדם צמרכה רתונה לקוסים, והקוסים דוהרים, והאופנים ונשתקקים בקול, אז יתגל האדם היושב זה להקולות ויתנונם כן דרכו ושנתו חערב לו, ואולם אם פתאום תעמוד הנרכה ונלכת וקול שאון הקוסים והאופנים יקום לדוונה, ייקץ האדם ונשנתו, וכלו קול הדווני' יקלו ויעוררו ועל דווני' כזאת ויולץ, הטבע חלקה לה גם כח הקול והשאון וקול הדווני' יקלו, וע"כ תתיחס ונאל ונלכת קול דממה דקה לנדרגה האחרונה ויהסגות, דכל עוד אשר לא הגיע לזה תסער עליו נפשו ותהווה ותרעש לילך ונחיל אל חיל, עד כי לא ירגיש צדום דבר, וכמו היטן צמיחה עמוקה הוא צודד אז צרעיונותיו, ואין לו שום התקשרות והתרגשות בעולם הנועשה [ע"ל פ"ג הערה ז' לך ק"ד] ורק כשיקץ ונשנתו יראה עולם חדש כן הוא זה, צעת שיגיע אל נדרגה אחרונה, ונהעדר הידיעה, יסוג אחור, ותחת אשר עד עתה כמו רוח סערה סער בקרבו עתה פתאום הדווני' הזאת שתחול עליו אחרי השאון וההעולה, תקיחו ונרגשותיו הנוערים בקרבו וישבו אחור, וכלו ישמע בצאניו קול הדווני' ותשים צריח ולתים לתשוקתו העזה, וישכיל ויצין כי רק צהקירו ונעליו גדויו החוונים אז ישבו לראות צהור הנלחי, וכבוד ה' עליו יזרח. ונעשה ונצוה דר"י הציא ונקרא זה על ר"ע על נדרגה האחרונה, וגם הראה זהה איד שטונר כל סדר ונהלך הנדרגות כפי שהם ונקודות בקרא זה, ונפאת זה ללחה לו להגיע לנדרגה האחרונה בשלום עכ"ל שם כספרי תורת ה' תמימה וניי שיעבור היטב על פני כל הנואור ידע ענייני חלוקות ונדרגות הנפש ויצין כי ונדרגת ונסי"ג הוא ונדרגה האחרונה ועי"ז יצין היטב דצרינו צפנים :

(1) ראיתי להציא פה את הנואור ויילקוט הנזכר פה ולצארו בקררה כי הוא ונתחבר עם דצרינו צפנים וגם יחזק כל דצרינו וז"ל אמרו על ד"ה, בשעה שסיים ספר תהלים, זחה דעתו עליו אמר לפניו : רבש"ע בלום יש דבר בעולם שאמר שירה במותי נודמנה לו צפרדע אחת א"ל אל תזוח דעתך עליך, שאני אומרת שירה יותר מסך, ועל כל שירה ושירה שאני אומרת אני ממשלת עלי' שלשת אלפים משל שנא' וידבר שלשת אלפים משל ויהי שירו חמשה ואלף כי כבר נתבאר צפנים [אות ד'] דגם ונלד האנונה והטבע יש להגיע לנליחת ה' ולנוסי"ג, וכן כתבתי [צלות הנ"ל ובהערה ד'] כי להנדרגה שהאדם ונגיע אחרי רוב לימודים צהכרח שיש צו גם צטבע, וא"כ צדור דענין ונסי"ג ג' צטבע, וידוע שכונה כתצו דנוטבע הלפרדע יש להתזונן על טבע של ונסי"ג, כי ונטבעה לקפון צאש ולהיות לצרות לאיזה צרואים כידוע ונספרי הטבע; וזהו כוונת חז"ל צפנים [כ"ג ע"ג] מה ראו חמו"ע שמשרו עצמן על קרושת השם לכבשן האש צאיהם אופן נתנה התורה ונליחת קה"ש שהאדם יאצד חיי' הלא הוא נגד דרכי הטבע [ונולד כי חמו"ע הלטיינו צזה, והראו כן צפועל ע"כ הנוטיבו שאלתם עליהם אצל יסוד השאלה הוא על ענין של קדו"ה ככלל, כי גם הם עשו ונלד שנווויים ועוונדים ע"ז; כי דחוק ונאל לוונר דצאונת עפ"י דין ה' להם איזה ענה להפטר ורק ונלד הק"ו לא עשו כן, דאם עפ"י דין לא ה"י להם לעשות כן ויה ונועיל הק"ו ועי"ש צחו' ד"ה ונה, וע"כ צדור דהשאלה היא ככלליות על ונות קי"ה ובספרי ברחו"ל וד"ל כתבתי זאת לכלל גדול דדרכם ה' להוטיך דצריהם צענין ונה ודעה על איזה איש שהלטיין צנדה זו או צדעה זו, גם וניקוס אשר עקר כוונתם ה' על הונדה הנופשתת ואכנו"ל צ] נשאו ק"ו בעצמן מצפרדע כו', דצאדם לא הוי זאת נגד הטבע דנראש צרא הקצ"ה את האדם צטבע זו וכמו שאנו רואים דיש כן צטבע הלפרדע, דהתורה לא תולה להאדם לעשות דבר אשר הוא

קעב הוותם הערות לפי ששי כ"ס יסוד תורה שב"ע תכנית

נגד דרכי הטבע [ועיי"ה לעיל הערה ד'] וכבר נתבאר דתכלית של ס' תהלים הוא על לימוד ונתיחת ה' ונסירת נפש, ובאונת יש כן גם צטבע, וכנוו שיש ללמוד ונלפרדע, ע"כ ונזייריס איך שהלפרדע טענה: כי גם היא אונרת שירה כנווה, כי על ידה יש ג"כ להגיע לזה, ונ"ש שהיא אונרת שלשת אלפים ושל והר"י ע"ז והקרא וידבר שלשת אלפים משל הוא ג"כ לזר ולייני עד"ז, דתכלית ונשל הוא להגשים ונעט הנוושו הרחני שיצינו אותו, כי כנוו חוש הראות יחוש יותד הנוושים העצים והגסים, ואם יהי' נוווש דק בתכלית לא יראהו ונה גם אם הוא עוונד ונרחוק, כן הוא זהשגת הנוושים, כל ונה שהנוושו יותר דק קשה יותר להשיגו וכנוו בחוש הקולה שיחוש גם הנוווש הדק הוא לקפל ולכרוך הנוווש הדק, ולעצות אותו ע"ז ונעט, כן הוא צענייני הנווושגים הדקים, יש לקפלים ולהגשינום, ע"י הנושלים שהם ונעצים ונעט הנווושגים, וכנוו בחוש ונוווש אם הוא דבר דק ונאד שבקיפול אחד לא יתעבה עוד שיחוש, יש לקפל על קיפול זה עוד, ואם ג"ז לא יספיק יש לקפל עוד ועוד, עד שיעבה אותו כשיעור שיחוש אותו, כן הוא זהנווושגים הרחנייט דאם לרוז דקותם לא יושגו ע"י ונשל אחד יש להוסיף ונשל על ונשל [וזוהו הכוונה צונחות (כ"ט ע"צ) שתוק כך עלה במחשבה לפני דהנוושו הזה הוא בתכלית הדקות שאין להסבירו, כי ונלד עולם דקות רוחניותו אינו ונקבל עליו שום ונשל וכנוו העשן שלא יתראה לעין, אין שום עלה איך לעצותו ולהגשינו ונלד כי אין צו וננש ואינו ונקבל כריכה וקיפול והצן] וספר הכתוב, כי שהע"ה הסביר ענייניט דקים כאלה עד כי צעת טרלה להגשינום שיושגו להשוועים, הי' ונוכרה לקפלים בשלשת אלפים ונשל, ונשל על ונשל, ונבואר ונאך דהלימוד היותר רחני ודק ונכל הלימודים הוא ונקבל עליו שלשת אלפים כריכות הנושלים, דאם היו נווושגים דקים יותר, שגדרש עוד יותר ונשלשת א"ו, הי' הכתוב ונשויע לך, וצרו דאין עוד לימוד דק ונה [ואם יהי' נוושו יותר דק] אינו ונקבל עליו עוד שום קיפול ונרוז דקותו וכנ"ל וינונחות], והנה צפנים נתבאר דהלימוד היותר נגב הוא ענין ונסי"ג, וא"כ וודאי דעל לימוד של ונסי"ג כיון הכתוב שהסביר זאת עפ"י שלשת אלפים ונשל, נונלח דהלפרדע ונלונדת לימוד דק וענווק כזה, אשר להצינו עפ"י דרכי הלימודים יש להסבירו עפ"י שלשת אלפים ונשל, וכלל כוונת הנואנר הוא דאחרי שהצוננו דכל ס' תהלים הוא ללמוד ענין ונסירת נפש ואין שיעור להלימודים הנשגים והרוחנייט שכלולים בהספר הזה, וכל אלו דרושים הם להשגת ונדרגת ונסי"ג, ולכל ירפו האנשים הפשוטיט ידיהם כי יאנרו שאין להם שום תקוה שיגיעו לזה, אחרי שלא ישיגו הלימודים הדרושים לזה, ע"כ רזו להראות כי באונת יכול כל אדם לעשות כן וילד טבע הנפש הפועלת ונעלונה עליו [וכבר העידו כונה, כי ציוני הזעם של השונדות והגזירות, ונסרו כל האנשים הפשוטיט נפשם על ק"ה בשנחה עזוונה], ובאונת גם וני שנגיע לזה ונלד הלימודים ונעעזר ג"כ ונהטבע, וליירו צרוח ונליחת הקדושה, כנוו שהלפרדע צעלונה טוענת כן וונוווכת ע"ז אצל תכלית כוונתם הוא כנ"ל והוא ונאונת ונאד עם כל דצרינו שדצננו צפנים והכנ"ר האריך בצאור ונאנר הנ"ל אצל הבאור שכתבתי הוא באור קלר ופשוט וצרוי :

הערות לפרק שביעי מס' יסוד תורה שבע"פ.

(ח) צספרי ונוטגי הנוטאים ערכים, שורש הנוספיק, שורש שאינו ונספיק, שרשי' שזה אלל זה, שרשים שזה תחת זה או זה אחר זה, שרשים שפועלים ונפעלים זע"ז וזו"ז, שרשים שאינם פועלים ונפעלים, שרשים שאינם ונתחלקים צפעולתם, שרשים הנתחלקים צפעולתם, שרשים ונוחשיים, שרשים ונדעים ורוחניים, נתצארו היטב כל העניינים ונפעולת השרשים וההתדויות של שרשים הודעים לשרשים הנוחשים, וצארתי על ידם כונה דברים ונחודשים צענייני הלכה ואגדה, ופה נצאר רק עוד חלוקה אחת שלדעמי יהי' תועלת גדול להוועיין וידיעתה, צשרשים שאינם ונספיקין העוונדים זה אלל זה, יש שני חלקים. (ח) שרשים שאינם ונתחלקים צפעולתם, דאם יתחלקו ויתפרדו השרשים זה וזה לא יפעול כל שורש לצדו ונאוונה, כמו צאז ואם, והעץ ועפר הארץ ושרשים כאלה הם פועלים ונפעלים, ויש לידע צשרשים כאלה יש דבר אחד הנאחד את השרשים ואם יתצטל הדבר הנאחד יתפרדו השרשים ולא יפעלו ונאוונה [וונלד יסוד זה חשצתי צספרי נושאיי הדרכות והלכותיהן צכונה הלכות גם דבר הנאחד את הנושאים לנושא צפ"ע וכונו צקנין חשצתי ארצעה נושאים. (ח) הקונה, (צ) הנוקנה, (ג) הנקנה (ד) הנאחד (הוא גצולי הקנין הידועים אשר תכליתם הוא לאחד הנקנה אל הקונה ולהפשיט רשות הנוקנה] וחשצתי הפרט הנאחדם לנושא צפ"ע וצררתי כי כל ההלכות הרצות הנוטאות צענייני קניינים הם הגצולים של הנושאים האלה והוועיין יש להיות זהיר ונתון לעיין צכל הלכה והלכה צשעניינים האלה לידע איזה נושא שהיא ונצלת, כי צלא העיון והעוונק יתחלפו צנקל ויצצבל צדרך, ואין קנה להשגיאות שיולדו לו ונלד זה, כאשר צאונת צארתי צע"ה שם כונה עניינים ונחודשים אשר יקודם הוא רק ונלד צדרי ההלכות לנושאיםם], (צ) שרשים שנתחלקים, כונו ד"נו אם יש נושא צכד שיש לטלטלו ונקוקם לנקוקם וונלד כוצד הנושא ונתאחדים איזה אנשים לזה, כל האנשים האלה הם השרשים של תנועת הנושא והצעתו לנקונו, וכ"א לצדו הוי שורש שאינו ונספיק, וככ"ז יתלקו צפעולתם דאם הנושא יתחלק ישא כ"א לפי כמו וע"כ אינם פועלים ונפעלים ואין להם דבר הנאחד אותם, דהתאחדות אינו ונוכרח צהם, וגם יש לידע צשרשים שאינם ונתחלקים ונלד שהם פועלים ונפעלים אם יתקלקל אחד ונן השרשים יגרום קלקול צהשאר, סוף דבר דהוא כלל גדול צשרשים שאינם ונתחלקים יש ד' עניינים (ח) שהם אינם ונתחלקים (צ) שהם פועלים ונפעלים (ג) שיש דבר הנאחד אותם (ד) אם יתקלקל אחד וינם יתקלקלו כולם וכל אלה הם ונסוכים זה צזה ונחייבים זא"ז כוונן, ואחרי צצארתי שם צאורך דגם צשרשי הודעים יש הכללים האלה כתצתי דזהו הטעם צעדים דאם נוטל אחד ונתן קרוב או פסול עדותן צעלה גם אם נצארו עוד שני עדים צברים, דהנה צעדים הוי כל עד צפ"ע שורש שאינו ונספיק, והווי ושרשים שזה אלל זה וושרשים שאינם ונתחלקים צפעולתם, דע"א אינו פועל כלל, וונוטל ונונן דהווי ושרשים השועלים ונפעלים, ונוכרח דצעינן סיח' דבר הנאחד אותם וזהו הטעם שעדות ונוחדת פסול דהרא' שרואים זא"ז [או גם ההגדה צידד] הוא הדבר הנאחד אותם, ואחרי סכן ונוכרח דאם נתקלקל אחד צהקטר גורם קלקול צהשאר וזהו הטעם דנוטל אחד ונתן קא"פ ע"ב, וונוטל ים ונקום לוור דדיני ונונות לא אצרינן דנוטל אחד ונתן קא"פ ע"ב,

קֶד הוֹתֵם הַעֲדוֹת לִפְיָ שְׁבִיעֵי כִּסֵּי יִסּוֹד תּוֹרַת שְׁבַע־פְּ תַכְנִית

דַּבְּרֵנוּ פּוֹעֵל ע"א לְחִיּוּב שְׁבִיעַת, וְאִם כִּינּוּחַ זֶה הוּא וְנִעִין וְנִוּוֹן, א"כּ וְנִוּיֵלֵא דַבְּרֵנוּ הוּא הַעֲדִים שְׂרָשִׁים הַנּוֹתַחֲלָקִין צִפְעוּלְתָם, וְאִינֵם פּוֹעֲלִין וּפְעֻלִין, וְנִוּיֵלֵא לֹא צִעִינָן דַּבְּרֵנוּ הַנּוֹאֲחַד הוֹתֵם [וְיִנּוּחַ דַּעְדוֹת וְיִוּחַדַת כַּשֶּׁר לִהְיוֹת וְנ"ד] וְא"כּ אִם נִתְקַלְקַל אֶחָד אֵינּוּ גוֹרֵם קְלָקוֹל צִהַשְׂאֵר, וְזֶהוּ צִהַשְׂמַת טַעְמוֹ שֶׁל הַקּוֹצֵר לְחֶלֶק זֵין ד"ג לַדְּבָרֵינוּ צִנּוּנֵלֵא אֶחָד וְנִהְיֵן קִא"פ, דֶּה־קּוֹצֵר כֵּן יִצְבּוֹר דַּע"ו כַּשֶּׁר וַע"א לְנִוּוּנֵא קִא אֶחָד וְעִי"ה נִוּכּוֹת (ו) וְכַסְהֲדֵרִין (ב' ע"א) וְכַסְפֵּי עַצ"י (ס' ד' וְס' ז') וְיוֹצֵנו הַדְּבָרִים, וְכֵן צִהַרְתִּי לַפִּי"ז הֵא דְכַסְהֲדֵרִין (פ"ה ע"ג) אִם"ל דְּלוֹלֵב אֵין צָרוּךְ אֲגֵד הֵא לְחֹדֵרִי קִאִי וְכֵל הַסְּוִיֵא דַשֶּׁם וַע"ל (פ"ה הַעֲרָה ז' וּפ"ו הַעֲרָה ז') וְגַם צִהַרְתִּי עַפִּי"ז כֵּל הַסְּוִיֵא צִזְמִים (ע"ט ע"א) צִעִנָן אִי־קוֹרִים וְנִוּוֹת אִם וְנִעֲלִין זֵא"ז, וְהַעֲנִין שֶׁל הֵלֵל שֶׁכֶּךְ וְנֵלֵא וְנִרְוֹר וְצִהַרְתִּי גַם ד' הַנּוֹר אֲנוֹר (סוֹף פ' ב') שְׁלִשָּׁה הַמָּה גַּפְלָאִי מַמְנִי ג' הַמָּה פֶּסַח מִצָּה וּמְרוֹר וְאַרְבַּעַה לֹא יִדְעִתִּים אֲלוֹ ד' מִינִים שְׁבַלְוֹלֵב שְׁבַקְשָׁה לְעַמּוֹד עֲלֵיהֶם כו' וְגַם הַרְאִיתִי דִישׁ כַּעֲנִין חִקִּירָה זו צִשְׂרָשִׁים שֶׁזֶה תַּחַת זֶה אֲוֹלֵם הַהַצְדֵּל הוּא דַצִּשְׂרָשִׁים שֶׁזֶה אֲלֵל זֶה שֶׁאֵין וְכַסְפִּיקִים אֵין לִיחַס יִתְרוֹן לְשׁוֹרֵשׁ אֶחָד עַל הַשְּׁנִי דְרַק וְנִוּוֹלֵם צִיחַד יֵלֵא, וְכֹא"ל נוֹשֵׂא עֲלָיו רַק פְּעוּלָה חֲלָקִית, אֲוֹלֵם צִשְׂרָשִׁים שֶׁזֶה תַּחַת זֶה, וְנֵלֵד כִּי הֵם צִחִים זֶה אֶחָד זֶה א"כּ נִיכַר שׁוֹרֵשׁ הַאֲחֵרוֹן שְׁנִוּוֹלֵם הַפְּעוּלָה, ע"כּ יֵשׁ וְנִקּוּס לְסַפֵּק עַל שׁוֹרֵשׁ הַאֲחֵרוֹן, לְדוּלִי יֵשׁ לִיחַס אֲלָיו טַם הַפְּעוּלָה אֶחָדִי כִּי עַל יְדוֹ גּוֹנֵר, וְזֶהוּ צִהַשְׂמַת הַחִקִּירָה צִשְׁחִיטָה אִם יִשְׁנֵה לְשִׁחִיטָה וְנִתְעוּס"ס אִו לֹא, דְּכֵל חֶלֶק וְחֶלֶק הוּא שׁוֹרֵשׁ וְחֶלֶק הַאֲחֵרוֹן הוּא הַשׁוֹרֵשׁ הַנּוּשְׁלִים יִסּוֹד הַשִּׁחִיטָה, וְכֵן צִה"שׁ וְכַדוּנָה קִלְרֵתִי וְנֵלֵד כִּי א"כּ וְנִקּוּס הַצִּיֵּאֹר וְכֵל זֶה, וְכּוּוֹנֵתִי לְהַרְאוֹת, אֵיךְ כִּי חִקִּירוֹת כֹּאֵלֶה שֶׁהֵן וְנִוּוּנֵתִין וְנֵלֵד עֲלֵנוּם, וְנֵלֵד יִשְׂרַת עִיוּנֵם הֵם וְנִוּוֹלֵים הֵן צִהַלְכוֹת וְהֵן צִהַגְדוֹת, כִּי גַם עַל יִסּוֹד זֶה יִסְדֵּתִי כַּסְפֵּי זֶה לְהַרְאוֹת כִּי עַפִּי יִסּוּדוֹת הֵאֵלֶה יֵשׁ לְרִאוֹת כִּי דְרַךְ אֶחָד וְרוּחַ אֶחָד לְכוּלָהּ גַם צִהַלְכָה גַם צִהַגְדָה כִּי כּוּלֵם נִתְנוּ וְנִרְעוּהָ אֶחָד.

(ג) צִתְנֵא דַבְּרֵנוּ א"ר (פַּל"ה) שֶׁאֲלוֹ יִשְׂרָאֵל אֶת יְחֻזְקָאֵל בֵּן בּוּזִי הַבְּהֵן, כִּהֵן שִׁקְנָה עַבְדֵּי מְדוּ שִׁיאַבְל בְּתְרוּמָה א"ל אַבְל, אִם מִכְרוּ רַבּוּ לְאַחֲרִים מְדוּ שִׁיאַבְל בְּתְרוּמָה, א"ל אֵינּוּ רִשְׁאֵי לְאַבְוֹל תְּרוּמָה, וְא"ל אֵיךְ אֲנִי כֵן כִּשְׁרִינּוּ בַעֲדוֹ וּבְחִיבְלוֹ שֶׁל הַקְּבָ"ה, עַבְדֵּנוּ אֶת הַקְּבָ"ה, עַבְשִׁיו שְׁנֵלֵנוּ בֵּין הַעֲבוּסִים גְּדוּי כְּנִוּוּם וּכְמִשְׁפַּחוֹת הַאֲדַמָּה, וְא"ל יְחֻזְקָאֵל אַפִּי אִם נִשְׁבָּרִים עַצְמוֹתֵיכֶם וְעֵינֵיכֶם מְנוּקְרִים וְדַם פִּיכֶם בֹּא לְאַרְצֵן אֶתֶם צָרִיבִין לְקַבֵּל מַלְכוּתוֹ שֶׁל מַמְ"ה הַקְּבָ"ה עֲלֵיכֶם, מִשּׁוּם שֶׁכֵּן קִבְּלַתֶּם לוֹ עֲלֵיכֶם מִתְחִילָה וְאַמְרַתֶּם כֵּל אֲשֶׁר דִּבֶּר ה' נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמַע, וְהַתְּשׁוּבָה אֵינֶה נִוּוּנַת כֵּלֵל, דֶּהֱלֵא אִם אֶחָד יִצְטִיחַ לְחַצְרוֹ לַעֲשׂוֹת לוֹ אֵיזֶה דַּבְּרֵנוּ, וְחִת"כּ יִרְאֶה כִּי צִנְפֵּשׁוּ הוּא, וְנִשְׁוִ"ז לֹא יִנּוּלֵא, אֵיךְ לוֹ פ"פ עֲלָי וְנֵלֵד הַצִּתְחַתּוֹ, כִּי צִדָּק יֵאֹנֵר, כִּי הַצִּתְחַתּוֹ הִי' וְנֵלֵד שֶׁחֲטָט שִׁיחִי' צִידוֹ לְנִוּוֹלָתוֹ, וְחִת"כּ תִּנּוּה וְנִשְׁ"א שְׁבֵן קִבְּלַתֶּם לוֹ עֲלֵיכֶם כו', הֵלֵא יֵאֹנֵרוּ כִּי קִבְּלַתֶּם הִי' רַק אִם יִחִי' צִידֵם לְנִוּוֹלָתוֹ וְלֹא ע"י אֲוִפְנִים כֹּאֵלוֹ, אֲוֹלֵם לְדַבְּרֵינוּ צִפְנִים וְנִוּוֹרֵא הֵיטֵב דַּעֲנִין קְדִינּוֹת נַעֲשֶׂה לְנִשְׁנוּעַ הוּא קִבְּלָה נִלְחִיתִי, כִּי כֵּל וְיִנּוּי אֲחִזְרוּתִים טַעְעוּלֵם לֹא יִפְרִיעוּם, וְחִת"כּ יִפֶּה הַשִּׁיב לְהֵם, וְצִהַלְתֶּם עַפִּי הַדְּוִינּוֹן וְנַעֲזֵד כִּהֵן צִאֲכִילַת תְּרוּוּהָ, יֵשׁ ג"כּ לְיוֹר פִּלְיוּנִי, דַּתְרוּוּהָ הוּא וְנֵאֲכֵל קוֹדֵם טַוּקְסוּנֵלֵת רַק לְכַהֲנִים, וְעַזֵּד כִּהֵן צַעַת שֶׁהוּא תַּחַת רִשׁוֹת הַהֵסֵן שׁוֹרֵה עֲלָי רִשׁוֹת הַצִּעֲלִים, וְחִת"ז נִפְקַע וְנִוּוֹנוּ רִשׁוֹתוֹ, וְאֵינּוּ רִאֲוִי עוֹד לְקַבֵּל וְנֵאֲכֵל הַקְּדוּשָׁה, וְנִוּוּכָה יִנּוּהָ הַתְּחַלְפּוֹת הַנִּדְרָגוֹת וְנֵלֵד הַתְּחַלְפּוֹת הַרְשׁוּיּוֹת, וְהִנֵּה הַנּוּלָתִים הֵם אֵינֵם לְנִוּוּסָה כִּי הֵם שׁוֹנִירִים אֶת שְׁלִיחוֹת הַנֶּפֶשׁ, וְהַאֲחֲסִים הַשְּׁלֵמִים וְהַנְּעֻלִים יִשְׁמַחוּ צִקְיוֹנֵם וְיִשְׁחַדְלוּ צִהַ

חותם הערות לפי שביעי מס' יסוד תורה שבע"פ תכנית קעה

כמו שכ"ח ונשתדל בהתנאלות חוקי הטבע הגשויים [עיי"ה לעיל פ"ג הערה ב'] ובונינו
 הנבחר זהר כיני הגיעו לנדרגה זו עד שראו והרגישו הכרה של קיום הנוגות ליסוד
 החיים, וכן עמדו צנדרגתם זו כל עוד שהי' צאלרס, וכבוד ה' חופף עליהם צשפע
 ובהתגלות, עד כי בכל רגע ורגע ראו והתזוננו כי הם עוונדים תחת השגחת ויוונשלת
 הקצ"ה. וינלד זה הכירו אז בהכרה צרורה גם ויוונשלת הנפש על הגוף, וההכרה של
 קיום ונשללות הנפש, והרגישו עולם תשוקתם אל הנוגות עד כי הי' להם צנקל לקיינס
 צכל אופן, אזל עתה שגלו ונאלרס, ונתנועעה השפע הקדושה, ונסתרה ההשגחה הגלוי',
 ואינס רואים צעיני צשר ההשגחה ויוונשלת הקצ"ה עליהם, ונגד זה אינס ורגישים גם
 ויוונשלת הנפש על הגוף, והכרה התנאלות קיום הנפש, כי נתגשונו כל ההרגשות;
 והעריכו ענין ירידתם ונונדרגתם הקדונית, והרושם שעשה צהם לענין ההכרה ויוונשלת
 הקצ"ה ולענין ההרגשה ונשליונות הנפש; לנדרגת העצד שילא ונרשות הקדוש של הכהן,
 והרושם שעושה עלי' יליחתו ונרשותו, והתחלפותו ונרשות לרשות גם צעיני הכנתו
 וכשרונו לקבל דברים הקדושים, וח"כ יש להם לוונר דצאופן זה [שיעשו הנוגות צכצידות
 וצונק"י" גם צעת שאינס ורגישים הרגש תשוקת הנוגות] לא קבלו עליהם הנוגות. וע"ז
 השיצ להם דקבלת נעשה ונשונו הי' לדורות גם צעת שלא הי' צונלצ ונעלה להרגיש
 צעלונס התקשרות הנפש אל הגוף ותשוקת הנפש אל הנוגות, צכ"ז ונלד הטבע הנונוע
 צהם ישנורס וקיינוס גם צכל אופן גם צונק"י וכונו שנתצאר צפנים והנאלנר הזה
 ונתחחד עם הנאלנר דליחא צצצת (פ"ח ע"ח) מלמד שכפה הקב"ה עליהם את החר
 כנינית וא"ל אם אתם מקבלים התורה מוטב וא"ל שם תהא קבורתכם, אראב"י מכאן
 מודעה רבה לאוריינתא בו' הדור קבלוה בימי אחשורוש והכוונה דנייד שנגשו אל החר
 כזככו אז והרגישו כי קיום התורה הוא יסוד חיות הנפשי, וצלעדי זה אינו ראוי
 האיט להקרא צסם מי והצינו עד כונה שהם ונוכרטים לטונירת התורה כי צלעדי קיוונה
 הם נחשצים כונתים שראוים לקצורה, והכוונה של העודעה דיט להם לוונר דרק אז
 קבלו עליהם כי צונלצ ההזדככות לא נחשצו הנוגות לנועמקה אזל עתה אחרי שנתגשונו
 ואינס ורגישים הכרה עשייתם אין צכחם לקיים ועז"ח דינוי אחשורוש הדור קבלוה
 דצנהגות הקצ"ה יש שני וניי הנהגות א) הנהגה גלוי' צ) הנהגה ונסותרת, והם שתי
 הנהגות הידועות צסם הנהגה כניית והנהגה טצעית וצאונת יש לידע דהנהגה הטצעית
 ונתנהגת ג"כ רק ע"י הקצ"ה, וכ"כ יש שני וניי הנהגות צנפש א) הנהגה גלוי' צעת
 טכחות הנפש הם גלויים, והאיט ורגיש שלייוותם ודרישתם צ) הנהגה ונסותרת, צעת
 שהנפש ונסתרת ונרדנות צירכתי הגוי' ושני וניי הנהגות הנפש הם ונכוניס לעונת
 שני הנהגות של הקצ"ה [ועיי' ה"ל בהערות לפ"ו הערה ה' ונה שדצרחי טס צענין
 הנפש וכחותי' ויוצנו יותר הדצרים], ואז ציוני אחשורוש נתגלה הדרת הנהגת הטצעי,
 כי צנועשה ההוא כל חלק וחלק הי' ונתחם עפ"י דרכי הטבע, וחולס ונשתלשלול כל
 הנואלרעות והסבות ואין שהם קשורים כולם צז"ז כצבעות השרשרת, ראו כולם כי יד
 ה' עשתה זאת והודו כולם כי הנהגה הטצעית היא הנהגה אליהת, ונזה התצוננו גם
 על הנהגת הנפש הנוקתרת כי גם צעת שיטנה ונרדנות אז תפעול פעולתה, ויש לראות
 להשליונה כפי טקבלו עליהם צעת ונלצס הנעלה שידעו והרגישו שלייוותם והדצרים
 הדרושים לשלייוותה, והוא ונללה ענוקה ונשגה וקנטון הרעיון של שני הנואלרטים
 עוליס צקנה אחד ונוותאניס עם כל דצרינו צפנים.

קע חותם הערות לפ' שביעי במ' יסוד תורה שבע"פ תכנית

(ג) ידוע ונפורסם כי התכלית הנוקדה הוא אשר כל העניינים יקראו שם ה' ויתאחדו עם עם ישראל באמונתם, וידוע כי יש כונה ונאות צמורה אשר תכליתם הוא להדביל עם ישראל וכן האמונות עובדי אלילים, [והרענ"ס צנו"ג האריך בזה כידוע], ונדוע עפ"י כללי החקירה וההגיון, דבכל אונזעי וסבה יש ונעין יחס התכלית והנוקוד, וא"כ יפלא הדבר איך תהי' ההבדלה האונזעי להתכלית של ההשתוות והתאחדות, אוננס כן הדבר כי כל ונה שצנ"י שוננים יותר נקודה ההבדל ונעוררים עי"ז כח התנהון והפליאה צין העניינים, והפליאה היא ראשית כל וחקר, וע"כ עי"ז יעוררו את לבנם לחקור ביסודי דת האלהית עד שנעט ונעט יפקחו עיניהם לראות באור האמונה הטמורה ונשה רבינו ראה דבר פלא הכולל ונדרכי הטבע השנה בער באש והשנה איננו אבל כי הסכה שאין לו עוד ליחות השרטי הוא ויועד לכליון והפסד, ונה גם אם אש נשקה צו אז כפי דרכי הטבע יתחייב שברגע א' יכלה וכן העולם, ופה ראה כי איננו אבל הפלא העיר לבנו לחקור ע"ז ואנר אשרה נא ואראה את המראה הגדול הזה מדוע לא יבער השנה והקצ"ה ונורוס קדשו הטיב לו אל תקרב אלם אל תקרב להם לחקור בדבר הנשגב והנעלה הזה של נעליך מעל הרליך כי צעת שאחד יבין א"ע לילך לאיזה נוקוס ילבש נעליו שפסטים צעת שיטב צנוקונו וליך לנותר שתקרב אלם להתצונן בזה בי המקום אשר אתה עומד עליו הענין שאתה עונד עתה ע"ז צעיוך והנערה שאתה רולה להשיג בזה [ע"ל בהערות לפ"ו הערה ב' צנאור הנאנר כל הקובע מקום לתפילתו] הוא גבוה ונעל גבוה כי אדמת קודש הוא כי קיוס הסנה הוא ונלד קדושתו, ונלד שהקצ"ה השרה שם שכינתו ובדבר שיש השררה קדושת הקצ"ה והשגחתו, כלו כל שליטות ווונטלת הכליון וההפסד הציבעי, והענין הזה יש להשיגו רק כפי ונליחותו ולא כפי סבתו והתקשרותו, כי הוא נעלה ונעל גבולי השגות האנושי וע"כ תקתפק בזה בדיעת ונליחות, כי בדבר שהטבע עם רצוא רצונות לצחות' הנושחיתים והנוכלים לא ישלנו שלטת שם חופף קדושת הקצ"ה והשגחתו הפרטית, ולא תשתוקק להשיג ענין התקשרות הסבה והנוקוד בזה כי לא ישיגו שום אדם הי [או יתבאר אונרו של נעליך מעל הרליך כי כנו"ג הנעל הוא לבוש הרגל לילך ע"י ונוקוס לנוקוס כן נקרא הגוף נעל הכפש ויש דברים נשגבים כאלה שכל עוד שהוא חי לא ישיגו רק צעת שיפשיט נעל הכפש היינו צעת וניתחו] והחזיון הזה לא צא רק בגלל השעה הזאת אולם גם בגלל כל הדורות הצאים עד קץ היינן, כי החזיון הזה הי' יסוד על התפתחות והשתלמות האוונה, כי יסודו הי' על התגלות גאולתן ונוגרים, והגאולה הזאת שהיתה קודם זמנה קטורה ונוחזרת עם הגליות שאחרי' ועם הגאולה האחרונה [וכנו שאנר לו אהי' אשר אהי' והדברים ארוכים] ע"כ תאר צנאזה הזה כל הנאורעות והקורות שיעברו עוד עליהם, ואיך כי יגיעו כ"פ עד שיערי אצדון וכליון אשר כל וני שרואה צעיני צטר יראה אז לעיניו כליונס וכן העולם, ובכ"ז יתקיימו דרך פלא, והקיוס הנפלא הזה יעורר פלא ותנהון בלב העניינים עד שיצונו לחקור ע"ז ועי"ז יגיעו להתקרב אל אמונת עם ישראל, כי יצינו כי קיונס הוא רק ונפאת השגחת הקצ"ה ויכירו ונזה כחו הצ"ה וצ"ג והשגחתו הפרטית הנפלאה, כי ע"י החזיון הזה הראה הקצ"ה כי יתי' כונה וכן העתים והזמנים שעת ישראל יונשו ונלד ונצטס הנורא והנעליב ונוש לבנה, כי יפקו ונשם לשר הייתם וכל נגורי פרנקסם ויכלאום ויסגרום צנוצחות לרות והשכות [או צנדינות לרות] אשר לא יספיקו לחיות יושזיתן עד כי כל הרוחה צעיני צטר יראה, כי הם ונעודתים לכליון

חותם הערות לפ' שביעי כס' יהוד תורה שבע"פ תכנית קעז

נוחלט והפקד גמור, וזאת לא זאת כי והסנה בעד באש, כי האויזים לא יסתפקו לחכות
 על קלם וכליונם שעתדו להם ניד הרעז והמקסור ורק כגלי ים סוער יסערו עוד
 עליהם להשתחים ולאזרם להגנם ולטרופס חיים זאת, ולנורת כל אלה יראו כי
 והסנה אינו אבל, ובכל דור ודור ינאלו אנשי לב גם "נחאח"ע ויתפללו ע"ז וכאז"ח
 יאמר אשרה נא ואראה את המראה הגדול הזה מדוע לא יבער הסנה ראוי להצונן צנצת
 קיונם וצנכה הנעלה הנחזיקם נגד דרכי הטבע והסרגל, ואז ישוה כ"ח לנגד עיניו
 כאלו ה' חלקי ישראל נשיב לו ונורסו כסאו והסגחתו אל תקרב הלם של געליך מעל
 הגליך, אל תעז לחקור צעם התקשרות של הסנה והמקוצצ כי הלל עיניך הרואות כי
 המקום אשר אתה עומד עליו הקיום ועם ישראל שתחקר ע"ז אדמת קודש הוא, כי
 שם שופעת קדושת הקצ"ה והסגחתו הצ"ג וצ"ח הנעלה ונצולות הסגות השכל והצניעה,
 והחזיון הזה לא הסתיר ונרתו, כי רצוה רצנות אנשים ונענינם אשר זה כאלפים שנה
 נקודם חרפו וגדפו ונערכות חלקי ישראל, בלונעות יסודי תורה ונשה נפקחו עיניהם
 לראות ולהוכח צראיות לזדקות ובלונות, כי תועים הם בדרכם, וכי אך עם ישראל הוא
 העם האחד אשר לו תורת אמת וחוקים לדיקים ונלוננים וקבלו ונשם כונה נעשרטי
 האנונה כנוגע ללונות ונליחת ה' והצלויות האלילים, ואם כי עוד לא הגיעו להצין כל
 ענפי האנונה הנעורה, וכל דרכי הדת האלקית אולם יש תקוה כי ונעט ונעט יתקרבו
 לגמרי, כי חזק אנונה עם ישראל זה' חלקי השמים ושנירתם כל חוקי התורה וקיונם
 צין העניים, צונק כזה נעורר את לצנצ לקור ולהצונן גם בכל ענפי הדת, ויצינו
 כי דת ישראל הוא דת האלקי והנמחי שופך רוח חן ומסד על נחזיקי, והנותן רוח
 גבורה וחיוני לצנצ להתגבר על כל התלחות והנלונקות, וזה יהי' הלעד הראשון להכרת
 האחדות האנונית, כי הנה יש שני ויני צירורים. א) צירור נדעי. אם הדבר שחוקר
 עליו יש לו להשיג עפ"י השכל והודע כנו אם אחד רונה לנסות איזה רופא, אם הוא
 רופא אנון שידוע דרכי הניתוח וטבע העשנים וסני הרפואות, והננסה הוא איש ונלונד
 וידוע בכל הידיעות האלה ונדבר עם הננסה עד שנתצונן עליו צסכלו ויתצנר לו
 ערך ידיעתו צירור כזה נקרא צירור מדעי. ב) צירור נסיוני, אם הננסה הוא איש לא
 לווד יש לו לידע על הרופא רק עפ"י הנסיון, אחרי שידוע ששלימות וידיעות הרופא
 הוא לרפא החולים ונחלים, ואם יראה כי החולים ונתרפאים ע"י, יצין כי הוא רופא
 אנון ואם לאו ישפטו עליו כי הוא רופא חליט והצירור הזה הוא צירור נסיוני [והוא
 גערך נגד שתי ידיעות הידועים. א) וכן הקודם אל הנאחר והוא צירור נדעי. ב) וכן
 הנאחר אל הקודם והוא צירור נסיוני]. כל מי שידוע ונצין כי יסוד האנונה הוא
 נעלה ונעל גצולי צינת האנושי, יצין כי לנותר ולנחסקר להרצות צענייני וויכוחים ע"ד
 צירור הנדעי, כי הצירור כזה יכול להיות רק עפ"י צירור הנסיוני, כי תכלית האנונה
 האנונית הרחמיית האלקית היא לשפוך רוח ישרה ונדיבה על נאחניני, ולהפיח צהם רוח
 חיוני וגבורה לקשרם חלי' צקשר רחמי, עד אשר יקרו כל התחצולות השונות של הכליונות
 להקירם וכן אנונתם, וכ"כ תחזיקם ותקיינם לעד, לנורת ההשתחות הרצות והכליונות
 העלונות שיערכו אליהם, וע"כ האנונה שפעלה כל אלה על צני', הוא הצירור הנלונן
 על קדושתה וטהרתה על רחמייתה ונלחיותה. וכבר אנון המחם ישע"י לצנצ האנונה
 בצירור הנסיוני הזה ואמר (נ"ב א') הן עבדו כולם יראו כי עם ישראל הוא עצדי
 אחרי כי רק אנכי אתמך בו, כי כנו הצנן שנונד לתלפיות זנ"ה, גם צעט שהאויזים

קעה חותם הערות לפי שביעי מס' יסוד תורה שבע"פ תכנית

לא יחדלו ונלירות זו כדורי כרזל להפילו לנשואות נלח והוא יעמוד על יעמדו יצינו כולם כי יש. זו כח נעלה הונאנו ונחזיקו כן יש לידע, כי יש כח חלקי התווכך וסועד את עם ישראל וכ"ז הוא נופאת כי הוא בחירו רצתה נפשי בו. כי נגד עולם כשרונותי צרתני זו ורליתי זו, ובלל כן נתתי רוחי עליו שפכתי עלי' רוח הנלחיות, ועי"ז משפט לגוים יוציא, כי ע"י קיונו ונלחיותו יוליא נטרתו הנעלה להורות לכל הגוים יקודי האנונה האנונית, ואולם לנען שלא ישגו לוונר כי הולאת נשפט אנונית אנונתם יהי עפ"י הוויכוחים הנגוים שאין זהם שום תועלת ועז"ל לא יצעק צטענות וזוויכוחים וגם לא ישא ולא ישמיע בחוץ קולו [ומשז כסדר נודריגות הוויכוחים כערך נודרגות ההתפעלות, כי ישא הוא יותר נלעקס, וההשנעה צחון עוד יותר, וע"כ צדך הנלילה אונר כי הוויכוחים האלה הם גם נעודרגת ההתפעלות היותר עלוונה, אחרי כי הוא רק ע"ד צירור נודעי אין זהם שום ונוש, כי גם אם ישאו הנחוחים לנרום קולם יהי' נזה רק קול הנוולה באין שום תועלת והכרעה צדורה]. אולם הצירור שלהם יהי' ע"ד צירור הנסיון כי האוינים ציינים הקדוונים, העריכו שני ויני כליונות עליהם. (א) כליון הגוף. (ב) כליון הדת. וזה שיראו כי לא עלה צידם יתצדד לכל עפ"י צירור הנסיון אנונית דתם ואנונתם, ונגד כליון הגוף אונר קנה רצון לא ישבור, כי עם ישראל צערך חולשו ונעונו צונצו הגופני והחונרי, נערך כמו הקנה הרנוץ שנקל לכל אחד לשצרו ולרלנו לרסיסים, ופה יראו נוחה נפלא כי כונה אנונות ונושלים אדירים נאילי הארץ, שנתנו חתיים על כל העולם כל אלה עוולו שנים רבות אין נוספר בלא הרף, לשצרו ולרלנו ולשוא כלו כחם כי הוא עודנו צונצו. ונגד כליון הדת אונר ופשתה כחה לא יבנה, האש צעת שיחזו צפתיל דק הלא לשחוק יחסז לכל איש לכחותו, כי צרות קל שיוליא ונפיו יכנה ונדונה האוונה לפתיל דק, וכונה עוולו לכצות האור הגדול הנאיר ונוץ על הפתיל הדק והחלוש הזה, ולא עלה צידם, ועודנו נאיר ונזהיר בהדת קדשו ונפיץ צביצי אורו ואנונתו בכל קלוי ארץ לאמת ע"י הקיום הנלחי הזה יוציא משפט צה יצבר נשפט אנונית דתו כי הוא צירור נקיוני אשר הוא הצירור היותר עזום צזה ואח"ז חזר אל האוונה לחזק לצזה גם על יינים יולרו שיהי' צטוחים תניד צקיום הדתי והגופני, ונגד הדת אונר לא יבהה כמו שעד עתה לא הלליה לשום אחד לכצות אור דתם כן יהיו צטוחים גם לעתיד כי לא לבד שלא יכנה ורק שלא יכהה ג"כ לעולם אור דתם הזורה ונאיר, ונגד כליון הגוף אונר ולא ירוץ לעולם עד ישום בארץ משפט ולתורתו איים ייחלו עד שיפיקו ונטרתם אשר לזה נועדו נראש [ונתחילה חשב הרלילה קודם לכיצוי ואח"כ להיפוך כי ונתחילה חשב כפי הנחגת האנונות ונחשבתם הנשחתה, וצאונת הי' יקוד כוונתם לצערם ולכלותם ונעל פני האלונה צבלל גודל קנאתם, והדת לקחו להם לכקות עינים אצל אח"כ שנודר אל האוונה שיודע שדואגים יותר עצור הדת ונכפי שדואגים על גופם, ע"כ הצטיח ונתחילה על קיום הדת ואח"כ על קיום הגוף] עוד צעת נחנית התורה גלה הקצ"ה לענוו ע"י ונשה נאונן ציתו, תכלית ונטרתם לנען ידעו כי ע"י שיטונרו כל ונשפטי וחוקי התורה ויהיו נובדלים צונאכל ונשתה [מן נאכלות ונשקאות האסורים] והלצשה [נונלצושים האסורים נון התורה כמו טעטנו וכדוונה] נון אשר העניים אשר עליהם לא הועלה שניירה כזה רק שניירת ז' ונלת הדושים לשלום הנודינה ולחצרת צני אדם צזה יגיעו לנטרתם, ואונר: בה תאמר לבית יעקב הנני אונר לך דצרים כאלה אשר האנשים הפטוטים והנשים שטופטים כל דבר

חותם הערות לפ' שביעי מס' יסוד תורה שב"ע תכנית קעט

כפי חלוניותו וטעמיותו, יחשבו הדברים האלה (שגלה להם אח"כ שהם יהיו הראשים והטורים) לאזורים רכים ונעימים, ותגוד לבני ישראל האזנים השלונים יחשבו זה לדברים קשים כי אנשי הנועלה יודעים הכזרות של הנועלה והנוערה, ותנאי הזהירות ורזיזות שגדש לה, וכמו דליתא זהירות (י' ע"ח) במדומין אתם ששררה אני נותן לכם עבדות אני נותן לכם כו' עיי"ש אתם ראיתם אשר עשיתי כל וזה טעמיתי עד עתה לא הי' עוד צגלל ונעלכתם ושליוותכם רק למצרים כי צקפרי מושגו הנמצאים וקפרי נושאי הרלכות וחלוקותיהן צאיתי דיש שני וייני שחרור ח) ונלד הנושחרר, היינו ונלד האדון כונו שט ויובל כי השחרור הוא לאו ונלד שאינם ונקבלים עוד עבדות ורק שאין להם להשתעבד עוד לאדון זה, (ג) ונלד הנושחרר, כונו היוולדת צסיינים דהוא ונלד שהגיעה לייני הקירות והשחרור ואינה ראו' עוד להשתעבד, צנוקס שהוא ונלד הנושחרר אפשר שיקבל עוד עבדות ונאדון אחר וכונו שחכמים סוצרין צאונת צקדושין (י"ח ע"ח) לשפחות אחר שפחות והחילוק הוא רק ונלד צגגדו זה חלל צעם ראו' לקבל עוד עבדות עיי"ש, חלל צנוקס שהוא ונלד הנושחרר אינו ונקבל עוד שום עבדות ונשום אדון [ע"י היסודות האלה טיראו עתה כפשוטים חדשתי צע"ס הרצה והפילותי אור הצאור על כונה עניינים שלא נגה עליהם עוד אור הפשט האניתי], וצס' הדרושים שלי כתצתי דזהו ההבדל צין הגאולות הראשונות להגאולה האחרונה כי הם הי' ונלד הנושחררים, והאחרונה תהי' ונלד הנושחררים כי יגיעו לקנה השליונות וההזכרות שלא יהי' ראויים לקבל עוד שום טעבוד [והדברים יקרים ונחונדים וארוכין עאל ואכ"נ], ועז"א כי הגאולה הזאת וכל ריזוי האותות ונופתים שנעשו הי' רק שיאלו ונונלרים ולא ונלד, כי הם לא הגיעו עוד לנדרגת הקירות האניתיית שלא יקבלו עוד שום גלות ועבדות, כי הלא ואשא אתכם על כנפי נשרים ונצע הנשר צנת שהוא עף לוקח ילדי עליו ונראה לכל כי יחוס עליהם יותר ונעל עלונו, ואולי יזרוק אחד מן יפגע צו, וידוע דכל עת שלא נזכרו עם ישראל צפרט וכל צני אדם ככלל, יש לפעמים ונונלותן של ישראל חילול הי' ונועוט כצור שונים, כי יש טונכטישים עיי"ז בהשגחה אלהית [אם כי אחרי ההתצוננות יש לראות ונקיונם השגחה פרטיית, חלל יש נונהרי לצ שלא יעניקו צזה ויראו כפי חילוניותה] וצכ"ז אחרי כי עיי"ז יגיעו לנערתם אינו חושט הקצ"ה על כצדור, ורק שתלונת ונזה טוצה לענוו, וזהו הטעם של הסוצר צוני"ר (לך פני"ד) אברהם ברר ניהגם והקב"ה בירר לו את המלכות כי אצרהם חשט לכצדור של הקצ"ה וצחר יותר צניהגם, דשס יודעין הנענשים דהעונט ונגיע להם ונהקצ"ה, יודעין לזקת ונשפטו, וכונו דליתא צעירוצין (י"ט ע"ח) שמצדיקין עליהם את הדין ואומרים לפניו רבש"ע יפה דנת יפה חייבת והקצ"ה ויותר על כצדור נגד טוצתם דצניהגם אינו ונועיל עוד טשוצה, וע"ג טעבוד ונלכיות יסוצו ככלל לדרכס הטוצה ויזככו, וע"כ צחר צונלכיות כונו הנשר שחושט ודואג עצור צניו יותר ונעל עלונו ואחרי דצונלרים לא הגיעו עוד לנדרגת השליונות והי' צהכרח להאלס קודם צוננס, אם כי יקצצצ ונזה שיטשעצדו עוד ויהי' לפעמים חיי"ה ונועוט כצור שונים, צכ"ז לא חשט הקצ"ה לזה ונלד טוצתם ואשרס והוא כונו הנשר טגושט צניו עליו וניה טשוצה ונלילת חז"ל ע"ז מוטב שיבנם בי החין ולא בבני ואביא אתכם אלי, עוד לא הועתם לנדרגה זו שצצאו חלי רק כי חכני השתדלתי להציא חכסם חלי ועתה הנני להגיד לכם ונערותיכם, לנענן תדעו את אשר נועל עלים, דעו כי אם שמוע תשמעו בקולי ושמרתם את בריתי אז והייתם לי סגולה האולר

קב הותם הערות לפי שביעי בים' יסוד תורה שבע"פ תכנית

וכן הדעות הישרות ונודות עוצות מכל העמים כי כל העמים ישארו ונאלוהותיכם בי לי
 כל הארץ כי תכלית הצריחה שכולם יכירו וידעו גדלי ותפארתו, ועליכם נוטל להיות
 הנונלעים צה, וזש"א ואתם היתרון שלכם יהי' צה אשר תהי' ממלכת בהגום תכהנו
 פאר לשרת צקדש להיות יורי ואלופי כל גויי הארץ וגוי קדוש דעו כי לא תהי' כעריני
 הגויס ונרגיזי ונונלכות, אשר ע"י נהרי נחלי דם הגיעו לנונתתן, ואולם רק צענות
 נדק ובנועס ונתק שפתותיכם וצהרת כבוד הנהגותיכם, רק עי"ז תגיעו לזה כי צה
 שתשנוכו להיות גוי קדוש, ונפרט ונודל וכן התאות הנונצות, ונכל העניינים שהזכירה
 התורה להזהר וננכ"א וכדומה, וגם צעת שתי' כצושין גבליות אשר עי"ז יכבד עליכם
 עוד עול הגלות [וכמו שאנרו צנ"ר איכה (פ"א) אבל ישראל שאין אובלין מפתן ואין
 שותין מינים גלותן גלות עי"ז ש"ה] ונכ"ז לא תקורו ונכל דרכי התורה עי"ז יחלו העמים
 למקור ציקודי הדת האלהית ותורה יצקו ונפיקם עד שעל ידיכם יכירו גדולת ה' ויקבלו
 עליהם עול ונלכותו, ונעולא דצרינו יראה כל הנוניצ לראות כי כל הנותחכונים אשר כל
 חכונתם הוא לקור ונדרכי אצותיהם ולהתדונות אל העמים לכול ונצטר זכיהם, ולשתות
 עיין נכיקם; ולצעתם ולצושת עונם יפשיטו ונעליהם שונות העצריים להקרח צעונות
 הגויס ללשונותיהם לנוען כי כל רואיהם לא יכירום כי ונני יהודה ילאו. כל אלו לצד
 שהם קלון צית ישראל, ואין קצב להרעות הרצות שנוציאים על עונם ואנונותם, לצד
 זה ונצצנים רעה כללית לכל בני האדם, כי ונעכצים התכלית הנוקה, אשר רק ע"י
 ההצדלה וכן הדברים שיש להם להתצדל, תתקרב התכלית, אונס כל וני שיפקח עיניו
 ויגולל את ספר התורה ויקרח קורות הדורות ונראש עד היום, יראה כי כמו שהשגחה
 העליונה השגיחה להליל ענוונותם וכן הגויס הרצים שסערו עליהם, להקניאם צלא
 עם, ולהצליעם צקדס, כן תשנוור להלילם גם וכן אחיהם ונדיהם צעת אשר יאצו
 להתצולל צין העונים כי אז השגיח שישגו דחיפה וגריחה וכן העונים, ולא יתנו
 להם להתחצר אליהם, וצנדה זו שהם ונתקצנים, ונתרחקים העונים ונחם, והוא
 רק עפ"י השגחה וניודת לשנוור ענוונותם והלטיינותם, כי צעת סצני ישראל ילכו
 צדרכי ה', אז יש תקוה כי ה' וננרום יערה רוח נדיצה וחסד צלצ הנונולים והשרים
 להטות חסד להם, ונה גם ציונינו אלה אשר כל העונים הולכים לאור ההשכלה ואינם
 ונפריעים שום אונה ונאונותה, כי יודעים אשר שנירת האנונה אינו ונציא שום נזק
 לחוקי הנונשלה ונותנת עוז ותענוונות לקיוונם, כי וני הנונלח חוקי דתו יודע אשר
 האדם לא גורר להיות חפשי לניך צדרכים חפשים ועקלקלות אל כל אשר יהי' רוח
 החפשיות והדורו לניך, כי תעודתו הוא לנולח חוקי הדת והנונשלה, הנתקרים ונישרים
 אורחותיו, ונכל ונשנור ינאור פקודיהם ונשפטי פיהם כי עונם ונקור חיים, ואולם אלה
 שיפרקו ונעליהם עול האנונה כי ישאפו רוח דרור וחופש, לא יקבלו עוד שום עול
 ואין אלהים ונלך כל ונזונתם, לנוותר להרצות צברים לאונת כ"ז כי הנסיון והנזיחות
 הם עדים נאוננים ע"ז כי וכן הונרד של אחרית יוני הצית השני עד הונרד ונלרפת ציוני
 לדוויג השטה עשר, וכל הונרדות שהתקשו וצאו נגתיים עם כל האנשים היחידים
 הנוורדים והפושעים שעושים צונחך ונעשיהם הנונלחים צכל דור דודו ונונשלה ונונשלה,
 לא הי' עוד שום ונרד שלא יהי' תולדות הנועל כי ראשי הנוורדים שונרדו צונלכם ונעלו
 ונעל צה' וכחשו צאנונתו [פה הי' ראוי לצד צארוכה דצ הונרד ונאחרית הצית השני
 ולצדד איך ראשי הנוורדים הי' צנים כחשים לא ליוון צם וכל היראים וחרדים לצדד

חותם הערות לפי שביעי מס' יסוד תורה שבע"פ תכנית קמא

ה' כהו זהס [כי יש איזה סופרים שנותנים נדק לפעלם כל הנוודים והאונת הוא דקנאו קנאת כבודם תחת וינסו קנאת ה', להוליך בולל את היוון העם שיחנו להם ידיים והושכילים על דבר אונת חדרו צנושכיות לבנם, ורעונו לעם עליהם ורק שלא יכלו להם]. ולצדד ההגדל בין הליכות הנוודים האלה להליכות בית חסונאי הנוכזים הלדיקים והיסרים, כי האחרונים האלה עשו ונעשיהם בנדק ובאונת וכל דצריהם פלסו צנואזי התורה כי קנאת ה' לבאות עשתה זאת ובנדק וביוטר עשו כל ויה שעשו, וכן לא ה' לנותר לחשוב פה הנוודות הנופורסונות, ולצדד איך כי רק רוח כחש ורוח צער ה' תניד רוח הח' בצפני הנווד, ואולם לזה דרוש לצדד חלק גדול וין התולדה שאין צידי זאת פה. ובנוקהלות דצרתי הרצה זהה כי צסוף שנת חרל"ע נפתחה פה ונחלוקה חדשה צביה"ס גם עצור ילדים קטנים כצני שש ושצע והאצות התחילו לשלוח עויליהם שונה ובצותי לבגד עיני גורל הילדים האלה אשר ונשדי אונם הולכים לביה"ס צעוד שאינם יודעים עוד שום דבר ונשרשי האנונה והדת, ואיך שילדים כאלה הנוגודלים ונוחוכים צלל שום חינוך הדת והאנונה, ונעוחדים להיות חרשי ונשחית ויהי' לצצני נגף וזורי ונכשול לבצרת צני האדם, ובצווי אל לצי כ"ז רותח דוני בקרצני והרציתי לדבר דצרים ננרלים זהה יורדים חדרי לב וננלחתי אז ונקום להוכיח כי חוקי האנונה וחוקי הנונשלה יתלכדו ולא יתפרדו והארכתי ונאלד זהה וקוף דצרי כי בצרתי אשר הנונשלה צנותה להקים צה"ס עצור ילדים כאלה כיונה שישיגחו גם על האנונה והדת וכנוו דצצה"ס שלהם הולכים כהני הדת להטיף לבנייהם ענייני הדת וחוקי' וכל אלה הם דצרים ארוכים כי שלטה דרושים דרשתי צפנה זו ואם כי ונעט סבלתי אח"כ כי השרים [שנתחודעו וזהה ע"י איזה רוכל ונולשין] דצרו ונתחילה עוני קשות כי צעוד שלא ידעו צפרע ונה שהטפחי חשבו כי הוא נגד החוק והשענו על החוק ונצלי לחדור צפנינויותו אלל אחרי שהגדתי לפניהם ונעט ונתנולית אשיות דצרי הודו לדצרי; וגם ונעניינים כאלה יש לראות קרירות וקרישות של גצירי עונוו, כי לא קלרה ידם לצבר כ"ז לפני הנונשלה הרונונה אשר צכל לבצה רולית צקיום דתינו, וכצד דצרתי צפתח דבר ונזה ואכ"נ]. הנה ונצואר דעפ"י דרכי הטצע ה' בצר נוהגה על צצ"י אור יקרות לשצוע ונצוצ הנודינה ולהחשצ לאזרחים נכצדים, צסגם כי גם כל שוכאי ווננדי האוונה אשר יטפלו עליהם חרפות וגיודופים, גם אליו לא יעיוו לכחש צרוצ הנוצה שנוציאים צנוקונות ונושצותיהם, יגדילו ענפי הנוסחור ויחי' את חרלם, וע"כ צאין ספק כי הנוקונות שהיושלים לא יאירו להם עוד את פניהם הוא רק עפ"י השגחה וניוחדת כי צעת שהם ונוכנים להתדונות אל העונים ולקנותה הצפרת חוקי התורה [לצלי להגדל ונדצרים שיש להגדל צנואכל ונשתה וככ"נ], אז תשובי השגחה העליונה שהנושלים יראו להם פנים נזעונים, ולא יחפצו התקרצותם והתחצרותם וכנוו שהכדור הנזרקת אל הכותל, צכח שתגיע להכותל נדחית לאחורי' ותתרחק עוד יותר כן הוא צזה.

רדע כי כל דצרינו אלה ונפורש יולא ונפי חז"ל הקדושים, כי צהשקפתם הקדושה השקיפו ע"ז, כי על הקרח צאיכה (ח' ג') היא ישבה בנוים לא מצאה מנוח אונרו שם צונד' אלו מצאה מנוח לא היתה הודת ודכוותי' ולא מצאה היונה מנוח ודכוותה ובנוים ההם לא תרגיע ולא ידו' מנוח לבקף רגלך [וע' ונ"ר נח פל"ג], אונרו ונפורש דצעת שהקצ"ה רואה דאם יהי' להם וננוח ישתקעו ויתייטצו שם ציציצת קצע, ויתדעו להעונים צכל העניינים, אז ונשיגח ויהיכל קדשו כי לא יהי' להם וננוח, ונפרשים הקרח כן

קפב חותם הערות לפ' שביעי מס' יסוד תורה שבע"פ תכנית

צעת אשר היא ישבה בנוים, כי היא הולית להתייטז אז לא מצאה מנוח לא יתנו לה ננוח. וענין הזכירם לה גם הנונו סנכתז נשילוח היונה, ובסוף הסוכה, כיונו צזה כוונה נשגזה לנאלד, כי ידוע אשר היונה ונלויינת צזה שנכרת את ונקוונה נרגילה סס כוננזחר צנ"ר (ס"ט"ט א') על הקרא עיניך וינים [ויט יונים שנריינין על ידם אגרות כ צטוקים צהס שלל יחטיחו הנוטרה ונלד רגילתם והכרתם] ואינה וננרת את צ"ז (סס צנ"ר הנ"ל) וע' עירוצין (ק' ע"צ) וערויות מיונה [ושניהס ילאו ונטבע א'], וצעת סרנו להראות הנטיינות הנפלאה של האוונה צקיוונה ודיצוקה לודוה, ונשלוה ליונה כנו דאיתא צצרכות (כ"ג ע"צ) צצת (נ"ט ע"א, ק"ל ע"א) גיטיין (נ"ה ע"א) סנהדריין (כ"ה ע"א), וסס צנוד' ונודבר הרצה ונענין הסתדוונת של ישראל ליונה, ונצחורי לע"י צצצת צחרתי עפי"ז כל הענין של אלישע צעל כנפים ונש"א על התפילינס דהס כנפי יונה ונלילתס ז"ל מה יונה כנפי' מגינות עלי' אף ישראל מצות מגינות עליהן, כי גם צזה יש לראות ענין הסדוונתס, כי היונה טצע הנכפיס סעופפת על ידם עוזרת לה להגיע לנותרת של הסכרתה את ונקוונה והתנווללות שליחות שולמי', כי צעת אשר ונלד כחות גופה היתה ונחעלפת [אס יעניסו עלי' נשא כזד ולדרך רחוקה] ולא הגיעה לנחוח ספן צעלי', אז כנפי' מגינות עלי' כי טצע עפיפתה ע"י כנפי' עשוי דבעת שהיא יגיעה פורחה באחת ונחה באחת עיי"ה צצת (נ"ט ע"א) וצתו' ד"ה כנפי', ועי"ז יש צידה לסנור תניד ונה סנווטל עלי' כפי טצעה הפניינית, כן צישראל צעת שהס עווליס ונחיוניעס ונלישא עליהס הסעצוד והגזירות, אז כנפי' הנונות ונגינות עליהן, כי ע"י קיוס הנונות צפועל ונחזקת טצע הפניינית של תשוקת העפיפה לעוף לנעלה צעולס הרוחני והנדעי ולהתגבר על כל הנונעיס הגופניס אשר צחוונר יסודס, ועי"ז ינחו כל כחות הגוף צנוקוונס הצשקטן, וצעת שהיא פורחת באחת צכנף הרוחני והנפשי, כי תעסוק צענייני הסורה והנונות אשר עי"ז תעוף לנעלה צעולס הרוחני והנדעי או נחה באחת הכנף הגופני והארצי ינוח אז צנוקונו, כי כל כחות החוונריס ינוחו וישקטו צנוכונס וירדונו צחרונה עזה, ולא יפריעו ונאוונה העפיפה הרוחנית, כאלו הכחות ורגשי הגוף אינס ונרגיסיס כלל ונכאוצס. ונלד דתפילין. סס הליוור של כל הסורה והנונות, דתס"ר הוה הליוור של ונלות העיוניות וס"י של ונלות ונעסיות, ע"כ גזרו אז על התפילין כי סס יסוד וקיוס של כל הסורה כולה, וכוננזחר צנו' סוח"ט (צ' ט"ז) ננתקה את מוסרותימו אלו תפילין של יה, כי ע"י ונלות ונעסיות סס קסורין להקצ"ה ונשליבה ממנו עבותימו אלו תש"ה, כי ע"י ונלות עיוניות סס ונתקסריס ציותר וננתארגיס צשררת העצות להקצ"ה; כי יודעיס אשר אס יצטלוס וננונות ונעסיות אז ישליכו ונעננס הלחה כל הנונות העיוניות, כי הנועשה ונציא לידי עיון [א"כ ונקוס הצחור של כל הנוד']. וע"כ קרא אלישע להתפילין צסס כנפי יונה, כי הראה לו אשר הנונות לישראל סס ונש כנפי יונה, כי ננרוצ תשוקתס לעוף צעולס הנדעי ינוחו אז כל רגשי הגוף צנוקוונס כי וננרל העונג של העפיפה [סיינו הסשגות אשר ע"י עולה ונעלה ונעלה] לא ירגישו כל ונכאוצי ויסורי הגוף [עיי"ה ל"פ"ו אות צ' והערה א'] והס נחיס ושקטיס, והראה לו כי קצרה יכולת של כל אוונה ולשון להפריעס וננונות ה', ונלל ספק כי הוכיח לו חניית הסדר ונכונה צחיות ונכיונות הנודעיס ונחולדה, איך כי צכל הגזירות והשנודות ספכו דונס כניס צנלל קיוס הסורה, וע"כ נודע ישפוך דוני נקייס חכס, אחרי שלל יגיע עי"ז לנותרת ונכרת ציטול הסורה והנונות [כי ידע אשר זהו יסוד כוננחו ונותרתו

חותם הערות לפ' שביעי מס' יסוד תורה שבע"פ תכנית קפג

ואינו רולה צאיצוד האוונה], ונלד רוצ קדושתו וחסידותו הי' לו הקצ"ה לעזר וניזול ונידו. ונלד זה נקרא אלישע צטס בעל כנפים כי רק צאשר שנתאונת צלצנו ונכבר כי הנונות הס ככפפי יונה לעוף על ידם לנעלה ונעל גזולי ההרגשות הגופניות, ונסה כן צפועל רק בגלל זה הלליח הקצ"ה דרכו [צצאורי לע"י צצארתי הונאמר צאורך ואכ"ו], והנה ונה ככה בלח להיונה, כי סנוך שולד רגילותה וצצע הכרתה את ונקוונה, והתנווללות שלחות שולחה הצל לנקוונה. וצצאורי לע"ר כצצתי כי ונה ששלח ונתחילה העורצ ונלד דהעורצ יש לו ג"כ טצע זו ונן ההכרה כאשר כתצו כל סופרי הטצע. וצצאורי לע"י צגיטיין (נ"ה ע"א) כצצתי דזה הי' הענין הנוסופר סס ונרצ עילט דעל העורצ לח סנוך ועל היונה סנוך, כי הס צרוצ קדושתם וטהרתם ואוונת לצצס צהקצ"ה, אחרי כל ההשתדלות והתצולות האנושיות שנו הצטמוון רק צה'. והנה צאין ספק כי צונטך צגי' של ר"ע, עשו כל ההשתדלות שיצרה ונועקרי ההכנות שיש לעשות להצריח לצצוי, הוא להודיעו ונתחילה העת שיצאו אחרי', צכדי סיה' אז עוונד הכן, ואחרי כי לח הניחו להוטיע לו שום דצר, לח הי' שום עלה איך שיגייע לו הידיעה ונה רק ע"י העופות הנרינים אחרות וסיסתירו תחת כנפי' שלא יחי' ניכר שום דצר, והשתדלו סיה' סס אללו [סיותפס ג"כ ויהי' סס ענון] ההוא גברא דהוי ידע בלישנא דצפורי, שהוא יודע הטכונה הזאת, והאיך שיש להתנהג צזה, והוא יקבל האגרת ויודיע לרצ עילט, אולם אחרי טרצ עילט ידע כי טוח תצולות האדם, ואס עלת ה' לח תקום, לח יללח לו כי ירדפו אחרי' ויסיגוהו ויענט עוד צכפלים, ע"כ לח סנוך על העורצ ואונר עורבא שקרא הוא כי ידוע ונסופרי הטצע דהעורצ ונפורסם לרע פעלים ויחסו אלי' ונדת השקר והגניצה והראו זאת ונכונה צחינות ונכיונות. ע"כ חטט דהוא אוח ונן הקצ"ה שלא ילליח צדרכו, אבל על היונה סנוך וידע דהקצ"ה יהי' לו לעזר, [והרצה הארצתי סס צצאורי ונאונרים הנ"ל כי צכל צאורי על הונ"ר וע"י שונתי לי לונטרה להראות כי כל ונה שחכנוי הזנון השיגו צונחקרס עפ"י נכיונות וצחינות, לח הי' נעלס כ"ז ונחז"ל הקדושים ורק שהס ידעו זאת ונן עלס ונקורס, ונן הקודס אל הונאחר, כי רוח ה' נוסקה צהס, וקוד ה' ליריאיין] הנה ונצאר דגס העורצ יש לו טצע זו ורק שהיונה ונלויינת יותר צזה וע"כ שלח כח ונתחילה העורצ, ונה נשגבה סס ונליצת חז"ל (צנ"ר נח פל"ג) לענין העורצ א"ל הקב"ה קבלו שעתיד העולם להצטרך לו כו' עייש"ה כל דצרי הונ', והכוונה אס כי עתה לח הלליח צשליחותו, אבל אז ילליח גס העורצ עפ"י השגחה הקצ"ה ויהי' ונונו תועלת גדול. והנה הגס שנה סנוך על הטצע של היונה ושלחה ונשו", צכ"ו טנה צהשפטו, כי לולא שלא ונללה ונוח לח היתה חוזרת, כי ונלד רוע ונלצה צהתיצה, ולחילתה ושיצתה סגורה וננסוגרת כלוחה צנוקס אחד, כל אלה הי' ונתגברים על טצע התקשרותה לנקוונה צעת שרלחה לפני' עולס גדול ורצד ידים, וצעת שהי' צידה לקרא דרור אל נפשה וננאסרה. ואוננס אחרי כי עפ"י החוק ורלון הצורח לח היתה עוד העת הנווכשרת לזה, כי כל ענייני התיצה עם קלצ זנון הוויחם סס הי' הכל צהשגחה נפלחה, ונכוונה וניוחדת [וכנוו סצארתי צצאורי על ונ"ר], ע"כ סיצצ הקצ"ה שלא תונלל ונוח צכדי שחזור לנקוונה, וכן הוא צעס ישראל אס כי ונצצעס הפניונית אשר הי' הטצע הרהשונה שיצברו את ונקוונס, וסיהי' צצוקים וקטורים לדרכי התורה צכ"ז ונלד רוע ונלצס, ולחילתם ונחייחם הסגורים והכלואים והגודרים ונכל צצריחם, אז צשותם לנגד עיניהם הטצה ונלצס, ורווחתם, ע"י ההתדוות והפרת חוקי

קפד הותם הערות לפ' שביעי כס' יסוד תודה שבע"פ תכנית

התורה, ואיך כי עי"ז יקראו דרור לפעם נצית כללם ונונאקסרם, ה' נוולאים אולי
 איזה ונהן שכל אלה פעלו עליהם להתגבר על טבעם הפנימיים; ואולם צעת שהקצ"ה
 רואה ונתצונן צזה, ונשתל הקצ"ה שסיגו דחיפה ונגיחה וכן העונים ולא ינולאו ונוח,
 ונצאר ונזה דהעדר הננוחה של היונה עם העדר הננוחה של האוונה הס דוונים ושויים
 ונכל נד; ונצאר ד' הונ' שהזכירו הננוחה של היונה שם ונה שהציאו לזה גם הקרא
 של ובנויים ההם לא תרגיע ולא יהי' מנוח לבק רגלך כיונו ג"כ כוונה נשגבה לנאד,
 ולהצין זאת יש ונחילה להתצונן איזה ענין בכלל התוכחות ועי"ז תצאר הכוונה הנ"ל,
 נידע דהתוכחות נקראות אלות הברית ופטו דהוא ונלד דשני התוכחות ונקטיינים
 צברית, אונס ע"ז גופא יש לשום לז נדוע צאנת ונקטיינים צסם צרית. וצוועט התצוננות
 יש לראות דעקר הצטפת הצרית ה' צפה על הקשר שבין ישראל לארצם, והצטיח
 הקצ"ה, דנכל זונן אורך גלותם לא יתכרו רושני קישורם ואותות התצונותם ז"ל
 [ונהאוונה אל הארץ הקדושה ונחארץ אלי], כי האיש ואשתו שנתפרדו ונחנת איזה
 קנה ונתרקו זנ"ז ונלד, אז אם היצורם והתקשרותם הוא צטיע כי רוח האהבה נוססה
 צהם, והפירוד הוא צנוקרה ע"כ אחרי שהטעם ונתחזקת תניד על הנוקרה, וכל עוד
 שיש איזה רושניים ונחטעב יש צכסם להתגבר על הנוקרים הנחאוננים לצטל הטעם
 והחולה כל עוד שיש צו רושניים ונרוח החיים אשר צקרצו, יש תקוה כי הרושניים
 הנועטים ונעלם טעם החיים, יתגברו על חלקי החולי [והצרים ארוכין וע"ל פ"ב אות
 ד' ובהערות הערה ג' עיי"ש"ה] וע"כ גם צאים ואשתו שנתפרדו צנוקרה לא יתכרו עי"ז
 רושני האהבה הצאים ונלד עלם הטעם, וכל וני שיראה ויתצונן על כל אחד ונהם יכיר
 הפירוד הנוקרי והאהבה הטבעית, כי יראה איך נכאו"א יושב צנוקונו סר וזועף, כי
 הוא יושנת שווינה ואצלה שכולה וגלמודה, והוא גם הוא יושב ושוונם נאכח ודואו;
 ושניהם ונלפס על העת הנאזשרת שיתקצו עוד, ושום רעיון זר לא יעלה על לצסם
 לא הוא תחשוב ונפירוד עולונית שתצא צברית עם איש אחר, וגם הוא לא יחשוב ונזה
 כי הם אגודין עוד ז"ל ועננה הרת עלצ ויגון ושינוס נורא הנענן את תוארם, הוא
 העד הנאונן ע". ולפי"ז ונזון דהצטפת הצרית של הקשר צין ישראל לארצם הוא אשר
 גם נגלותם יהי' ניכר רושני הפירוד על שניהם כי אותות היגון והתקוה יראה על
 שניהם, כי הארץ תהי' שווינה וחצבה ולא תתישצ צישוב, ולנרות כל התצונלות
 והשתדלות ונאנשי לז לייצנה תשאר צחורצנה וצשונוותה וכן גם צנ"י לא יתצרו
 ויתקשרו צקשר טבעי צנוקוונת פזוריהם וצכ"ג שיהי' יהי' אותות היגון והתקוה ניכרים
 על פניהם, וכל וני שיראה ויתצונן על תוארם וננצס [של האוונה והארץ] יכיר צנקל
 כי הם לא נפרדו צעלם וצטיע כי יראה שנותייחקים ז"ל, והאהבה הטבעית שצנייהם
 נוססה עוד צהם ושיגיעו היינים שיתאחדו ויתצרו; וע"כ נראה כי צשני התוכחות
 הנחארים איך טבעת שיעצרו חוקי התורה ישאו זעף ה', והווייעדים הזיון גלותם
 ופזרונס הנורא צכל קלוי ארץ, צכ"א ונהתוכחות שונרה התורה להצטיח צסופה היעוד
 הזה, כי צכל עת לא יתכרו רושני ההתקצרות וההתצונות של האוונה עם הארץ.
 וזש"א צסוף תוכחה הראשונה (צחוקתי ל"ג ל"א) ונתתי עריכם חרבה חורבן והשינוס
 יהי' צכוונה תכליתית ולא צנוקרה, כי חורבן טעם על איזה צית ונרצו יינים ונקולר
 כח של הצע"צ לצנותו ונחדש נקרא צנוקרה, יען כי הוא לא צכוונה וניחדת, והשימותי
 את מקדשיכם ולא אריו. בריח נחוחכם כי כולם יראו אשר כונו צנין הצית וקיוונו ה'

חותם הערות לפי שביעי מס' יסוד תורה שבע"פ תכנית קפה

בתכלית ועפ"י השגחה הקצ"ה והשראה שכינתו, כן יהי' החורבן והשינוים זכוונה ועמדה ונוזה גופא יהי' ניכר השראה השכינה, כי כולם יראו כי הקצ"ה אינו וניח שתתיישב ותצנה הארץ בכלל והעוקש צפרט, [ונה שגבנה דרשם זנוגילה (כ"ח ע"ג) שנאמר והשימותי את מקדשיכם קדושתן אף כשהן שוממין דגם צעת החורבן והשינוים יראה כי הוא רק ע"י כח אלהי התורה ע"ז וע' צפ"י רננ"ן על התורה שם] והשימותי אני את הארץ כל הארץ תשא עלי' שנוון כזה שכולם יראו, כי אנכי שומר השנוון, כי גסי ושממו עלי' אויביכם היושבים בה, ודרך האויז לצנות הנדינה שכצטה צמצו וצקשתו על שנוו, ופה יראה תנייד חורבן כורא ושינוים נפלא, וא"כ יהי' ניכר כי הענינה היא זכוונה וצתכלית; והארץ יושבת ונופפה על שיבת צני' לתוכה. וכמו שעל הארץ יהי' ניכר הענינה והשנוון האלהי, כן יהי' ניכר גם עליכם, כי כולם יראו אשר ואתכם אזרה בגוים, כי תהי' ופזורין ולא תתאחדו לעולם עם הגוים שתשצו צקצס ואח"כ חזרה עוד התורה על השצטה היקרה הזאת של אמות השנוון על שיהס, ואזרה (סס ו"ג) והארץ תעוב מהם יראה כי היא עזובה ונהס ויושבת ונופפה עליהם ותריץ את שבתתי' בהשמה מהם כ"כ יהי' ניכר כי השינוים הוא ענין אלהי, עד כי כ"א יראה כי הארץ סובלת עצור העון של צני' עצור עון השניטה ותסבול כן, עד אשר והם ירצו את עונם כי הענינה היא רק יען וביען במשפטי מאסו ואת חקתי געלה נפשם ע"כ תסבול עד שירצו עונם ולא רק על השינוים של הארץ יהי' ניכר הרגון האלהי כי ואף גם זאת גם על האוניה יהי' ניכר כן כי בהיותם צכ"ו שיהי' יהי' בארץ אויביהם אם כי עפ"י טבע החריטות והתצונה והכשרונות הנפלאות שחנן ה' לעמו, הלא צנקל להם להפיק חן ונהס צכ"ז לא ילל צידם לקנותם לאהבים, ויראו כולם כי היא רק בהשגחה נפלאה ונדל כי לא מאסתי ולא געלתי לכלותם להפד בריתי אתם, וע"כ צעת שיטו ונן דרך האוניה צכדי להתדנות אל העוים, אז ישיגו ה' שלא ילל צידם ויראה לכל, כי כ"ז אינו צנוקרה רק ונדל כי אני ה' אלקיהם אני הוא שנושגח ע"ז, ויצינו ויזה כי הוא נופת נאון אשר וזכרתי להם ברית ראשונים כו' כי זהו הצרית האונתית וכנ"ל. וגם צהתוכחה השני' צפ' תצא הצטיחה ג"כ התורה על קיום הצרית הזה ואזרה (סס כ"ח ס"ד) והפיצך ה' בכל העמים יהי' פזורין כי לא יתאחדו ויתחצרו כי ע"י שנירת דתם יהי' ניכרים צכל וקוס שיהי' כי הם אוניה צפ"ע גם צעת שהפיזור יהי' חיוס ונורא ונאד מקצה הארץ ועד קצה הארץ, גם אז רושני שנות היהודים לא יתכרו וועליהם ועברת שם אלהים אחרים אשר לא ידעת אתה ואבותיך עין ואבן גם צעת שינלאו חיזה אנשים ונהאוניה שינכו להתאחד עוהם ע"י הטיחם ונן דרכי אצותיהם ועזרותם, גם אז לא יעלה צידם, כי אז יראה הקצ"ה אשר ובגוים ההם לא תרגיע ולא יהי' מנוח לבך רגלך כי הם לא יתאחדו עוים, ונוליירת התורה כל התללות והונוקרות שיעצרו עליהם אז עד כי לסוף אוירה והתמכרתם לעבדים ולשפחות צעת שיעשו כל האונעיים שצעולס להוסיך סס עצד נאון לנדינתו, לא ילל צידם כי ואין קונה כי הם לא יכניו ע"ז להוסיך עליהם סס עצדים נאונים אלה דברי הברית אשר צוה ה' את משה לברות את בני ישראל וזה יראו הצרית הנאון וכנ"ל. ועד"ז יתחצרו הכתובים צפ' כלבים (כ"ט י"ז) פן יש בככם איש או אשה או משפחה או שבט אשר לבבו פנה היום מעם ה' אלקינו ללכת לעבוד את אלהי הגוים ההם כי לצנו אינו נות ומוקי התורה להצדל ונדרכי הגוים ורק כי אין לו סנה ועלה איך לגלות דעתו קצל עם לניסוח דעתו

קפו הותם הערות לפ' שביעי מס' יסוד תורה שבע"פ תכנית

הנפקדה צטטר סיהי' צטוח שתתקבל צכצוד, כי יודע אשר כל עוד שלא ינרק ויונשח דעתו הכלוזה צצצע האנוונה וצצטטר עוצת האוונה, לא יללח, ויהי' לצוז ולתפרס צעיני צני ענוו, כי יתנוסו לכופר ופוקר פן יש בכס שרש פורה ראש ולענה, אנסיס כאלה אשר השורש נטרש צלצנס ורק ונלד טעס הנ"ל לא עשה השורש ענף ופרי. וע"כ והי' בשמעו את דברי האלה הזאת סיגלו צין הגויס והתברך בלבבו לאמר שלום יהי' לי, ועתה לא אסצול עוד האי שלום השורר צלצצי וונה שנאללתי לעשות בגלוי היפוך ונקסס ורזון צלצצי כי בשרירות לבי אלך עתה לתנוה בגלוי כפי ספץ לצצצי, כי אצרך לכל עד כונה סנחון הוא לעס ישראל להתדצק אל הענייס ולינך צדרכיהס וצחקותיהס למען ספות לחצר הרוה האוונה אשר היא שצעה צכצוד וצכסץ כי כל הנוצרות והנוניסלה סס צידס את הצמאה עם האוונה הישראלית סיהי' לנאס לכל דבר, יצט לשד חיתה, הצקרה וצכצוד וינכסץ ויכלל אנועי החייס, והוא רק ונלד סהס ויוצדליס וכן הענייס; ועד ותי ילכו כן סחוח ונפסס יצטה חין כל וע"כ ראוי לינך צדרכי הענייס וצנינוסיהס ויסצצו ג"כ וטווצ הונדינה, ועז"א לא יאבה ה' סלוח לו כי אז יעשן אף ה' וקנאתו באיש ההוא ונזס אשר ורבצה בו כל האלה הכתובה בספר הוזה, גם האלות שלא יללחו לו להיות לכסות עיניס על ההתדנוות כונו האלה סל יבכה ה' בשחין וכדוונה ומחה ה' את שמו מתחת השמים כי יהי' ונחוי ונחצרת צני אדס כי ונעס ישראל יצדל צענוו, וונה שחוטצ שעי"ז יתחצר אל הענייס ג"כ לא ילא אל הפועל כי והבדילו ה' לרעה כי יצדילו ה' גם וכן הענייס, והוא ירגיש הצדל ונלד, עוד יוחר מכל שבטי ישראל דהנה צו"ר איתח חטאו בכפליס ולקו בכפליס ומתנחמים בכפליס וצאורו. דהנה צאונת יש להתצונן ונה הגיע להענייס [ציוני הנניס] שהפשיטו ונעס ישראל גם סס אדס, כי לנורת הלטיינותס צכל השלינוות ודעות ונודות ישרות, ולנורות אשר סס הראשונים שהפילו ענני הצערות, ושהצקיעו ערפלי הסכלות ונהאנוות. העפלות והנצזות וע"א וטירו שונט האוונה שתתרחס צעלס זהרה ויפעתה אשר כל אלה יתנו עדיהס כי סס ונונלליס תכוונת האדס ומעודתו ולנורות כל אלה, סס סדודיס וגזוליס גם ונעס אדס, עד כי חין להס לשאוף חויר עהור, וליקח חלק צכהונות הננדיניות, כונו שאינס כלל צכלל אנסיס. וע"כ צלל תפונה כי אצצע שהסגחה העליונה הוא, לקראות כי סס ישראל וסס אדס אגודין ונקוטריין, וסס ישראל לא הוי סס החואר לשס אדס, ורק כי הוי סס העלס ורק כי סס אדס ונליין הצננית סל צנין האדס, וסס ישראל ונליין הכחות הפנינויות סל האדס, אשר רק צונילוי הכחות האלה נקרא צעס אדס. ואדס וישראל הוי כונו עין וראי' וחזון ושנייעה וקיוס כל חוקי התורה ונשפטי' ונונלל צישראל רק סס אדס על וכונו, באשר כפי סגולת וטבע העצרי יש צכחו לנלל כל זה ע"כ וני שאינו ונונלל זה אינו צכלל אדס, כי ונטרת האדס הוא לפתח כל כחותי' וצטרונותי' אל הפועל [יש לי צזה צאור יקר צדרשתס צינוות (ס"א ע"א) אתם קרוין אדם ואין הבותיס קרוין אדם וצקוד כונה סגויות השייכות לזה ואכ"נ] ולו הי' כל איש ישראל ונחצונן היטי צכטרונותי' וצונטרת אנושיותו הי' ונקייס כה"ת ונלד התנולות סס האדס וא"כ צכל עת סקריס ונדרכי ה' חוטליס גם נגד ונטרת אנושיותס, וצכדי שיטעוררו לזה, וידעו כי חטאו גם נגד שלינוות אנושיותס, ונצצנת ההסגחה האלחית שיפשיטו ונעליהס סס אדס, וכונל"כ צהאזינו (ל"צ כ"א) הם קנאוני בלא אל כי זולת שיס להס לקייס הנונות ונלד הנונה כי אל אלקייס ה' לזה עליהס, הלל יש להס לנוללות גם ונלד הנונה

חותם הערות לפ' שביעי כ"ט' יסוד תורה שב"ע תכנית קפז

לנללות תעודת האדם. בעסונו בהבלהם כי כאשר שהסקרה ונדרכי התורה היא גם הסרה ונשלימות האנושי, נחשבת הסקרה לפתיות והנליות, כי כונו שההולך נדרגי התורה נקרא חכם, כ"י הולך נדרגי החכמה כן הסר נדרכי התורה נקרא חיל וכסיל וחונד לכסילות ופתיות אחותי את, וע"כ אעניסם ונה כנגד נדק כי ואני אקניאם בלא עם שיפטיטו ונחם שם עם, כי האוונה אשר כ"א ונונה חינו נקרא נחם אדם, לא יחול על הקיצוץ שם עם. ואם כי הנפשיטיס לא יכוונו ונש"ז, ואי' הם האכזרים שיחאכזרו להפטיטו ונאנסיס כאלה גם שם אדם, עז"א בנוי נבל אבעסיס חנוניא עצורס גוי אכזרי שיחאכזרו עליהם ולא יחננס גם נחם אדם, וכבר מזה יחזקאל חזיון שלם ע"ז (יחזקאל ל"ד) ואחרי שחשב שם כל ונה שיגיע לישראל צונך גלותם ואיך שהענייס יניקוס ויריעוס, ולא יתנהגו עונס כונו עם אנסיס, עד כי עי"ז יסונו בתשובה שליונה, חונד אח"כ (שם כ"ט) והקמתי להם מטע לשם כי רק אז יתחיס הונטע עם השם, כי שם ישראל חונד נקצרו נעיעס נענייס של כל הנודות הישרות והיקרות הננלליס ע"י קיוס התורה צפועל, וכל עוד שצנ"י לא ונלחו דרכי התורה צפועל כפי שיש לנללות לכל וני שצטס ישראל יכונה, אשר צערך זה יחקר להם גם ונהשלימות והנודות הונטנליס נחם ישראל, לא ונלחו גם שם אדם כי שם ישראל ושם אדם אחד הוא. אצל צעת שיחנלחו חונות שם ישראל שוניילת מתנולל גם חונת שם אדם אז ולא יהי' עוד אספי רעב בארץ ולא ישאו עוד כלמת הגיוס כראוי לאדם כאשר הוא אדם ועי"ז וידעו כי אני ה' אלקיהם אתם צעת שהנני אתם אז והמה עמי בית ישראל נאם ארני ה' ונכ"ז דעו כי ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם רק צעת אשר אני אלקיכם כי שם ישראל ושם אדם אחד הוא ורק כל עוד שחיננס ונונלליס חונת שם ישראל הנכס שרודיס וגזוליס ונחם אדם; וזהו חונת הני' הנ"ל השאו בבפליס נגד שם ישראל ונגד שם אדם ולקו בבפליס כי לגד שהוקר ונחם שם ישראל הנורה על שררות ואדנות ושלימות ונעלתם שודרו גם ונחם אדם ומתנחמים בבפליס כי יסונו לשלימות ונעלתם כיחות לשם ישראל. ונעתה יצואר הקרא הנ"ל דוני שלא נסה להתדנות אל הענייס ולא עלה כלל על לצנו להתאחד עונס צונשרתם ובנהונתם הוא לא ריגוש כ"כ ונהגדלו. ואולם האיש סקר נדרכי ה' ונחוננה צכל הנחגותי להנחגות העי"ס עד כי גם נחם ישראל לא יכונה איש-כזה ונסיס כל ונעיני' להיות כאחד ונה צענייני הונשרות וכהונות ולסוף ירקיקוהו כי דוני חונותי היהודיס שנונליס צעורקי' יהי' לו לשטן צזה, כי הם שונגריס ונחד ונחמז"ל אעפ"י שחטא ישראל הוא (סנהדרין נ"ד ע"א) איש כזה יצין וננצ ההגדל של ישראל ושפלותם יותר ונכל צנ", וירחה וננצ נדידותו החיוס, כי אם שהגדל ח"ע ונישראל לא נחנצר גם אל הענייס להיות כאחד ונחם ונגד כי הם יגדילוהו וירקיקוהו בכל אלות הברית הכתובה בספר התורה הזה כי צעני האלות כחונ כי זאת היא תכלית הצרית אשר צעת שצנ"י ירלו להתקרב אל הענייס ע"י שיסורו ונדרכי ה' אז יכצת ה' שהחחקה וההגדלה יהי' ונגד הענייס. ונצואר הני' הנ"ל של לא וננחה וננוח ונה שהצואו חלו השלטה ענייניס של וננוח כי כולם ונוריס על ענין זה להראות כי הקצ"ה שומר ונשגית על נקודת ההגדל, כי עי"ז תלא התכלית הנקוה של ההשתות שיכירו כולם שם ה' ויטו כולם שכם אחד לעצדו צאננת וצאנונה.

והנה אחרי כי לרגלי דרכי צהערה זו נבעתי נקלס עטי צשאלות הלחוניות העקריות נדרכי התנהגותם צונך גלותם, צהשדלותם להפיק רלון ונהונושלס, צענין זכיותיהם צענין

קפה חותם הערות לפ' שביעי מס' יסוד תורה שבע"פ תכנית

ישוה הארץ הקדושה; ופחתים נקרתה, ואולם אחרי כתיב כ"ז ועזרתי עוד על פני כל
 המאור והתבוננתי עוד עלי, ראיתי כי איני זן חורין להספר ונינו ולתניחו כמו שהיא,
 כי וראש אשער כי האנשים שדעותיהם שונות וזוה צעק היסוד לא ינעם לחכם וישתדלו
 ליתן ונגרעת זו, ובהשקפה שטחיית יונלחו וייד החוונר הדרוש להם, כי יאונרו אשר רוח
 התי' בכל ונאונרי הוא, יאוש איוס, קרה גורל, חורבן ושינוס, כאלו העם הנאור הזה, והגוי
 הגדול הזה, גורל כולו לחיות חיי נזירים ופרושים, ודבר אין להם עם החיים, ועם כל
 גלגלי החיים, ואם איפא זן הלא צדק יאונרו, כי דברים כאלה עשוין גיזיה, כי גם
 אם אולי יש ונקום לדברים כאלה בעולם הנזירות והפרישות, אשר אולי ננלחו עוד
 זין האוונה ונעטים ונחשירים אשר ה' קורא עליהם, אשר ישקיפו עוד השקפה נזירית
 כזאת על העולם ונשטרו, הלא זכ"ז בגלל ספיקא ונונילות יחידים כאלה, אינו כדאי
 להעלות דברים כאלה לעיני השונט, ועל דברים כאלה יש לחשוב יותר שיזיקו וישחיתו,
 ונכדי שיעילו ויתקנו; צטגס כי ירגיזו עוד כונה כתוצים ונאחז"ל ונוקוונס, לזרר כי
 גם עפ"י דרך הנוקרי אין להתנהג זן, כי חז"ל צעלוס השתדלו ג"כ לקנות לז הנולכים
 והשרים לטוב, ויגצו עוד כונה ונאונרים לסתור עקר היסוד של הרעיון הזה, [כפי
 שיחשבו יסוד ונאונרי] אחרי כי אין לכחד כי יש כונה ונאונרים שאורים ע"ז, באשר כי
 זן הוא האוונה, ובגלל כל אלה ראיתי להפיץ אור צהיר על כל דברי, לנען יראו הקוראים
 אונת דברי; ונראש הנני לוונר, דעו נא קוראים נכזדים, כי הנני ג"כ אחד זן האונרים
 כי הנוטיפים והסופרים שידעים ונזינים ונה לפניהם, ר"ל שידעים כי האוונה ככללה
 איננה קיצוץ כללי, ונאנשים פרושים ונזירים, לדיקים, וחסידים; ושידעים, כי תכלית
 ההטפה והספרות היא שיחשנו הדברים לזצ השוונעים והקוראים, הנוטיפים והסופרים
 האלה, ונזינים וידעים, כי ונעקרי תנאי ההטפה והספרות הוא להעלות נר התורה
 והחכמה, אל וול פני אנשי הנועשה, ולרפא את נוצח החרק צרפואות ונוולעות, שיהו
 ונסוגלות לכל אחד ואחד כפי ונה שהוא, הרנון לטונור לזלי להסקותם לא סוני היאוש
 ושקוי השנתי, לקררם ולהקרישם, לייאשם ולייטנס, ולא סונים חריפים ונסוני הצטחון
 צונדה גדושה, ועזים בהתעוררת נונרלה, להוונס, ולהרפיחם, יותר ונכפי טצעס ונעונדס
 כי יפחדו לגשת אליהם שלא יסלדו ויכוו ונהם; כי כאלה זן אלה, לא יפיקו ונערתם,
 יקלקלו ויזיקו יותר וננה שיחקנו ויועילו, יחליאו ויחלישו יותר וננה שירפאו ויבריאו;
 ואם איפא זן יצין כ"א, כי גם צפה שונתי הדרך הנווונעת, הכנושה וסלולה לרבים,
 כי גם אם יתה השקפתי, צנוגע להשתדלות האוונה, לטונתה והרונתה, השקפת השלילה,
 לזלי לעשות ונאוננה, ולזלי לעורר את האהבה עד שתחפן, ג"כ הייתי ונסתיר דעתי,
 לזלי לגלותה בקהל עם, צטגס כי צאונת דעתי רחוקה ונזה; ההשתדלות עפ"י הדרכים
 שאינן ונגדות לדרכי התורה, לא לזד שאין ע"ז שום חשם, כי עוד ונחויצ כאו"א להשתדל
 צזה עד ונקום שידו ונגעת, וע"כ הנני אונור קבל עם כי ראוי לנו להשתדל להפיק
 רנון ונהוונסלה, לנען אשר תפקח עיני' לטוב עלינו, לקרא לנו דרור וננאקר הנועגל,
 לפתוח לנו כל הנפות והנדינות להאחז ציניהם, אולם לא צפריקת עול תורה, ולא צהקרת
 האוונה, ולא צחירות הדת, נקנה לז הנוונסלה; כי לזד אשר עפ"י דרך הנוקרי, אין
 לקות להושע ונאת ה', עפ"י עניינים אשר הם נגד רנון ה' ותירתו; גם עפ"י ענין
 טצעי אין לקות ע"ז, כי רנון הנוונסלה הרונונה ונאורה הוא, אשר כל אוננה ואוננה
 תטונור אונותה ולחור תורתה תהלך, הנוונסלה הרונונה יודעת כי ונוסגי הדת והאוננה

הותם הערות לפ' שביעי במ' יסוד תורה שבע"פ תכנית קמ"ט

לא לבד שאינן נחגגים לחוקי הנוגסלה, רק כי עוזרים עוד, לשנייתם, וכל אלו שפורקים ונעליהם עול האמונה והתורה קופם שיפרקו ונעליהם גם עול הנוכחות ויפריעו פרעות צונטרי וסדרי הנדינה, ויהיו לקוליס ונכאיבים לחצרת בני האדם, האמונה והנוגסלה הן סנוכות לעד לעולם, כי נטרת שתיקן היא להזיא את האדם לשלימותו לעשות הטוב והישר, ולהתרחק מן הרע והעול, ואולם ההבדל הוא כי האמונה תפעול על רוח האדם כי תעדן הרגשותיו הפנימיות, ותזקק דעותיו, ותלרף נדיותיו, עד שתלונדהו לעשות הטוב והישר, ולצרוח מן הרע ונלד עמם ההרגשה; והנוגסלה תפעול על הגוף והחוונה, כי תשומר ונעשי האדם תעריך חוקי עונשים שישינו ונחג, ורסן לנעשי האדם לבל יעשה הרע צפועל, כי ע"י וניעת הרע צפועל ידים, גם נלד יראת העונש, וג"כ נשנור צזה אשר חצרת האנושי ושלום הנדינה, ואם כי גם הנוגסלה תשתדל להפיח רגשות הלדק והיושר, הוא רק צאנלעות הדת והדעת, ע"י שתחזק ותאונץ ענייני הדת, ותרחיב ותשרע ענייני הדעות והשלימות, אולם כשהיא לעלונה, פועלת, צנינוסי, צחוקי, צעונסי, צונפטסי, על נעשי האדם, והאדם שהולך צדרכי האמונה ונשתלם צשלימותו עד שלא ידע רע ונלד רגשותיו הנעלות, איש כזה יפיק רלון הנוגסלה הגם שיעשה כ"י ונלד דרכי התורה, כי ונה הנוגסלה דורשת ונצני' עשות ונפטו ואהצת חסד. וכל עונסי' ונפטסי' הם רק להכריח את האדם שלא יצין לעשות זאת ונלד ההרגש, והאדם שהוא יודע זאת ונלד עמנו ונלד רגשותיו הוא ונפיק רלון הנוגסלה הריוונה ואחד ונגדולי חז"ל כלל כ"י צונלים קלרים, ואנר (אצות פ"ג ו"ד) כל המקבל עליו עול תורה ויזדככו וילטרפו רגשותיו ודעותיו לעשות הטוב והישר מעבירין ממנו עול מלכות ועול ד"א כי יעשה הטוב ונלד רגשותיו הנעלות ולא צבלל יראת עונש הנוכחות וחצרת בני האדם [ואיש כזה יפיק רלון הנוגסלה צאופן נעלה כי זהו חפלה האותי וכנ"ל] וכל הפורק ממנו עול תורה שאינו נשים לצבו לצדך הרגשותיו, עפ"י ונלרף התורה והדת, לאיש כזה לא יהי' ונענר לרוחו, כי עפ"י התלות השוצצות הנוגסלות על איש כזה, ונוגסלה צלי ונלרים, עלול להשחית ולהרע ע"כ נותנין עליו עול מלכות ועול ד"א כי על איש כזה חצית הנוגסלה [צבלל אשר חצרת בני האדם] צצצעה עיניים, לננועו ונלרע ולהענישו קשה על השחתתו ועותתו, הנה ונצאר להנוגסלה תעזור להדת והאמונה, ואיך יוכו צסנורים האנשים הרעים לחשוב כי ע"י הפרת הדת יפיקו רלון ונהנוגסלה, אינוס צאנת רק רוח התורה והשוצצות ונדצר ונחך גרוס, ואם גם יהי' כדצריהם הלא אינן להאשים להאיש שיכאצ לצו לראות איך כי גדרי התורה יפרטו ויזום ליום וסונה ושאי' יוכחו שער', צשום כי האדם השלם, יש לו להשוב צכל דצר ונראש תולאות כל ענין ואחריתו, ואינוס כל השתדלות ונלדיו להפיק רלון ונהנוגסלה, הוא רק לילך צדרכי ה' ותורתו, ולהשתלם צחכונות וצנידות היושר והלדק, או אז יתגלו לדקותיו כאור יונוס ויסקרו פי אויביו וננלדיו הנותאנונים להצאיש ריחנו לפני כס הנוגסלה, כי לא יהי' להם כח ופ"פ להסטיין ולהלטיין, ויעלה זכרוננו לעוב לפני אדוננו הקיסר הרחוק הישר צאדם, כי צאנת לנו לדעת כי ונוגסלתנו ונצקשת היושר והלדק, והבדל האמונה לא יבדילנו ונללחחו צנדינתו, אולם יש לנו להשתדל לצרר לדקותיו ויושר ונעשינו ואהצתנו לחרץ מולדותינו, כמו הנהגת ונוגסלת השנים תעשה אך לדק כן היא הנהגת הנוגסלה. ואולם הקצ"ה אשר לפנינו נגלו כל תעלונות יודע ונצחין להצצות אינן לו להרצות צחקירות ודרישות עד שילדה פנייני האונת ונרקצ לב כל איש, כי צשקיפה אחת יצחין וידע וסגור כל לב הוא כספר פתוח לפניו והנוגסלה

קצות הותם. הערות לפי שביעי במי יסוד תורה שבעיפ תכנית

יש לה להודע עפ"י חקירות וזיקות וז"ל אהסכס (ונשלי כ"ה צ') כבוד אלהים הסתר
 דבר כי הידיעה תגיע אליו בלא אונעני ובבוד מלבים חקר דבר שידעה לחקור ולדרוש
 להגיע עי"ז אל נקודת האמת, כולנו יודעים כי לו הי' נקדע סגור לצנינו, לפני ונלכנו
 הישר באדם, והי' רואה כל הכתוב על לוח לצנינו, אז הי' כבר עולה זכרוננו לעזב,
 אבל נזכור ולא נשכח כי העניים ונקדם, עפלו עלינו אטונות ועונות עד חין ונספר,
 אם כי גם קורטוב אמת לא נוכל אהם, אבל הלל רבות פעלו, וקסה הדבר אשר צפעס
 אחת ילא כנונה לדקנו, ונה גם אשר עוד לא כלה הרשעה כולה צעשן, רבים הם עוד
 אשר צרשעס ובאולתס יתאוננו להשפיל כבודנו צעיני הונעסלה הישרה והרווננה, אם
 נסים לצנינו לדעת את הקורות שעברו עלינו, נראה כי גם צכל פעס סקנלנו הרצה,
 חין לנו לגולל הששס על הונלכיס, כי הם עפ"י רוב אנשי חמד ורק ע"י אנשי צניעל
 שהתאוננו להשכיש ריחנו, וקגרו בקורת האמת לפני הנושלים והשרים הישרים עד כי
 נפתח לצנס להחנין עלינו, ועי"ז ילא גז"ל לרעה, וע"כ אם ע"י סנה נוכחו לדעת כי
 סקר ותמינית היו דתס על היהודים, סנו נחרון אפס, והאירו פניהס אלינו, ועוד
 יסרו צשפעיס נוראים האנשים אשר העלו חונתס על היהודים, אם חונתי אספרה
 נח כנו, ואעלה פה סיפורים שיעידו על אמת דברי ירבו ונחול. אולם שתי מואורעות
 הנוזיינות בקורות היהודים וונתנוסקות כאנני נזר צחוק ספורי קורות היהודים. וזכרס
 לא יסוף עד נלח ונלצ היהודים, הנוארעות האלה, אשר צפה להראות כי גם הגזרות
 הנוראות האלה לא ונלצ ורלון הונלכיס ילאו, הגלות הונר ונונרים אשר גלותו וגולותו
 חרות צלפורן שניר על לצ כל יודוי, גם סס יראה כי הונלך פרעה לא הי' צנועל
 הזה, וכאשר גם חז"ל צכח הצקורת העזה שלהס הוליוו כן ונפעס הכתובים, וכנו
 דלימא צקוטה (י"א ע"א) וישימו עליו שרי מסיס עליהם מב"ל תנא דבי ר"א בר"ש ממד
 שהביאו מלבן ותלו לו לפרעה בצוארו, וכל אחד ואחד מישראל שאמר להם איסטנים אני
 אמרו לו בלום איסטנים אתה יותר מפרעה, כו' למען ענותו בסבלותם ענותם מב"ל למען
 ענותו לפרעה בסבלותם דוישראל ונפרס יולא ונדצריהס הקדושים, כי לא לרלון הי' זאת
 לפני לצ הונלך לענות עם ישראל, ורק שתארוס לפניו צתכוונות רעות ופתוהו לזה, אבל
 הוא צעלנו נלטער עוד ונזה, עד כי כינו הדנה הרעה שהצילו לפניו והשיאוהו לגזור
 גזרה כזאת צסס ונלצן, כי הי' זאת כאצן ונעונסה על לנו, כאלו הוא צעלנו הי' עוטה
 זאת, וני לא יפקח עיניו לראות כי לצד שהשענו צזה על קצלתס הנאוננה, ולצד
 שנסתייעו לזה ונפעס הונקראות, עוד זאת כי נעזרו לזה עפ"י ידיעתס הנפלאה בקורות
 העניים, סצקרו וצחנו לידע ונאין נלונח ונקור הרעות שנוגיע לישראל צכל דור ודור,
 וראו כי כ"ז הוא רק ונהונון העס החסוכים והכחויס שיתאוננו ע"י עלילות שוא ליתן
 דופי צנועשיהם, כי צאולתס וכסילותס ישוו כי צקשת אלהיהס ואונותס הוא לקרצ ע"י
 כל האונעיים שצנוכלס כל צני תצל אליהס, וע"כ יקדישו כל האונעיים הונגויים, אם
 על ידס תלא התכלית שלהס: והונלך שהוקס על לצבת על כסא הונלכסה, עפ"י רוב
 יחונן צנודות ישראל וצדעות זכות עד כי לנורת רוח יהיו לו עניינים אכזרים כאלה,
 ורק שהוא נלכס לונלאות רלון ענו. ועפ"י דרשו גם כאן כי גזירת שעבוד ישראל
 צנונרים הי' ג"כ ע"י סנות כאלו, אשר כפי האמת הי' זאת לכוד צאן על לצצ הונלך
 ולנורת רוחו [ונה סונלנו שחז"ל אונרו סס צגוני ה"כ וצנו"ר סנות פ"א] הוא התחיל
 בעצה תחלה י"ל כנו סכתנו ונפרסי הונד' דחקרי שלא שונע להס ונחלסה והורידוהו

חותם הערות לפ' שביעי מס' יסוד תורה שבע"פ תכנית קצא

ונכסאו [כנו דאיתא צנ"ר הכ"ל] אז אח"כ השתדל צעננו בהגזירה והדברים ארוכין] וגם גזירת אחרות הי' ג"כ רק עפ"י השאה והסתה דצננות כל השתלשלות הנאורע של אחרות היא ונלאה ונפליאות ותוניהות גדולות, הנורעיות ונרעיות האזנים והלצנות, דלצד דיש להשתפלא על הגזירה הקשה הזאת ועל סוף הנועשה ונענין הנאנו ונזה והפיכת לצננו ונן הקנה אל הקנה לגזור עוד אח"כ על הענינים אשר כל אלה הם נגד הנינוקים והחוקים הרגילים והקצונים לצד כל אלה יש ציחוד להשתפלא ולהשתחונם. על שאלתו מי הוא זה ואי זה הוא אשר מלאו לבו לעשות בן הלא צנושך הקלר הזה זכר עוד את האיש ואת שיחו וכי הוא צעננו הסכים על ידו והדבר הזה הי' ונפורסם ונדע לכל ואיך לא יבוס ונלשאל כאלו אינו יודע ונאזונה ודבר ונגונה כזה לא נאה גם לאיש הננוי ונה גם לנושל אדיר כנווהו ונענין זר ותונוה כזה לא ננלא עוד בכל הספורים והנאורעות היותר תנוהים אונם יתייטצו כל אלה עפ"י הנחת דברינו הנ"ל, דהנה הונלך צעננו אשר הוא יוטצ על נרוס כסאו להנהיג את ענו וננדינתו ציושר וצדק, ולהגן עליהם ונאוינים חוליים ופניניים, קלרה כחו לנעת עד תכונת רוחו של כל איש ואיש, וגם של כל לאוס וללאוס, וע"כ חוק הוא לכל הנושלות כי יושיבו שופטים רבים וננדינתם, גזנה ונעל גזנה ונן הנושל הקטן שתשלל ידיעת תכונת אנשי הננדינה, עד השרים הגדולים היושבים ראשונה ונלכות, הנושל הקטן של כל עיר ועיר, אשר כפי ונשרתו וכהונתו, יש לו להיות ונעורצ עם אנשי עירו, הוטל עליו שישים עין צקרת על דרכי בני עירו וכפי ידיעתו יתארם לפני ונושל הגדול שר העיר, והוא וְשִׁים כן לפני שר הפלך, ושר הפלך ינאור ידיעתו לפני שר הנאחו, ושר הנאחו יודע כנו כן קושט ידיעתו לפני יועלי הננדינה, ויועלי הננדינה לפני השרים היושבים ראשונה ונלכות, ונהם תגיע הידיעה לפני הונלך, כן שתשלל הידיעה ונשופט לשופט, ונשר לשר, וננושל לנושל, ונויעץ ליועץ, עד כי תגיע אל הונלך, אשר ונונו שאתם ונשפטם יאל, אם לשצט [כאשר יתגלה לו כי הם רעים ונשחתים] אם לחסד [אם תתגלה לזקתם לפניו] ונעתה יתצאר הענין הנ"ל דהנה כפי טעחיות הנועשה נראה, כי עד הנועתה השני הסתירה אסתח הונלכה וננונלך ונקור עם ונולדתה ונחלצת ונשפתה. ורק צונעתה השני קרעה לפני' סגור לכה, וגלתה לו תעלוותו', וקרוב הדבר ונאד כי ידיעתו הפתאונית ונשפתת רעיתו הונלכה העתה לצננו לשנות גזירתו, ופקחה את עיניו לראות כי הונן הוליכו שולל צנוגע לתכונת היהודים, כי תארם לפניו ונצעים נוראים, וטפל עליהם חרפה וצו, וְשִׁים לפני' לעם נשחת ונפסד, אשר אין בהם שום רגש טוב, ונושרשים צנדות נשחות כאלה, עד כי אין לקות שיהי' איזה תועלת ונהם צונדינות הונלך, ועוד יהי' לפוקה ולנוכסול לאנשי הננדינה וכלל, ולהנושלה צפרט, אחרי' כי הם אנשים פראים רחוקים וננדה היושר והצדק, ודתי הונלך אינם עושים ואולי יתנו ידם עוד לקושרים, ויפיתו רוח ננר צונדינתו, כן תארם הונן לפני הונלך צונראה ולא צמידות, ונשפה צרורה [כאשר צארתי צצאורי לנוג"א כי צצצרי טנה של הונן וכלל כל הנ"ל], ועפ"י ידיעתו החדשה שדוע לו ונהונן על עם היהודים חרץ צדק ונשפטם הנורא להרוג ולאצדון. אונם נה ונאד נשחונם הונלך צנועו פתאום כי אסתח הטלבה נצחרה ונן רצנות רעות' העשירות והנודעות לניוחקות, אסתח הונלכה, אשר רק ציקרת ונדות', וננועם ונצרות', וננועלות שלינותה, ונרוחצ נפשה, ורוחצ ידיעתה בכל השפות וננוגע להליכות הננדינה הפיקה רנון ונאחו, כי כל אלו לקחו לצננו עד כי תארם החילון [כפי דחז"ל שיקרקת היתה]

קצב הותם הערות לפ' שביעי מס' יסוד תורה שבוע"פ תכנית

וערפל החולת ונשפתתה, לא פעלו ונאווה ולא קררו זיקי אהבתו אלי, כי ונגד רוב סלימותה בכל הידיעות שיער ונעלמו, כי גם הודי' הי' אנשי שם אנשים נקיים ונכבדים, בעלי נוסק ונודת, ואוונני' הי' ג"כ אנשי זכי הלצב, אשר הי' צידם לטעת על תלוי לצב עלונה לעירה ליונים, זרעוני השלימות והנוקר, וכל אלה הי' לו לזירור על אבותי ונשפתתה ונולדתה, וע"כ הגם כי לא ראם צעיני אשר, צכ"ז ראם באספקלריא של סכלו וזרוח ונציתו, כי הם אנשי ונעלה, גדולי היסם, וונה לו לידע עוד וניחוסה. וכן ונדרותי וידיעותי שפכו עלי' רוח יופי ופאר, עד כי לדדו לצבו; ועתה גודע לו פתאום כי השוללית הזאת נוני יהודה ילא; הידיעה הפתאונית הזאת הרעישה את לצבו ופקחה עיני' לראות כי כל דברי הנון, היו דברי צלע ונרונה, דברים נשחתים, דברי קנאה שילאו ונצו ונלא קנאת עולם ואינה נלחת, ובראותו עוד איך כי הולכה קטורה ולמודה בעצמותה אהנה לצני עונה, עד כי אהנה נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי, הן ונעולם לא תעתה לפחוד פחד טוא והצל, אשר אולי גם עלי' יעבור גורל הגזירה, כי לצד אשר טום איש לא ידע כי היא יהודי', עוד זאת וני זה יעיני להניף חרבו על הולכה אהבת לפשו של הנונך הנושאת כתר ונלכות על ראשה? וכיונה רק להראות לו, כי צכ"ז גם עלי' יעבור כום גזירתו, כי תשפוך עלי' נפשה בראותה אבדן עונה ונולדתה וזש"א כי אך אראה וגו' [ובצאורי לנג"א כתבתי דזש"א וכאשר אבדתי אבדתי, ציררה כי אם לא תצטל הגזירה היא ג"כ אבודה, כי לא תסגול לראות כ"ז, והסתרצותה ונחילה היתה, כי חששה שהם סוונכים עלי', וראתה כי על ידה יתכוון ויתננום הנם דרכי הצבע, וחששה שלא יסוכו ע"ז ויתרשלו ונלחתפלל לה' וגלל כן השיבה אותם ריקם, וכאשר ראתה כי ונחתה עלי' חסד קרירות, והתנכרות לצני עונה, זאת אח"כ לטום לצרר כי צעיני היטועה הזאת, אם גם יהי' על ידה יהי' ג"כ נם גדול ונאת ה' ויהי' זהירים ונלייחם זאת להנהגה הטבעית, ונלחתה עד כונה שהיא עוד אבר ונצרי האוונה ונחשת ונרגשת ונכאונבהם, עד כי לא תשא זאת בכחותי צשו"א והדברים ארוכים ואכ"נ], וכל אלה חרבו להפוך לצב הנונך לטוב על היהודים, כי כפי טבעה לא היתה חונפת גם לעונה ולנולדתה, אם היתה יודעת עליהם טונן ונשה וין האטנות והחרפות טטפל עליהם, וצלי ספק כי השתדלה גם להראות לו יוקר הנודת והשלימות של צני אוונתה, אנונת לצבם לנלכס, עזוז רוחם, ואוונן לצבם, וכאשר הי' לה רוב חונר ע"ז ונפעלות שארה מרדכי היהודי, אשר השליך נפשו ונגד רק להניל את הנונך; והחונר היותר ונלכל לזה, הי' אז ונונה בעונה כי היא צאשר שהיא יהודי' היתה הנופת היותר נאון ונצורר לטום לאל כל דברי הוולליות והטענות של הנון הרשע, לצלע ולהשחית כל דברי צלע שלו, ואז נוכח הנונך לדעת כי צעינים ענוונות ובאזנים אטוונות, הלך אחרי יועלו הנון, ורק כי עוד עלה ספק לצצבו, אולי גם הנון רק שוגג ולא נשגה, טועה ולא ונחשה, כי אולי איזה נשגה ונחשה הטעהו והולוכו טולל בנוגע לתכונת היהודים, וע"ז הי' שאלתו מי הוא זה ואי זה הוא אשר טלאו לבו לעשות כן, כי זה ראם כבר אשר אחר ונשרי ונוטלי הטענה שחת דרכו להוילא דנה על אוונה ישרה, להנאיש ריחה, רק כי עוד לא ידע וני הוא הנשגה ונחשה, אם הנון צעננו או אחר [ובצאורי צארתי עפ"ז גם דקדוק לטון הכתוב] ועז"א איש צר ואויב וגו', כי הראתה לדעת כי יש לצצבו טנאה ונשרשת עוד ונאצותי. הספורים האלה אשר וננקור קדוש נוצעים, ועל גל ויט קדושים ונועיני חכמים הקדושים שרשי צאורם יסוכו דים

חותם הערות לפי שביעי מס' יסוד תורה שבע"פ תכנית קצנ

להעיד על אונתה דזרינו, והיודע וזקי בתולדות בני האדם יראה כי תנייד ה' העון עם החשוכים, הנואזים זיקות הקנאה, ואש שנאת הדת יתה רק ויהם לאכול את כל נאות יעקב, ועוד היום לא נעשתה עוד משה בקרב הארץ, עוד לא נעשירו שני אהבת האדם ונללי שנאת הדת ונכחוני חיבת האמונה. רבים הם ונחשוכים אשר גם היום ילעשו עיניהם על הגוי הקטן הזה, וכל היום יהי' למלה צפיהם, להצאיש ריחו צעיני הנולכים והשרים הגדולים לזיירו בצצעים נוראים להכחידו ונגוי ולהשנית ונאנוש זכרו, כאשר נשים עין בקורת על הענין הזה נראה כי הוא דבר פלא, כי עם ישראל הגוי הקטן ולא עלום הזה, נשך עלי' עיני כל בני תבל, אונס באונת הוא אור ונאותות החיים של העם הזה, כי הלא יש עוד כונה וכונה שרידים ונהגים העתיקים אשר אין עוד וני שיעלה זכרם, ואין דובר דבר עליהם, יען ונה? יען, כי הם כאזרים ונתים צנוק הגדול של העולם, ורק גוי ישראל, הגוי העתיק הזה, הוא לנלה צפי כל, ולא נשכח ונלכות כל בני אדם, גם ונלצ אהבי' הנעעיים גם ונלצ אויבי' הרבים, וזכרו צפי כל! יען כי עודנו הוא ונלא חיים, והנות ונשתכה ונן הלצ ולא החי. וגם הוא אור נאנון כי עוד היום יחשב הגוי הזה הנקודה המרכזית בתבל, כי העיר הראשית והטורית של כל ונדינה ונדינה ניכרו אחרות ראשיתה ומסיבותה, ציפס שאר ערי הנדינה, הן צייני צניכה ושלותה, והן צייני הריקותה ופתחותה. כי צעת שהנדינה היא צעלם עוזה ותקפה ושלותה, אז תתפאר העיר המרכזית בכל פאר, ובכל חוסן יקר תפארתה, ואין עיר בערי הנדינה שיראו לחזקה ולצורה ליפותה ולפארתה, כמו העיר הזאת, עד כי כל רואי' יכירו כי היא העיר הראשית והמרכזית שהנדינה אשר עיני כל אלי' יצטוון. וגם צעת ונלחמה תהי' העיר הראשית, הראשונה להריקה, כי האוינים ישפכו עלי' שפך ונלחמה, ויחגרו אז שארית כחם, להוריד עוז ונצחה, ויקלעו נה אצני קלע צלל הרק, עד כי ראשיתה ומסיבותה, תהי' הסנה להריכותה ומורכנה, כי צעת אשר העירות הקטנות עונדות על עומד, תהי' העיר הטורית ונערה לחנים וכדורים אין ונפפר. כן העם הזה וכן הגוי הזה, בצלותו עלה ונעלת, ונעלה והי' ורכז הגוים אלי' נהרו כולם, כי כולם ידעו כי הוא ונאושר ונולת, ונירידתו פלאים, יכירו ג"כ כולם כי הוא הנערה המרכזית לקבל כל החלים ואצני צלסטריות, יען כי הוא הנערה האונלעי והנקודה החובית. וכבר לקחו חז"ל זה הענין לאות נאנון על הנטיינות הגוי הקדוש הזה, ונעלתו הרווננה, בכל עת ובכל זמן, ודרשו (בשנת פ"ט ע"ג) מדבר סיני שירדה שנאה לעבו'ם עלי' כי כונו כל דרשותם שם על שנות השר, הם קוצנים לצאר ונעלת האוונה ותורתה [ובארתי כולם בצאורי לע"י, והראיתי כי ע"ד אסונכתא הסניכו הענינים האונתים האלה, לדרשם בשנות השר] כן הוא גם הדרש הזה, כי הראו דבכל עת יהי' ניכר התחצרות הדת והאוונה ופעולת תורתה, עלי' וגדולת הגוי הגדול הזה, ע"י תורתו וחכמתו, וגם צייני רידתו תפעל עלי' אור תורתו עד אשר כולם יקנאוהו וישעמוהו, ורק בגלל שמש אור תורתו אשר תזרח עלי' צעלם זהרה, רק בגלל זה יצרו ונקבאי' וסוגאי' [וע"י שנות פ"ג דסם דרשו הדרש הזה ג"כ בלשון הגוי הנ"ל. ונה שדרשו צנו' ריש צנדנר בלשון אחר, י"ל דהוא כולל כוונה אחרת, וכנו דצפ' פקודי, דרשו ג"כ דרש אחר כעין זה הנכיל כוונה אחרת, ואולי יש להסב גם דרשתם הזאת ע"ד כוונה זו ואכ"נ]. אחרי כל הדברים האלה יצין כל איש נצון נקת דברי, כי לא צפריקת עול התירה והאוונה נפיק רעון הנעשלה, והשתדלות ונלדנו הוא שנשתדל להשתלם באופן נעלה עד כי אור

קצר חותם הערות לפי שביעי מס' יסוד תורה שבע"פ תכנית

שונש לדקותינו יצקיע גם ונצין ונפלטי ענזי הצערות של איצת האנונה וענני הכסילות של שנאת הדת, ויעלה זכרוננו לטוב לפני אדוננו היקסר הרחמן יר"ה אשר חפץ חסד, כי ונכל ונפעלי הטובים, שפעל ועשה וניס על כסא הנלוכה עד היום נראה לנודי, רזנו הטסור להטיב לכל עצדיו הנאוננים. ואנחנו ונאוננים באנונה שלונה, כי לב ונלכים ושרים ציד ה', ויש לנו לקות כי העליון צדו חסדי, יעורר חסדי ונלכנו הישר צאדם עלינו, וננוגע ליטוב אה"ק יש לי צע"ה הרצה דצרים לאונת כל דצרי אצל כנר הארכתי יותר ונדאי והנני גאלץ להפסיק פה צדצרי אלה ואקוה כי וני שיקרא צטום לב דצרי אלה יודה על אניתחס.

(ד) ראיתי להעתיק פה איזה צאורים שנחצארו אללי צהדרושים הנודרים ונענין ההכנעה והכפיפה. צצ"ר (פנ"א ופס"ט) מה עפר הארץ מבלה את כל בלי מתכות והוא קיים לעולם כך בניך מבלים את כל העובים והם קיימים לעולם ומה עפר עשוי דיש לבל כך בניך עשויים דיש לגלויות. ערך חוזק הסבלות של כל ננאל, הוא קנה ודה לנוד גם ערך אורך קיוונו והוויתו צעולם, כי הסצות שהננאל לא יסבלם צקיווני הס סצת כליגו, וכל ונה שיתצרו סצות כליגו, ינעט זנן קיוונו, ויתקרב קלו, כי כל סצת וסצת היא אפצרי' הננאלות, והננאל סכח סבלותו חזק, ונשח וסובל הסצות האלה, ולא יתאפס על ידם, יתארך קיוונו וכנו ד"ו, הננאל שלא יסבול, קור וחוס, אש וניס, הכאה, דחיפה, צעיטה, כי כל אלה יכלוהו ויאפסוהו, ונניאל לא יתארך קיוונו כי הסצות האלה ונתרגשות ונאות לעולם, ופונשים כל הננאלים ונצלי ונשים ונצלי חפנס ונפנישתם יעדוהו ויאפסוהו. ואונס הננאל שיסבול קור וחוס, אש וניס, הכאות, צעיטות, דריקות, יתארך קיוונו. והנה כח הסבלות היותר חזק צעולם, נראה צעפר הארץ, כי תסבול קור וחוס, אש וניס, תשא עלי' כל הנשאות והטעינות הכצדות, תחזיק עלי' כל הנגדלים הרונים, וחונות הנצרות, אשר שיח חנסס ונניע עד לנשים, תסבול כל הדריקות והצעיטות ונצוה רצות רגלי הדורסים עלי' ופני' לא תשנה, וכ"כ אנו רואין אורך קיוונה, ונאות הסבלות והקיום, הוא סצת וננסצנ, כי כח סבלותה הוא עלם סצת קיוונה. האדם נגאות לצבו וצרום עיני' לועד נצעדי און על עפר הארץ, ישתרר עלי', כי הוא הננושל עלי' ידרוך עלי' וירנסנה כאות נפשו, אצל היא תשחק וננאוה ונאותה, יודעת כי אלפי אלפים ורצוה רצות ונאנטיס שרנסות וצעיטות, חלפו ועצרו ונן העולם, והיו כלל ה', והיא נכח כנעוהה וסבלנותה, עוונדת על ונלה ונעוונדה כיום נריאחה; והשקפה הזאת יש להשקיף גם על האוונה הישראלית, עונים רצים נגאון עוזם, וננצחות לצבם ורוחם, וצרום עיניהם, דרקות וצעיטות ורנסות כחונר וכטיט חונות, ויעפרו צעפר כצודה ונאותה והיא נכח הכנעוהה וסבלותה, נשאה וסבלה צדוני', אצל כונה נדורס' ורונסי', כלו ונשטפו ונן העולם ואין עוד זכר לנו, והאוונה הדרוסה, והרנסוטה, והנורוטה, קיינת כהיום, עוונדת על עונדה צהדר תפארת ונדתי' ושלינוותה, וננין חרכי אשנני חלוני תקותה ונלנת כי תיף עוד נגדלם, ותעל ונעלה ונעלה כי סבלנותה הוא קיוונה, וכח הכנעוהה וכפיפתה הוא עוזה וחוסנה. וזהו כוונת הנוד' הנ"ל, כמו צעפר הסבלות היא סצת קיוונה כן הוא צננ"י. ונש"א צתענית (כ' ע"א) טובה קללה שקלל אחי' השילוני את ישראל יותר מברכה שברכן בלעם הרשעי. אח"ש קלן בקנה א"ל לישראל: והבה ה' את ישראל באשר ינוד הקנה במים, מה קנה וה עומד במקום מים ונעו מחליף ושרשיו מרובין, ואפי' כל הרוחות שבעולם באות

חותם הערות לפ' שביעי מס' יסוד תורה שבעיני תכנית קצה

ונושבות בו אין מיוזות אותו ממקומה אלא הולך ובא עמהן, דממו דרוחות עמד הקנה במקומו, אבל בה"ד ברכן בארו שנא' בארום עלי מים, מה ארו זה אינו עומד במקום מים, ואין גזעו מחליף, ואין שרשיו מרובין, אפי' כל רוחות שבעולם נושבות בו אין מוזין אותו ממקומו כיון שנשבה בו רוח דרומית, עוקרתו והופכתו על פניו. רלוס, ונושלת ושלטת הרוחות והסערות, הוא רק על הנוולאים שעוונדים לנגדם היינו הנוולאים הנתכסאים ונעל פני טעם הארץ, אזל על הנוולאים הטונוים וחזוים זעפר הארץ, אין להם שום ונושלת, וככ"ז רחינו כי הרוחות יעקרו וישרשו השרשים אשר שרשם וגזעם הוא עמוק עמוק בתחתית הארץ. אונס סנת עקירת השרשים ון הארץ הוא ע"י העץ שעולה ון השורש, ולא ונהרוח לנד, כי אם יכרתו העץ העולה לנעלה וישאר רק השורש בארץ לא ישלוט עלי' שום רוח וסערה, וכ"כ אם העץ הי' סופף א"ע עד לארץ, אז הי' צטוט תנייד צטורט, והי' חוזר אח"כ לננצו, כי הכפיפה אינה ציטול טעני ועלוי ותנידי, רק פעולה ונקרית זוננית, ובכלות הונכרית יטוב לננצו, ורק באשר האלונים החזקים והעצים, לא יאצו להתרפס לפני הרוח וילחמו נגדו צרו עוזם, כי הם קוונכים על חזקם וגזרתם, וע"כ כל עוד שיש להם כח לעמוד צפני הרוח עוונדים על ונצס אזל צעת אשר רוח סערה וקועה יתגצר עליהם יעקרם גם ונשורטם כי ונלד שהעץ שלנעלה ון השורש יתרוץ ון הרוח, ע"כ ונכוד העץ יעקור אז גם השורש ונשורט, ונלד זה אלו רואים כי הקנים הרכים שאינם נועזים ללחום נגד הרוח, ואם אך רוח קל יגע זהם יכנעו ונלפני' ויכפפו קוונתם, הם צטוחים צקוונם, כי צעת שהם כופפים קוונתם עד לעפר אין כח צהרוח לשלוט צהשורט, והשורט הוא יקוד קיוונם; ואחרי דהכפיפה היא רק פעולה זוננית ונקרית ולא נלחית ועלנית (כי כל כפיפה הוא ונעצ ההתרככות אשר תטוב אח"כ לנקוונה), ע"כ כשיצתו הרוחות ונהניתם יתנשאו הקנים הרכים, ויעוודו על עונדם, כי שורטם הועוונדים ונחזיקם, ישנם לנעונדם הטעני, כי הונקרים עוצרים, והעלונים קיוונם. ונצאר וזה, כי שלטת הרוחות על קעלים לעקרם ונשורטם, הוא רק ונלד עזותם וחפץ נלחום ואי הכנעתם. ונערך זה ננשלו צני"י כי כל קיוונם ונלחיותם הוא ונלד טענ הכנעתם וכפיפתם צעניני הגופניים, כי שורטם הוא שורט אלהי ורוחני, ונקוס שיד הכליון אינו ונגיע שם, ורק אלו שעוונדים ללחום נגד הרוחות, ואינם רואים להכניע א"ע, ולצטל שום תארה חוונרית וגופנית, אלו יתעקרו ונשורטם, כי עת שיתגצרו עליהם הרוחות ונתעקרים ונשורטם, וע"כ כלל צני"י שלוודים להתכנעות צכל ענייני הגופניים, יש להם קיום נלחי, כי צעת שהרוחות יתגצרו והסערות סוערות עליהם צרעם ונחזקה, יכנעו לפניהם ויכפפו א"ע עד השורט כי אז יצטלו כל עניינים הצשריים, ולא יתצצו צענייהם לנחונם, רק לשנור השורט הרוחני, ונצופן זה הם צטוחים צקיום השורט, כי שם לא ינשלו הרוחות והסערות היותר חזקות, ואחרי דכל הרוחות אינם עלונים ונלחים, ע"כ כשידוננו הרוחות יטובו לנקוונם ונעונדם, והוא ונלילה נשגבה, וליוז נורא, ונעצ האונה, ונכנת קיוונה. והחזה ישעיהו העיר אזני צני דורו ג"כ על הענין הנשגב הזה, ואמר (כ"ז צ') ביום ההוא ברם חמר ענו לה, צעת הגאולה יראו כולם כי שפלותם וכפיפותם הי' ענין השרשה, וכנו הנטיעות שהנוטע ישריש בארץ, לנען ינחור ויגדלו, כי יראו כי גדלה והלליחה, ונאונת יש להם לידע גם עתה כי אני ה' נצדה כי הנני נולדם ונל ונשנור כי הלא רק לרעיעם אשקנה לפרקים צעת שאראה כי עוד נעט וייצט ונקור תורתם ואוונתם, אז הנני

קצו חותם הערות לפ' שביעי כס' יסוד תורה שבעים תכנית

ונסקס נני ראש, שיסובו לתורתם ולמונותם פן יפקוד עלי' וג"ז אעשה צעת שחגשם שלא ינשרו גם העלים כי לילה ויום אצרה תניד הנני שונר נלחיותה ודוחיותה חמה אין לי אינני ונחנה עומס צכעם וצחנה כי מי יתנני שמיר ושית במלחמה אפשעה בה אציתנה יחד או יחוק במעוזי יעשה שלום לי כי הלא צידי הי' להעניסם קשה, לשפוך עליהם חף וחרון, ולהכריחם בצופן זה שישתלמו בשלימותם, ועי"ז הייתי צדוק כי שלום יעשה לי; ונכ"ז יש להם לראות כי הנני שונר קיומם לונען שיוצאו ונטרתם ותכליתם וע"כ הבאים הדורות הנאים יראו, כי ישרש יעקב כי נטרשו צין האומות, צעת שהי' עוד צמדנה נמוכה כנדי אשר יציץ ופרח ישראל שילילו ויפרחו ויעלו לנדרגתם הנעלה ומלאו פני תבל תבודה, וע"י יתוללו כל גויי ארץ וסוכני תבל עם תנוצת הלימודים האומות, ונלמודי יקודי הדת; ובכלל יש צדדרי' אלה עוד ונלילה נשגבה, כי יייר לנו ליר נעים ונשגב ותכלית השפלות וההכנעה, ופרי תולדות פעולתם, כי הגרגיר שחולין בארץ, שיעשה עץ פרי, צתחילה יראה איה כי העפר והליחות לוחים ונענים את הגרגיר, יפרסוהו, וישקוהו, ירקינהו, ויכלוהו, והשופט רק לנראה עין, ישפוט כי יכלו לו, כי יאפקוהו לאפקס ואין; ואונס נני שידוע טבע האומות, וקדר גידולם. ילעג על חלומותיהם, כי יודע אשר נהפוך הדבר, כי ינקו ויזכרו את הגרגיר, ונכל חלקי החומר שיש בו, הנעכזים את כח הנוניחה הרחנית; עד שילח לצד לנדרגת נניחתו; ולא לצד כי לא צלוהו וכלוהו, כי שחדו ונכחם עוד עלי', ואחרי שנשלים תכלית הגרגיר צנוגע לכח נניחתו, יפעול הגרגיר פעולה עזה ונמרזה עד שיעזר ונהס, כי ישנה היסודות האלה ונטבעם, ויעתיקם ונעט ונעט עד שיוכלו להתאחד עמו כי אחרי שיפעול עליהם לזככם ולהעתיקם, יקלוט ונהס כשיעור גדילתו, ועל דם יהי' לעץ רענן ותרצינה סרעפותי, ותארכנה פארותי, [כי גידול האומות הוא כי יזכרו היסודו' אשר קנינו ויתחזרו אלי' כידוע] ונזאר דבנניחת העלים נראה לכל כי היסודות האלה, שדכאו וטחנו הגרגיר, פעלו עלינו פעולה עזה ונמרזה, להציאו אל תכליתו שיונע ויעש פרי, ושח"כ יתקדו עוד הם אליו, ויתאחדו עמו. והנחזה הזה נחזה צמונתו וצתצנייתו צעם ישראל, כי כאשר נחזונן צסום לב, צכל הנוקרות והתללות שעצרו עלי', ולניה שהגיע עי"ז, ונה שפעל צזה על עוני הארץ, לא נסתפק עוד כרגע, כי יש בו ונעין פעולת הגרגיר הנשתל בארץ, כי ידוע אשר העומים הקדמונים השתדלו לצלותו ולכלותו, רנוקוהו, וכתוהו, דקוהו לעפר, עד כי לנראה עין הי' ונקס לשפוט, כי יאפקוהו ויכלוהו כלה ונן העולם; אונס צאונת פעלו עלינו לנקותו ולזכרו ונן סיגי החומר, הנעכזים בו כח נניחתו האלהית, וגידולו הרחני והנוסרי, כי רק עי"ז יזוקק כח נניחתו, וגדל והלליה צמננו הרחני והנודעי, ואחרי שהגיע לתכלית הזיקוק והזיכוק, החל לפעול פעולתו, גם על ונכתתיו ונרלליו, כי טנס ונעט ונעט ונטבעם, והעתיקם לאט לאט, וננדרגתם הראשונה, עד שנתעוררו להתאחד אל השורש, ועוד ונעט כשותלם פעולת הנוקקיס עליהם, יתאחדו הנוקקיס עונסם צתכלית ההתאחדות, ועם ישראל יהי' לעץ שענפיו ונרזין, כל עם ועם ונעוני הארץ, יהיו לענף ונענפי עמו, ויתרבו ענפיו ופארותיו, וכ"ז יהי' צעת שצנ"י יגיעו להתפתחותם והשתלמותם, וכ"ז יייר לנו החזה צדדריו הקריים, כי אז יראו אשר תכלית ההשרשה היתה צכדי שהגרגיר יעקב יזדכך ויזוקק, עד אשר יגיע לנדרגת ישראל ואז יונלל פני תבל עם תנוצת האומות, והוא צאונת ליר נחמד ונעים [וע' צכזרי (נאמר ד' פכ"א) שהזכיר ונעט ונהונל הכ"ל,

חותם הערות לפ' שביעי מס' יסוד תורה שב'ע"פ תכנית קצו

ובעל יד הקטנה כתב על הנוסח של הכוזרי כי הוא דברי נבואה, וניי יגלה עפר וענינו
 לראות כי צאנות תזה כל החזיון הזה החזיה האלהי] ואחרי זה אמר כי צונן גלותו
 ושניו צעת קצלותו והתענותו, יש לו ונפתים לאוניים על תעוקתו והגעתו לנערתו,
 כי יפקח עיניו ויראה הבמבת מברו הכהו האם ההכאה צפועל, שהוכה עם ישראל ועם
 הארץ, היתה כנערת הנוכה וכפגרו, הלא הנוכה צעת שגשא את ידיו להכותו, נשאל
 עד לנרום להכותו שוק על ירך, ואולם ההכאה לא היתה נועתאנות כפי כח הנוכה
 ורלונו, וניי הוא הנוניע והנונוע, הלא רק ההשגחה האלהית; או אם בהרג הרניו הרני
 אם בהרג כונו שהתראה ההריגה והכליון צעת השנודות והגזירות, צעת שהעניים הפינו
 זועה על פני הארץ כולה, הכנידו עליהם נחשתן, והכריעום לנצח, וחללי אנונת ישראל
 ונלחו כל חונות, אז חשבו כולם כי לא ישאירו ונונו שריד ופליע, והאם צאנות נהרג
 כן כונו שהתראה אז הלא העם קיים עוד כהיום הזה לתהלה ולזכרה, ורצ כח הצנחניות
 האלה, לעורר לכל ניי שרגשותיו אינן חלודות, להרגיש ולראות, כי בסמאמה כי הקצ"ה
 נודד צודה קצנה ונספר הנוכות והדמיפות, כי בשלחה צעת שישקנה [הוראת שלה
 היא גם על ההשקאה שהוא קנת התפשות הלונחיים ונוזה צאה ההוראה בית השלחין]
 תריבנה כוונתו שתתרגנה ותתגדל ע"י דגה ברוחו ואם לפענוים יש כי ע"י הרוח והגזירות
 והנזוקות והסער ושהתלחות והסבלות, הגה אחד נצני ישראל, ונן ונסלת הדת, ונשבר
 ונתרוץ ונאנונתו הוא בצנתו, כי כזאת יקרה אל הקשה לניי שעוונד נקסיותו ואצותו
 [כנוו הדיאיש קשה נש"ח (כ"ה ג') וגם מעבודת אבך הקשה דה"צ (י' ד') דיש לפרש
 הדקשיות ונוסב על האז וכן נראה ונתרגום] כי אינו נשענש עם טבע הריכוך והכפיפה
 שחוקן ונהנורח ביום קדים צעת שנסב רוח סער וקדים ונן העניים על עם ישראל והוא
 לא רנה להרכין ראשו, ולהכנע צעניינים הגופניים לצטל כבודו ותאוחו, כי רנה אשר
 גם אז יתנולחו לו כל נואיו, איש כזה הונה ונן ונסלת הדת, ואיש כזה ישא רק עליו
 אשמו, כי לו הי' ונצקם עזר ונענע הריכוך והכיפוף, לא הי' צא לזה [הואו ונתאם
 עם הרעיון ונהנושל של ארז וקנה וכנושכ"ל] ונו"ר (צ"ר פכ"ח וי"ר פ"ח קה"ר פ"צ)
 אדריינום שחוק עצמות, שאל את ריב"ח א"ל מדוכן הקב"ה מציין את האדם לע"ל, א"ל
 מלוח של שררה א"ל מנין אתה יודע, א"ל איתותי לידו ואנא מודע לך טחנו ברחים ולא
 נטחן, שרפו באש ולא נשרף, נתנו במים ולא נמחה נתנו על הסדן והתחיל מבה עליו
 בפטישו נחלק הסדן ונבקע הפטיש ולא חסר כלום כפיפת האדם הוא ונן הסדרה, כי
 צעת שהאדם כופף קוונתו תתכפף הסדרה כי עס יש שריי הכפוף כידוע וכה הכפיפה
 כינו עס לוח של שדרה [הוראת לוח היא על הרכיכה והכיפוף ונוזה צא גם על
 הנכסיה וההעתקה כידוע] והנה אדריינום המוכח עם ריב"ח [כי ריב"ח הי' נראשי
 הנתוכחיים כידוע ונפ"ו נש"ס וונד', ע' חגיגה (ה' ע"צ) ונסהדרין (ג' ע"צ) חולין (ס'
 ע"ח) זכורות (ח' ע"צ)] אודות אנונת עם ישראל ותקותו ונהגולוה ושוכו לארזו ונונשלמו,
 כי עוד יליץ ויפרח לתהלה ולתפארת ויהי' לנכ עניים, ושאל לו שיצאר לו יסוד תקותו
 כי הלא אין לזה שום יסוד נשכל, כי לו התזונן צשפלותו וחלישותו, הי' רוחה כליונו
 ואפיקותו לנגד עיניו והי' יודע כי אצדה היונו כל תקות, וע"ז א"ל מלוח של שררה
 ונכ הנפלא של ההתרככות וההרכנה והכפיפה, שיקנה צו הטבע שלנווד הוא להרכין
 ראשו, ולכוף קוונתו ושרדתו, עד מקום השורש, נכח הזה, יתקיים לעד ויתגבר על כל
 ועניו, וגלל לפניו ספר החולדה ונתולדות העם ונדדרי יוני קורותי' ונבל ונה שער

קצה הותם הערות לפ' שביעי במ' יסוד תורה שב"פ תכנית

עלי' והראה לו כי היותו עד היום הוא היא ג"כ נעלה ונגזלי צינת האדם, כי הלך כבר פתחו העניים את אזור האכזריות, ויצתרו ונונו ונוצחרי העניים עם חצלי ונות וונזרי שאול האזורים צו, לענות צהם עם ישראל וכונעטי כי הריקו את האזור הזה, כי אין עוד שום ויין אכזריות ועינוי קשה שזעולם, שהי' אזור צהאזור הנורא והאיום הזה שלא לקחורו לענות צהם את העם הזה צכדי להעצירו ונאונותו וצכ"ז לא הלליחו ונאונה כי טחנו ברחים רללו ופלחו עלונותיהם ולא נטחן ולא נתאפס עי"ז שרפו באש אלפי אלפים חגטים נקיים הושלכו אל ווקדי אש להשרף חיים ולא נשרף וג"ז לא הועיל להעצירם נתנו במים ולא נטחה לאלפים ולרצצות נטצצו חיים צונים ולא ננחו עי"ז ון העולם נתנו על הדרך והתחיל מכה עליו בפטישו, נחלק הדרך, ונבקע הפטישו ולא חסר בלום כל כלי העיניים שעונו צהם, ונרצו השתונשותם נטצצו לרסקים, והעם הזה עודנו קיים צאונותו, והוא רק צאונעות הלזו של סדרה, צאונעות הרכיכה והסרככה [כי היותו צעניינים הגופניים, הוא רק כפיפה זוננית, וצעניינים הנפשים הוי רזילה וסצירה עולונית] ואחרי דקיונו עד היום הוא לונעלה ונגזלי הסצע, ונדוע לא יאנין צגאולתו וסצו לאשרו, כי לו לא הי' וועדות להוליא ווערתו הנעלה, לא הי' ונשתנר צאופן נסג צזה, ואם כי קצרה השגת האדם להשיג אופן הגאולה, אלכ צכ"ז הלך לא הוי גם ון הנונעות, אשר נגד השכל, כי ידוע כי יש לונעלה ון השכל ונגד השכל, ונחונעות נחצבים ונה שהוא נגד השכל, כי הנונע הוא טצע קיים כי כל אונותיות הנלחיות, הוא אשר סותרם הוא נונע, ולונעלה ון השכל הוא רק ונה שהשכל אינו ונשיג, [החקירה הזאת היא אחת ון החקירות הנכצדות צשערי החקירה ואכנו"ב] וויי שאינו ונאנין צדצרים שהם לונעלה ון השכל, אונר לכל כי סכל הוא; כי הלך כל הצריחה שרואה, אינו ונשיג ווננה ונאונה צשכל, וכן הדין צכל העניינים שונצצוקן על הכרחיות היותם ונניאוחתם, אין לו להרחיק זאת ונלד העדר ההסגה וכצו וננינו עוד שאלה כזו ותסובה וננין זה והוא צצ"ר (תולדות פס"ג) הגמון אחד שאל מן אלן דבית סלוני א"ל מי תופס המלכות אחרינו היכול להיות שיונל גם גוי גדול ועזום שיתחרו לקחת הונלכות ונידינו אחרי שצבר שפכנו ונושלחנו כונעט על כל חלקי הצבל, ואיך ויאל ויסכל גוי ישראל העם לא עז הזה, להאנין כי הוא יתפוס הונלכות ונידינו, וישצו לונושלתו וע"ז השתדל הונטיצ להראות לו, כי ונליחת הענין הונקרה הוא דצו ונורכח ונחוייב ונניאוחתו הוא אינו נגד השכל, רק לונעלה ון השכל, שאין להרחיק ונשו"ז הונליחות, כי הראה לו כי העולם כפי שהוא עתה, עם כל קדר ונשטר הנגהת יושצי', אינם ונכניינים עם תכליתו האונתית, כי כל עוד אשר גלגל התאות השונצצות וניע ונכונת החיים, ורוח עועים וערינות ונגלגל הנלגל, אין להתעות צשוא לוונר כי על אופן זה הי' חפץ ותכלית הצריחה, והונציט צעינים פקוחות רואה כי סוק סוק תלך תכלית הצריחה, ותגיע העת שתחוקן ותשתלם הצריחה צתכלית התיקון והשתלמות, וכ"ז הי' רק ע"י עם ישראל, העם אשר נועד ונראש, ללונד דעת אלהים צארץ ולהפיץ על פני תצל ידיעת השגחתו ונונשלחו, ולהורות כי נשונת שדי היא צצרת ונושלת הארץ וישל להונשיל הרוח על החונר; וכאשר כבר החל ונעט לונלחות חונתו וונללחותו, והראה לו כי הצריחה צערכה ההום נגד הערך שהיא וניועדת להיות הוא כערך ההעדר נגד הקנין; כי אין שום הצדל, צין העדר הונולט ל העדר התכלית, כי צנניהם ההעדר קודם להוי', ותכלית ההעדר היא הישות והקנין, ונונו שצכל העדר, אם כי ההעדר ונצצו הקנין צכ"ז יחשצ

הדתם הערות לפ' שביעי במ' יסוד תורה שבעה תכנית קצמ

זנן התגלות הקנין וההוי' לראשיתו והתחלתו, כן כאשר ילא התכלית הנקופה, יחשב רק אז התחלת תכלית הצריאה, ולאונת לו שני היסודות האלה (ח) כי עתה הוא צנחינת העדר ותגיע עת הקנין והשלימות (צ) כי הקנין והשלימות יהיו רק ע"י צנ"ג] הציא לו זה הקרא להורות לו, דוגראשית ציאתם לעולם הי' חרות על לוח האצנים, האותות האלה ולזה הביא נייר חלק ונטל קולטום וכתב עליו ואחרי כן יצא אהיו וידו אוחות בעקב, כי גזה ששתחיל לכתוב רק ונכאן הראה לו כי רק עזה התחלת יסוד ועקר הצריאה, וצא ונתחילה ההעדר [וכונו שאנרו ה"א שוא בראתי בעולמי כי העוסק צעסקי החונר- לצד נחשב לשוא וטפן] ואח"כ צא איש השלימות והקנין, והקנין הי' כרוך צעקצ ההעדר, כי צכלות יוני ההעדר יתחילו יוני הקנין והשלימות, ואחרי דכ"ז הוא ענין ונוכח ים להאנין צאונתה אונן, כי תצא העת הנאושרה הזאת, כי אופן ונליחות הענין אינו נגד השכל, רק לנעלה ונן השכל, וכל קיוונס עד העת התיא הוא עפ"י כח הכפיפה וההתכוונות שיש צהס ונתולדתם, כי ונלד זה לא ינגעו ונעולם צהשורש, ודע כי ונדצרינו אלה, [אשר ענין ונסי"ג צישראל הוא ונלד הכפיפה] יולא ענין יקר ונכבד, וצס' הדרושים שלי הארכתי צזה, ופה אכתוב רק עיקר הדבר כי שס עונתי עי"ז על ההגדל שיש צין ונסי"ג של צנ"י לנסי"ג של העונים, כי יש גס כונה אנשים ונן העונים אשר הפקירו חייהם צעד אונותם, והיולא ונתכלית דצרי הוא דצישראל הוי הנסי"ג ונגדר ציטול לאלות, וצעונים ונגדר הפקר ונשענתי על ונה שנתצאר אללי צספרי, ערכי הנוטוים ערך. ציטול. הפקר. רכוש. רשות; וצעוד כונה ערכים דההגדל צין ציטול להפקר, הוא כן, דפעולת הציטול הוא צעלס הפקר, והפקר צרות הצעלים, כי צכל קנייני או רכוש האדם יש שני נוטאים. (ח) הרכוש. (צ) רשות הצעלים, ונלד הרכוש יש להשקיף, אס הוא דבר שסייך עי"ז שס רכוש כי אס הוא דבר שאין צזה שום שיווי, לא ונקרי צסס רכוש, ונונילא אינו תופס עלי' שס צעלים [והרצה הארכתי עפי"ז צענין דליה"ג, אס הוי שלו שרצה חקרו צזה ונהן כונה שלא עונדו על נקודת החקירה האונתית שיש לחקור צזה] ונלד רשות הצעלים, יש להשקיף אס הוי צאונת של הצעלים, אס נכנס לרשותו עפי" דרכי הקנין הנספיקים להנסיך רשותו עליו או אולי ילא ונרשותו עפי" העניינים הנספיקים להפטיט רשותו ונזה. ולפי"ז ונונילא ונצואר דכל דבר שעונד חמת רשות צעלים, ונווייר הפקעת רשות צעלים צשני אופניים. (ח) צהפקעת שס הרכוש. (צ) צהפקעת שס צעלים. ונונילא ונונן ההגדל אשר צין ציטול להפקר, דציטול ונקרי ונה שנופקיע שס רכוש ונזה, כי ונצטל הדבר שאינו שום ונאוונה ופועל פעולתו צעלס הדבר. והפקר הוא שסס הרכוש נכאר על ונקונו רק כי הוא ונפקיע רשותו ונזה [והרצה כחצתי צזה צענין ציטול והפקר צחוץ, כי ונזה ונצואר כי סס שני דצרים נפרידים, וגס יש להצין ונזה כי צהפקר אין שום סברא שיקיים העשה דתצציתו, אחרי דאינו פועל שום דבר צעלס החוץ, ויועיל רק להפקיע הלוא דצ"ג, ואולם צציטול יכול להיות שיקיים העשה, וכ"כ ונוצן ונזה, דיט ונקוס לוונר דציטול לא ונהני לחוץ ידוע, דאין יצטל ויאונר שאינו שום והוי כעפר, אחרי דהדבר עונד לנגד עיני', ויש צו שיווי גונור וכונו דאונריקן צכוכה ד' ע"ח] דאס וניעט בכרים ובסתות לא הוי מעוט ואע"ג דבשלינדו משום דבשלה דעתו אצל כל אדם [וע' עירונין (ע"ט ע"ח)], אצל צהפקר הוי להיפוך דכפי גדרי ההפקר יש עוד ונקוס לוונר דנדבר ידוע ונועיל יותר ההפקר [וע' צ"ק (ע"ט ע"צ)], ושס הארכתי צע"ה צכל פרט ופרט ווני שידע אליכות ענייני

ציטול והפקר בחוץ, יבין גם עתה ונרניזומי שיחדשו כונה דברים עפי"ז]. וההבדל הזה נונס יש צענין ונסי"י, דנישראל הוי ונגדר דניטול, דפועלים על ענוס פעולה עזה להתבטל בתכלית הציטול, לרנון הצורח להתכלל ולהתאחד זו, וכמו שאנורו צפסקים (ח' ע"א) למה צדיקים דומין בפני שבינה כנר בפני האבוקה, וצעניי הארץ הוי זאת ונענין הפקר, כי אינו נוגע זו שום דבר; כי הוא נשאר עם כל גבחות לצבו כמו שהוא על ונקונו, ורק שנונטיך רשותו ונונו כי תחת אשר עד עתה ה' הוא צעלנו הצעלים על חיי', ושנורו וכל ונשנור, עתה צראותו כי אם ירלה אשר בייו יהי צרשותו, יהי' מוכרח לצטל לרנונו, ע"כ ונפקיע רשותו ונונו, וננסכים צלצבו שיצאו אחרים ויקחו חיי' ונונו כאלו הוא אינו הצעלים ע"ז, ואינו ונצטל אז שום דבר ונכודו ורנונו, ונהפוך הדבר ונגד שאינו יכול לצטל את עלונו ע"כ הוא ונפקיר א"ע, והוא הבדל צדור, ובחתי עפי"ז כונה ונקראות וכונה ונאנרי חז"ל ואכ"ו. נתבאר לנו אונת דברינו, דכ"י ונגד התקשרות הפנינוי' יש להם לכוף כל ענייני הגופניים, וישארו הם צעלנו קשורים להקצ"ה צלי שום ענין נדריי. —

(ה) דע כי צנאורי לע"י, אחרתי שבחתי כל הנונור דלונה נונטו ישראל לתפוח [והוא כמו שבחתינו צפה צפנים] הזכרתי לזה גם כלל אחד ונסי"י צפריי כללי דחז"ל וד"ל. והוא דננוקס דהשוו שני נושאים פנינויותם, ראו לצטא את הנושאים, גם צנולות שווים, שיראה שיוויים גם ונגד ציטוים החינוכי, והוא רק לחזק השיווי הפנינוי, והכלל הזה נחלק אלתי לכונה וכונה חלקים, כי לצאור הנונור של לונה נונטו ישראל לתפוח יש ג"כ לנרף הכלל הזה כי צפה לוננו ג"כ, לצטא ענין התקשרות של האחריו לענו, צניטוי כל קייונה, וגם ההתקשרות של ישראל להקצ"ה צניטוי קייונה, צכדי שיסתוו גם הצניטויים החינוכים, אחרי דבאונת יש ונקוס צניטויים האלה להכיל הרעיון של השתוות הפנינוי אשר ונגד שיוויים הפנינוי [וע"ל ח"א פ"ב הערה ח' לד ע"ו ופ"ג אות ר' לד ק"ט]. ודע דעפי" דברינו שנתבאר צפנים [דנישראל יש קשר פנינוי צינס לאזיהם טצטויים, וע"כ גם צנת אשר אין שום סבה חינוכית ונדריית לחזק הקשר, צכ"ז הם קשורים ונדוקים] בחתי עוד כונה ונאנרים ופה אעתיק ונאנר אחד צקלרה; צצרכות (י' ע"א) אמר לה יהוא צדוקי לברוריא, בתיב רני עקרה לא ילדה משום דלא ילדה רני, אמרה לי שטיא שפיל לסיפא דקרא, דכתיב כי רבים בני שוממה מבני בעולה, אמר ה' אלא מאי עקרה לא ילדה, רני בני' שדומה לאשה עקרה שלא ילדה בנים לניהגם בוותיבו, ולצד דכלליות הנונור אינו ונונו, צימוד יש להתפלל על תשובתה, דהלא צזה שבחרה לו דכוונת הקרא הוא שלא ילדה בנים לניהגם בוותיבו, נתנה לו ונקוס להרחיב עוד פה ולסוון, ואולי עוד יותר ונכרחטונה, דצנאור כזה שהוא רחוק ונפשט הפשוט, לא יתישב לצב איש כזה, אשר הוא רחוק ונדרשות זרות, והיא קראתו עוד צסם שטיא כאלו תצנר לו דבר אשר לא יהי' לו ונקוס לנטות יונין ושנאל, וע"כ נראה לצאר ע"ד הנ"ל, כי הנה הלדוקי צשאלתו, רנה להכאיב לצבה להראות כי הרנה של כנ"י לא תהי' עלונית רק לירופית, כי ציחס וצירוף אל ונצנה הקדום הרע והנור תשונה גם צזה. ונסי"א משום דלא ילדה רני, דהעקרה שלא ילדה ונעולם תשונה גם אם תלד רק צן אחד, אשר לא תאר ולא דבר לו. וע"ז קמונה צעפר פיו, והראתו כי צסוף הכחצו ונצאר צפי', דתהי' רנה ושמונה עלונית, ולא צערך ונצנה הקדום, ואונס ונה שיחס ונתחילה הרנה צגלל שהיא עקרה לא ילדה, צארה לו אוניתת הכוונה, כי הנציא ונלייר צפה צניור נסגז

חותם הערות לפ' שביעי מס' יסוד תורה שבע"פ תכנית רא

שפת ולידתה הקדושה, ונצח האוונה ואיך שיש לה להתפאר עם צני', כי אחרי הנקרת העזה ונקורות העונים, ונענייני אוונתם, איך שנתחלפו ונתגבלו ונאוונה לאוונה, ואחרי הידיעה הנאוונה ונקבות אצדן האוונות והרונתם, יש לראות, דהאוונה אשר הולידה הרצה צנים, ואשר נתגבלו ונתרצו צני' ויוס ליוס, הי' רק באנלעות הללחת הזמן ותענוגי הצפרים, כי האוונה אשר אדירי' ונוונה ילאו, ונושלה ונקרצה, ואשר עי"ז ידעו כל הנתדקקים אלי', כי לרגלה יעלו על גרם הנועלות לשרת צנושרות הוודיניות, או להונית צין שרי הנצח, או לכהן פאר צכהונה דתית; אוונות כאלה, הולידו צנים וצנות צאין ונספר, כמו שהארכנו צפנים צפרק זה, וצההערות לעיל, ונדק נוכל לוור כי ההללחה הזננית היא אם הצנים של כל אוונה ואוונה. ועפ"י שפה הנוסרתית הקידותית, נקראו צנים כאלה שונתדקקים לאוונתם, צכדי לנלחות תחות הגופניות צסם בנים לניוהם כי השפה הנוסרתית, תקרא לכל התחות צסם גיחכס', ונלד סופס ותכליתם, וצני' ההולכי' צדרכי' צסם צני גיחנס, ועפ"י שפה הקידותית הזאת תקרא האוונה שאין לה תמיכוים האלה צונה לילד צנים כי נוטלה ונוונה ההללחה הזננית וצני' לא יקוו להגיע על ידה לנושרות וודיניות צסם עקרה, כי כפי ההולדות של כל האוונות אין לחשוב עלי' כלל שתוליד צני קיווא. ואולם אם על צרכי אוונה כזאת, יולדו צנים וצנות, יצינו כולם כי הם צנים טהורים וקדושים, נקים וזכים, כי הלח לא נולדו על צרכי התחות רק עלם יקרת ונעלת קדושת האוונה ילדתם וגדלתם, ועד"ז צארה לו הכחוב; דהקוזה התחיל לצייר ונצח האוונה הישראלית, ואיך כי אוונת ישראל יש לה לשמוח צשנחה אונית ולרון בקול ונלחות, דהלח היא הולידה צנים טהורים ונכל זיקי התארה, ואשר נתקדשו צקדושתה, כי לא על צרכי התחות ילדתם, ולא צחיק ההללחה הזננית גדלתם, וזש"א לכנ"י רני עקרה אשר ווערך ההולדה של כל האוונות נחשבת כעקרה, יש לך לרון ולשמוח צצניך, כי הלח לא ילדה כי לא ילדה בנים לניוהם כי ונכל צני' אין לה גם צן אחד שנוכל לוור דלידתו הוא ונלד תקות ההנלחות תחותו וכצדו כי צכל יוני גלותה אין לה ההללחה הזננית והספוך הדצר כי צני אוונתה סצלו סניד הרצה צעדה והאויבים ספכו עליהם צגללה צו ולעג כנוים, וא"כ הלח רבים בני שוממה צני האוונה והאוונה השווננה ונכל ההללחה זננית, והחרצה ונכל ונושלה ונשרה, הם רצים [צאיות] גדולים יותר סבני בעולה ונאוונות האדירות אשר צניהם ינשלו ונושל רצ, ויעלו צני אוונתם על גרם הנועלות, וצהצנונך צכ"ז יש לך להתחזק צתקות גאולתך, וכי סוף סוף יכירו כולם גדלך ותפארתך, ויצאו כולם להסקות צלך, וקדוש יאזירו לך. [ובצרת] שס כל הנוקרות עד"ז ואכ"נ] ונלח ספק כי צרויח צרוצ סכנתה צרה לו כל זה גם עפ"י נסיון ונהתולדה וקורות דצרי היונים וע"כ קראתו צסם שוטה שאינו וצין דרכי הנועלות הנשגבות. והוא צע"ה צאר כחונד וותחס עם דצרינו צפנים וצההערות הקדוונות.

ציור ודוגמאות מספר השני ערכי המושגים

[מתורה שבע"פ]

תוכן הספר בקצרה.

הספר הזה הוא רב הכמות והאיכות, כי בו כללתי כמעט כל העניינים הראשים מתורה שבע"פ, ובארתים בבאור ישר ועמוק, עפ"י דרכי ההגיון; והצנתי המושגים עפ"י א"ב ואולם לא כתבתי שמות העניינים כמו שהם נקראים בתלמוד, ורק כתבתי שמות המושגים כפי שהם נקראים בעת שהם מתחלקים עפ"י דרכי ההגיון כפי הבנת חז"ל, ואשר באמת רק עפ"י ידיעת המושגים האלה נולדו כל ההלכות והחקירות מחז"ל בתושבע"פ ומהמפרשים והפוסקים הבאים אחריהם כמו ד"מ ידוע שיש כמה סוגיות בתלמוד בענייני איסורי אכילה אם אסורים בהנאה, ובענייני איסורי הנאה ושלא כה"נ ושלא כד"א וכדומה, ורבו החקירות שבאו בזה אח"כ בהמפרשים מרבתינו הראשונים והאחרונים וזה"ה ובכמה עניינים יש חלוקי דעות, וכל אלה הם שבים למקורם בתורה שבכתב, כי כאשר נושא האכילה כפי שמוזכר ממנו בקצרה בתורה שבכתב, יש לחלקו לכמה חלומות הגיוניות, ולא נתבארו אופני חלוקתם, מזה נולדו הספיקות האלה בתורה שבע"פ ומפרשי, וע"כ ראיתי לתוך הענין עפ"י חלוקות דרכי ההגיון אשר באמת הם נושאי כל החקירות והחלוקות מתורה שבע"פ וכתבתי המושגים בשמות מלאכותיים הגיוניים כפי שהם דרושים לחפץ הענין; באופן שכל מושג ומושג ממושגי הערכים האלה השייכים להענין, כולל חלוקה אחת עי"ה לעיל (בח"א פ"ב מס' יסוד תורה שבע"פ הערה ז' צד ס"ג—ס"ט). או למשל ענייני איסור העי"א נחתכים ג"כ עפ"י חלוקות ההגיונים, אשר הענין הראשי הכתוב בתורה שבכתב מזה, מתנתח כן עפ"י חלוקות הגיונים אשר רק מצד זה נולדו כל המחלוקות והחקירות, וע"כ חלקתי ונתחתי הענין כן למושגיו עי"ה לעיל (ח"א פ"ב הערה ד' צד מ"ה—נ"ד). ותבין כי עפ"י המושגים שכתבתי ורשמתי באורם כן מתחלקים ענייני אתע"א, או בנוגע לחיובים ככמונות והכפיות, חלקתי הענין במושגים כאלה אשר הם באמת יסוד הענין וכמו שיראה המעיין בהערה הנ"ל; כי חז"ל הלכו בזה מן הכאחר אל הקודם, ולא הזכירו המושגים, אבל באמת אנחנו לחולשת דעתנו אין בדינו להגיע עד תוכן כוונתם רק כאשר נתבונן על עקרי החלוקות הנ"ל; ועפ"י רוב עמלתי לקרא שם המושג באופן שהשם לבדו יכלול יסוד הכלל ועקר תוכנו; וכתבתי אחרי כל מושג ומושג באורו ורשמתי המקומות שהשתמשו בו בש"ס, ובכ"מ הראיתי אך כי עפ"י באורי למושג אחד או איזה ממושגים יתיישבו כמה סוגיות תמוהות וכמה פסקי הלכות, ומצד כי עפ"י רוב שייכים כמה וכמה מושגים לענין אחר ויש בכ"מ שכפי סדר כתיבת המושגים עפ"י א"ב הם רחוקים זמ"ז, ע"כ כתבתי בכל מושג ומושג מהמושגים האלה לעיין ביתר המושגים, ועקר האריכות שיש עפ"י מהתאחרות כל המושגים ביחד, כתבתי בהמושג הראשי מזה, ולפעמים חלקתי החרשות מענין

אחד לכמה חלקים, כי כתבתי בכל מושג ומושג [מהמושגים השייכים לענין ההוא] כשיעור שנתחדש עפ"י ידיעת המושג ההוא ולבלי לבלבל את הקורא והמעיון חלקתי הספר לשני חלקים, בח"א כתבתי שמות המושגים בפ"ע עם באור קצר על כל מושג ומושג והמקומות מש"ם השייכים להמושג ההוא כתבתי בקצרה אצל כל מושג, כשיעור שיספיקו לברר תוכן כוונת המושג כפי שחז"ל השתמשו בו ובר"ב כתבתי תוצאות הבאורים באריכות, והנה מראש ה"י בדעתי ליתן ע"ז בפה הרבה דוגמאות מכמה מושגים, ואולם באשר אין בידי עוד להאריך הוסכס בלבבי להסתפק בין כה כזה שהזכרתי כמה וכמה מושגים מספרי זה בחלק הראשון מס' יסוד תושבע"פ, ומי שיתבונן היטב בכל המקומות שהובאו המושגים האלה ישכיל ויבין ערך יקרת מעלת הספר הזה והתועלת הנפלא' מידיעת המושגים, ויבין היטב תוכן ספרי ומטרתו. אמנם בכ"ז אמרתי לכתוב פה איזה דוגמא, כי שם בספרי הבאתי מושגים כאלה שמתחלקים לאיזה חלקים מצד דיש בהם כוונות שונות, ואמרתי להביא פה מושג אחד מן המושגים המתחלקים. והנם דג"ז יובן מהמושגים הנזכרים בכ"ז אמרתי לכתוב דוגמא ממושג המתחלק; ובחרתי להציג מושג ראשי כזה שיתבאר ע"י עוד כמה מושגים וכמה עניינים יקרים ונחמדים.

פרק ראשון

יבאר הוראה הראשונה ממושג אמצעי עם תוצאותיו. ועוד איזה מושגים המתאחדים עם המושג הזה.

א אמצעי, לו שתי הוראות: א) יורה על איזה ענין שאינו תכליתי רק שהוא מבא ואמצעי להתכלית. ב) יורה על דבר אשר הוא אמצעי בין ב' קצוות, ושתי ההוראות ממקור אחד יוצאות, כי התכלית הוא קץ וגמר הפעולה, וחס הפעולות הקודמות נגד התכלית הוא כחס דבר האמצעי נגד הקצוות, ואולם א"ר ששתי הוראות הנ"ל הן שונות זו מזו וכאמ"א תכלול ענין בפ"ע, ראיתי לבאר כאמ"א בפ"ע כפי שידיעתה נוגעת ומועלת בענייני הלכה. ידיעת האמצעי מהוראה הראשונה, היינו אמצעי שהוא מבא לתכלית היא ידיעה נחוצה ומועלת בכמה עניינים, כי בכל העניינים שבתורה שיש לחול שם ענין אמצעי ותכלית, ושלא נתבאר בפירוש דינם, יש מקום לחקור שם חקירת אמצעי ותכלית: וכאשר נתבונן בזה נראה דהחקירה הזאת תתפשט באיזה ענינים שונים, ובכל ענין וענין יהיו כמה חלוקות. והנה מראשי העניינים שתחול החקירה הנ"ל בהם, הם שלשה. א) במצות. ב) בפועלים ובפעולות, ג) בתיקון. ובכל אלה יש לי בע"ה הרבה חרשות ופה אבארם בקצרה כסדרן.

ב. א) במצות. הספק הכללי בזה הוא, אם האמצעי של מצוה נחשב כמו מצוה גופא; וממילא יתפשט הספק הזה לענין כל הדברים שיש יתרון למצוה על דבר הרשות, אם גם להאמצעי יש היתרון בזה. והספק הכללי הזה יכלול הפרטים האלה א) ברחיות המצות שדוחין אסורים אם האמצעי שלהם דוחה ג"כ. ב) במלל"ג אם באמצעי אמרינן בן, ג) במהב"ע. ד) בעוסק במצוה דפטור מן המצוה אם עוסק באמצעי פטור ג"כ. וכן יהי' הספק לענין קרבנות ולענין ברכת המצות ועוד כמה

פרטים זהו הבאור מחלוקות חקירות אמצעי במצות ואכ"מ לבארם בפרטיות עם כל תוצאותיהם (ה) (ב) בפועלים ובפעולות בנוגע לבאור החקירה של אמצעי

(ה) אונתתי לזאר פה בקלרה איזה דברים נחויים הנוגעים לחקירה הכללית ונאונצעי צנונות כפי קדר חלקי החקירה שנתצארו צפניים. (ח) צדחיות. הנה ונהחלוקת הנודעה של ר"א ורצנן צונכשירי ונולה אם דוחין שנת. עי' שנת (ק"ל ע"ה) פסקים (ס"ו ע"ה) וננחות (ג"ו ע"ה), ונשנע דפליגי זזה אם האונצעי נחשצ כמו עלם הנוזה לענין דחי; אוננס צאונת יש ונקוס לוונר דונכאן ונוכח דכו"ע וורו דאונצעי נחשצ כמו עלם הנוזה, דהא הכא לא נתונללו גדרי הדחי' גם אם הי' הדחי' צנוזה גופא. דגם צנוזה י"ל דהדחי' היא רק צאופן שלא הי' אפשר לעשותה צהיתר [והוא מונבל עם קצרת התו' צעירוצין (ק' ע"ה) דעשה הצאה עי"פ לא דחי, ויקוד הסצנרל הוא דזה נגבל עם חלקיי"ש היינו דכנוו דאם אפשר לקיי"ש עתה לא דחי כן גם אם הי' ונתחילה אופן שיעשה צהיתר ג"כ לא דחי, והארכתי צכונה מוושגים צצאר ענין זה ואכ"מ] וא"כ ר"א מוכח דסובר תרתי דחיי. (ח) דאם הי' אפשר לעשותו צכ"ז דחי. צ) דאונצעים דחיים. ור"ע דחולק ע"ז רק ונלד דאפשר, ונוכח דסובר דונלד אונצעי הי' דוחה ונונילא מוכח דנודה זזה לר"א דאונצעים לענין דחיות הוו כמו ונולה [ונכפרי "כללי דחז"ל וד"ל" כחצתי דר"ע אונר הכלל הזה [של כל ונלכזה כו'] צהפשטה היינו קתם צדחיות, ונעתק צכל הני ונקוונות הק' כללל ונשנוו [עי"ה לעיל ח"א דז ע"ז צהערה] וע"כ נאונר צהק ליסנא כלל אונר ר"ע] ואורם צאונת י"ל דונכאן ליכא רחי' דאונצעי נחשצ לענין כל הדברים כמו ונולה דלו יוירר אונצעים שח"א לעשותן ונע"ש ח"כ ונונילא נדע דחו שנת גם אם ינונא דחינס נקרחים צשם ונולה, דהא צכלל דחית ונילה נכללו גם אלו, וכ"כ צכל דחיות עשה ונ"ת, דגם אם ינונא דאונצעי אין לו יחס הנוזה, צכ"ז ונולה דידעינן דוחה ל"ת ויש לה אונצעים כאלה, דלח יוירר קיוונה צלתי האונצעים, ונונילא ידעינן גם דחית האונצעים, וי"ל דהוא רק ונלד הכרח קיום הנוזה; וא"כ לענין שארי החקירות צאונצעי של ונולה דנתלה רק אם האונצעי נקרא כמו ונולה י"ל דצאונת לא הי' כמו ונולה. ועי' זצחיים (ג"ז ע"ב) צתו' ד"ה ואחד שהקשו: דאיך אפשר לוונר דוני"ע דאכילת פסקים דוחה הל"ת דצצירת עלמות הא לא הי' צעדנא ונשארו צקושיא וכתוב עם צפסקי תוס' דכיון דח"א צענין אחר לא צעינן צעדנא, וידוע שרצים פלפלו צזה ועי' נוני" פ"ב דצ"ו והאחרונים האריכו צזה, אוננס צירור הענין הוא אחרי דצזה נכלל גם דחית הונכשירין דכיון דנינונא דצנו"ע דאכילת פסקים כיונה התורה גם על הנווח צעצענוות, וזאת אי אפשר רק ע"י צצירה, ונונילא נכלל דנדהא ולא סיך לוונר צזה צעדנא ונלא ספק דתירון זה הי' כתוב גם צנוק דצרי התו', ויש הוכחה גדולה לזה ונדצרי התו' צפסקים (פ"ה ע"ה) ד"ה כשהוא שהקשו עם ע"ז שתי קושיות: (ח) ונלד צעדנא צ) ונלד דאפשר לקיים ע"י גונרתא, ותירנו דנשום הפסד קדשים ח"א ע"י גונרתא וקשה ונלד ודוע לא תירנו על הקו' הראשונה, אוננס צאונת הוא הכל חדא דהקו' השני' של גונרתא הי' לחזק קו' הראשונה, דידעו שפיר דאם ינונא דח"א צענין אחר, ונונילא הי' צעדנא [ונלד דנכלל צדחית הנוזה וככ"נ] וע"כ חזקו הקו' ונלד דאפשר בגונרתא, ונונילא קשה גם ונלד צעדנא וכשיתירנו דח"א ע"י גונרתא, ונונילא לא קשה גם ונלד צעדנא. ועפי"ז כ"ל צרור דיש ע"ס צצצרי התו' דצחיים דד"ה ואחד עלם, ותחת התיצות, ונישו אכתי קשה"ל ג"כ

בפועלים ובפעולות, אבאר בתחילה בקצרה תוכן הרברים. ואח"כ אציירו ואבארו בכיורו.

„וזזה אינו קשה" דאחרי שתירצו דע"י גוונתא אי אפשר, וניילא ל"ק גם ונלד צעדא וכנ"ל וניוטצני' ד' פסקי תמוכי ונולאס הוא נגורף דברי תמו' ונכולצים דצריהס צנזחס עם דברי תמו' דפסחים ויש לשער דהי' כתוב ר"ת „וצא"ק" ונתחלקף להנדפס הס' על וי' ודנה שהוראת הר"ת הוא „ניסו אחתי קשה" והוא צרור ואונת ואכונ"ל נחזור לעניינינו דנזה דנתצרר אשר אונעי שהוא נוכרח לקיום הונאה נחשב לענין דחי' כמו עלם הונאה לא הוי עוד צירור כללי על עלם הענין של אונעי, וי"ל צונקוס דהקפידה היא דוקא על סס ונאה כמו עוסק צנואה, ונלל"ג, וכדוונת, י"ל דגם אונעי כזה לא נחשב לנאה דגדר הונאה הוא שיהי' חיוב עלי' לעשותה, וכל אונעי אם יזדונן איזה סנה שיהי' האונעי ואליו לא חסר הונאה וניילא י"ל דלא נוקרי צסם ונאה והוא כפי טבאחתי צערך, „פועל", „פעול" [וצעוד כונה ערכים] דגדר הונאה הוא שיהי' על הפועל צוודאי, והחקירה היא רק אם היא על הפועל ג"כ „ע"ל ח"א פ"צ" אות צ' הערה א' לר ל"ח—ז"ט]. אכל הונכסירין גם אלה שא"א אשר הונאה תהי' צלעדן, צכ"ז הלא הוא רק על הפועל וניילא לא נקרא צסם ונאה נולא דעקר החקירה אם אונעי הוי כמו ונאה לא נתצרה עוד. וקרוב דצדר לוונר דעל יסוד חקירה זו יסובו שתי לשונות של רבא צנוכות „ח' ע"א, וב"צ) דנתחילה אונר „בין דאם מצא חטוב אינו חושב לאו מצוה השתא נמי לאו מצוה" או [לאיכא דנתני לה אהא דעוונר], „בין דאם מצא חרוש אינו חורש לאו מצוה" כו' ואח"כ איתא „הדר אמר רבא לאו מלתא היא דאמרי ואשר יבא את רעהו ביער מה יער דאי בעי עייל ואי בעי" כו', ואם"ד מצוה מי בו" או [לאיכא דנתנין] „קצירה דומיא דחרישה", כו' דנתחילה סצר דהנבלת הונאה היא דוקא אם היא על הפועל ולא על הפועל, ולפי"ז וניילא האונעי גם הנוכרח לא יקרא צסם ונאה, יען כי צאונעי לא תקוב הונאה צס"א על הפועל, ואח"כ חזר ונזה וקוצר דכיון דכל עוד טלא יעסה הפעולה יש ונאה לעשות, וניילא נקראת העסי' צסם ונאה [ואחרכתי צצאור הסוגיא דסם]. ולפי"ז אם כינוא דגדר הונאה הוא גם אם הוא רק צפעול, וניילא דונכסירין לענין החקירה הנ"ל תלוי אם אפשר לעשותן, וכל הני קראי טונציאס סס לר"א דונכסירין דו"ס ורצנן ילפי דרשות אחרות הוא הכל ונלד נקודה זו: ויש לי עוד הרבה ונזה צענין דחיות ואכ"נ. וצענין דנלל"ג יש ג"כ הרבה לחקור עפ"י חקירה דאונעי ויתעוררו כזה כונה חקירות. עי' יצונות (ק"ג ע"צ), ואחד סנרל של ע"ז לא תחלוין ואם חלצה חליצתה בשיורה" ועיי"ס צרש"י ונצואר דאונרינן כזה ונלל"ג, ואם כינוא דצאונעי לא אונרינן כן, יסי' נוכח דחליצה הויא צעלם ונאה וגם אם אינה רוצית להנשא ג"כ ונחוייבת להחלץ [אם כינוא דגם עליו הויא הונאה ועי' צס' תויוס"כ יונא (פ"ו ע"צ) ד"ה אונר ר"י] וידוע דהצדדים האלה ונתארכים ונתחצצים צהך דקסאדרין (י"ח ע"א) דאיתא סס „מלך לא חולץ ולא חולצין לאשתו" והטעם הוא ונשום דלא תנשא עוד עיי"ס (י"ט ע"צ) צרש"י ד"ה ולא חולצין, ועי' ח"ג ס"א ודצדדים ארוכין. וכן ונענין עירוב, עי' עירובין (ל"א ע"א). ונענין טצילה, עי' ר"ה (כ"ח ע"א), ועי' שבת (קכ"ב ע"א) „אמר רבא לא אמרן אלא שאין בעלה עמה כו' וצס' סה"ד הוכיח ונזה, דרצא קוצר דטצילה צזוננה ונאה. ואולי אם כינוא דאונעי לא הוי כמו ונאה לענין ונלל"ג כינוא דרצא דקוצר דאונרינן ונלל"ג טצילה הוא ונשום דאזיל לשיעתו דקוצר טצ"נ וא"ש הא דהרצנ"ס

כל פעולה יש לה גדרים מיוחדים המגדירים את התכלית והמטרה של הפעולה, וכל

השניית הך דינא דרבא [עי"ה בס' זכרון תרועה] לאילז לשיטתו לקובר טבילה בזונה
 לחו ונזוה [עי"ה פ"ו ונהל' יקוה"ת ה"ו] ושם נלח"נו ויש שנסתפקו צוה ורנו לונד
 הרנונ"ס קובר טבילה בזונה ונזוה עי' שעה"נו הל' הנ"ל, אלז העקר הוא כהלח"נו
 דנודברי' נספר' הנזוה (ונזוה ק"ט) ונוכה להדיא כן] וע"כ לא אנוינין צוה ונלל"כ דלא
 הוי ונזוה, ויש לדחות ועי' נחל איתן (פ"ו ונהלכות יקוה"ת ה"ו) וכן ונענין שמיטה עי'
 חולין (ה' ע"ח) סבין של עבו"ם מותר לשחוט כו' ועי' דו"ח ונערכה י"ח. ולענין כיסוי
 הדם עי' חולין (פ"ט ע"ח) ועי' גיטין (כ' ע"ח) כתבו על איסורי הנאה בשר ועי'
 ירושלמי סוף גיטין דזקני ונערכא סוגרים כז"ש דלא יגרש אדם את אשתו אלא ח"כ
 ונלל בה ד"ע, וי"ל דלאופן זה הוי הגט ונזוה ונלל אונעני והוא רק עד"פ. ועי' זמחים
 (ז' ע"ב) תוד"ה סתם, ויש צוה עוד איזה חלוקות ולא נתנו פה לבארם, וכן יש כונה
 חקירות צנהצ"ע, וכן יש חקירות טונות צוה צעוסק צנוזוה, ועי' זרכות (י"א ע"ח)
 סוכה (כ"ה ע"ח) ובלבתך בדרך פרט לחתן מבאן אמרו הבונם את הבתולה פטור כו'
 דכל הליכה ודרך הוי רק אונעני להגיע לתכליתו ונלשון הקרא נוכח דהוא רק צאונעני
 דרשות אלז צאונעני דנזוה פטור, כי צעת שהוא ונכין ח"ע הוא ג"כ טרוד, ונונילל
 דהכונם את הבתולה פטור [וי"ה] רק ונקוס לעיין להנוסחא. השני ועי"ה נחו' ד"ה
 ונלכתך דרך] וגם יש לחקור צעקר דהין ונאלקיי"ש, ועוד כונה חקירות כיו"צ. ועי'
 זמחים (י"ג ע"ח) דיש סם ונחלוקת צעצנות, אשר היא ונתייחסת ג"כ להקירה
 הזאת, והוא ונחלוקת אס ונחשבה פוסלת צהילוך דרצנן סוגרים דפוסל ור"ש ונכסיר
 צהילוך ואיתא סם כן שהי' רש"א א"א שלא בשחיטה ושלא בקבלה כו' אבל אפשר
 בלא הילוך שוחט בצד המזבה וזרק רא"א המהלך במקום שהוא צריך להלך מחשבה
 פוסלת כו'; דהנה הילוך הוי ענין אונעני דאין הנוזוה על הפועל, רק על ענין הוית
 הפעולה ונכונים סוגרים דהוי כנו כל עצודות ונזנה, ור"ש קובר דאונעני אין צו יחס
 התכלית ור"ח קובר דיש להצית רק על ונלל הענין, ואם ונלל הענין דורש עתה הפעולה
 ונונילל נקרא צנס עצודה ולא צנס אונעני ועי"ס (ט"ו ע"ב) לא נחלקו אלא כשהבנינו
 וחזר והוציאו מר סבר דא צריך לאמטוי' כו'. ועי' יונת (נ"ח ע"ב) הישב בהתית נחלים
 מהו מבשירו מצוה במצוה דמו או לא ורנונ"ס (צקוף פ"ה ונהל' עצויה"כ) פוסק דפוסלת
 ונחשבה צוה [עי"ס צכ"ג], ושייכת ג"כ לזו הקירה אס האונעני יש לו יחס התכלית
 ועי' פסחים (נ' ע"ח) בעצים לצלייתו בו"ע ל"פ דביון דתקנתא דפסחא הוא בנופא
 דפסחא דמו, כי פלוגי במצוה ומטור רבנן סברי דא אבולה אחריתו היא ורבי סבר ביון
 דהבשירו דפסח הוא כו', ונארתו צאורך דתקנתא דפסחים נקרא ונה סהות ענין תיקון
 טבעי, ונה שהפסק א"ח להיות צלעדי זה, והכשירו דפסק הוא תיקון ונוסרי' דונלד דין
 התורה נאכל צונה ונורר [ונתצאר היטב צערך, טבעי, ונוסרי'. ועי"ה לעיל צח"ח
 פ"ו ונס' יסוד תורה טבע"פ הערה ז' לך ק"ח—ק"ג]] ושייכת ג"כ להקירה דאונעני
 כיוון; וננוגע לענין זרכת הנזוה. עי' וננחות (נ"ב ע"ח) כל הסוגיא סם לענין זרכת
 לינית כל מצוה שבשירה בעבו"ם בישראל אין צריך לברך כו'. ועי' זרין ונלל"ש כחצות
 פ"ק, ועי' צוואה"ע (סי' ל"ו) צז"י וצטו"ע וצט"ז (סק"ז) — וצערך ונזוה תכליתית
 ונזוה אונענית. צארתו דגם צנוזוה גופא יש ונזוה סהם תכליתיות כנו תפילין אחרונ

עוד שאינה בשלימותה לא יחול עליה שם פעולתה, וכמילא לא יחול גם על הפועל

וכדוונתה, ויש ונלות שהם כונו אונלעים כמו קדושין, גרוסין, תרוונה וכדוונת. כי ונלד
דיקוד הונלות האלה הוא ונלד התכלית הנושכת ונח, כי ויסקדושין נושך דהאשה תנשא
ותהי' אשתו, ומהגירושין נושך דנותגרשת ונונו ולא היא עוד אשתו, וינהרנת התרוונה
נושך דהתצוה יולאת ונעבלה ונותרת באכילה, ע"כ נקראים ונלות אונלעיות. ונולד לכינוי
דיש אונלעים לונלות, כן יש ונלות אונלעיות. וההדל הוא, דאונלעים לונלות לא הוו בשם
ונלות דלדד דיש עוד ספק אם יש להם יחס הונלות לענין כל הדברים שנשתנו ענייני ונלות
וענייני רשות וכנושכ"ל, אוננס גם אם ניואל דיש להם יחס הונלות הוא רק ונלד שהם אונלעי'
לונלות, אבל בשום פנים לא ינונו צוננין הונלות, אולם הינלות האונלעיות הם ונוניין הונלות,
ואין שום הדלל צענין ונעלת ונדרגת הונלות זכייהם לכל הונלות, ואין שום ספק עליהם כי הם
כמו כל הונלות, וההדלל בין אונלעים לונלות ובין ונלות אונלעיות הוא הדלל פשוט וברור, כי כל
האונלעים ונהונלות אינם ונוקשרים בשום יחס וקשר עלוני להונלות צנוגע אל הפועל, כי גדר כל
ונלות הוא שתעשה צנועשה וברון וידיעת הפועל. והאונלעים אינם וניוסקים אל הצעלים לא
צנועשה ולא צידיעה ורנון, דאם הסכין של ונילה נעשה ונוילא ושלא צידיעה ורנון ונהאצ
ג"כ אינו ווגרע ונאוונה, אבל כל ונלות אונלעיות הם דברים כאלה אשר גם ונלד הסברא
ונוצן דצענין לזה רנון הצעלים ונלד דנותקשרים ונותייחסים ונלד אל הצעלים, כמו
קדושין וגירושין הדבר נוגע אליו ונלד, וכן תרוונה, וע"כ הם צכלל ונלות, הגם כי
תכליתם היא שהאשה תנשא אליו, או שתתגרש ונונו. או שהתצוה תתקם כדאי ידיעת
באכילה, צכ"ז הוו צכלל ונלות ונחשצים צוננין הונלות ואוננס צכ"ז תועיל לנו ונלד ידיעת
ההדלל בין ונלות תכליתיות לונלות אונלעיות, כי אם אוננס אשר צערך ונעלת הונלות אין
שום הדלל צינייהם ונכ"ו נראה דצענין אחד אשר הוא ונהעניינים הראשים שנתורה יש
צו ההדלל הזה, דידוע דהענין של שליחות הוא ענין ראשי ויסודי, וונטרפו היא דיש
לכל איש צכח לוננות שליח לעשות איזה דבר ועי"ז תתייחס העשי' על הונלע; ועקרו
של הכלל הזה הוא צענייכי ונלות, וצכ"ז הלא ידוע דיש כונה ונלות שאין ונועיל צהם
שליחות, וכ"כ ידוע דונלד עלם כח השליחות היינו דנין גם צעצירות הכלל של שליחות,
רק ונלד דאשלד"ע [ונלד הטענוים הידועים] לא אונריגן צזה שליחות והחולקים על
הלינוודים דאשלד"ע, קוצרים צאונת דגם צעצירה יש שליחות, וצכ"ז יש צכונה עצירות
דכולם ווודים דלא אונריגן צהם שליחות, וע"כ דהוא ונלד דלא שייך צהם ענין שליחות
כפי גדרי השליחות, וכפי ערך התפטרות הענין של שליחות ותועלת ידיעתו, הי' ראוי
סיוגדרו צזה גדרים צרוכים לונען צנין צככל וצקצרא ההדלל של אלו ששייך צהן שליחות
ונאלו שלא שייך צהן שליחות, וצכ"ז וני שיראה ויעיין צהספרים הקדושים שדברו ונזה
יראה, כי עוד לא נגדר הענין הזה צגדרים צרוכים והוא ונלא ונצוכות ותמיחות, קושיות
ופליאות, איניתת הדבר היא דצשליחות יש הדלל גדול בין ונלות אונלעיות לונלות תכליתיות
דצכלל ונלות אונלעיות ונהני שליחות וצונלות תכליתיות לא ונהני שליחות, דצונלות אונלעיות
כיון דתכליתם הוא רק ונלד הנושך וכנ"ל וצכ"ז צענין צהו רנון הצעלים, ע"כ אונריגן
דע"ז ונהני שליחות דשלומו של אדם כנוחו, דונלד הרנון ונהני ונה דעשה שליח ונוניולא
נחשצ הונעשה ג"כ עליו, אבל הונלות התכליתיות כמו תפילין, לינת, אחרונ, אשר
עקדן הוא צשצילים גופא. ולא ונלד הנושך וא"כ הקפידא צהם הוא אשר כל אחד

שם פועל ביחס פעולה זו; כי במרה שיחסר להפעולה שמה ותכליתה יחסר גם

וישראל יעשה הנונה גרופו, וע"כ לא שייך צזה שליחות, וכל הקראי דידיעין שליחות
 צונות הם צונות אונלעיות עיי"ה כל הקוגיא דקדושין ריש פ"ג. סוף דבר דצננות
 אונלעיות י"ל דיקוד הנונה שנוטלת עליו ציחוד הוא גם ונדד דצעיין לרונן, ונונילא
 ונהני שליחות אזל צונות תכליתיות יקוד הנונה הוא עלם הנועסה גזיפו, וצזה לא שייך
 שליחות, כש"ד דנונה אשר פעולתה קטורה עם פעולה, דרק כל עוד שהפועל עוסק
 בפעולתה, ננוסכת הנונה ורישונה ופעולתה, וצנלות הפועל ונלפעול, יכלו גם רושני
 הנונה ופעולתו' הויא ונוה תכליתית, אזל ונוה אשר גם צנלות הפועל פעולתה תשאר
 רושונה ופעולתה, י"ל דהויא ונוה אונלעית, וצנוק ספרי נתצאר ענין זה צנוה וכנוה
 ערכים השייכים לזה ופה אעתיק בקצרה תוכן הדברים היואלים ונשם, דע דיס שלשה
 ויני ונוה ציחם קישור הפועל אל הפעול (א) ונוה שהפועל הוא סנת קיום פעולת
 ורושם הנונה. (ב) שהפועל הוא סנת וניחת פעולת הנונה ורושונה, וצננה עוצעית ג]
 שהפועל הוא סנת וניחת פעולת הנונה ורישונה וצננה ונוקריית ורוחנית. צהנונות
 וניין הראשון ודאי דלא ונהני שליחות וצהנונות ונשני וניינס האחרונים, י"ל דינהני צה
 שליחות, וצנאר הדברים בקצרה (א) תפילין, לינית, אחרוג, וכדוונה הפועל צהם הוא
 סנת הקיום של פעולת הנונה, דפעולת הנונה ורישונה הוא רק כל עוד שהפועל
 עוסק צזה דכל עוד שהתפילין והלינית הם עליו והלולב צידו נקרא דהוא פועל צהם,
 וכאשר יחדל ונלפעול צעמונו פעולתם, היינו שיחלוץ התפילין ויפשיט הלינית [אם ניינא
 חו"ג] ויניח הלולב, איך עוד שום רושם ופעולת הנונה [זולת התיקון הרוחני והזהדצכות
 אשר וצזה לא אייריין הכא דפה הננו עוסקים צפעולות ורושונים הניכרים] וא"כ הפועל
 הוא סנת קיום פעולת הנונה [וכאשר נתצאר אללי היטצ צספרי ונושגי הנונללים השקפה
 ה' השקפת הקיום] וצאלו ודאי דלא שייך שליחות. (ב) ונילה, כיסוי הדם, צעור חנוץ,
 גלוח נזיר, וכדוונה וצכל אלה הוי הפועל סנת וניחת הפעולה ורושונה, כי עקר הפעולה
 הוא ונדד הננושך שהילד יהי' ניינול, והדם יהי' ונכוסה, והחנוץ יהי' ונצוער, והנזיר
 יהי' ונגולה, ועקר הפעולות האלה ורושונם הם אחרי שהשלים הפועל פעולתו, וע"כ
 הוי הפועל סנת וניחת [ונתצאר היטצ צספרי ונושגי הנונללים השקפה ד' השקפת
 המציאות] ונונילא הוו הפעולות האלה אונלעים, דהוו סנות להנושך ונשם, ואולם הסנות
 הם סנות עוצעיות כי ונדד הטצע אי אפשר להיות התכלית והנושך צלי פעולת הסנות
 האלה כי איך יהי' ניינול אם לא ינוולו ואם לא יכסה הדם לא יהי' ונכוסה, וכן כל
 כי הני וצכל כי הני שייך שליחות אחרי דעקר הפעולה הוא צשציל התכלית והתכלית
 תגיע אל הנוטלת גם אם השליח יעשה ג) קדושין גירושין תרוונה וכדוונה והוו ג"כ סנת
 הנוניחות ליחס הנושך והתכלית ונשם, כי ע"י הקדושין תהי' אח"כ אשתו, וע"י הגירושין
 תלא ונונו, וע"י הרונת התרוונה תשתרי התצוזה וא"כ הוו אונלעים, ואולם היחוס של
 האונלעים האלה עם התכלית הוי יחם ונוקרי, דהא צעמם ונדד הטצע יכול לישא אשה צלא
 קדושין ולשלוח אשתו צלא גט ולאכול תצוזה צלא הפרשת תרוונה, ורק ונדד דהחורה
 הצריכה כל אלה ח"כ הוו אונלעים ונוקרים. וונדד דהוו אונלעים עוצעים צנונה עניינים
 צארתית תועלת ידיעת ההבדל צין אונלעים ונוקרים לאונלעים עוצעים צנונה עניינים
 וצארתי כל תולדותי' וונדד כי יש צזה אריכות גדול השנוטתי פה כ"ז [ודע כי טס

לפועלה שם פועל, כי הפועל והפעול הוא שם המצטרף והנה מצד זה אין לחשוב

הראיתי דגם צטצע הלשון יש הצדל גדול זין פעול אשר כשיכלה הפועל ונלפעול תכלה גם פעולת הפועל, וזין פעול שנוסף גם אח"כ וע' צפ' נחקרי הלשון] ובעצירות יש ג"כ החלוקות האלה. ח) פועל דהוי סנת הקיום והפעולה דהפועל והפעול הם קשורים ודבוקים זיחד כמו, איסורי אכילה, איסורי זיאה, וכדומה, ואלו נערכים כמו עניינים תכליתיים צונות ולא שייך זהו שליחות צ) שהפועל הוי סנת הנוגחות והפעולה כי הרושם והפעולה ישאר אח"כ כמו גניצה, גזילה, רזיחה וכנה ונאלכחת האסורים, דכל אלו חלם דבוקים צגוף הפועל ורושנם נשאר אחר פעולת הפועל, וצאלו ונד יקוד גדר השליחות שייך זהו שליחות ורק ונד דאשלד"ע לא אמרינן זהו שליחות, ולהסוצר דיש שליח לד"ע דכיס זהו שליחות. ולפי"ז ונוילא ונוצן דבעצירות דלא שייך זהו שליחות כנ"ל, לכו"ע לא ונהני זהו שליחות בעצירה, דעצירה לא עדיף ונשארי דברים, וכל החקירה אם בעצירה שייך שליחות הוא בעניינים אשר ונד עלונם שייך שליחות וע"כ יש לחקור אם בעצירה אמרינן ג"כ שליחות ונד הסצרא דאשלד"ע והילפותות שיש ע"ז, אצל בעניינים דנעלם לא שייך שליחות צזה ודאי דבעצירה לא שייך שליחות לכו"ע וזהו עונק כוונת רצא שאמר צקדושין (נ"ג ע"ח) מודה באומר לשלוחו צא בעול את העיריה ואכול את החלב שהוא חייב ושולחי' פטור שלא מצינו בכל הת"כ זה נהנה וזה מתחייב וכפי פשטות הדברים אינו ונוצן כלל דצרי' הלא צכל בעצירה לא ונוצנו שהעושה יפער ואחר שלא עשה העצירה יתחייב, ואולם הסוצר דיש שליח לד"ע סוצר דע"י כח השליחות נונשך ונעשה השליח על הנושלח וא"כ י"ל דה"כ כן, דונד כח השליחות נונשך חיוצ האכילה והצעילה על הנושלח והיא פליאה גדולה, וצלא"ה יש ונקוס לחקור אם כוונתו צנוניעת אפשרות דין דשליחות היא ונד חיוצ של הנושלח או ונד פטור של השליח, דהצדל אם יש שליחות הוא צתרותי, צחיוצ הנושלח, ופטור השליח, דאם יש שליחות חייב הנושלח והשליח פטור, ואם אין שליחות הוי להיפוך דהשליח חייב והנושלח פטור, ויש הרצה לפלפל צזה [וצתשובה אחת רזיתי להציא רא' ונכאן להחקירה צחקרתי אם כל האיסור ונצבילות האסורות הוא דווקא ונד ההנאה והיא חקירה גדולה ורזיתי להציא רא' ונכאן] אונם לפי הכלל הנ"ל ונצורת כוונתו צפשיטות, דאכילה וצעילה נעשים צגוף הפועל, וצכה"ג לא שייך שליחות, הן צנונה, והן בעצירות, והכלל הזה הוא כלל יקר ונאר, הן נעלם שליחות הנונות, והן צענין אשלד"ע, כי על דרו יתישצו הרצה בעניינים תנוהים, וניי שידע ונעט ונחנצכות שיש בעניינים האלה וראה ונה שהאריכו צזה האחרונים ז"ל, זצין ונעלנו החדשות שיהיו ונזה ואין קלה להחקירות הרצות שיש עפי"ז לחקור וארשום איזה ונהן צקצרה. ידוע דחטה אחת פוצרת הכרי. וידוע ונה סכתצו דהוא דק להפקיע איסור נצל אצל לקיים ונות נתינה צענין שיעור תרוונה [עיי"ה צתו' רי"ד הנדפסים צחי' ריצי"א צקדושין (כ"ח ע"צ) ד"ה ונר סצר ועי' צונל"ע (פ"ו ונהל" ונח"ע ה"ו) שאחרי שהאריך צזה הציא ד' חתו' רי"ד הנ"ל, ועי"ה צנו"צ ונ"ת חיר"ד (קי' ר"ח) שחידש זאת ונדנפשי' ולא הזכיר הקדוונים], ונעטה לפי הכלל הנ"ל יש ונקוס לחקור דאולי רק להפרשה דחטה אחת דהיא רק אונעי לתקן התצוזה ונהני שליחות, אצל ההפרשה דשיעור נתינה י"ל דהיא ונלה תכליתית, וא"כ נינא דאינו ונעיל שליחות צזה והקרא דתרינו גם אחס דלפינן ונונו שליחות, י"ל דהוא רק על ההפרשה דחטה אחת הצאה לתקן, אצל צההפרשה

עוד חלוקת החקירה לשנים על הפועל לבד ועל הפעול לבד, אחר דיש להם יחס

דנתינה י"ל דנאונת לא ונהני שליחות, או אולי י"ל דהקרא ויירי באופן שופרים צפעס אחת כל שיעור התרונה, וצכה"ג י"ל דכל ההפרטה נחשבת לאונלעי כיון דסוף סוף צהפרטה זו תחוקן התצואה, אזל צכה"ג שנתחילה תרס החטה ואח"כ תורס רק לקיים ונלות נתינה, כינא דלא ונהני שליחות והיא חקירה גדולה, ואולי כינא דגס ונלות הפרטה ונלד נתינה נקראת ג"כ אונלעי, דעקרה הוא שמשאר ציד הכהן ויש לחקור צזה הרצה. ולבד זה י"ל דאין שום ונקוס לחקירה הנ"ל דכבר כתבנו דאס תורס כל השיעור צצת אחת ודאי ונהני שליחות, ונשאר החקירה רק אס תרס ונתחילה החטה והפקיע איסור טבל, ואח"כ תורס עוד השיעור לקיים שיעור הנתינה אס אפשר ע"י שליח, וצכה"ג י"ל דלא שייך כלל ונלות תרונה עוד, וכבר הכריע כן הגאון ונזהר"ש בנו של הגאון נו"צ צנו"צ צתשו"ה הנ"ל, עיי"ש שהכריע כן דחלוקת שתי הנולות היא רק אס ופרים צפעס אחת, אזל אס כבר הפריש החטה אין לו להפריש עוד השיעור, וא"כ לפי"ז אין שום ונקוס לחקירה הנ"ל. אונס צאונת אין הדבר צרוך עוד, דיסוד ראייתו הוא ונזה דילפינן דטבל צנייתה הוא ונשום דבתיב ולא יחללו את קדשי בני" את אשר ירמוו ה' בעתידים, לתרום הבתוב מדבר ואס כינא דגס אחר שהפריש החטה האחת ונחוייב עוד להפריש כשיעור נתינה, א"כ וניילא גס אחרי שהפריש חטה אחת י"ל על התצואה דהוי צכלל דעתידין לתרום ונננה והוי צכלל טבל, וצאיזה אופן יוירי דינו של שנואל דצהפרטה חטה אחת יולאת ונענין טבל. וע"כ דכיון שהפריש חטה אחת אין לו להפריש עוד עיי"ש, ואנכי הוספתי עוד יותר להקשות דהא ונרא דהך ונינרא דחטה אחת פוערת הוא שנואל עי"ה קדושין (כ"ח ע"ב). ע"ז (ע"ג ע"ב) ושנואל צענוו יליף וניתה צטבל ונחא דאת ריינו עיי"ה סנהדרין (פ"ג ע"א) וצחסי (י"א ע"ב). אונס צאונת י"ל דאין ונכאן שום קושיא, די"ל דנה שנוחוייב להפריש רק ונלד הנולה לא הוי צכלל עתידין לתרום, דהלשון אשר ירינו ונשנע דהוא ונוכר"ה להרים, וא"כ י"ל דלשון ונוכר"ה צהחלט וצירור שייך רק אס הוא הכרח ונלד האיסור, אזל ונה שנוחוייב רק ונלד ונלה י"ל דלא שייך ע"ז לשון החלטה דאולי לא יקיים הנולה. והנה צגוף הדבר יש לי חקירה גדולה אס דבר שהוא ונוטל על האדם רק ונלד ונלה, אס י"ל דיעשה צהחלט, ויש לי צזה אריכות, ונעט ונזה הזכרתי צספרי עדות ציעקב [סי' ה') ולעיל צח"א (פ"צ הערה ד' נ"צ) ואכ"נ, ואלוה פה אעתיק ונה שהעירותי ציחוד על החקירה הפרטית הזאת אס שייך לוונר לשון כזה [דאשר ירינו שהוראתו הוא שירינו עוד צהחלט צצירור] ונלד הנולה והוא ונחא דצחסי (ל"ח ע"ב) דלענין שלש ונחנות שצחשאת דאין. ונעכצין וצכ"ז יש עליהם ונלה, שצבו שס דיש לענין כונה פרטים דדינייהו כחחילתו ולענין כונה פרטים דדינייהו כונו צסוף, עיי"ש דר"פ אונר יש מהן כחחילתו ויש מהן כסופו ומשיצ סס לענין כיצום כחחילתו, היינו דהצד טעון כצום, וצקש שס ר"פ לוונל ראי' לענין הך פרט דכיצום ורלו לדמות שס ראייתו עיי"ש כל הסוגיא, ועיי"ש (ל"ט ע"א) רבינא אמר מן הקרן טמש מן היסוד מן הראוי ליסוד א"ל ר"ת בר גוא לרבינא אימא אירי ואירי ראוי הוא והיינו דרתצ"ג רלה לדמות דאינא הכוונה ראוי לקרן, והיינו קודם שלש ונחנות וכינא דצאונת אינו לריך כיצום ורק דקרו ליה. והנה הכא צקרא כתיב אשר יזה וננעטינן ונזה אס כבר הזה, ונעשה נראה הלא לנלה צעינן כולה, וא"כ ודוע חקרו

והצטרפות והם באים שניהם ביחד בחיוב ובקישור, וא"כ מובן ממילא החקירה של הפועל תסוב גם על הפעול וכן להיפוך אמנם מצד זה חלקתים לשנים, דבאמת הן שתי חקירות שונות מיוחדות שאינן מסבבות וא"ו דלפעמים יש אשר עקר שם האמצעי הוא מצד הפועל והוא כצדו עשה רק פעולה אמצעי, ולפעמים יש מצד הפעולה כי הפועל עשה כל מה שיש בזה לעשות ורק עצם הפעולה הוא ענין אמצעי. ועתה נצייר כל זאת בצירור ברור. הנה יש שני עניינים ראשים אשר בהם תחול החקירה הזאת והוא א) בנוקן. ב) במלאכת שבת ונבארם כסדרן. א) בנוקן.

כ"כ ינוא דהו זככלל אשר זה ונלד הנוטה, וע"כ כיון דלינן ועכצין, ורק דנוחייז בהם ונלד הנוטה, לא סייך לונר הלסון דאשר יזה נחלסנ, דהלסון הזה סייך רק ונה דנוגע לעגס הקרבן ונועכצו אזל לא ונה דהוי ונשוס ונוטה, וא"כ ונוילא ונוכח דכ"כ הלסון דאשר יריעו ג"כ אינו סייך ונלד הנוטה, דשתי הלסונות האלה הם נערכים צערך אחד, והיא רא"י צרורה. הן אונת די"ל דכפי האונת דאנריקן דהו זככלל כיצוס ונוכח, דגם הם הו זככלל אשר יזה ונווילא נחצנר להיפוך דגם ונה שנוחייז לעשות ונלד הנוטה ג"כ סייך הלסון דהחלטה העשי' ולפי"ז י"ל דזהו הטעם ונה שר"פ התחיל לחקור רק ע"ז ולהציא רא"י לזה דהוא כדצרינו, דלענין כיצוס הוי כתחילתו והלא הוא כלל הרצה דיניס ונדוע חקר רק ע"ז זיחוד אזל להכ"ל ינוא דנשו"ז חקר רק צום ונשוס דצום יש וקוס לספק בהכונה דאשר יזה. וא"כ כפי האונת יהי' ונוכח דג"ז הוי זככלל אשר יזה ויש לדחות, ויש להאריך הרצה צום, וגם בנוקן החקירה דתרוונה יש להאריך, וכבר כתבתי די"ל דזכל אופן סייך הכא שליחות גם צעת שנייסם דתרוונה השני' ונלד הנוטה, ויש הרצה להאריך בחקירה זו, ואולס דלית רק לעורר ונה שיש לחקור עפ"י הכלל הזה. עוד יש לחקור עפ"י הכלל הנ"ל צענין דשליחות לעצירתה, דגם צעצירות אשר ונלד פעולתם אינם יצוקים צנוק הפועל, ככ"ז אולי עקר האיסור הוא ונלד הפועל, וא"כ ונוילא ינוא דלא סייך שליחות צעלס, ויהי' הנ"ל לונחן דקוצר דיש שלד"ע, דינוא דכסה"ג אשלד"ע לכר"ע, וגם הלך ידוע דיש כונה אופניס דגניס שליחות צעצירה גם להקוצרים דאשלד"ע, ולפי"ז תחי' כ"נו גדולה דהצעצירות הי"ל דהיא ונלד הפועל ינוא דלין שליחות צעלס, והגם דצנוק ספרי יסוד תורה שצע"פ כתבתי דכ"ל דבר יש יותר לונר דיסודו הוא התכלית והפעול הוי התכלית, ועוד כתבתי שם דכ"נו הוי יחס הפעול נגד הפועל כיחס הכלל נגד הפרט, אונס ונכ"נו הלך יש צנונה ונלחכות דנראיס יותר דהם ונלד הפועל וכנו כל ונלחכת שצת דנושנע צרור דהאיסור הוא ונלד הפועל כנו דעשה דשציתה הוא על הפועל, וא"כ ינוא דנונלחכת שצת לא סייך שליחות צעלס זולת הטעם דאשלד"ע, ויתיישב צום ונה שהקסה צתשו"פ פ"י חיו"ד (סי' ג') נודע אנריקן דאנריה לעכו"ס שצת הוי רק שצת אחרי דעכו"ס לא הוי צר חיוצא, א"כ ינוא דיש צום שליחות וגם לשיטת רס"י צצ"נו (ע"א ע"ב) דלחונורא יש שליחות לעכו"ס ונדצנן ינוא דכל ונלחכת שצת ע"י עכו"ס אסור ונלד שליחות, אונס לדצרי הנ"ל י"ל דכל איסור ונלחכת שצת הוי ונלד הפועל. דגם הקוצר דיועשה שצת אסור ונלדו ע"י צ"ק (ע"א ע"א) וכתוצות (ל"ד ע"א) הכוונה ונלד הפועל, דיסוד כונד האיסור הוא על הפועל ורק דתורה החניירס כ"כ לאסור גם הפעולה וכן ונה שרלו לדון צום כל שתעצתי לך עי"ה חולין (קט"ו ע"א) הוא ג"כ ונלד הפועל, דכן נורה דהרשא דכל שתעצתי לך דהוי ענין כללי דכל דבר

הנה בספרי „נושאי ההלכות וחלוקותיהן“ כתבתי דבתשלומי נזקן יש שלשה נושאים [בכל הספר קראתי נושאים להעקרים היינו „גבורי ההלכה“ אשר עליהם יסובו כל פרטי ההלכה. אבל לא בהגבלה לנושאים, כי גם הנושאים נקראים לענין זה בשם נושאים שנושאים עליהם כל פרטי הדינים.] א) מוזיק. ב) נזק. ג) נזק. ובארתי שם, וכתבתי שם דבנושא של מוזיק יש שתי השקפות א) המעשה, מצד שהוא עושה זאת. ב) ההפסד מצד שהזיק והפסיד, מצד השקפת המעשה אינם קשורים שני הנושאים של המוזיק והנזק ביחד אחרי דאינם באים על תכלית אחת, וא"כ יכול להיות דלא נשלם גדר המוזיק בהשקפת המעשה כמצד דלא עשה המעשה כנדרש, עד שתקרא לגמרי עליו ובכ"ז בנוגע להפסד נתמלא לגמרי עד שנושא הנזק הוא בשלימותו כנדרש וע"כ הספק בשלימות המעשה, סובב תמיד בנושא המוזיק. ומצד השקפת ההפסד הגם דבזאת קשורים תמיד שני הנושאים האלה ביחד וכל מה שיחסר בזה לשלימות המוזיק יחסר גם לשלימות הנזק וכן להיפך מכ"מ עקר יסוד השקפת ההפסד נשואה בנושא הנזק ועקרה שייכת יותר לנושא הנזק מלנושא המוזיק ובספרי נושאי ההלכות וחלוקותיהן, כתבתי דיש כלל גדול דבכל חקירה וספק שיש בענין מצטרף [היינו בענין שהוא מחובר מאיזה נושאים אשר רוב העניינים הוו כן] יש להשגיח היטב ולעיין מצד איזה נושא מתעורר בו הספק, והגם דבאמת מתפשט הספק הזה על כולם דכשיעור ההתקשרות וההצטרפות שיש בין הנושאים כשיעור הזה נוגע הספק לכולם, וכ"כ נגררים אחרי" מכ"מ יש נימ גדולה לידע באיזה נושא הוי עקר כובד תנועת הספק, מי הוא הגורר ואיזה הם הנגררים ואין בירי להעתיק פה כל ידיעת הכלל הזה ולבאר ע"ם תוצאותיו כי ידיעתו בשלימות קשורה עם עוד איזה כללים נחוצים ובבאורו ותוצאותיו יש אריכות גדולה וגלל כן הנני

סאקור ונלד הפועל חל האיקור גם על הפעול, אזל עקר האיקור הוי רק ונלד הפועל ויש נקום להאריך צזה, ועי' צפ' צפ' צית ונאיר על אה"ע (סי' ה' ס"ד) טהעיר צנללכת טנת ג"כ כך אזל צתוך דצרי' יש כנה דצריס טאינס ונצניס. וטרצה חדטי עפ"י חקירה זו צנללכת טנת ויר"ט ואין קלה להחדשות טנתחדשו עפ"י. וכן העירותי עפ"י הכלל הנ"ל לפי ונה טהעליתי צספרי עצ"י (סי' ט) די"ל דגניצה הוי איקור צעלס ולא ונלד הפעול, א"כ נינאל דגניצה לא טייך טליחות צעלס, וצאנות ונצואר זאינו כן וטרצה יש להאריך צזה ופה רליתי רק להעיר ונעט להרלות תועלת של הכלל הנ"ל, כי צדרך כלל ונתייטב צזה כל הענין טליחות ועיי"ה צקלו"ט (סי' קפ"צ ס"צ), וכטיצכני ה' להזיח לאור וקספרי הגדול יתצארו טס צע"ה כל אלה צאורך; נתצאר לנו ונעט ונעטייני אונלעים צננות וצספרי הארכתי טרצה צענין ה' דאונריקן ונולה צו יותר ונצטלותו גם צאונלעים לננות עיי"ה טנת (קי"ט ע"ה) וקידושין (נ"ח ע"ה) וכן צה' דצירו' צרכות (פ"ט ה"ד) איח' די' טצרך על עטיית ונלות, ועי' וננחות (נ"צ ע"צ) צתו' ד"ה ואל' וחקרתי טרצה גם צענין הזה א'ס אונריקן דונלד ונולה צו יותר ונצטלותו יש חיוב עליו לעשות ונחדש הונלות צנוקס דאחר עשה. וכ"כ חקרתי אחרי די' ונלות אונלעיות טהס צכלל הונלות, והגם דעקרט ה'ס רק אונלעים צכ"ז כיון דנכתבו צתורה לננות ה'ס צכלל הונלות, וא"כ ונדוע לא יחסצו כל האונלעים טהזכורו צתורה לננות כנו עטיית סוכה ונליית ואחרי כי לצאר כ"ז יש טרצה לדצר ונגדרי הונלות טהנעטיי פה כ"ז.

מוכרח להשמיט פה באורו כגדרשו. ואולם לעניינינו נסתפק גם בזה דמוה טובן
 דהשקפת ההפסד מתייחסת יותר אל הנזק, וממילא הספק והחקירה שיש בענין
 ההפסד נחשבת אל נושא הנזק. (ג) ומעתה תבאר היטב החלוקה הנ"ל דאמצעי
 בפועל ובפעולה בנזקין, דהאמצעי אשר הוא מצד המעשה אבל לא מצד ההפסד
 נחשב אמצעי מצד הפועל, וכמו הדוחף מטבע של חבירו לים הגדול ע"י ב"ק (צ"ח
 ע"א), וח"מ (שפ"ו ס"א), או במוסר דההפסד נעשה לגמרי אלא שהוא לא פעל ממש
 בידיו עד שיחול עליו שם פועל ממש ורק שחי' אמצעי להפסד, א"כ הוי אמצעי
 מצד הפועל. ואם האמצעי הוא מצד השקפת ההפסד ולא מצד השקפת המעשה
 היינו דהמעשה היתה בשלימותה, ומצד הפועל עשה כל מה שביכולתו ורק שלא הי'
 הפסד ממון ממש אולם ההפסד הי' באמצעי-לממון והו' אמצעי בפעולה, וכמו "השורף
 שמי'ה של חבירו" שהוא שרף ממש בידיו ואולם לא הפסיד כסף ממש ורק אמצעי
 לכסף דהשטר הוי רק אמצעי לכסף ועפ"י כתבתי שם לבאר ההבדל בין גרמי לגרמא
 [ודוע מה שהאריכו בזה רבותינו הראשונים והאחרונים ז"ל], דגרמי הוא במקום
 שהוא עשה בידיו ורק בנוגע להפעולה הוי ענין אמצעי, וגרמא הוא מה שמצד
 הפועל הוי אמצעי, ושם בארתי עפ"י גם עניני דהגולמי עם יסודות חדשים, והפיצותי
 בע"ה עליהם אור בהיר, ונס העירותי עפ"י בעניינא דדיוק שאינו ניכר, אם הוא
 מצד הפעולה או מצד הפועל וגם בזה יש חלוקות מיוחדות וישבתי בזה כמה
 עניינים, ובארתי כל אלה בע"ה עפ"י יסודות מוסדות ועפ"י כללים הגוינים, ואחרי
 כי כאריכותם אין לי להעתיקם פה ע"כ לא הביאותים פה ואסתפק בזה שהביאותי
 עצם הדברים כשיעור שיובנו רק ציורי הדברים (ד). ב) במלאכת שבת, בנוגע למלאכת
 שבת בענין אמצעי בפועלים ובפעולות, לא ראיתי להעתיק פה כי עקר הדברים יובנו
 מציווי דברינו הנאמרים בנזקין, ותוצאותיהם רבות הם. ואולם סברא אחת שהעירותי
 עפ"י ענין דאמצעי, אשר על ידה הפיצותי בע"ה אור על ענין דמלאכה שאצ"ל ועל
 עוד איזה עניינים המתאחדים עם הענין הזה, ראיתי להעתיק בפה. דע דשם בארתי
 דגרר דאמצעי הוא מה שאין בזה כוונה תכליתית וממילא אין להעוסק בזה גבולות
 מיוחדות באופן עשייתו, אחרי דעקר כוונתו הוא רק בשביל התכלית ואם הי' מצויר
 התכלית בלא האמצעי הי' מונע האמצעי לגמרי, כשי"ד דגרר דאמצעי הוא מה שאין
 שום דבר נוסף מזה בגוף הפועל התכליתי ועפ"י כתבתי הכל אמצעי נגבל עם
 העדר דגרר של פעולת ההעדר הוא ג"כ שאינו ענין תכליתי ואינו ענין מוסף בגוף
 הפועל. ועפ"י הקדמות האלה הוצאתי תולדה מחודשת, דגרר של מלאכה שאצ"ל
 היא מלאכה אשר באמת היא רק העדר, ובארתי עפ"י כל ענין דמלאכה שאצ"ל.
 ונבאר כל זה בקצרה, הנה בעצם ספרי זה בערכים "האלה" "קנין גלוי" "קנין נעלם"
 "העדר גלוי" "העדר נעלם" נתבאר דיש ארבע חלוקות האלה בענין קנין והעדר. באור
 הדבר א) קנין גלוי, הוא אם צורת המאמר היא חיוב המורה על הקנין ותכליתו
 היא ג"כ קנין כמו. חכם, גבור, עשיר, וכדומה. קנין נעלם, הוא אם צורת המאמר
 היא שלילה. ותכליתו קנין כמו אינו כסיל, אינו עני וכדומה. ג) העדר גלוי, אם
 צורת המאמר היא שלילה המורה על העדר ותכליתו היא העדר כמו, אינו חכם,
 אינו עשיר וכדומה. ד) העדר נעלם, אם צורת המאמר היא חיוב ותכליתו היא

העדר כמו, כסיל עני הלוש וכדומה (3) והנה סתם מלאכה, כמו דמצד צורתה נראית

(3) דע דסם צפספרי כתבתי דד' חלוקות האלו יש צענין ל"ת ועשה. ל"ת הוא העדר גלוי. עשה הוא קנין גלוי, לאו הצא ונכלל עשה הוא העדר נעלם עשה הצאה ונכלל ל"ת הוא קנין נעלם, ובחלוקה זו דקנין נעלם הארכתי ונאד כי היא חלוקה חדשה ואינה ונבוארת שסום ונקום אבל אנכי חדשתי צע"ה הרצה עפ"י חלוקה זו, כי עפ"י"ז בארתי ענין של צדיקת חנוץ צנרות דבאונת הוי וי"ע, ורק דהוי עשה הצאה ונכלל ל"ת דבאונת כפי טעמיות הלשון דלא יונלא קשה ונאד, איך סיך. אזהרה ע"ז הדוראה של לא ימצא היא שגם אחר לא יונלא חנוץ וא"כ קשה האיך סיך אזהרה ע"ז דכל אזהרה תצא רק על הפועל או שיעשה איזה דבר או שלא יעשה, אבל ועולם לא תצא אזהרה על דבר שאינו צידו [וע"ל בח"א פ"3 הערה"ז' קד ס"ב] ואיך תזהיר הסורה לכל אחד אשר איש אחר לא יונלא חנוץ צנרתו וע"כ דסגור בזה איזה ענין שנוטל ונאד זה לעשות לכ"א, ונאד זה הענין ר"ח בהוראה האונתית של לא יונלא, והוליא תעלוונת ההוראה הזאת ונבוארת של כונה קראי, ואונר [צפסקים (ז' ע"3)] למרנו מציאה ממציאה ומציאה מחיפוש וחיפוש מנרות ונרות כו', והכוונה דונכלל הני קראי נוכח הדוראה מצא הוא ונה סנונלא ע"י חיפוש צנרות וא"כ ההוראה האונתית היא ונזה דהסורה הזכירה שכ"א יראה, אשר גם אם אחד יחפש צנרתו חנוץ צפסק צנרות [אשר הוא החיפוש וננדרגה היותר נבוארת] ג"כ לא יונלא ואיך אפשר להיות צנרת בזה רק באופן שהוא צעלונו יחפש ונתחילה צנר, וא"כ נוכח ונכאן. דכ"א ונחויצ' לצדוק צנרתו לאור הנר והוי וי"ע דצדיקת נרות עשה הצאה ונכלל ל"ת והוא צאור אונתית צע"ה. ויש לי בזה צאור גם בצדדי הירו' שם שלא הציא כל אלה ורק שאונר צתתם ואעפ"י שאין ראוי לדבר ובר לדבר והוי ביום ההוא אחפש בו' ואת דבעי מימר כו' ואכונ"ל. ושם (י' ע"3) וי"ט דר' יהודה [דקוצר בודקין אור ארבעה עשר ובארבעה עשר שחרית ובשעת הביעור] ר"ח ובר"ה דאמרו תרווייהו כנגד שלש השבתות שבתורה, לא יראה לך חמין, ולא יראה לך שאור, שבעת ימים שאור לא ימצא בבתים, אך ביום הראשון תשביתו שאור מבתים ואינו ונוצן כלל האיך נוכח זאת ונכאן, ואולם לפי דברי הנ"ל ונבוארת נאד כוונתם דכבר נתבאר צטצע דהנר טוצ לנגנוס הראות, היינו לחפש איזה דבר צנקוונות לריס צחורין וצקדקין, ואור היום טוצ לפיזור הראות, היינו לחפש איזה דבר צראי' טעמית על פני איזה טעה רחצ והוראה מצא הוא על דבר סנונלא צחורין וצקדקין, והוראה ראה הוא על ראי' טעמית צנקום גלוי ונשתרע, וא"כ כונו דנאזהרה של לא ימצא נוכח שיצדוק צעלונו בתחילה לאור הנר צחורין וצקדקין צכדי שסום איש לא יונלא שם חנוץ גם אם יחפש שם צלילה לאור הנר, כן ונאזהרה של לא יראה נוכח סנונחויצ' ונתחילה לצדוק חנוץ לאור היום על פני כל השטחים הגלויים צכדי שסום איש לא יראה שם חנוץ וכינו דצדיקת הנר הגם דנאד עלם הצדיקה יכולה להיות כל הלילה, ונכ"ו הוקבעה בתחילת הלילה, כן הצדיקה היונית [שנכתבה סתם בלא שום הגבלת זמן] צריכה להיות בתחילת היום ותשביתו הוא צחלי היום, ונבואר צע"ה היטב עוונק דרשתם [כפי שרנו לפרש דברי ר"י בתחילה עיי"ס] ור"ח אשר הוא צעלונו אונר שם (ז' ע"3) וליך מציאה ממציאה כו' הוי פה אחד וין הנופרטים כן טעונו של ר' יהודה. ובאונת הלטיין ר"ח ציחוד צדרך זה לחצר כונה קראי להוליא תעלוונת הוראה איזה קרא עיי"ה צעירוצין

דכוללת קנין וישות כן היא באמת גם מצד תכליתה, התכליתה היא ג"כ קנין כמו בונה, כותב, תופר, וכדומה, דצורת הענין הוי קנין ותכליתו היא ענין ישות והוי, ונעשה מלאכה תכליתית בנוף הפעול, אמנם יש מלאכות כאלה דיש לקרותם בשם "הערך נעלם" דצורתם הויא כמו קנין אבל תכליתם הויא הערך כמו, מכבה, סותר, וכדומה דהגם דמצורתם נראה דתופסים איזה קנין, אמנם באמת טמון בהם ענין הערך ובטול הישות, דשולל ומעריר האור והבנין ואין מזה שום הוספה בנוף הפעול.

(ך) ואהרי כל זה יש בודינו להגדיר הענין של מלאכה שאצ"ל, והוא, הגדר דמלאכה שאצ"ל הוא מלאכה כזו דהויא "הערך נעלם" דצורת המלאכה הוי כמו קנין אבל ענינה ותכליתה הוא הערך ובטול הישות, כי זהו ההוראה דאמיתית של תיבות "מלאכה שאינה צריכה לגופה" היינו שהמלאכה לא תוסף בנוף הפעול מאומה [ולגופה הוא על הפעול], ואין המלאכה נדרשת מצד תכלית הפעול ורק שתשלול ממנו מה וכוונתו היא רק השלילה וההעדר, וכל הערך לא יתיחס מעולם אל ישות הגוף. הגדר הזה יפיץ אור על כל עניני מלאכה שאצ"ל, אשר רבים וכן שלמים נבוכו בזה להבין אמיתת היסוד כנודע לכל באי שערי התלמוד, ואולם הגדר הזה יגדור את הענין ויקיפו הקפה כללית, ובגוף ספרי הארכתי בע"ה בבאור כל סוגיא וסוגיא, ופה ארשום רק המקומות עם ביאור קצר לחוק הגדר הנ"ל, "הוצאת המת" [שבת צ"ג ע"ב צ"ד ע"ב] כוונתו רק להעדר, ועיי"ש (קמ"א ע"ב) "אמר רבא הוציא תינוק מת" כו' "וליהייב משום תינוק רבא כר"ש ס"ל דאמר משאצ"ל פטורי" והוא כנ"ל, ועיי' ירו' שבת (פ"י ה"ו) תיפתר בבת גוי ושאין בו ריח רע והוציאו לבלבו" דבלא"ה הוי שלילה והערך, המפס מורסא להוציא ממנה ליתח"י [שבת ג' ע"א. ק"ז ע"א. ע"ב] כתובות (ו' ע"ב) עדיות (פ"ב מ"ה) ירו' ברכות (פ"ב ה"ו) [ג"כ הכוונה רק להסיר הליחה, נמילת הקיץ מהיר"י] [שבת ק"ז ע"א קכ"ב ע"ב] סנהדרין (פ"ד ע"ב פ"ה ע"א) ירו' שבת (פ"ד ה"ד) ע"ז (פ"ב ה"ב), כוונתו רק לשלול את הקיץ, "צירת נחש שלא ישוך", [שבת ג' ע"א, ק"ז ע"א ע"ב] ירו' שבת (פ"ד ה"ד) ע"ז (פ"ב ה"ב) [ג"כ תכלית הכוונה הוא הערך ושלילה, "הריגת המזיקין", [שבת (קכ"א ע"ב)] ג"כ אין לו שום כוונה רק אפיסיותם, "חופר גומא ואינו צריך אלא לעפרה" [שבת ע"ג ע"ב] ביצה (ח' ע"א), חגיגה (י' ע"א) ועיי"ה ירו' שבת (פ"ז ה"א)], דכל מלאכה בהכרח שיהי לחיובה איזה גדר ושורש אשר כפי גדרה ושרשה תחשב לאיזה מלאכה מאבות מלאכות שחייב עליהם, וענין של חופר גומא אין שום גדר בזה רק משום בונה [עיי"ה בחגיגה (י' ע"א) רש"י שם שכתב "חופר גומא בונה בנין הוא" ועיי' ביצה (ח' ע"א), ועיי"ה ירו' שבת (פ"ז ה"ב) "בר משקע

(כ"א ע"א) למדנו מקום ממקום הוא ג"כ נודצרי ר"ה וגם סס צלרתי צע"ה דכוונתו דנהוראת כל הני קראי עוכה הסורסה האנחית של נקוס, וכן צלרתי צע"ה צכל הנוקוונות שונונו, גז"ש כעין אלו וגם צנ"ר צנוקוס דונונו כעין זה צלרתיס כולס דצדך ישר ונוקוצל על הסכל ועפ"ז צלרתי צע"ה כונה ענייניס ונחודסיס דזיני ציטול וצדיקת חונן, וצלרתי עפ"ז כל הסוגיא דפסקיסי ה' ע"ג וציחוד צהא דהסגול"ג עיי"ש ולכ"ג, הנה נתצאר לנו צע"ה חלוקת עשה הצאה ונכלל ל"ת, וגם כל חרצע החלוקות שיט צענייני עשה ול"ת, אשר הס נערכיסי נגד חרצע חלוקות שיט צקנין וסעדור וכנ"ל.

באונטרין משום בונה כד מקטע בגומא משום מחתך ועיי"ש במפרש] והכא מכוין רק השלילה להסיר העפר ממקום זה, ובוה שצריך להעפר אין שום גדר החיוב ובכל בנן רוצה בהתהוות הבנן, והכא כשיערך זה לענן בנן היו עיי שלילה, דאינו מכוין להתהוות התכלית רק להסרת העפר משם, והכא לא שייך לומר דסוף סוף נתהוה הבנן והוי כמו פ"ר דהכא הכוונה הוי משלימות המעשה ולא משלימות הידיעה, ובהעדר הכוונה נחסר המעשה [ע"ל בח"א צד נ"ה ושם בהערה]. "כיבו", [שבת (ל"א ע"ב, מ"ב ע"א) זכחים (צ"א ע"ב צ"ב ע"א) ירו' שבת (פ"ב הל"ב)] ג"כ תכלית כוונתו היא לבטל האור, אבל אם כוונתו לעשות פחם או תכליתו לתקן הפעולה ונוספת ממלאכה זו תיקון בגוף הפעול עיי"שיה. "סותר" [שבת (ל"א ע"ב)] ג"כ הכוונה רק שלילה, "קורע" [שבת (ק"ה ע"ב) ירו' שבת (פ"ג ה"ג)] הוא ג"כ ביטול שלימות הבגד, "שובר כלים" ג"כ הוי שלילה, "חותה גחלים להתחמם בהם והובערו כאלוהין", [בריתות (כ' ע"ב ירו' שבת (פ"ב ה"ה)] נחשבת ג"כ משאצ"ל, דהנה כל פעולת מבעיר הויא פעולת שלילה והעדר אולם בכ"מ עושה זאת בשביל דבר קיום לבשל או להאיר וכדומה, וא"כ רוצה בעצם הדבר ולא בהעדר המסובב מזה, אולם אם ה' מצויר הבערה אשר אינו רוצה בשום דבר קיום רק לכלות עיי"ו את הדבר הנאחו באש היתה פעולה שלילית, והיתה נחשבת מלאכה שאצ"ל והכא הלא אינו רוצה בשום דבר, ונרד נמי דידע שיתנפה האש, אולם הלא אין לו מזה שום תועלת וא"כ יש לחשוב רק עצם פעולת האש, ולא עדיף כאלו ה' מדליק את העץ רק לכלות הרבר, שה' בוודאי מלאכה שאצ"ל כפי הגדר האמתי של מלאכה שאצ"ל, "הזב בכיסו" [שבת (י"א ע"ב)] הוי ג"כ משאצ"ל כמובן, זהו הבאור בכלל בענן של מלאכה שאצ"ל, ובפרט יתחדשו עפ"ז כמה עניינים יקרים ויתבארו עפ"ז כמה סוגיות חמורות שמלאים פליאות ותמיהות כאשר בארתי כ"ז בספרי בעיה בכמה מושגים (ג) (ה) (ו) בתיקון גדר התיקון הוא שהמלאכה תבא איזה תועלת,

(ג) ראיתי להעתיק ונעט ונתולאות העניינים הנחולים שצדדתי סס, דע כי עפ"י נה שצדדתי דהסדר דאל"ג היא ונלד העדר הולאתי כלל חדש דנללכה שאל"ג, והוא דאם יש לו איזה תנאי והגבלה בגוף הפעול אז גם דנללכה נראית כעו ונללכה שאל"ג ככ"ז נחשבה נריכה לגופה, דלחרי דגדר דנללכה שאל"ג הוא דהוי"א נעין העדר והאנלעי וה"כ וניילא עובן דאם רואה לפעול נה עיי ונללכה זו בגוף הפעול ונהנללכה הזאת יהי איזה רוסס בגוף הפעול לא הויא עוד בכלל ונללכה שאל"ג, דלחרי דנללכה הזאת תוסף נה בגוף הפעול א"כ לא הויא עוד העדר והאנלעי, דגם ונללכה האנלעי נגדרת נגדר זה, והוא שאין לו סוס חפץ ורלון נעלם הדבר ולינה ונתחדת בגוף הפעול, ואם יש לה הגבלה ניוחדת בגוף הפעול אינה נקראת עוד נסם אנלעי, דכעו דנללכה כזו אינה נקראת עוד נסם העדר, כן אינה נקראת נסם אנלעי דנוסג אחד להס, וכעו דאינה נקראת נסם העדר והאנלעי כן אינה נקראת נסם ונשאל"ג. והנש"א נשבת (ל"ד ע"א ע"ב) פוסר ה' ר"ש אף במוציא את המת לקבורו היינו דנזה יש לו איזה הגבלה, דהוא רואה שהקצורה תהי בגוף הפעול, וגם הוא רואה נקיום הונת עד הקצורה, ככדי שיקבר, א"כ ה' נוקס לוונר דלא דוני לכל ונשאל"ל ונשום דלא הוי העדר גונור, וה' נוקס לוונר דנחשז לל"ג, וחולס ונלד דנאונת גם תכלית הקצורה היא להעדר ואפיסה,

ומלאכה שאינה מביאה שום תועלת ותיקן אינה נחשבת בשם מלאכה ולכא עליו חיוב. ובעצם ספרי בהרואה השני דאמצעי [היינו אמצעי בין שני הפכיים]. חקרת

ע"כ שייכת על ההעדר ובערך הוי'. העדר. הוי' העדר העדר והוי' תלכתי זזה, וכבר
 ראינו דנכתפוקו כסדרה כזו ע"ז (ס"ג ע"ג) דלימא סס שכרו לשבור בין נסך מהו,
 מי אמרינן כיון דרוצה בקיומו אסור, או דלמא כל למעוטי תפלה ש"ד, אמר ר"ג ישבור
 כו' לימא מסייע לוי, אין עודרין עם העכו"ם בכלאים כו', עיי"ש כל הסוגיא. ויסוד
 הספק קוצצ על נקודה זו של הוי' והעדר כי הסכור רולה זהויות יי"ג, עד שיטבור
 בעלמו, דאם ישבר ונויילא לא יקבל הסכר, וחולם וולד דרלון הסוי' הוא נשניל שינא
 ההעדר, ע"כ יש ונקום לוונר דנחשב בכלל רלון ההעדר, וע"ז הניא סס מהננקיים כלאים
 דרולה ג"כ שיתקיימו עד שיעקרם הוא, וזכ"ז ס"ד וולד דשדינן על התכלית; ורלון
 הסוי' אשר נשניל העדר נחשב להעדר ונהא שאמרו סס אח"כ מרר' יהודה נשמע לר"ע
 לאו אמר ר"י אסור ליתן להם מתנת הנם כו' לר"ע נמי אע"ג דאמר ר"ע המקיים בלאים
 לוקה למעוטי תפלה ש"ד, הכונה דהכא ג"כ וולד חומרי הדבר הוא נתינה ונעם, וולד
 התכלית י"ל דהוא לנעוטי תפלה, ואחרי דנוחר לו ליתן ונשום דלזלינן צתר תכלית
 אח"כ כ"כ לענין הסוי' והעדר י"ל דנטל רלון הסוי' לגבי התכלית של ההעדר, וכן יש
 להעיר גם לענין רולה בקיומו צחונן דנשכחת ג"כ בוונא שרלון הקיום יהי' נשום תכלית
 ההעדר, כנוו צונשהה חונן ע"ז לנצרו דאינו עובר לשיטת הסוי' נפסקים (כ"ע ע"ג)
 צתר' ד"ה רצ אשי, ואם כיננא דקול"ק, ולשיטת הרונצ"ס דגדר דקול"ק הוא שההעדר ינא
 דוקא על ידו ולא שיהי' ונאלוי' [עיי"ה רונצ"ס (פ"א ונהל' נערה צתולה ה"ז ופס"ז
 ונהל' סנהדרין ה"ד ופי"ח ונהל' סנהדרין ה"ט) וצונפרטי הרונצ"ס, ועי' ר"ן סוף חולין
 ועי' נכות (כ"ו ע"ג) וצתר' סס והדברים ארוכין ורחצין ואכ"נ) אח"כ הכא הלא רולה
 שיתקיים החונן, עד שיעשה ונעלמו פעולת ההעדר, דאל"כ הלא יעבור ע"ז, ונוכת ע"כ
 דצטל רלון הסוי' לתכלית ההעדר, והיינו דכיון דרלון הסוי' הוא נשניל רלון ההעדר
 ע"כ ס"ד, ועי' אר"ח ה' פסק (ס' ת"ג) וצונג"א סס, ועיי"ש צפר"ח שכתב דהוא רק
 צע"ז וולד דנחוייז לצטל גם ע"ז של עכר"ס, אצל לא צחונן דרואת של אחריס ושל
 עכר"ס, ועי' ונק"ח שהכריע דהיא דהוא נשיג הנאה ונחודשת צקיום החונן כנוו הסכר
 דנשיג עי"ז הנאה הסכר זה ונקרי הנאה, אצל היכא דניטול רק ונחפסד נחשב כאלווי
 טינוף, ולפי"ז יהי' ונקום לקורו זזה, אס ונה דעי"ה הוית החונן עד שישקף ניול ונאסור
 אס זה ונקרי הנאה, או דהוי כנוו אלווי כו' ואחרי שפלפתי זזה, כתצתי דיתר נראה
 דרלון הסוי' צפדי להנלל י"ל דנקרי הנאה ואכנ"ל יותר.

ועפ"י יסוד סדרה זו [דגם צולאכת העדר היכא דיס איזה תכלית גם צנוף
 הפעול יש לחשבה לנשנל"ג] צחרתי צע"ה הסוגיא צשנת (ק"ו ע"א) של כל המקלקלין
 פטורין חוץ מחובל ומבעיר כו' אשר היא אחת ונחסוגיות התנועות צשנ"ס ורצחמינו
 הראשונים ז"ל האריכו הרבה צצחירה, וזכ"ז לקולר דעתנו אין אלו יכולין לרדת לסוף
 דצריהם היקרים, ועודה היא ונלחה תויהות כי אחרי כל הצחורים אין שום דרך סלולה
 ונתיב ישר, איך לחצר ונשאל"ג צנוקלקל, וגם הלא לסוף ונפרטים סס דעסם ונחלוקתייהו
 הוא וולד דילפו ונויילה ונשריפת צ"כ, ועקר יסוד הנחלוקת הוא אס אנרינן מה לו
 לתקן מילה כו' וציתר קשה הא צכ"ג ונצחר דגם צחורה פוטור ר"ש ונלחה שאל"ג

הרבה ברין אמצעי בין ההפכיים של מקלקל ושל מתקן, היינו מלאכה אשר אינה מתקנת מאומה וגם אינה מקלקלת, מי ניבא ההעקר הוא דלחויב בעיני דוקא מתקן וממילא האמצעי נחשב כמקלקל, או לחיפוך והאמצעי נחשב כמתקן, אמנם לסוף בררתי ההעקר הוא דלחויב בעיני דוקא מתקן, וכל מלאכה שאינה מתקנת נחשבת

וכמו שהציאו שם צמו' ד"ה בחובל. אונס עפ"י דברי הג"ל תמצא הסוגיא צמו'. דהנה כפי שכתבנו יסוד הנוחלות דונלכה שאל"ג הוא אם צעינן שתי' הונלכה דווקא בגוף הפעול או דקמי ונה שיש צוה רטון ונטרה אל הפועל, הגם שאינה נוספת בגוף הפעול ונאונה דהסובר דנשאל"ג. פטור סובר דצעינן שהונלכה תהי' בגוף הפעול, והסובר דנשאל"ג. חייב סובר כיון דיש צונלכה זו איזו תכלית כפי חפץ הפועל ג"כ נחשבת לונלכה. והנה אחד ונתנאי הונלכות בשבת הוא, שיהי' תיקון ונולכה זו, ויש צוה גדדים ותנאים צלופן הערכת התיקון לערך הקלול [עיי"ה שבת (ק"ו ע"א) צמוד"ה חוץ וצמוד כ"ג]. והנה יש לחקור אם הערכת ונשקל גדרי התיקון נגד הקלול יש להיות לערך הפועל, או דוקא לערך הפעול, וצדד דהליא ג"כ צדך ונחלוקת דונלכה שאל"ג, דהסובר דונלכה שאל"ג פטור ונל דסובר דיסוד הונלכה הוא דוקא שתי' בגוף הפעול, א"כ ונויילא גם גדרי התיקון יש להעריך רק כפי ונלז הפעול, ולהסובר דונלכה שאל"ג חייב דקמי ונה דהוי ונלכה לערך רטון הפועל, א"כ גם צתיקון יש לחשוב לערך הפועל, והנה כל ונצעיר וחובל צהשקפה ראשונה כשיושקק על הונלכות כפי שהם צעמונס, יש לחשבם כמו ונלכה שאל"ג. דהוא ג"כ העדר שמון, דתכלית ונצעיר וחובל היא להאפיס ולהעדיר גוף השרוף והנחבל ואולם בפתם ונצעיר דהוא ללורך צישול וא"כ תכליתו היא הצישול וכן בחובל דתכליתו היא לחיזה ענין בגוף הנחבל [אם יצויר כה"ג] יש ונקום לחשבם לונלכה שאל"ג, אחרי דתכליתם היא קנין והוי' ונחשבים ונסו הונלכות שנוספים בגוף הפעול, ונעתה ונזחר דצדד ונאור, דהנה שריפת בת כהן ומילה צנטיהם י"ל דהו ונלכה שאל"ג, דצטריפה הויא תכלית רק האפיסיות שלה, וצנוילה ג"כ הסרת הערלה, ואולם אחרי דיש לזה תנאים וניוחדים ויש ונה חועלת הנושך בגוף הפעול דתכלית הנוילה הוא שיהי' נינוול וצטריפת צ"כ שיליאת נשנתה תהי' דוקא רק ע"י שריפה ותשרף דוקא ע"כ ונלז זה יש לחשבם לל"ג. דהכא הויא תכלית שישאל נינוול וגם צטריפת צ"כ ג"כ יש כונה ונדויקת וניוחדת בגוף הפעול אחרי דיש תנאים וניוחדים צאיכות ההעדר והאפיסה, ולתה תמורה אשר בגוף הפעול יעשה ונעשה כזה, וע"כ לא ונקרי ונלכה שאל"ג דגדר של ונלכה שאל"ג הוא של יתי' לו שום כוונה בגוף הפעול צלופן שירלה חיזה כנושך ותכלית צהפעול ונהפעולה כי צכל העדר איך שום תנאים וניוחדים והצבלות וניוחדות, אבל הכא יש תנאים וניוחדים צלופני ההעדר, הן צנוילה והן צטריפת צ"כ וכנ"ל [וצטריפת צ"כ ל"ד לקצורה. דצקצורה הויא תכליתו רק העדר ואין צוה תנאים ונוגבלים, אבל צטריפת צ"כ ונדאי' יש תנאים וניוחדים צאיכות ההעדר והאפיסה, וע"כ כפי האונה אנריקן דעוליא את הונת לקצרו הוי ג"כ ונשאל"ג וכנושכ"ל והצן היצנ] נוולא דונלז ונלכה שיריכה לגופה נקראים ויילה וצ"כ ונלכה שאל"ג, אולם לענין אם יש לחשבם לונקלקל או לונתקן צדד דתחלה צוה אם התיקון לריך להיות צהפעול או דקמי אם הוא כפי רטון הפועל דאם נינל דהתיקון לריך להיות צהפעול, נחשב פה לונקלקל, דלנצי הפעול הוי ונקלקל גמור, ואין

לקלקול. והפועל נחשב למקלקל, וכיון שכן מובן דבבל עניני תיקון יש לחקור על

לומר דונד דעשתה זו הנוטה נקרא תיקון דכשיערך ההעדר של הפעול לגבי הנוטה
 ונקרי' זאת ונקלקל גנור, בשגם כי בהפעול נעשה בהכרח ועקר הקלקול הנוחשי הוי
 בהפעול, אונסם לגבי הפועל נחשב זאת לנתקן גנור, דונדו הוא נתקן וא"כ מונן דדבר
 זה אם יש לחשוב ויילה ושריפת ז"כ לנתקן או לנקלקל, תליא בהנחלוקת דנשאנ"ל,
 דלהקוצר דחייב ונשום דקוצר דלא צעינן שהנלכסה תהי' דוקא צנוק הפעול, וסגי אם
 נחשבת ונלכסה ונדד הפועל, ונויילא קוצר דגם בהתיקון יש להציט כפי מנצ הפועל וכנ"ל
 א"כ נחשבו ויילה וצ"כ לנתקן, ונויילא איך להוכיח ונחם דונקלקל צנובל ונצעיר חייב
 אחרי דבאונת הם גופייהו אינם נקראים ונקלקלים וא"כ י"ל דגם צנובל ונצעיר פטור
 ונקלקל כמו בכל הנלככות דפטור בהם ונקלקל, אבל להקוצר דנלכסה שאלנ"ג פטור
 ונשום דקוצר דכל ונלכסה צעקרה נערכת בהפעול, ונויילא גם תיקון הנלכסה יש להיות
 כפי ערך הפועל וכנ"ל, א"כ ויילה ושריפת ז"כ כשיערכו לערך הפועל נחשבו לנקלקל
 כנ"ל, א"כ ונויילא מוכח דונקלקל צנובל ונצעיר חייב, ונצוחר צע"ה היטב איך שנונחלוקת
 דנלכסה שאלנ"ג נשתלשלה הנונחלוקת צונקלקל צנובל ונצעיר והוא צע"ה צוור עמוק וישר.
 ועפי"ז ונויילא מיוסב ונח שנוצוחר צכ"ו דר"ש קוצר דנלכסה שאלנ"ג גם צנובל
 ונצעיר פטור כמו ונסנהדרין (פ"ד) ונכל הנוקמות שליינו סם צח' ובאונת הוא פלא
 גדול; אונסם כפי שכתבנו מיוסב ונחד דבאונת גם לר"ש צעינן התנאי של לנ"ג, וחולס
 צנוילה ושריפת ז"כ נחשבים לנ"ג. ורק דונקלקל ונכל הני שנוצוחר דר"ש פטור
 הוא ונדד דלא הוי שום תועלת צנוק הפעול, והוי נלכסה שאלנ"ג ונכסה"ג פטור גם
 ר"ש ועפי"ז יש לייסב גם הו דאמר לו פוק תני לברא חובל ומבעיר אינה משנה
 והקשו כיון דלר"ש חייב גם צא"ל לאפרו, א"כ אונאי אונר לו פוק תני לברא עיי"ש
 צח', אונסם לרברי הנ"ל מיוסב ונחד, דהא לפי שכתבנו ונצוחר דהגם דקוצר ונקלקל
 צנובל ובהצברה חייב צכ"ז צעינן לנ"ג ובאונת קשה ונחד לזייר שיהי' לנ"ג וככ"ז יהי'
 ונקלקל, וא"כ ונח שאמר קתם חוץ ונצובל ונצעיר יש וקום לטעות דלא צעינן בהם
 גם לנ"ג, ואחרי דעקר הדין הוא רק לר"ש, ולר"ש צעינן שיהי' לנ"ג א"כ לא הי' לו
 לסתום שיהי' וקום לטעות דכנוו דונקלקל צח"ו חייב, קן גם אם אינו לריך לגופה,
 וידוע דנדרכי הונסכה לכלול עניינים קלרים צנולים ונועשים ובסתיעמות, והתוספתות
 ונצארים יותר, והאנווראים ונצארים יותר צפרטיות [כנוצוחר אלני צוורך צספרי כללי
 דחז"ל ודנ"ן] וע"כ אונר לו פוק תני לברא דכפי דרך ההוה וההרגל לא נעסכת צנובל
 ונצעיר לנ"ג רק צאופן דלריך לכלצו ולאפרו, וא"כ איך אונר קתם חוץ מחובל ומבעיר
 אחרי דצאופן דיהי' לנ"ג ונויילא לא יהי' ונקלקל ולא הי' לו לסתום ונצוחרת צע"ה כל
 הסוגיא צנוב ואין צידי להאריך יותר צזה. עוד הארכתי צזו החקירה דאונעני לענין
 ונלכסה יו"ט והוא לענין ונכשירי אוכל נפש ציו"ט עיי"ה צנוגילה (ז' ע"ב) וצעוד כ"ו
 אם גדר ההגדל של ונכשירי אוכל נפש ונאוכל נפש לענין ונלכסה יו"ט, ונקורו הוא
 בהגדל אשר צין אונעני לתכלית, או דנקורו הוא ונדד פרטי ההיתר של אוכל נפש;
 וכתבתי דזה תליא צזה דאם כינוא דצאוכל נפש גופא אפי' אפשר לעשותן ניו"ט וותר
 לעשותן ציו"ט [עיי"ה סם צח' ד"ה אין וצגילה (ג' ע"א) צח' ד"ה גזירה ושם (כ"ג
 ע"ב) חו' ד"ה אין לדנין] א"כ י"ל דעקר ההיתר צחורה ונלככת יו"ט הוא על אוכל נפש,

מלאכה כזו הוויא אמצעי לתיקון אם נחשבת לתיקון וע"י שבת (ק"ו ע"א) בתו' ד"ה חוץ, ואם נימא דהתיקון שאינו בא בשעת הקלקול לא נחשב לתיקון, מוכח דאמצעי לא נחשב לתיקון דא"כ לא יגרע באמצעי, ודבר זה תליא שם בשני התירוצים עיי"ש. וע"י שבת (צ"ד ע"ב) „אחת משתים חייב, אחת משלש ר"נ אמר חייב ר"ש אמר פטור, ר"נ אמר חייב אהני מעשיו דאי משתקלא חדא אחריתי אולא לה טומאה ר"ש אמר פטור השתא מיהת הא איתא לשומאיה, משמע דפליגי בזה, ואולי י"ל דפליגי דווקא באמצעי האחרון הסמוך להתכלית, דאחת משלש הוי האמצעי האחרון דאם משתקלא עוד חדא תהי' התכלית ועל אמצעי האחרון יש יותר מקום לייחסו להתכלית כי כבר מבואר בחקירה דאמצעי האחרון יש לו יחס התכלית, ובספרי הראיתי בע"ה דרושמי חקירה זו נכריים גם בענייני הלכה. ועיי"ה בסוף הערה ג' מה שכתבתי לענין גבולי האמצעים] וביחוד הארכתי עפ"י יבענין דהואה, דאם נימא דהטעם דאסור הוא בשבת הוא משום מתקן, א"כ יש לחקור בהואה ג' אם

והותרו גם באפשר לעשותן ועיי"ט דהו' נגדר דהותרה ולא נגדר דדחוי'; ואוננעים לא הו' בכלל התכלית, וע"כ לא הותרה ונלכת נכסדיק דיו"ט נגד עלננס, ואולם הנכסדיק שאי אפשר לעשותם ועיי"ט הותרו כצביל האוכלים דהו' בכלל היתר דאוכלים [וכנשכ"ל בהערה א' לענין דהי'], אבל אם נינח דגם באוכלין אם אפשר לעשותן לא הותרו [עיי"ה צצ"ה (כ"ג ע"ב) דרש"י ד"ה אין לדין] א"כ י"ל דאוננעי הוי בכלל האוכלים וע"כ דין אחד להם, ונהי שדחוק יסוד הנ"ל צין אפשר לעשותן ועיי"ט ללא אפשר לעשותן, רק נכסדיק, הוא נשום דסתם נכסדיק אפשר לעשותן, וא"כ לפי"ז י"ל דאוננעים הו' בכלל התכלית; הן אונת דרזו האוננעים דהאוסדין באוכלין אם אפשר לעשותן הוא רק נדרבגן ולא נדא' אוננס באונת לא נשנע כן דטיעת רש"י נראה צרור דנדא' אסור באוכלין שאפשר לעשותן, עיי"ה עירובין (ל"ט ע"ב) ד"ה פסק ונפקחים (ג"ו ע"ב) דרש"י ד"ה צטל ונכדות ויש להחדיך. עוד הארכתי עפ"י צהא דיתן נחלוקת דרבותא אם קטירה וטחינה אסורין דיו"ט וכן הותרה עיי"ה בטווא"ח (סי' תל"ה) צצ"י וצטו"ע סס, ורלתי לוונר דגם זה נתלה צענין דאוננעי דגם אם נינח דאוננעי נותר נה"ת נכ"ו יש גבול צענין אוננעי דרק אלו הקרובין צחיצורן לעלם האוכל יש לחשדם לאוננעים, אבל אלו הרחוקים נחד אי' לחשדם גם לאוננעים והו' כנו אוננעים דאוננעים, וע"כ כל אלו האוננעים הקרובים אשר אין להם סגור קרוב אל האוכלין גופא אין עליהם סס אוננעי ונפכים צחות (ו) כחצתי דיש נקום לוונר דרק אוננעי האחרון יש לו יחס התכלית אבל לא אוננעים הקרובים וא"כ י"ל דכל אלו הנללכות הקרובים דאסורין נה"ת הוא נשום דאין עליהם סס אוננעי. וכמו דהללו של לא יחבול דחים ורבב דכולל כל כלי אוכל נפש, כמו דאיתא צצ"ו (קט"ו ע"ה), והטעם הוא נשום דהו' אוננעים לאוכל נפש, וכנ"ז יש אוננעים כאלה דלא נכללו בלאו הנ"ל נגד כי הם קרובין נחד ואינם נסתמדים על סס אוננעים עיי"ה צצ"ו (דף הכ"ל) וצטומו"מ (סי' ג"ז ס"ח) וצחארוניס סס, והגם דלכא' ל' דסס לא הוי הטעם נשום אוננעים דהא אוכל נפש גופא נותר לנשכן וכמו שנבאר סס (צסי' הכ"ל), ונכ"מ י"ל דצאו"ג גופא נשאיירי לו כשיעור סגור לצט"ה, אבל מהכלים לא ישאר לו נאונה וא"כ ישאר בלא אוכל נפש, וא"כ ספיר י"ל דהטעם הוא נשום אוננעים והדברים ארוכין ורחצין. עוד הארכתי הרבה צענייני אוננעי דפועלים

הוא ג"כ בכלל האיסור אחרי דעקר התיקון הוא רק בהזאה ז' וא"כ הזאה ג' היא דק אמצעי ואכמ"ל יותר. (ד)

ופעולות הן צענייני טבת והן צתס פעולות עיי"ה טבת (נו"ז ע"ג) וצתו' ד"ה ונפני ועיי"ס (ק"כ ע"א וע"ג) ועי' צ"ע (ל"א ע"ג) צחקקיה' אס ונהלך כעוטה ונעסה דוני וי"ל דהספק הוא ונחס דנהלך הוי אונעי ועיי"ס (פ"ט ע"ג) לאבשורי גברא לא קמב"ל כי קמב"ל לאבשורי פירא כו' ואכמ"ל יותר.

(ד) צקלרה ארסוס ונעט ונעטכ"צ. דע דלכאו' יס ונקוס לוור דהך חקירה דהזאה ג' תליא צנחלוקת דר"כ ור"ט צחולט אחת ונשלט, טהצחתי צפניס. [אס נינא דהזאה היא ונחס תיקון עיי"ה פסחיס (ס"ה ע"ג) צרטי' וציונא (ח' ע"ג)] וא"כ לפי"ז הרונצ"ס דפסק (צפ"י ונהל' טוונ"ז ה"ח) כר"ט, י"ל דקוצר דאונעי לא נחשצ לתיקון, ואולי יתיישבו צזה דצרי הרונצ"ס טכתצ (צפ"י ג ונהל' אס"ג ה"ט) גר שמל ולא טבל טבל ולא מל אינו גר עד שימול ויטבול, וצריך לטבול בפני שלשה, והואיל והדבר צריך ב"ד אין מטבילין אותו בשבת ולא ביו"ט ולא בלילה ואם הטבילוהו ה"ז גר וקסה ונאל סא ציצנות (נו"ז ע"ג) איתא דטצילה דגר אסור ונחס ונתקן, וכתצו סס צתו', דכיון דצעין טני ת"ח ליכא דנרחה כנייקר, וא"כ לנה כתצ הרונצ"ס טעס אחר; ונה טכתצ סכ"ג סס [וכן צצ"י ציו"ד (ס' רס"ח)] דמכ"ט מידי מיהו במיקר לא נפקא לצד דהוא דחוק ונל דצצרת סתו' היא סצרא צרורה דצנוקוס דיס אנטיס טיודעיס ונרת טצילה לא טייך לוור דנרחה כנייקר לצד זה איך יפרט היננצ"ס דצרי הגנרל סג"ל, אונס לדצרי סג"ל יס לייטצ די"ל דהרונצ"ס לטיטתו דפסק (צפ"י ג ונהל' א"צ ה"ח) דגר צעי גס הרלחת דס, עיי"ה כריתות (ח' ע"ג ט' ע"א) וא"כ טצילה צה"צ לא נחשצה עוד כנתקן לטיטתו דאונעי לא נחשצ תיקון, ורנה לכתצו טעס טיספיק גס על ז"ה, ואחרי דהטעס הזה יספיק גס עתה ע"כ לא כתצ עוד הטעס דונתקן גס דעתה טייך גס הטעס סהוא [וציצנות קחי להסוצריס דקני צנילה וטצילה], ויס לעיין עוד צזה די"ל דהגס דצעי הרלחת דניס ונכ"ו אינו נחשצ כעכו"ס קודס דהרלחה, וא"כ צהטצילה הוי ונתקן [גס אס נינא דצעין טהתיקון יהי' תכליתי ולא אונעי] ולטון הרונצ"ס עד שימול ויטבול ונשנע כן ואולי י"ל דכוונתו צה"ז ועי' פסחיס (ז' ע"ג) דנוצאר דטצילה ונצרכין אחר טצילה ונחס דגצרא לא חזי, ופי' צתו' דקחי טצילת גר דקודס טצילה הוי עוד עכו"ס, והרונצ"ס (צפ"א ונהל' צרכות ה"ז) כתצ ג"כ כך ואס נינא דהרלחה היא לעיכוצא א"כ אחתי לא חזי וע"כ דאינו ונעכצ, וא"כ נדחה ונכ"כ; ואולי י"ל עפ"י סחקרו צטעס ונדוע הויא ניילה ונקודס ואח"כ טצילה וגס חקרו צדין זה, אם הקדים הטבילה למילה עיי"ס ציצנות צנ"י וצחידוטי הרונצ"ן, וכפי תירוץ הרונצ"ן דהניילה ונקודס היא ונחס טונא יפרוט, ונהני אס היפך טצילה קודס והסכינוו כולס כן עיי"ה צה"ו (צפ"ד ונהל' א"צ ה"ח) ועיי"ה טויו"ד (ס' רס"ח) ונכ"ז (סק"ד) ונשנע דעת הרונצ"ס ג"כ כך [והארכתי צחידוטי צדעת הרונצ"ס] ולידדתי עוד לוור דהטעס דקדינות ניילה הוא ונחס הצרכה דטצילה, ונעיתה אס היפך [צדיעצד או צנוקוס דהצרכה לא ונעכצ כנוו צחלס וכדונת] אז ודאי דטצילה לא הוי עוד ונתקן לדעת הרונצ"ס. צאונעי צתיקון אחרי דנחסרה עוד ניילה, וע"כ כתצ הטעס דדין, דכולל לאסור גס טצילה קודס הניילה. ועפ"י"ז הארכתי צכנה ענייניס דצצרי הרונצ"ס צפי' טנשניות צחולין (י"ד ע"א)

פרק שני

יבאר הוראה השני' ממושג אמצעי עם תוצאותי' ועוד איזה מושגים המתאחדים עם המושג הזה.

(א) כבר בארנו לעיל (פ"א אות א') דהוראה השני' ממושג אמצעי היא על אמצעי אשר בין ב' קצוות, ופה ראיתי לבארו בקצרה עם תוצאותי' היינו תועלת ידיעתו בענייני הלכה, ואיך שיפיץ אור בהיר על כמה עניינים סתומים וחתומים, דע דבערכים אלה "הפכיים שאין ביניהם אמצעי" "הפכיים שיש ביניהם אמצעי" "מניעת התאחדות הפכיים" "מציאת התאחדות הפכיים" ובעוד כמה ערכים נתבאר, דכמו דבטבעיים יש הפכיים שאין ביניהם אמצעי ושיש ביניהם אמצעי; כי החיים והמות מהפכיים שאין ביניהם אמצעי, דכל עוד שיש בהחי נשמת חיים יקרא חי, ובכלות נשימתו האחרונה יקרא מת, אבל החום והקור הם מההפכיים שיש ביניהם אמצעי כי האויר הממוזג הוא האמצעי, וכן הרותחים והקררים הם הפכיים, ובכ"ז יש להם אמצעי היינו הפושרים ומתאחדים ביחד, והחלוקות האלה נודעים למדי בהגיון. ובארתי שם החלוקות האלה שיש בטבעיים ישנם גם במושגים מדעים, וביחוד יש החלוקות האלה בענייני הלכה, כי בכל מקום שיש בהם שתי קצוות יש מקום לחקור החקירה הזאת, כי כל שתי הקצוות הם שני הפכיים, ויש בכ"מ לחקור, אם יש בהם אמצעי, ומה דינו, ועל ידי ידיעות האלה יתגלו לנו תעלומות של כמה הלכות ויתבארו לנו כמה סוגיות חמורות, ובעצם ספרי נתבארו כמה וכמה הלכות וכמה סוגיות כל אחת בערכה הראשי ופה נבאר איזה מהן בקצרה היינו א) אמצעי באונם ורצון ב) בספיקא ג) בשחיטה. ד) בקנין פירות. ה) בשמירה והשגחה. אלו הן ראשי העניינים שנבאר פה. ב) א) בענין אונם ורצון נודע דאשת ישראל שנאנסה מותרת לבעלה ואם נבעלה

על הנתני' דהסומי' ובהסוגיא דפסחים (ע"ג ע"ח) תיקן לחוציא מירי אבמ"ה ובהסוגיא דפסחים (ג"ז ע"ח) ובעקר הטעם של איסור הזאה וגם חקתי' אס ניינא דהזאה ג' ליכא איסור והאיסור הוא נשום ונתקן ונתקן בעלם ונשום דליכא איסור דהא היכא דנראה כוויקך ג"כ שרי א"כ נשרי כל הזאה ונל דל"ל דהויא הזאה ג' ואולי מצד דהמזה יודע וגם בארתי הרבה בעצם איסור דמתקן אס הוא בעצם איסור ועל ח"א (פ"ה הערה א' צד קב"ד--קב"ו) אמנם כ"ז הוא רק לפלפולא אבל לקושטא דמלתא יש לדחות כ"ז, דמדבריו הרמב"ם מבואר להדיא דסובר דאפי' הזאה ג' אסורה בשבת עי"ה רמב"ם (פ"א טה"ל עביוה"ב) שכתב ואם חל יום שבת כ"ז או כ"ז שלו דוחין את החי ועי' נו"כ ע"ת חלו"ח (סי' קט"ז), וכבר השיג עליו נחל חיתן הל' שבת וע"כ דיש לחלק בין הדברים ואין להאריך עוד יותר פה, ובכלל אחשוז כי כל ניי שיעבור על דברי פנים ובהעברת כנוגע לענין אונעי' ונהוראה הראשונה יבין כי תועלת של ידיעת המושגים האלה רבה היא, כי זזה שהקורא יקלוב צוועיו היטב תנולת ידיעת אונעי' עם כל חלוקותי' יתעורר אח"כ ונעלמו לחקור בכ"ו שתחול רק החקירה האונעי' ותכלית. ובעלם ספרי נסדרו הערכים נסדר אחר כי החדשות אשר כללתי פה, שם הם חלוקים בכונה וכונה ערכים ונתבארו שם באריכות ואונם נאשר אין צידי להאיגם פה לסדקן, ראיתי לכלול ביחד חולאות הדברים ונכונה נושגים הנתאחדים ציחד.

ברצון אסורה. והנה אונס ורצון הוו שתי קצוות המגבילות דהם שני הפיכים ועפ"י ידיעה הנ"ל מובן דיש לחקור בזה שתי הקירות נחוצות (א) אם יש ביניהם אמצעי. (ב) מהו דינו של האמצעי. והנה בנוגע לחקירה הראשונה ברור דיש ביניהם אמצעי, דאונס במלא המובן כולל שאנסה והשכיבה באופן שכל ענין של הבעילה היתה באונס, ורצון במלא המובן כולל שנתרצתה ברצון ודעת גמור, ומעתה מובן דאם יצוייר ענין בעילה שלא היתה באונס גמור כי נתרצתה לזה ובכ"ז לא נתמלאו גדרי הרצון כפי המובן הרחב של רצון נקרא אמצעי בין אונס גמור ובין רצון גמור ונשארה החקירה השני' בדין של אמצעי. והנה ביסוד החקירה זו יש לנו עליו מקור נאמן בע"ה, דיש להראות דיש בזה מחלוקת קדומה; והנה הרמב"ם (בפ"ב מהל' סוטה ה"ד) פסק דקטנה שזינתה ברצון נאסרת על בעלה ורובם של הפוסקים חולקי' עלי' וסוברים דאינה נאסרת והנה ר"ם וכן שלמים הבינו דיסוד מחלוקתי'הו הוא אם רצון דקטנה נחשב לרצון, אמנם דוחק הדברים מבואר לכל מבין דבאמת קשה לומר דתהי' מחלוקת בזה, דפשטות הדברים נראה דרעת דקטנה לא נחשבה לרעת, וע"כ נ"ל לדבר ברור דתליא רק בחקירה של אמצעי; והנה פתוי קטנה הוי אמצעי בין אונס ורצון הגדרי רצון כפי מובנם בדיוק לא נתמלאו בזה מצד דאין לה רצון ודעת וגם גדרי האונס במובנם בדיוק לא נתמלאו דהא לא אנסה ורק שנתפתתה לעשות ברצון, ואם נימא דדינו של אמצעי הוי כאונס מותרת אבל אם נימא דהוי כרצון אסורה וא"כ מבואר דהמחלוקת דהרמב"ם והפוסקים בקטנה שזינתה היא בענין דאמצעי נמצא דהך דינא של הרמב"ם הפיץ אור על חקירותינו.

(ג) והנה כמו דמדברי הרמב"ם הנ"ל נתבררה החקירה הנ"ל, כן גם להיפוך תועיל לן עתה החקירה הנ"ל לברר דברי הרמב"ם ולבא עד חקר הלכה זו. ידוע דברי הרמב"ם האלה הם מוקשים ותמוהים, כאשר כבר הקשו כולם עליו והראו דבשלישה מקומות מבואר להדיא דפתוי קטנה אונס הוא. (א) ביבמות (ל"ג ע"ב) "הל"ק פתוי קטנה אונס ניהו" (ב) שם (ס"א ע"ב) דמקשו שם על ר"א [דסובר "כהן לא ישא את הקטנה" משום "שנא תפתה עלי"'] "א"ה ישראל נמי" ומשני "פתוי קטנה אונס הוא ואונס בישראל משרי שרי" (ג) מירו' דסוטה דאיתא שם "קטנה שזינתה אין לה רצון לדאסר על בעלה" ונלאו כל חכמי לב לבא בסוד דברי', דאחרי כל הישובים הדחוקים שנאמרו בזה אין עוד ישוב מספיק שיתיישב ע"י מי הכריח להרמב"ם לפסוק נגד דברי הגמ' ולהמציא חילוקים דקים כאלה [כפי שהמציאו בתירוצם], אמנם לרברי הנ"ל יתיישבו דברי' בע"ה ברווחא ובטוב, ונקדים מתחילה מה שיש לחקור בנוף הך ענין דאמצעי באונס, הנה כבר בארנו דהך פרט דקטנה שזינתה הוי אמצעי בין אונס לרצון, ומדברי הרמב"ם הנ"ל משמע דסובר דאמצעי הוי כרצון, אמנם זה לא יספיק לן עוד לבירור הענין כנדרש, דלחביא אותו לכלל בירור ובאור יש לנו מתחילה לחקור מעצמינו בהך דינא של אמצעי באונס ורצון, ולדאות אך יש להיות דינו כפי גדרי אונס ורצון וכפי שורש סברותיהם בכדי שאח"כ נוכל לידע בבירור אדני הסברות אשר עלי' הוטבע דינו של הרמב"ם הנ"ל [דקטנה שנתפתתה אסורה מצד דאמצעי אסור]; והנה כאשר נדקדק היטב לברר הענין בטוב מצד מקור ושורש הטעמים והסברות של דינו אונס ורצון, ולהעמירו על נקודה תוכיית, אשר תספיק לברר ספק הנ"ל; מובן דאין להסתפק בזה שנאמר דיתלה בדיוק

של באור הקרא של "והיא לא נתפשה", אם שלילת האונס הכתוב בקרא לאיסור הוא בדיוק ובהתמלאות תנאיו וההוכחה של היתר הרצון היא במובן הרחב, או להיפוך דשלילת האונס הכתוב לאיסור הוא גם במובן הרחב וההוכחה של היתר דאונס היא בדיוק ובצמצום דבקרא כתיב "והיא לא נתפשה" ומוזה מוכח "הא נתפשה מותרת" [עיי"ה יבמות (נ"ו ע"ב, ק' ע"ב) כתובות (נ"א ע"ב ע"ד ע"א) נדה (נ"ב ע"א) ירו' סוטה (פ"ד ה"ד) ספרי (פ' נשא)] וממילא הלא יש מקום לתלות זאת בכונת דיוקי הקרא של הכתוב והמוכח ממנו, איזה מהן הוא במובנו המוגבל בדיוק, ואיזה מהן הוא במובן הרחב, אמנם באמת לא יספיק עוד זאת לברר ועיי"ה לא נזוה עוד הספק ממקומו, ולא הגיע עוד אל הברור; רע"ז גופא ישוב הספק למקומו איך לפרש הקרא וע"כ יש לברר הספק מתחילה מצד יסודי דיני אונס, וממילא נדע איך לפרש הקרא, אבל כל עוד שאין לנו הכרעה איך לפרש הקרא נשאר הספק במקומו, והנה לבא אל הברור מצד דיני אונס יש לנו מתחילה לעמוד על מקור ושורש הטעמים והסברות של דיני אונס ורצון, ואז נמצא בע"ה הנקודה התיכונה.

ד) והנה לדעתי ברור הרבר, דוח יתלה בטעם הדבר של היתר דאונס גמור דאם נימא דהוא רק מצד מושג העדר הרצון, ממילא יהי' מוכח דאמצעי מותר דגם באמצעי יש העדר הרצון אבל אם נמצא איזה עילוי ויתרון באונס גמור בנוגע להיתר לבר הטעם של העדר הרצון, אי"כ ממילא י"ל דאמצעי שאין בו רק נקודה של העדר הרצון הוי כרצון גמור זו היא הנקודה הפנימית אשר תפיץ אור על הספק הזה דעתה יהי' בדינו לבא אל החוף, דהנה ענין זה אם יש יתרון באונס גמור י"ל דיתלה אם מעשה דאונס נחשב למעשה דידוע דיש בזה חקירה קדומה אם מעשה דאונס נחשב למעשה, אמנם החקירה הזאת היא רק באונס גמור, דכיון דהי' באונס יש מקום לומר דלא נחשב למעשה, אבל אם בעצם המעשה לא הי' שינוי ורק שנחסר הרצון ודאי נחשב למעשה, וכיון שכן הגענו לגבול ומצאנו סבה מספקת אשר תסבב ברור הספק, אם לצד זה או לצד זה, דאם נימא דמעשה דאונס נחשב למעשה אי"כ גם באונס מצד המעשה אין מקום להתיר ורק מצד העדר הרצון וממילא אמצעי הוי כאונס, אבל אם נימא דמעשה דאונס לא נחשב למעשה י"ל דהיתר דמעשה דאונס הוא גם מצד המעשה ולא מצד העדר הרצון לחוד וממילא י"ל דאמצעי שאין בו שום שינוי הוי כרצון. וכיון שכן ממילא יש ליישב דעת הרמב"ם הנ"ל מכל הקושיות הנ"ל דאחרי דנדענו הענין אשר בו נתלה דך חקירה ראמצעי, ממילא יש להראות בנקל דדך דינא דאמצעי באונס יתלה באיזו מחלוקת [וממילא יתיישבו דברי הרמב"ם כמו שנבאר], והוא דהגם דלא מצינו מחלוקת מפורשת דדך פרט דאונס אם נחשב כמעשה, מכ"מ יש כמה עניינים בש"ס אשר בשום לב יש לראות דיסורם הוא ענין חקירה זו, דהנה בב"ק (מ' ע"ב) פליגי רב ושמואל בשור האיצטדין אם כשר לגבי מזבח ומפרשי מעמיהו "רב אמר כשר אונס הוא, ושמואל אמר פסול הרי נעברה בו עבירה", ולא רחוק הרבר לומר דמחלקותיהו הוא ביסוד זה, דרב סובר דמעשה דאונס לא נחשב למעשה וע"כ הגם דכל מעשה דשור אין לייחס למעשה שיש בזה דעת ורצון, בכ"ז י"ל דעקף הפסול של נוגח לקרבן הוא מצד המעשה וממילא היכא דהי' אונס גם כמעשה ליכא שום פסול ושמואל סובר דמעשה דאונס נחשב ג"כ למעשה וע"כ אין לחלק בין מעשה

דאונס למעשה הרצון, מיון דמעשה איכא בכל אופן ורצון גמור ליכא בכל אופן הרצון דשור לא נחשב לרצון וכנ"ל [והא דבקרן נחשב כוונתו להזיק לחומרא הוא בערך לגבי שאר האבות, אבל לא מקרי רצון ובחירה, ועי' ברכות (ס"א ע"א) «אלא מעתה בהמה דלא כתיב בה ויצר ל"ל יצרא והא קא חזינן דמוקא ונשכא ובעמא" כו', ועי' ב"ק (י"ט ע"ב) «קין לאו יצרא קתקיף לי ה"נ ליישי" כו', ועי' מ"ד בראשית (פ"ד) «שאלו ה"י לבהמה שני יצרים" כו'] ועי' אין לומר דיסוד האיסור של נוגח הוא מצד הרצון, מיון הרצון שלו לא הו"י רצון גמור ואחרי דיש מקור על החקירה דאונס אם נחשב למעשה וי"ל דאיכא בזה מחלוקת, מובן דיש ליישב הקושיות הנ"ל ד"ל דהרמב"ם פוסק כמאן דסובר דאונס לא נחשב למעשה והיתר דאונס הוא מצד עצם האונס ולא מצד העדר הרצון והעדר הרצון לכד אינו מתיר, ועי' בקמנה דלא הו"י אונס ממש ורק העדר הרצון אסורה וכל הני מקומות דמבואר שם דפיתויי קמנה אונס ניהו אזלי כמאן דסובר דאונס נחשב למעשה, וכפי שבארתי דתליא במחלוקת הרב ושמאל מיושב כאד פסק הרמב"ם דהא הלכתא כרב באיסורים וא"כ מעשה דאונס לא נחשב למעשה, ואמצעי דאונס אסור ועי' פוסק הרמב"ם דקמנה שזינתה ברצון אסורה ויתיישב עוד ביותר דהא הרמב"ם גופא פסק להריא (בפ"ד מהל' א"מ ה"ג) כרב דשור האי צטרין כשר וממילא מותרת דמעשה דאונס לא נחשב למעשה ואויל לשיטתו. (ד) הנה נתבארה לנו בע"ה ידיעת המושג של אמצעי מן ההפכיים ותועלתו. ובעצם ספרי הארכתי הרבה בענין זה דאמצעי דאונס ובררתי הענין הזה מכמה וכמה סוגיות ומכמה פסקי הרמב"ם ואכמ"ל בזה (ה), כי בעיקר הרבר נתבאר לנו בע"ה ענין חדש עפ"י מושג דאמצעי [מהוראה השני'] דיש אמצעי בין אונס לרצון והוא ענין נכבד בע"ה ואמנם עוד לא נסתיימו הדברים הנוגעים גם לעקרא דחקירה הנ"ל

(ה) צערי על פני דצרי חלה צפנים, ונלחתי ח"ע כנחוייז להעתיק פה עוד ונעט וננה סנתצחר צענין זה כספרי, כי רחיתי והתזוננתי כי דצרי חלה אינם ונספיקי' עוד, כי ניי סירחא ידונה דיסוד הנוקור על חונס חס נחסז לנעססה הוא רק סך סוגיא דצ"ק דשור האי צטרין, ונונילא יספוט דכל יסוד החקירה של חוננעי צלונס וסיסוז על הרנוצ"ס צנוי רק על סוגיא זו, ואז יחלס צעיניו כל הענין ויאצד ערכו, דצלונת חלו ס' התחדשות של כל הענין הזה כשען רק על סוגיא זו לצד, לא הייתי קונץ ע"ז צעלונני, דיש עוד הרצה להתיסז צזה ולרלות, חס יתחיונו יסודי הענין של חונס עם יסודי הענין של נוגח לקרצן צד צצד; וחולס חלונת הוא כי לדעתי יש עוד כונה סוגיות הנורות על ענין זה, ורק על כולהס ציחד יסודי יסודי דצרי, וע"כ אעתיק ונעט ונזה לחזק דצרי הגודקיס. ידוע דיש סתירה עלוונה דצצרי הרנוצ"ס צענין חונס והוא דסנה (צפ"ס ונהל' יסוס"ת ה"ד) כתז וכל מי שנאמר בו ידרג ואל יעבור ועבר ולא נהרג ה"ז מחלל את השם כו' ואעפ"כ מפני שעבר באונס אין מלקין אותו ואצ"ל שאין ממיתין אותו כב"ד אפי' הרג באונס שאין מלקין וממיתין אלא לעובר ברצונו כו', ח"כ ונצולר דקוצר דצלונס ליכא עליו סוס עונס, וסס (צפ' הנ"ל צה"ו) כתז בענין שאמרו באונסין כך אמרו בחלאים כיצד מי שחלה ונטה למות ואמרו הרופאים שרפואתו דברר פלוני מאיסורין שבתורה עושין ומתרפאין בכל איסורין שבתורה במקום סכנה, חזין מעכ"ם וג"ע ויש"ד שאפילו במקום סכנה אין מתרפאין מהן, ואם עבר ונתרפא עונשין אותו ב"ד עונש

דיש עוד כמה חקירות והלוקות חרשות המסתעפות מחקירה זו של אמצעי בין אונם לרצון ובאחרתם כולם בספרי ואמנם חקירת הלוקה אחת באמצעי אשר היא מתחררת

הראוי לו והלא הכא הוי ג"כ ע"י אונם וצ"ז סוצר דנענטש והיא סתירה עלוונה, אולם צדור הדצר דרק על צרכי חילוק זה הוליד הרעונ"ס שני דינים האלה, דאונם דאנסוקו חררים הוי אונם גנור ולא נענטש ע"ז דהוי כנאן דלא עציד אצל אונם כזה שעשה זאת להטרפאות ונחלי' לא הוי אונם גנור ורק העדר הרלון וזה לא נחשב לאונם גנור וי"ל עוד דונה שהרעונ"ס סוצר (בהלכה הכ"ל) דאם עצר באונם גנור על שלש עצירות אינו נהרג, ורק דעצר על וי"ע דונקדשתי הוא ג"כ ונלד שיטתו הכ"ל, דגוף תך חקירה אס עצר עליהם באונם אס חייב וייתה או דעצר רק על וי"ע י"ל ג"כ דיתלה כזה אס אונם נחשב לנעשה [אשר זהו הענין הנקורי של החקירה דאונעני דאונם] דאם כינא דאונם נחשב לנעשה א"כ י"ל הא דבאלה שלשה יסרג ואל יעצור הוא ונשום עלם חוונר איסורן, ואס עצר הוי כנוו שעצר ברלון וחייב, אצל אס כינא דנעשה דאונם לא נחשב לנעשה א"כ הא דיהרג ואל יעצור הוא רק נשום וי"ע דונקדשתי ונונילא אס עצר ע"ז, עצר רק על וי"ע וא"כ הרעונ"ס דסוצר דנעשה דאונם גנור לא נחשב לנעשה סוצר דעצר רק על וי"ע, והדברים האלה יאירו לנו נתיב להצין הסוגיא פנסהדרין (ע"ד ע"ב) דאיתא שם בעו מיני' מ"א ב"ג מצוה על קידוש השם או לא, אמר אביו ת"ש שבע מצות נצטוו ב"ג ואם איתא תמניא הוו, א"ל רבא אינהו ופל אביוריהו ואינו ונצואר באיזה ספרות פליגי הכא, אונם עפ"י הדברים הכ"ל י"ל דאצ"י סוצר דהנזנה של נסירת נפש בשלשה אלה הויא ונזנה צפ"ע ונלד דאונם לא נחשב לנעשה, וע"כ הוכיח ספיר ההוכחה הזאת דאחרי דהויא ונזנה צפ"ע א"כ הי' לו לחשוב, אצל רבא סוצר דאונם נחשב לנעשה והוי הטעם ונלד עלם האונם וע"כ י"ל אינהו וכל אביוריהו, וגם דצר זה אס כי נהסקפה רחשונה נראה דיסודו רק צפולפל וי"ע יס לחזקו ולסערדו ונלד שיש לנולא כונה רוסניים דשיטת רבא היא כן [דאונם נחשב לנעשה], דנתמורה (ל' ע"ב) וצנסהדרין (פ' ע"ח) ונצואר דרבא אונר ולד נגחת אסור היא וולדה נהו, והנה נגיחת הולד לא עדיף נשור האלטרדין דהולד כוגת רק צע"כ ע"י האם, וצדור הדצר דאס ילדה אין ונחויצין להרוג הולד ונלד הולד כנוו דאין הורגין לסור האלטרדין, ורק כל עוד שהיא ונעוצרת הורגין הולד ג"כ דלא עדיף ונאשה דאין וננתינין לה עד שתלד כנוו שונצואר צערכין (ז' ע"ח) [והגם דיש ניקום להעיר, דהי' להנתיין ונלד דהוי ונוונא של הצעלים וכנוו דשם באשה אונרו דלולא הקרא הי' ניקום לוונר דיש להנתיין נכוס שלא להפסיד ונוונא דנצל וא"כ הכא דליכא קרא הי' לריך להיות באנת כן, אונם באנת יס ליישב ואכ"נ], וצ"ז לנצח פסולה, ונוכח דסוצר דשור האלטרדין פסול לנצח כשמואל וע"כ דסוצר דנעשה דאונם נחשב לנעשה [וכנ"סנת צפנים] וא"כ י"ל דרבא אזיל לשיטתו וע' פנסהדרין (פ' ע"ח) דרש"י ונפרש שם תך ויניורא דאייירי עפ"י ע"א או עפ"י הצעלי' והיכא דליכא עדים אסור אף להדיוט ורדיך לגונור דין שניהם ונוכח דלא כדברי, אונם באנת לע"ג. כזה צנאי שני זה ונשור האלטרדין ונלאיתי לחקור כזה להגיע להכונה האוניחית של רש"י כזה להצין וני דחקו לפרש כן, והא דררבה פשטות הוניורא דרבא ונשונע דקאי אף לקרבן נללא הזכיר להדיוט ולענין הריגה, והגוי' יתפרש שם צטוב דמשונע להו דהא דאיתא שם ולדה נוותר איירי אף לגובה, וע"כ הקסו ונרבא ונע"ג

כמש בגוף החקירה הנ"ל דאמצעי ראיתי להעתיק גם פה והיא דע דבאחת מן החקירות והחלוקות החם כתבתי ריש שני מיני אמצעים בהפכיים א] אמצעי בהעדר ובשליחה

דצדדי רש"י ופסוק הדברים ונשנו כנ"ל. וע"ז (כ"ד ע"א) אמר רמב"ח לא כגון שאנסוהו עב"ם כו' מתקין לה ר"ז אונס והמנא פשרי' כו' אלא אמר רבא הכל הוי בכלל לא תעבדם כו' וינזלה נכאן דר"ז סובר דלונס דנעשה לא נחשב כלל לנעשה שיאסר לגזום, וע"כ לא נאסרה הצהונה, ונהה דלכתחילה נחוייז לנאסר את נפשו הוא נשום סני"ע דנקדשתי, ורצא סובר דלונס ג"כ נחשב לנעשה וינלד זה יש לאסור לגזום וסובר דסור האלמדין פקול ג"כ לנזנח וכשיטתו זולד הנוגת, ול"כ וכל הכי נקיונות ונתחזקים דצרי הנ"ל, דהא דרצא אונס אינהו וכל אבזרייהו הוא נשום דשיטתו היא דלונס נחשב לנעשה וכנ"ל ילא לנו וכל זה דכל הכי שלט גניירות דרצא ח' ולד הנוגת כו', (ג) הבל הוי בכלל לא תעבדם, (ג) אינהו וכל אבזרייהו נאסדו על שיטה אחת, דלונס נחשב לנעשה.

ודע דיש עוד נקום אחד שיש ונשם לחזק דצרי הנ"ל [דהא דאינהו וכל אבזרייהו תליא דהא דלונס נחשב לנעשה] דהנה סרונ"ס צספר הנולות (ונלגה ט') כתב מ"ט הוא שציונו לקדש את שמו והוא אמרו ונקדשתי בתוך בני ישראל כו' ונסוקף דצרי כתב ובנמ' סנהדרין (ע"ד ע"ב) אמרו ב"נ מצוה על ק"ה או אינו מצוה, ת"ש ו' מצות נצטוו ב"נ ואם אתה אומר כן תמניא הוי, הנה נתבאר לך שהוא מכלל מיני המצות המחוייבות לישראל ושמו ראייתם ע"ז המצוה מאמרו ונקדשתי בתוך בני ישראל והוניה צול"מ (פ"י ונהל' וכלים ה"ה) הציא דצרי סרונ"ס הנ"ל, וכתב ע"ז וז"ל וצריך להבין ראי' זו שהרי בתר הכי דחינן בנמ' אמר רבא אינהו וכל אבזרייהו והיונו לומר דאין טעם למנות קדוש ה' למצוה בפ"ע כמ"ש רש"י שם ויש ליישב דלפי שיטת הר"מ דאפשטא בעיין דאין ב"נ מצוה על קידוש השם ע"כ דלא חיישינן לדחויא דרבא וסברא לן דקידוש השם לאו אבזרייהו הו' מצוות הוא, ולפי נש"כ נראה צלור צהיר צירור הדברים הנ"ל, דלשיטת סרונ"ס אין לקבל דיחויא דרצא דייחוי דרצא הוא ונתאם עם שיטתו דסובר דנעשה דלונס נחשב לנעשה, ווינלח לסרונ"ס דסובר דנעשה דלונס לא נחשב לנעשה נשארה הסוכה של חציי צחוקפה, הן אונת דלח"ו יש לקטור הדברים הנ"ל [וגם יודמו דצרינו צפנים הנתאחדים עם דצרינו חלה] דהא סרונ"ס פסק להדיא (צפ"ג ונהל' ח"ג סי"ג) דולד הנוגת אסור לנזנח נכרצא, ולדצרינו הנ"ל יקטה ע"ז ונלד, דנהא דפסק דסור האלמדין כשר ח"כ ז"ל דגם ולד הנוגת כשר אונס צלונת כ"ל צרור דעמו של סרונ"ס הוא נשום דעובר ירך אנו הוא והוי כגו אצר ונאצרי הצהונה, וכן נוכח להדיא ונדצריו צהלכת סלח"ז סכתב סס וז"ל בד"א כשנעבדה בה עבירה או שהמיתה כשהיתה מעוברת שהרי הולד מצוי עמה בעת שנפסלה והוא כאבר מאברי' וסגס דנעקר שיטתו של סרונ"ס צעובר ירך אנו לא הכריע איך סקובר ונקטצכו סרצה צזה, וע' תשוב' הרד"ז (ח"א סי' תפ"ח) וע' טעה"ו (פ"א ונהל' גניבה) וע' לח"ו (פ"ד ונהל' פקוה"ו וצפ"ז ונהל' עצדים) ועי' יש"ש פ' ונרובה אונס צלונת יומר נראה דסובר דעובר ירך אנו [ובתשובתי הארכתי צזה], ועי' רונ"ס (פ"ג ונהל' שקיטה ה"י) סכתב מותר לשחוט את המעוברת עובר ירך אמו הוא וגם ונדצריו הנ"ל זולד הנוגת מוכח כן ועי' רונ"ס (פ"א ונהל' נזקי ונוון ה"א והי"ג) דנוכח ג"כ דעמו זולד הנוגת

פ"י דהוי אמצעי מצד שאין בו גם מא' משתי הקצוות. ב] אמצעי בחיוב וקנין, פ"י דהוי אמצעי משום דמתמזגים בו שתי הקצוות ביחד, ואחרי ההחלוקה הזאת מצטיירת

הוא נשום עובר ירך אנו, ועפי"ז ה' ונקום לוונר דגם שיטתי' דרצא היא נשום עובר ירך אנו הוא ועי' ז"ק (ו"ז ע"א) בתו' ד"ה וי"ט, אונגס נשיטתי' איך לנו הכרח וי"ל שפיר דהוא נשום דקוצר דגם ע"י אונגס אקורה, וזיתר אחרי דנשונע ונעוד ונקוונות נשיטתי' היא כן וכנ"ל אצל הרענב"ס דקוצר דנעשה דאונגס לא נחשב לנעשה צרור נשיטתי' (צולד הנגוחת) הוא נשום עובר ירך אנו וכנו דנוכח נדצריו להדיא.

אחרי כל הדברים האלה אשונה ליטוב ד' הרענב"ס של פתוי קטנה וכבר ישנתי דצריו צפניים אונגס ונלד כי צאתיו צקלרה אונרתי לטנות פה ג"כ יסוב, צגנס דעל ידי הדברים האלה נדצרתי פה נהערה הזאת יתברר יותר היסוב על דצריו כי יתאונת ונקוונות, עד שלא ישאר עוד שום ספק ע"ז. הנה וכל שלשה הנקוונות שהקשו על הרענב"ס דפקק דפתוי קטנה הוי כרלון [היינו א'] וניצנות (ל"ג ע"ב) ונשם (ס"א ע"ב) ג) ונירו' דקוטה וכנו שהצחתיים צפניים] ונשונע / צעקר נחעלנו ונהא דיצנות (ס"א ע"ב) דנהא דנפ' ד' אחין י"ל דהוא רק דחיו צעלנא, וכן ד' הירושלמי י"ל דקאי אליצא דהך סוגיא ורק נשם קשה ונאד, ועיי"ה צול"ג פ"י"א ונהל' אישות ה"ח צ"ד"ה הן אונת) סכתצ דנכאן קשה ונאד. אונגס כפי כל דצרינו הנ"ל יתיישב ונאד דהנה גם כפי שהציו הקודמים דהקירה נפתוי קטנה היא רק חקירה פרטית אשר קטורה ואגודה עם פרטי דיני הקטנה אם דעתה נחשבת לדעת יש ג"כ דרך ישר ליטב שם די"ל דהכריחו זאת רק לשיטת ר"א, דכפי דרצא הקציר שם טעמו של ר"א [דקוצר דכהן לא ישא את הקטנה] משום דחיישינן שמא תתפתה, אי' נוכח דקוצר דעת קטנה לא נחשבת לדעת דאל"ה אין נקום לחוש בקטנה יותר ונבדולה, ונונילא אליצא' נוכח דצד דגם אם תתפתה הוי רק כנו אונגס, דאם כינא דרצונה הוי רלון גנור אין נקום לחוש, וכנעט דהוי כנו תרתי דסתרי אם היינו אונרים דחיישינן שונא תתפתה ונכ"ז אם נתפתית אקורה, דאם הרלון שלה הוי רלון גנור אין נקום לחוש, ואם הרלון שלה לא נחשב לרלון ונונילא אם נתפתית אינה אקורה וא"כ אליצא דר"א כפי הצנת רצא נשענו ונוכח דקוצר דפתוי קטנה הוי אונגס, ונונילא י"ל דלרבנן דקוצרים דכהן נותר לישא את הקטנה ולא חיישינן שונא תתפתה קוצרים דפתוי קטנה הוי כנו פתוי גדולה, וא"כ נפשטות דצרי הגוי' אינו ונוכח דאליצא דאונגס אונרינן דפתוי קטנה אונגס הוא, וי"ל דהוא רק אליצא דר"א וכנ"ל, ונעשה נוצן דכפי נצרתה דהקירה דפתוי קטנה אינה תלוי' עם דיני ופרטי הקטנה. רק עם דיני אונגס היינו צאונעי של האונגס, יתיישב עוד יותר צרווחא, דצאונת י"ל דר"א הוא ונהקוצרים דאונעי נחשב לאונגס, אחרי דכלא"ה יש צוה ונחלוקת ונונילא י"ל דאין להקשות לר"א א"ה ישראל נמי די"ל דקוצר פתוי קטנה אונגס הוא וזיתר דהכא קאי אליצא דרצא ואיהו צעלנו קוצר דנעשה דאונגס נחשב לנעשה וכונשכ"ל, אצל ההכרח הוא רק לשיטת ר"א ולא אליצא דרבנן, וא"כ הרענב"ס דקוצר (צפ"ז ונהל' א"ב) דכהן ישא את הקטנה, קוצר שפיר דפתוי קטנה הוי כרלון, והסוגיא שם דיצנות (ל"ג ע"ב) תתיישב ג"כ צרווחא דהא דאונרו שם הל"ק (פתוי) קטנה אונגס ניגדו י"ל דהכוונה היא דאין להקשות ונזה אחרי דיש צוה ונחלוקת וי"ל דהכא קאי לנאן דקוצר דפתוי קטנה אונגס הוא [נשום דאונעי נחשב לאונגס], ואדרבה נפשטות

היטב בענייני אונס ורצון ונגועת מאד לעניינים האלה, ע"כ אצ"ורה פה בענין זה דאונס ואבאר בקוצר תוצאותי. הנה כל אמצעי הוי אמצעי מצד התרחקותו משתי

הסוגיא ונשנוע יותר דליכא ונחלוקת זיק ונהלכתא היא דפתוי בקטנה אסורה דהא בתחילה הקטו טס ואי במויד מי שריא וקאי אקטנות, ואס כיננא דליכא טוס ו"ד דסובר דפתוי קטנה אסורה, א"כ האיך ונקשו צפשיטות, והגם די"ל דהנקשה לא ידע ונזה, זכ"ז קשה האיך ונקשה צפשיטות נגד הדין הנפורסס, וע"כ דצאנת ה"י להס לדבר פטו, דקטנה שנפתמת אסורה, ונקשו ונלד ההלכה הנפורסמת, ונתרנו דה"ק פתוי קטנה אונס נניהו פי' דליכא לתקשות הגם דהלכתא אינה כן, זכ"ז הלא י"ל דתנא דנתניתין סובר כן וכפי פירוט זה נערוח לשון הגוי יותר.

י"ל לנו ויכל ויה שכתננו, די"ל דתשעה דינים ונפקי דרונז"ס צנוקות טונים נוסדו על יסוד אחד של אנלעי צאונס והוא א) ויה שפוסק (צפ"ג ונהל' קוטה) דפתוי קטנה אסורה ז) ויה סקובר דכהן ישא את הקטנה עי' רונז"ס (פי"ז ונהל' א"ג) ויה שפוסק (צפ"ד ונהל' אסורי ונזנה ה"ג) דסור האלעדין כשר לגבי ונזנה ד) דצרי' (צפ"ג ונהל' א"ו הי"ג ויה"ג) דנשנוע ונדצרי' דולד הנוגחת אסור רק ונשום דעובר ירך אנו הוא ה) דצרי' (צפ"א ונהל' נזקי וננון הי"א וי"ג) דמוכח ג"כ כנ"ל ו) ויה שפוסק (צפ"ה ונהל' יסוה"ת ה"ד) דככל הני שלשה דיהרג ואל יעזור אס עבר ולא נהרג עבר רק על ו"ע לחוד ז) ויה שפוסק (צפ"י ונהל' ונלכיס ה"ג) דצ"נ אינו ונזה על קי"ה ח) דצרי' בקס"ו (ונזה י') שצאר רק כפי פשיטתא דצניי ולא הזכיר דהויא דרבא ט) ויה שפוסק (צפ"ה ונהל' יסוה"ת ה"ו), דחולה שאסור לו לרפאות צהני שלשה ועבר ונתרפא עונשין אותו, דצרי' ככל הני תשעה ונקוונות נוצעים ונקור שיטתו דסובר דנעשה דאונס לא נחשב לנעשה והיתר האונס י"ל ונשום עלם האונס דלא נחשב כלל לנעשה, ונונילא קטנה אסורה, ונצואר את א) ונונילא י"ל דלא חייטין שונא תפתת וע"כ כהן ונתר לישא את הקטנה, ונצואר את ז) ונפי"ז י"ל דאיסור דנוגח הוא ונלד הנעשה והיכא דליכא גם נעשה ונתר וע"כ סור האלעדין כשר לגבי ונזנה ונצואר את ג) וע"כ פסל הולד רק ונשום עובר ירך אנו דנולד נגיחתו הוי כסור האלעדין והי' לריך להיות כשר ונצואר את ד) ואות ה) ואחרי דנעשה דאונס לא נחשב לנעשה א"כ צהני שלשה היא ונזה פרטית ולא ונלד חוננר איסורן וע"כ כשעבר ע"ז חיסר רק ונ"ע ונצואר את ו) ונונילא א"ל אינה וכל איזרייהו אחרי דהויא ונזה פרטית א"כ נוכח דצ"נ אינו ונזה על קי"ה כפשיטתא דצניי ולא כדחויא דרבא ונצואר את ז) ואות ח) אונס כ"ז הוא צאונס גנור ונחנת אחרים אצל צאונס ונחנת עלנו ונקרי רק העדר הרזון וע"כ בחולה ונעניסים אותו ונצואר את ט) ואחרי כל הדברים האלה יראה כל איש ונבין אניתת התחדשות של החלוקה הזאת ונאנלעי צאונס ואיך כי כל אלה יתישבזו רק ע"י ענין זה של אנלעי צאונס ודע כי עפ"י דצרינו צפנים (אות ה') בחלוקת שני ויני אנלעים יש לעורר על כונה דצריס ונדצרינו הנ"ל הנאנרים הצערה זו ולא רנית להאריך יותר וניי שיעיין היטב יעמוד על צירור הדברים ויראה אניתתם ודע דננוק ספרי הארכתא עפ"י"ז צהא דקדושין (י"ט ע"א) דיעוד צונה דאנרו טס ואב"ע. מאי מרעת מרעת דידה ועיי"ס צהידושי הרשב"א דנ"ה ונולד שלריך ליעדה ועיי"ס ה) ע"א) צתו' ד"ה שכן והדברים ארוכים ונלד.

הקצוות. ואולם בענף התרחקותו יש שני מינים א) בהעדר ובשלילה פ"י דאינו כולל שום דבר משתי הקצוות ואין בו לא מזה ולא מזה וכמו רצון קטנה שכתבנו הנחשב אמצעי בין אונס גמור ובין רצון גמור והוא אמצעי מצד שלילה דהנה אונס ורצון הוא שתי קצוות המגבילות זו כנגד זו ובאונס נתמלאו גרדי האונס במלואם וברצון נתמלאו גרדי הרצון במלואם ואמנם קטנה אין בה לא אונס שלא אנסה ולא רצון דרצונה לא הוא רצון גמור וע"כ נקרא רצונה אמצעי מצד העדר ושלילה. ב) אמצעי בחיוב וקנין באופן דמתמוגים אונס ורצון ביחד והוא ג"כ אמצעי דכל אונס ורצון באים לברם ואינם מתערבים מאומה זה בזה וע"כ אם יש איזה ענין שמתערבים שניהם ביחד הוא אמצעי וכמו באונס ורצון אם הפחידו לאיזה אדם בפתח הריגה וכדומה ועי"ז אנסותו שיעשה הדבר, וביחוד באונס ורצון דעריית אם ה' באופן זה שהפחידו לאיזו אישה בפתח מיתה וכדומה עד שהוכרחה להתרצות לזה להנחתו שיבעלנה רבאופן זה מתמוגים ומתערבים אונס ורצון ביחד; דלא דמי לקטנה דרצונה לא נחשב לרצון, והכא הלא בגדולה הוא רצונה רצון גמור, ואולם בקטנה לא ה' שום אונס ורק שנתפתחה מרצונה והכא הלא ה' מעורב בזה אונס גמור, וענין כזה נקרא אמצעי מצד חיוב וקנין, ואמצעי כזה יש לחלקו מאמצעי העדר ושלילה בשתי הקצוות, פ"י דגם אם נימא דאמצעי העדר הוא כאונס, מצד דעקר היתר דאונס הוא מצד העדר הרצון, מ"ל שהוא דווקא באמצעי הזה מצד דליכא שום שם רצון אמיתי וע"כ נקרא העדר הרצון, אבל הכא דמעורב בזה גם רצון מ"ל דהוא כרצון, וכ"כ יש לספק גם לאידך גיסא דגם אם נימא דאמצעי העדר ושלילה הוא כרצון, בכ"ז יש מקום לומר דאמצעי כזה דינו כאונס מצד דהכא מעורב בזה אונס גמור וגם על אונס כזה יש מקום לומר דלא נחשב כמעשה.

¶ והנה אחרי דתוצאות של אמצעי בחיוב וקנין רבות הן ומועילות מאד ראיתי לבארן פה בקצרה, דע כי אחרי שהארכתי בזה העליתי לגדור אמצעי זה בשם אונס ברצון כי נאנס לרצות כי יש שלש מדרגות בענף מעשה האדם בנוגע לרצון המעשה ואונס המעשה א) "רצון גמור". כמו אם נתעורר מעצמו לאכול ואכל. ב) "אונס ברצון" שלא רצה לאכול והפחידוהו בפתח מיתה וכדומה ועי"ז אבל מעצמו וא"כ כל תנועות האכילה הם ממש מרצונו, ורק דע"ז, גופא נאנס שיתרצה לאכול מעצמו [וזהו אמצעי בחיוב וקנין וכמו שכ"ל]. ג) "אונס במעשה" שלא רצה לאכול בשו"א ותחבו לו לתוך פיו והבליעוהו הכאכל דלא עשה שום מעשה מעצמו ורק שאנסוהו והוא אונס במעשה, ומבואר מזה דאונס ברצון הוא אמצעי [בחיוב וקנין] ביחס שתי הקצוות של רצון גמור ושל אונס במעשה. ואין קצה להתרשות שיתחדשו עפ"י, דלפ"ז מובן דיש לספק בכל אונס דאשת ישראל דמותרת אם הוא גם באונס ברצון, דאולי כל אונס דשרי הוא דווקא כשהיתה אנוסה במעשה, שהשכיבה ובא עלי' בע"כ אבל לא באונס ברצון ויש מקום בזה להתבונן בכל הסוגיות הנוגעות לזה, והארכתי בע"ה הרבה בזה כי באמת בהשקפה שטחית נראה דיש בזה מבוכה גדולה וכמה סתירות ובע"ה ישבתי שם הענין ופה אציין רק מעט מהמקומות השייכים להחקירה הזאת בכתובות ג' ע"ב ולדרוש להו דאונס שרי, ועייש"ה בדברי הראשונים ז"ל. ושמ' ט' ע"ב, דהתם אונס הוה"ו ושמ' נ"א ע"ב, דהני נשי דגנבן גנבי שריין לגובריהו"ו ובכל אלו הוא אונס ברצון, ומוכח דכה"ג שרי, וממילא מובן דהא דאיתא שם כ"ז

ע"ב) "ע"י נפשות אסורה לבעלה" להסוברים דאפי' אם היא אשת ישראל אסורה, ח"ל החשש הוא דשנא משום דהיא מתרפסת תחת' מפקרת א"ע מרצונה, עייש"ה ברש"י בד"ה אסורה, ועל משי"ב בתו' בד"ה ע"י נפשות, "דחיישנין שנא נתרצית כדי למצא תן שלא יתרגנה" חולק בפירוש הרשב"א ע"ז שם בחידושי' והאריכו בענין זה רבותינו הראשונים ח"ל, ועיי"ה אה"ע (ס"ז ז' ס"א) ובאחרונים שם, ועיי' יבמות (נ"ג ע"ב) שאנסוהו עכו"ם ובא עלי', ובתו' שם ד"ה שאנסוהו וברברי הראשונים שם עייש"ה בייש"ש, ועיי"ה מגילה (מ"ז ע"א) "ער עכשיו באונס ועכשיו ברצון" ושם בררתי לזה כל גדרי האונס, והבאתי ד' הריבויש (ס"ו שפ"ז וס"ו ת"ס) ועיי' מל"מ (פ"ג מהל' שבועות ה"ג) ובח"מ (ס"ו ע"ג) ובשי"ך (שם סק"ב) ובו"ד (ס"ו רל"ב), ובררתי לזה כל הסוגיא דסנדרדרין (ע"ד ע"ב) עם עוד כמה עניינים. ועקר חלוקת אמצעי של חיוב וקנין, היינו ההבדל של אונס במעשה באונס ברצון, הוא ענין יקר והרבה חידשתי על ידו ואב"מ (3). הנה נתבאר לנו בע"ה מה שיש להעיר עפ"י הכלל דאמצעי

(3) צקולר אצאר ענין אחד שחידשתי על ידו צצ"ק (ס"ב ע"א) א"ל ר"א בר"א לר"א מה בין גזול לחמסן יהיב דמי גזול לא יהיב דמי, א"ל יהיב דמי חמסן קרית ל', והאמר ר"ה תלוהו וזבין וזבין' וזבין' ל"ק הא דאמר רוצה אני הא דלא אמר רוצה אני ופסטות ד' הגוי' תנויה נאלד, דהאיך נזכר נר"ה דלא הוי חמסן דהא י"ל דהוי חמסן וצ"ז מועלת הנוכירה, וכמה עין הדוחק הוא לומר דהק' היא נאלד הכלל של כל נילתא דאנר רחונא לא תעביד אי עביד לא נהני, דא"כ האיך נקטי צפשיטות ואולי סובר כחז"י דנהני, ונדוע דיש סכתצו דבאונס הלכתא כחז"י ויש סכתצו דהוי ספיקא דנינא וגם יקשה נאלד ונה שנתרץ הא דאמר רוצה אני וכי זזה נסלק האיסור אח"כ, עוד קשה אחרי דנפשיטות הדברים נראה דנתלוהו וזבין צעינן דוקא שיאנר רולה חני, א"כ נדוע כל הראשונים כשהציחו ההלכתא דנוכירה צאונס לא הזכירו דצעינן דוקא שיאנר רולה חני; ועיי' רנצ"ס (פ"י נהל' ונוכירה ה"ח) ובח"מ (ס"ו ר"ה) שלא הזכירו דצר ונזה וקשה נאלד הא נכחן נשנוע דהוי תנאי הכרחי לקיום הנוכירה, ועיי' צ"ב (נ"ח ע"א) שהקשו על ר"ה ונסקריקון, וקשה נאלד חנאי לא נשני דלא אנר רולה חני, ואין לננור דנפרש כן דהק' סס צצ"ק היא נאלד כל נילתא כו' וכנ"ל וזזה שנתרץ דהיכא דאנר רולה חני ליכא איסור דחונס, ונצר לו זזה דלא שייך זזה גדר דכל נילתא כו', כיון דעגס הונעשה לא הוי צאיסור, אחרי דכשיאנר רולה חני ונסיר כל האיסור וא"כ מוניילא גם היכא דלא אנר רולה חני ג"כ לא שייך לדין כל נילתא עפ"י הכללים של כל נילתא כו' דנצוחר ונזה דוחק הדברים, סוף דצר דהענין הזה נאלד תנייהות ופליאות, וכבר עננו האחרונים ז"ל ליישב ולא עלה זידס. אונס עפ"י דצרינו צפנים תמצאר הסוגיא צטוב והוא דהך של הא דאמר רוצה אני כו' נוסד על ההבדל הנ"ל של אונס צנעשה ואונס צרצון, דגם צנוכירה יש לזייר שלטת אופנים הנ"ל צנוגע לאונס ורצון. ח) רצון גמור שהנוכר נתרנה לנצור והלוקח קנה נרצונו ונתן הכסף (3) אונס ברצון [הוא כאופן השני] היינו שאנכו שיתרנה, אצל אח"כ נתרנה וקבל צענמו הכסף ונתן לו החפץ וכמו צכל ונוכירות. דכל ונוכירה צחלוציותה היא העתקת החפץ ון הנוכר ללוקח וקצלת הכסף של הנוכר ון הלוקח. וצפניעיותה היא הרצון של שניהם. ואם אנכו נתחילה שיתרנה לזה הוי אונס צרצון ג) אונס גמור צאופן צנעשה רק

[בין ההפכיים] בענין אונס ורצון. (ז) ב) בספקא. ידוע דהרמב"ם (בפ"ט מהל' מוכאט מת הי"ב ובכ"ט) פסק דספיקא דא"ו מה"ת לקולא. ורוב גדולי הראשונים חולקים עלי' וסוברים דסד"א מה"ת לחומרא, ואין קצה להקושיות שהקשו על שיטת הרמב"ם ואין מספר להספרים שמדברים בענין זה, ואנחנו פה נבאר דבהך ענין דספיקא שייכת החקירה ראמצעי בין ההפכיים, וכל מי שידוע הליכות הענין הזה יראה אך כי עפ"י יתישר בע"ה כל הענין הזה. דע דבענין ידיעת הדבר והיפוכו יש שלשה אופנים ומדרגות, היינו שתי קצות המגבילות ואמצעי. א) "ידיעה אמתית", שידוע בידור הדבר כמו שהוא כמו שאכל טרפה וידוע שהוא טרפה. ב) "העדר הידיעה לגמרי" דמהך פרט דטרפה אינו יודע מאומה, שלא ידע אם יש שום ספק טרפה על הברש ולא חקר כלל ע"י. ג) "ידיעה הספיקת" שידוע שיש ספק בזה, והנה ידיעה אמתית עם העדר הידיעה הוו ממש שתי קצוות המגבילות, ידיעה במלא המובן כוללת שידוע הדבר כמות שהוא ולא נחסר לו בידיעתו שום דבר ידיעה מכפי שהוא באמת, והעדר הידיעה במלא המובן כולל שלא ידע מאומה מזה, היינו כי גם ידיעה קצתית לא הי' לו מוח, והאמצעי בין שתי הקצוות האלה הוא ידיעת הספק, דספק הוי ידיעה קצתית דכל ספק כולל ידיעת אפשרות שתי הקצוות והוא ראמצעי האמתית בין אלה שתי הקצוות, ועפ"י בררתי שם דהא דהרמב"ם סובר דסד"א מה"ת לקולא הוא רק בספק האמצעי ולא בהעדר הידיעה, וממילא מיושבים עפ"י כמה קושיות, כמו הקושיא מאשם תלוי דשם לא הי' לו אז גם ידיעת הספק, ובכה"ג מודה הרמב"ם וכן יתישר עפ"י כל הענין הן אמת דלכא' יש לדחות הרברים האלה דו"ל דהחילוק דזה אינו

תכנית הנכירה צחינויותה נלח שום מערובת רלון כי הלוקח לקח הספץ והטווכר צע"כ ונתן הכסף לטווכר צע"כ, ונוצן דנכירה צלונס גנור אינה נקראת כלל צעס ונכירה דהוראת נכירה היא שהטווכר נכר ונאופן כזה הלח לא נכר כלל, והלשון תלווה וזנין נשנוע שלנסו לנטור והיינו אונס צללון, ונצואר לפי"ז דזוסי קוסיית הגנ' חמסן קרית ל' והאר"ה תלווה וזנין כ' ונדנוקריא זאת צעס ונכר נשנוע דלח הוי חונסן דחונסן נשנוע שטוסה רק פעולת החינוס ונשני ל"ק הא דאמר רוצה אני דתלווה וזנין נייירי צנין אונס צללון שלנסו שיתרלה והא דלא אמר רוצה אני וחונסן נייירי שלח סי' שום ענין רלון נשורצ כי הלוקח חטף הספץ צע"כ וזרק הכסף וכה"ג לא הוי כלל נגדרי הנכירה וא"כ לא כיונו נשעולס דבעינן שיאמר דוקא הנולת האלה רוצה אני אלח לכיון דנתרלה אח"כ ליקח הכסף וליתן נשעולו הספץ הטווכר הרי פעל חלונס עליו שיתרלה וא"כ נוצן דלין שום טורך להזכיר דלינא דההלכה דתלווה וזנין חננאי שיאמר רולה אני דזהו עננו הכונה של תלווה וזנין. ועי' יבנות (ק"ו ע"ה) ל"ק הא דאמר רוצה אני ולי. ענין לוח דגוט צעינן רלון והארכתי שם דזה [ובספרי כללי דמ"ל וד"ל צרתי דדרכס סי' לחשתנש צלשון אחד על כונות נשחלפות וע"ל ה"ח (ג' ע"ז) שם דהערה נשכ"צ], וכל ניי שיעיין יראה דזהו ספי' הצרור בהך סוגיא וזה הוא לי הלעד הראשון צענייניס האלה כי אח"כ הוספתי ללעוד עוד צדדך זה, וצארתי עפ"י כל דברי הרמב"ם (צפ"ח נשל' גזלה ה"ט) וצדברי הרמב"ד דשם, ועיי"ט צדברי ה"ט גם צארתי לזה כל הסוגיא דתנוורה צענין שנינו, והסוגיא דצ"ב (נ"ח ע"ה) וצחא דקרצן דכופין אותה עד שיאמר רולה אני. וכל אלו גוצעיס רק ניידיעת הטוטג של חננעי נשני הפכיים.

מובן כלל בסברא, כיון דמוכח דהרמב"ם סובר דרק הידיעה מחזקת האיסור ופועלת עליה, ואם נחסרה להאדם רק הידיעה הוראית אול האיסור הגם דבאמת הי' דבר איסור, וכיון שכן הלא בהעדר הידיעה לגמרי נחסרה יותר הידיעה, ומדוע נימא דבהעדר הידיעה לגמרי נשאר האיסור על מקומו, וע"ל בה"א [פ"ב הערה ה' צד נ"ה—נ"ו] שהבאתי שם כלל אחד היוצא מכמה ערכים, והוא "דכל דבר אשר במעט כמותו יפעול על איזה נושא לשנותו מעט באיכותו יש לידע כי אם יתרבה בכמותו יפעול עליה גם יותר באיכותו" וא"כ אחרי ההעדר הידיעה שולל יותר הידיעה מכפי ששוללת הידיעה הספקית, וא"כ כיון ששוללת הידיעה הוראית פועלת להתיר הגם שנשאר/ לו עוד ידיעה ספקית, א"כ כ"ש דשוללת הידיעה מכל וכל תפעול להתיר וא"כ נדחים הדברים מכל וכל; ואננם כ"ז הוא רק בהשקפה ראשונה אבל אחרי העיון בעומק נראה אמיתת הדבר, דבאמת מעט הרבר דספק מתיר לא הוי כלל מצד שלילת הידיעה [עד שנוציא מזה דכל מה שנשלל/ ממנו הידיעה יותר הוי ההיתר יותר חזק] דשלילה והעדר אין בכחם לגרום שום היתר, דהא באמת במציאת האיסור לא נעשה שום שינוי מצד הספק, דהא כל ספק אינו שולל אפשרות של שום צד, וע"כ דח"ל דמצד יחס ההתקשרות שיש בין האדם להנושא נעשה איזה רושם חדש ע"י הספק, וא"כ ודאי דאין לומר דמעט ההיתר הוא מצד שלילה והעדר, דהעדר והתאפסות אינם שייכים כלל אל נושא האיסור ולהתקשרות האדם לזה, וע"כ ברור דמעט ההיתר דספק הוא מצד חלק הקנין והישות שיש בספק, והיינו דספק אשר הוא מגדר דאמצעי כולל מחשבת האפשרות משני הצדדים, ולספק כזה יש יחס גדול עם ידיעה רכולל ידיעה חלקית, וע"כ עושה רושם על הרבר בערך היחס—שיש לאדם עם זה הרבר מצד דהוי ידיעה חלקית, וגם ספק כזה הוי כשורש ומקור להידיעה הוראית, כי מביא לידי חקירה וחקירה מביאה לידי ברור; והוה מה שמצינו דח"ל קראו לספק בשם ידיעה ע"י שבעות (י"ט ע"ב) "אמר ר"י כאן עשו ספק ידיעה כדריעה" ועי"ש בענין אם ידיעת ספק מחלקת, וע"י בריתות (י"ח ע"ב) ויר"ו שבעות (פ"ב ה"א) והוריות (פ"ג ה"ג), וע"כ ספק כזה ממשיך שם חדש על הרבר ביתוסו להאדם דנקרא אצלו בשם ספק, ובספרי מושגי הנמצאים השקפה א' השקפת השם בארתי ג"כ הרבה מזה ואכ"פ (ג), וכיון שכן מבוואר דרק ספק אשר הוא אמצעי מתיר מצד דשייך לגוף הרבר

(ג) דע דאחרי דנארתתי סם איך טהטס פועל הרצה על הדבר נא"ס וד"ע והארכתי
 זזה נארתתי אח"כ, דיט שני וניינס נטמות ח) סם כללי ז) סם פרטי והניינס האלה
 נחלקים לשני חלקים. ח) ונדד האיסור דנענין איסור יש סם כללי כנוו סם איסור,
 וטס פרטי סם טרפה נכלה [עי"ש לעיל נח"א (פ"ד אות ג' יסוד ז' לד קט"ו) ז) ונדד
 האדם לאס טסס הוי סם כללי דהוי איסור או היתר אז ניחס האיסור אל האדם
 נקרא סם כללי, דכולס יקראוהו כן וכפי טהוא נאונת, וטס פרטי הוה אס טסס הזס לא
 הוי כן לכלל אנטים רק לאדם זה נפרט, כנוו אס אחד נוספק זזה הדבר. דכיון דכפי
 וננצו הפרטי ניחסו אל הדבר נקרא הדבר נטס ספק וניילא פועל טסס הרצה על זס,
 [והארכתי זזה הרצה נענין ספק נחסרון ידיעה], ואלוס הא דטס פרטי ונדד האדם
 פועל, הוה רק נספק דהוי אלנעי דננצו הוה סם אונתי, דנאונת הוה נוסתפק זזה,
 אכל העדר הידיעה הוי רק טעות ולינו פועל נאונת וכתנתי סם עוד דאפי' להני

אבל העדר ושלילה אינו מתיר כאומה דאינם שייכים כלל לגוף הדבר. והסברא הזאת מוכרחת מאד דאם ניכא דטעם דספק הוא מצד העדר, א"כ שוגג דנתחרו לו כל חלקי הידיעה ודאי די"ל דהוי בכלל היתר ואינא מביא קרבן ובענייני חעדר ידיעה יש יתרון לשוגג מספק ובכ"ל [ועי' כוזרי שני (ויכוח שלישי אות ע"ד) משכ"ב] ועי' דאמיתת הדבר היא דהיתר הוא מצד ידיעת הספק ובכל אלה הוי רק חעדר ידיעה ולא ידיעת הספק ושם הארכתי בזה מאד ובעוד כמה עניינים המתאחדים עם הענין הזה דספיקא ובארתיים כולם ואכ"מ (ד) (ה) ג) בשחיטה נודע דיש מחלוקת

דחסדירו דטעם טל הרמז"ס [דסד"א לקולא] הוא נטוס דקוצר דכל תיבה ונתפרסת לודאי, והוי כמו דכתב צבלה ודאי ולא ספק, וידוע שהארכיבו צזה וע"ל (הערה ד') לדצריהס ג"כ יש לחלק כן, לחין לנטע. דספק דנועט ונקרא טיך רק על ספק אונעי ידיעת הספק אזל לא על העדר ידיעה דזה אינו פועל על הדבר נאומה ולא נסתנה כלל טונו ויודאי לספק והדצריס ארוכי.

(ד) אונתי לרטוס, איזה רניזות ונדצריס הנ"ל דע דסס צארתי דזהו גס ענין טל נודע צציטול יצט ציצט, ידיוע דטיעת הרח"ט [צסוף פרק גיד הנסה] היא דצעיין דוקא נודע ואחרי טחקרתי הרבה צטעס הדבר כתבתי די"ל דציטול הוא נגד דספק טיס לו רוצ הונכריע להטיר התיבה הטורה [ונספק דיש לו הכרעה להיתר ויודיס כו"ע] וע"כ כמו דצבל נקרא ספק [טיועיל לשנות הדין] רק ידיעת הספק [וכנו"טנת צפניס] כן גס צספק הונכריע [צציטול יצט ציצט] צעיין דוקא ידיעת הספק, אלא דיש לעיין וזה דהרח"ט גופיה כתב, דרק ודרצנן צעיין נודע וכפי צצרח הנ"ל הי' לריך להיות דנדחו' לא יצטל ועי' יו"ד (סי' ק"ט) וצט"ך (ס"ק י"צ) והדצריס ארוכי נאלד. עוד כתבתי סס דכנו דעלס היתר דספיקא לרמז"ס הוא רק נגד חקירת אונעי וכנ"ל, כן גס ויקור ויקוד טעונו נודע ג"כ וחקירה זו טל אונעי, נודע דרצו האונריס דטעונו דהרמז"ס הוא דקוצר דכל תיבה ונתפרסת לודאי וכנו דאונריין עשירי ודאי כו' ולא עשירי ספק [צ"ו (ז' ע"א) צכורות (כ"א ע"צ)] ודאי טמא כו' ודאי טהור כו' [סוטה כ"ט ע"א] ממזר ודאי כו' [קדושין ע"ג ע"א] כ"כ ונתפרסת כל תיבה לודאי, וע"כ הספיקות אינן צכלל האיפור דהטורה לא כיונה עליהס. גס טעם זה יסודו הוא על חקירה טל אונעי דכל ספק הוא. אונעי צין טתי הקלוות הודאיס [ספק איפור הוא אונעי צין ודאי איפור לודאי היתר וכן כל גפק הוי אונעי צערך טתי קלוות הודאיס] וקוצר הרמז"ס דכל תיבה ונתפרסת צמוצנה הנודויק ולא צמוצנה הרחב, דצמוצן הרחב ונתפרסת על הספק צניגוד להקלה השני, אזל צמוצנה הנוצוולס ונתפרסת רק על ודאי, וכל דהרשות טנסדו ע"ז אס התיבה ונתפרסת צמוצנה הנודויק או צמוצנה הרחב [אשר חלק גדול ונדרשות חז"ל סוצציס ע"ז הנקודה] היא ג"כ חקירת האונעי טיס לו הפכייס. וגס י"ל דגס צנדריס לחזליין צתר לשון צני אדם אס האונעי הוי צכלל תליא ג"כ צזה והוי סניף ונתחקירה טל סד"א, והגס דלשון תורה לחוד ולשון צ"א לחוד וצנדריס הלך אחר לשון צני אדם, עי' נדריס (ל' ע"צ וי"ט ע"צ ג"א ע"צ), ר"ה (י"צ ע"צ); צכורות (כ"ה ע"צ), ערכין (ט' ע"צ י"ט ע"צ) וירו' נדריס (פ"ח ה"א וה"ח); אונס היכא דלשון צני אדם אינו וצזור יש לילך כפי לשון הטורה. ועי' נדריס (כ"ה ע"א) למימרא דדגן כו' מתיב ר' יוסף וכפרויך דרבר וידוע שהקסו דלונא סאני לשון תורה ותיירל

בשחיטה שאינה ראוי אם שמה שחיטה אם לא שמה שחיטה ע"י הולין (פ"א ע"ב) ועי"ה שם (פ"ה ע"א) ובב"ק (ק"ו ע"ב) וע"י ירו' סוטה (פ"ט ה"ד וה"ה), ולדעתי יסוד המחלוקת הוא ג"כ בהך הקירה דאמצעי מבין ההפכיים; והנה כל פעולה אשר בתכליתה יש כמה מדרגות שונות, עד כי מן שלילת התחלת התכלית ער הוצאת התכלית כפי שלימותה יש כמה אמצעים, או במקום שמיצינו בתורה שם הפעל יש מקום ספק אם הוראת שם זה היא דווקא כשנעשה ע"י הפעל כל התכלית בשלימותה, או דגם אם נעשה מקצת מהתכליות ג"כ יחול שם זה. והנה פעל שחיטה הונח על התכלית ובהתכלית יש כמה מדרגות א) מוציאה מידי אבמ"ה. ב) מוציאה מידי נבלה. ג) מתרת באכילה, וע"כ י"ל דהסובר דשחיטה שאינה ראוי שמה שחיטה, סובר דפעל שחיטה הונח גם על האמצעי כי בניגוד לשאינה שחוטת תקרא בשם שחוטת, והסובר דלש"ש סובר דשם שחיטה הוא דוקא אם מוציאה כל התכליות שיש בכחה לפעול וזוהי הקירת אמצעי ויש להאריך בזה (ה) (ד) בקנן פירות ידוע דיש כחלוקת

דד"ה דהוי קורות האוונה ונסודר סס נלסון צני אדם. וע"י נדרים (נ"ט ע"א) לענין ללי ר' יאשי' אוסר ואעפ"י שאין ראוי לדבר וכו' לדבר שנאמר ויבשלו את הפסח לימא בהא קמיפלגי דר' יאשי' סובר הלך אחר לשון תורה ותנא דילן סבר בגדרים הלך אחר לשון בני"א וקטס הו' וציא ונקרא דד"ה וע"כ דהיכא דלסון צני אדם אינו ונזור אזלין צתר לסון תורה וע"י נשאלת סלוס, וצ"כ יד שאלו (ס"י ר"ז סק"א) וע"י נדרים (ג' ע"ג) אלא משמע הכי ומשמע הכי ובגדרים הלך אחר לשון בני אדם וסינו דלסון צני"א הוי ונזור ונונילא י"ל דהיכא דלסון צני אדם אינו ונזור אזלין צתר לסון תורה, וע"י ירו' נדרים (פ"ז סוף ה"א) הגודר מן התירוש אסור כו' כמאן דאמר הילכו בגדרים אחר לשון בני אדם וי"ל ג"כ כנ"ל. ועפ"י ז' י"ל דהנחלוקת אי נוחית איכס נפשי' לספיקא יש לה ג"כ קנת התייחסות עם הסקירה של אונלעי, כונו הענין של ספיקא דתליא אס הלסון כולל גם ספק; ועפ"י ז' הארכתי צהא דענטוע דגס לנאן דקוצר נוחית איכס נפשי' לספיקא הוא רק ונלד ספק ע"י נדרים (י"ח ע"ג י"ט ע"א) וצתו ד"ה והסתן וצד"ה ור"ס אוקר וסס (ס"א ע"ג) וע"י נזיר (י"ג ע"ג) קדושין (ס"ד ע"ג) ולדברי הנ"ל יש פנים גדול לזה אחרי דהוי כונו חקירה דספק צדחו' וצ"כ גס לנאן דקוצר סד"א ונה"מ לחונורא צכ"ז לא הוי הספק כודאי, וע"י צילה (ח' ע"ג) אמר רבא אפר כירה דעתו לודאי כו' והנהרי"ט חקר ונזה לענין סד"א וע"י צעה"ו הל' טונחת ונת. וגס הנהחוקת אס כל וידי דווינלך עליו שליח אס צר ויניאי הוא, ע"י נדרים (כ"ד ע"ג) חולין (ק"ד ע"א) ונעילה (כ' ע"ג) הוא ג"כ ונענין דאונלעי דדצר דווינלך עלי' הוי אונלעי צין צ' הקלוות [צין דצר סא"צ לינלך ע"ז ונלד דודאי ויניאי' הוא וצין דצר שלא יונלכו כלל ונלד דודאי לאו ויניאי' הוא] והוי כונו ספק והארכתי ככל חלה צע"ה.

(ה) עפ"י דברי חלה חקרת צשחיטה טנוליאה וידי אצנו"ה לחוד אס נחטצה ג"כ שחיטה להסובר דטש"ר טנה שחיטה, די"ל דזהו ג"כ אחד ונאונלעיס של תקויה שחיטה, וא"כ להסובר דטש"ר ט"ס ונטס דונלד האונלעי נחטצה ג"כ שחיטה י"ל דגס אס נחקן ע"י השחיטה להוליא וידי אצנו"ה נחטצה לשחיטה, ועפ"י יחי' נקוס לוונר עד"פ דר' יוחנן דקוצר צחולין (כ"ט ע"ג) ישנה לשחיטה טנוע"ס הוא ונלד דקוצר דאונלעי ונתיקוני שחיטה נקרא צסס שחיטה ולטיטחו סקוצר (סס ל"צ ע"ג) דנקוצת הוטע הויא נללס

אם קנן פירות כקנן הגוף דמי אי לא. גיטין (מ"ז ע"ב. מ"ח ע"א) ב"מ (צ"ו ע"א) ב"ב (קל"ז ע"ב) וע"י שבת (קל"ה ע"ב) יבמות (ל"ז ע"ב) ב"ק (פ' ה' ע"א) ב"ב (נ' ע"א) ערכין (כ"ז ע"ב) ירו' גיטין (פ"ד הל"ט), ויסוד המחלוקת י"ל דהוי בגדר דאמצעי, דהנה שלו ואינו שלו הוו הפכיים שיש ביניהם אמצעי ההוראות התיבות הנ"ל שלו ואינו שלו במלא מובנם כוללים ההגבלה האמתית מן הקצה אל הקצה, דשלו כולל התפשטות רשותו וזכותו על הרבר בכל הפרטים עד מקום שיר הזכות תופסת, ושאינו שלו כולל שלילת זכותו על הרבר לגמרי באופן שאין לו שום זכות, והאמצעי הוא אם יש לו זכות במקצת זכות זמני ופירות וע"כ יש ספק במקום התורה הגבילה איזה דבר בתנאי שיקרא שלו האך כיונה התורה אם רק על קצה הגבול של שלו ולא על האמצעים, או גם על האמצעים דבניגוד לשאינו שלו במלא מובנו [אשר פירושו הוא דלגמרי הוי אינו שלו] גם מצד הזכותים האמצעים יקרא שלו, וע"כ פליגי בזה דהסובר דק"פ כק"ג דמי סובר דגם מצד האמצעים נקרא שלו והסובר דלאו כק"ג דמי סובר דבעינן שלו לגמרי ולא מצד אמצעים [ואם ניכא דבשחיטה מצד אמצעי דאבמ"ה הויא ג"כ שחיטה לכאן דסובר דשאי"ר שמה שחיטה, ומעמי' דר' יוחנן דסובר ישנו לשחיטה מתועים משום דאז הוי ג"כ שחיטה וסובר דשאי"ר שמה שחיטה וכמשכ"ל (בהערה ה'), הוי אפשר לומר דבזה דסובר ק"פ כק"ג דמי, אויל לשיטתו מהא דשחיטה דהמעם הוי ג"כ משום אמצעי וכמשכ"ל, אבל כבר דחיתו זאת ובלא"ה הוי רק ער"פ] באופן דלפ"ז ברור הרבר דנקודה הראשונה של המחלוקת דק"פ עקרה הוי בבאור מלותיו ולא בעצמי כמות ואיכות הזכותים של הקונה, דניכא דמאן דסובר ק"פ כק"ג דמי מעצם ומרבה זכותו של הקונה לענן איזה פרטים, והסובר דלאו כק"ג דמי מחליש וממעט כמות ואיכות זכותיו. אלא דפליגי אם מצד זכויות כאלה [אשר כולם שווים בכמות ואיכות הגבלות הזכויות] נקרא שלו כמו לענין בכורים דבעי למימר, "אשר נתת ל"י או לענן יציאת העבר בשן ועין דהקפידא היא

ונוילא גם נתחילת שחיטה יש איזה תיקון, דכבר כתב התנ"ש (צפי' ל"ג ס"ג) דכל היכא דהוי נצלה ליכא עוד נשום אצנו"ה לישראל, וע"כ סובר דנקרי שחיטה, ויש נזה ונקום להאריך ולפלפל בכל הפרטים, אונסם צאנת פשטות הדברים ונשום דנקום תיקון דאצנו"ה לא נחשב כו"ע שחיטה דהא השוחט ונתגבלה בידו והגוזר והמעקר נודים כו"ע דלא ונקרו צסם שחיטה אף דנוילאים וידי אצנו"ה, והגם ד"ל דדוקא נתגבלה ונוחר ונועקר לא ונקרו צסם שחיטה ונדל דאינס צאים כלל צתורת שחיטה, אצל היכא דשחיטה הוי' כנו כל שחיטה דעלנא, ורק שלא הוילאה וידי נצלה י"ל כיון דנוילאה וידי אצנו"ה נקראת ג"כ צסם שחיטה לנאן דסובר דשאי"ר ש"ש אונסם צאנת ונשום יוחר דגם צשחיטה שאינה נוילאה וידי נצלה נודים כו"ע דלא ונקריא צסם שחיטה ועי"ש (פ"ו ע"ח) מחייב ה"י ר"מ על שחיטתן משום נבלה ויש להקציר דנשוח"ה לא נחשב התיקון דאצנו"ה גם לאונעבי צסם שחיטה כנו שכוללת ניגוד לצהונה ה', כן כוללת ניגוד לנחה שלא ע"י שחיטה וע"כ כנו דשחוטת וחי' הו' שני הפכיים, כן שחוטת ונצלה הו' שני הפכיים וע"כ התיקון להוילא וידי אצנו"ה לא הוי גם ככלל אונעבי דשחיטה אחרי דנהקרת החיות שלא ע"י שחיטה ג"כ יולאת וידי אצנו"ה וע"י רנצ"ן צקו"י דגרנטי ונשכ"צ ואכנ"ל יוחר.

שהעבר יהי' שלו הפלוגי אם מצד הזכותים האמצעיים נקרא שלו, אולם במילא יסתבב אח"כ שיהי' גם נ"מ בעצם מכירה וקנין אם היא מכירה או לא כמו אם זה שיש לו רק זכות שנקרא ק"פ מעכב המכירה של האחר שיש לו הקנין העצמי הוה תלוי אם מקרי שלו מצד ק"פ, וכמו במכר הבן בחיי האב ומת האב בב"ק (פ"ח ע"ב) כי זה תלוי אם מקרי שלו וכיון דמקרי של האב כמילא לא הוי שלו וכן כל כו"ב. ואכמ"ל יותר (ו) (י-ה) "בשמירה ובהשגחה" בענין שמירת החיוב השגחת

(ו) ראיתי לזכר פה ענין אחד בקלרה. הגה הגם דנתבאר צפנים דיסוד הונחלות דק"פ הוא צאוננעיס צכ"ז צררתי דיש לכל אחד הגזלות וניסודות צשיעור של האוננעיס, דגם הסובר דק"פ קה"ג דניי וטעונו דונלד האוננעיס נקרא ג"כ שלו, צכ"ז ונודה דיש שיעור לכמות ואיכות של האוננעיס עד שיקרא וכו"ו שלו דנטוס זכות קל לא נקרא שלו. וכן להיפוך גס הסובר דק"פ לאו קה"ג דניי ונטוס דסובר דנעיין סיה' שלו צונלא הנוקן, צכ"ז ונודה דיש גזול וניסוד אשר כשיגיעו הזכותים אל הגזול הזה נקרא שלו, ויש זזה כונה גדיים וניסודים אשר ונלד אריכותם אין לי לזכרם פה, אולם פרט אחד אשר ידיעתו ונועלת ונאלד ראיתי לזכר פה. הגה עפ"ז צארתי דגם להסובר ק"פ לאו קה"ג דניי צכ"ז אם יש צקנין זה לך קנין הגוף סיה' ציד הקונה לעשות גס עם גוף הקרקע ויה סהוא רולה הגם דצכ"ז לא הוי לו זזה קנין עולמית לחלוטין ורק קנין זונני, צכ"ז ונודה דנקרי שלו אחרי דונלד אחד יש לו צהך קנין ענין הגוף וילא לי ונזה דאם כינאל דהקונה לזמן ונותר לחפור צורות שיחין ונערוה אז יקרא הסדה של הקונה גס להסובר ק"פ לאו קה"ג דניי דקנין כזה לא ונקרי עוד צגס ק"פ ועפ"ז יתיישב לי ענין תנויה. הגה הרונצ"ס (צפכ"ג ונהל' ונכירה ה"ה וה"ו) כתב המובר גוף הקרקע לזמן קצוב דרי זו מכירה, ומשתמש הלוקח בגוף כחפצו, ואוכל הפירות כל זמן המכירה ובגוף תחזור לבעלי. ומה הפריש יש בין המובר קרקע לזמן קצוב ובין המקנה אותה לפירותיה שהקונה לפירות אינו יכול לשנות צורת הקרקע ולא יבנה ולא יהרוס, אבל הקונה לזמן קצוב הוא בונה והורס ועושה בכל זמנו הקצוב כמו שעושה הקונה קנין עולם לעולם והנה צירוסלניי (פ"ד דגיטין ה"ט) איתא קנה שדה ביובל ר' אילא אמר קנה קרקע, אבא בר ממל אמר לא קנה קרקע, מתיב ר' אבא בר ממל לר' אילא על דעתך דאת אמר קנה קרקע יחפור בה בורות שיחין ומערות, א"ל התורה אמרה ושב לאחוזתו בעינו והנה הך ונחלותה היא כעין הונחלות דצצלי צהנוכר שדהו לזמן אם ונציא וקורא, וכנו דאיתא סס אח"כ צירוסלניי עיי"ס. והנה פשטות דצרי הירו' ונטונע דהקר' של ע"ד דאת אמר קני קרקע יהא מותר לחפור כו' היא כן דאחרי דסובר דק"פ קה"ג דניי א"כ לריך להיות דנותר לחפור צה כו', ונבוחר ונזה דלנאן דסובר ק"פ לאו קה"ג דניי אסור לחפור צורות שו"ג ו"א"כ לפי"ז קסה ונאלד על דצרי הרונצ"ס הג"ל, דהא הרונצ"ס פסק (צפ"ד ונהל' צכורים ה"ו) דק"פ לאו קה"ג דניי ו"א"כ אין פסק דצנווכר לזמן ונותר לחפור כו', ועיי"ס צהסגת הראש"ד; ועיי' צונל"וי (פ"א ונהל' טניטה וינל ה"א) שהקסה ק' אחרת על ד' הרונצ"ס הג"ל ונדצרי הירו' הג"ל. אונס כפי הנחתי הג"ל וניושציס כל הקוסיות, כצד צארנו [צפנים] דהונחלותת אם ק"פ קה"ג דניי אין שוס כ"ו לענין חוזק או חולשת עלם הקנין וגס נתבאר דהיכא דיש לך קנין צגוף הקרקע הוי לכ"ע קה"ג וצזה ונתפרס הירוסלניי צטוב, ר' אילא דאמר קנה קרקע, כונתו היא דע"י קנין זה

השומרים על הנשמר. יש לעורר הקירה עמוקה עפ"י חלוקת אמצעי מבין שני הפכיים

ונקרי שלו. ונונילא ונון דיש להסתפק בטעמו של ר' אילא אם הוא ונד דסובר דיש לו קנין הגוף, היינו דסובר דנוותר לחפור צרות שיחין ונוערות וחסוד קנין הגוף וא"כ זה ונקרי שלו, אבל בלונת ונודה דק"פ [היכא דליכא שום לך קנין הגוף] לאו כקה"ג דניי או דטעמו הוא דגם ונדל ק"פ ונקרי שלו ונשום דק"פ כקה"ג דניי ונתחילה סבר רבז"ו דטעמו של ר"א הוא ונשום דסובר דיש לו קנין בגוף הקרקע ונשום דהנוכר לזונן ונוותר לחפור זה כו' והק' שלו הוי רק ונשום דידע דזיוכל לא סייך לוונר כן [הגם דונלד עמס ונכירה לזונן יש לו לך קנין הגוף לחפור כו'] ונדל דכתיב ושב וזה גופא ונתרץ לי' התורה, אמרה ושב כו' פי' דודאי לא הוי הטעם שלי ונשום דזיוכל לא סייך זה, ואלום טעמי הוא ונשום דק"פ כקה"ג דניי והוא הפטע הצרור דצברי הירו' צע"ה [עיי"ה טס סוף דצרי הירו' ותראה שהוא צאור נכון] ולפי"ז ונוכח ונדברי הירו' שני עניינים א) דכל ונוכר לזונן ונוותר לחפור כו'. דהא צפטיעות חטבו דטעמי' הוא ונשום דנוותר לחפור זה, ורק דשני לי' דהכא לא סייך זה ונשום דהוי גזה"כ דנחוייב להסיב לו בשלימותה ונונילא ונוכח דונלד עמס הנוכירה הזוננית יש ציד הקונה לעשות צזונן הזה כפי שירלה [ובחגושים השייכים לנקיינים צארחי דכל ונכירה זוננית דכוללת כפי שטחיתה שני דברים א) הוית הדבר צזונן הזה תחת יד הקונה. ב) החזרת הדבר לנוכר אח"ז הנוגזל. יש להסתפק בזה ונשום דענין זה יש להתפרש צשני אופנים, או דעקר יקוד הקפידה הוא על אחר זונן וונלד טובת הנוכר היינו דנוזה ונצאור דנחוייב להסיב לו לאחר הזונן בשלימות, או דהוא רק על הזונן ולטובת הלוקח היינו דצונשך הזונן של הנוכירה רשות ציד הלוקח לעשות ונה שירלה ורק ונה שיטאר וזה אחר זונן הנונונלס ישוב להנוכר אבל אינו ונחוייב צזה, וזהו יקוד החקירה אם הנוכר לזונן ונוותר לחפור זה כו' והארכתי. צזה בצצרות ישראל ונדברי הענין לחלק זה ונעל ונתת להחזיר וגם צרתי דיש סצרא גדולה לוונר דנוזה דלא הזכיר החזרה לאח"ז הי' כונתו דצזונן הזה יכול לעשות ונה שירלה. וזוהי סצרת ונחלקוהם אם ונוותר לחפור כו" וצרתי דיש חקירה גדולה, אם הגצלת הזונן הויה כונו שהתנה להדיא החזרה בשלימות, או דצזה שלא הזכיר להדיא החזרה החליט ענין החזרה והאליט כח הקונה צנושך הנוגזל לו, וכחצתי דיש לתלות זאת בצנוה ונחלוקות ונפורשות ואכ"ו לצאר כל זה צאורק] ב) היכא דנוותר לחפור כו' הוי לכ"ע כקה"ג דהא ונתחילה סבר דטעמו הוא ונדל דנוותר לחפור כו'. וגם ונוכח וזה דהנוכר שדהו צזונן שהיוכל נוהג אסור לחפור ואין צזה שום לך קנין הגוף, וע"כ הוי רק ק"פ ונצוארים צע"ה היטב פסקי הרנוצ"ס. ולא רחוק לוונר דעל דצרי הירושלוני הזה גוסד דינו של הרנוצ"ס ועי' נדריס (ו"ד ע"ה) אמר תהא שדה זו מופקרת ליום אחד ועי' צ"ק (ס"ה ע"ה) פרט לשהקנה לו לשלשים יום, ור"ל סובר טס דיאוש קונה והנוכר לאחר יאוש פצור ונשום דשלו הוא ונוכר, ונוכרח דלכ"ל ג"כ יש לתרץ כן דקאי הנועוט לשהקנה לו לשלשים יום [אחרי דגם לר"ל יקטה ונהא דנה עבימה שאינה חוזרת], וקסה ונלד הא ר"ל גופא סובר דק"פ לאו כקה"ג דניי וא"כ ל"ל ונעוט ע"ז שהקנה לו לשלשים יום, אחרי דלדידי' לא הויה כלל ונכירה כזו צשם ונכירה והיא קי' גדולה, וע"כ דצהנוכר לזונן ונודה ר"ל דהויה ונכירה דנוכירה כזו נחצבת לקנין הגוף ונשום דציד הלוקח לשנות צנושך זה גוף הקניו. וא"כ דינו של הרנוצ"ס ונוכרח גם ונהך ראי', והיא ראי' נפלחה צע"ה.

והחקירה הזאת תפיץ אור על כמה עניינים ונבאר פה ענין אחד. הנה בספרי „נושאי ההלכות ותלכותיהן“ כתבתי דבכלל חלק החיובים מנזקין והפסדים [דיש עוד כמה מיני חיובים כמו מהלואות וסעפיתין וכדומה ובהם יש חלוקות אחרות שאין כאן מקום באורם]. היינו מה שיש לחייב לאחד עבור הנזקים וההפסדים של חפצי חבירו יש שלשה חלקים כוללים. א) „מוזיק בידים“. פ' אם הויק חפצי חבירו בידים חייב ולזה לא בעינן שום קבלה ותנאי, דבכל אופן אין לשום אדם רשות להזיק לחבירו ולהפסיד נכסיו וחפציו, ואם הויק בידים חייב לשלם. ב) „העדר השגחה“ כל חיוב השומרים הוא מצד שמחוייבים להשגיח על הנכסים של המפקיד, דהם חייבים גם אם ההפסד לא היה מודם ממש; ויסוד חיובם הוא מצד שלא השגיחו כראוי וע"כ בעינן דוקא שההפסד והזיק יהי על ידי העדר השגחתו ולפיכך פטורים באונסין, דגרר דאונס הוא שההזיק בזה היה שלא באשמת העדר השגחתו, ובכל אופן לא היה ביד השומר עצה ותחבולה למנוע החזק וההפסד, ועל חיוב דהעדר השגחה בעינן קבלה ותנאי, דאם לא קבל עליו לשמור חפצי חבירו אינו חייב דסתם אדם לא יתחייב מעולם ע"י. ג) „חיוב העמדה“ דשואל חייב גם באונסין, ובה ליכא לא מוזיק בידים ולא העדר השגחה, ויסוד החיוב הוא מצד „חיוב העמדה“ דבשעה ששאל קבל עליי להעמיד להמשאיל בתורה החפץ, וע"כ בעינן חיוב של השואל אין לחפש עיות ואשם של השואל, דהחיוב הוא לא מצד הקלקול והעיות שלו רק מצד שקבל עליו להעמיד לידו החפץ ע"כ מחוייב להעמיד בכל אופן. אלו הן ראשי החלקים בכללות, ותחת הכללים האלה נכנסים דינים שונים מענייני נזקין והפסד למאות ולאלפים, כי כל הדינים הרבים השונים שיש בענייני חיובים אלה בהכרח לחפש בכל דין ודין סבת החיוב של החייב, ולא ימלט שלא יהי נכלל תחת אחד משלשה החלקים הכוללים האלה, כי אין שום חיוב בלא סבה ומעם ואין סבה ומעם כולל ומספיק בחיוב הנזקין וזולת שלשה חלקים האלה. והדברים האלה שמתאמתים מצד אמתתם ויורשם, ואשר יראו עתה בדברים פשוטים וקלים. אין קצה להתרששות שותחדשו על ידם ואין בידי להעתיקם בפה כי לא יוכלם הספר הזה (f) ואולם מה שנוגע להחקירה דאמצעי

וראיתי אח"כ צנחורי הגר"א צה"נו (סי' רי"ב ס"ד) שזיין ונגו' דצ"ק הני"ל ואולי כיון כני"ל ועי' אר"ח (סי' רנ"ו ס"ג), וצנח"א (סק"ט) וצנ"ז (סק"ה). הקורא יזין כי נכלל אלו רשנותי רק תננות ונגוזי הדברים צקולר האפשרי.

(f) צאין צידי לצאר תולאות הכללים האלה כמנותם [כי רזים הם], אנרתי לצארם צאיכותם. הרנון להראות צאיזם אופן יש לחדש על ידי הכללים האלה; ונהה שמוטל על הנועיין לעיין עפ"י הכללים האלה צהגיעו לענייני חיוצים דנזקין והפסדים. ואכתוב ציזם נהן ונוניאל ידע הנועיין כ"כ על שארי הפרטים. הנה עפ"י הכלל הוילא נחלקות האלה דעל חיוב של נזיק צידיס לא צעי קבלה, ועל חיוב דהעדר השגחה צעי קבלה, יש להנועיין לידע דיש להוילא נזה דענייני הסקירות צשעת החיוב על אופני הקבלה של הסויב, ועד כנה קבל עליי צזה צכדי שנדע אס יש לחייבו ע"י, כ"ז סיין רק צפרט דהעדר השגחה ולא על הפרט דנזיק צידיס, אחרי דע"ז לא צעי כלל קבלה, הידיעה הזאת סנראית עתה כפשוטה וקלה תפיץ אור צהיר על סוגיא שליניה צצ"ק, דליחא סס (ס"ג ע"ה) אמר רבא הנותן דינר וזהב לאשה ואמר לה הודרי בו של כסף הוא, הויקתו

אעתיק פה יא) הנה עפ"י הכללים הנ"ל מבואר דיש לעורר ספק גדול בגדרו שומר
הנם ושו"ש, דידוע דשו"ח חייב בפשיעה ופטור בגניבה ואבירה, ושו"ש חייב גם

משלמת דינר זהב משום דאמר לה מאי הוה לך גבי' דאוקתי, פשעה בו משלמת של
בספ דאמרה לי נטירותא דכספא קבילי עלי נטירותא דדהבא לא קבילי עלי והוא ונזאר
דנחזיקתו הוי החיוב ונולד ונזיק צידים דלא צעיקן קבלה על החיוב, ע"כ טעותה ונשוי'ו'
חינו ונחליט החיוב, אבל פשיעה דהחיוב הוי ונולד העדר השגחה וצעי קבלה ע"כ לא
נתחייבה רק על השיעור שקבלה על עלונה, ועל אופן זה ונזארת שס כל הסוגיא והחלוקות
צטונן באש, וההדל צין אס השאיל לו ונקוס עיי"ש, דר"י סובר דבאש חייב גם על
טונן ונשום דהוי ונזיק צידים אבל דהשאיל לו ונקוס דנחזיב זה ונעורב כח קבלתו, ע"כ
חינו חייב רק על ונה שקבל עלי' וצום ונודה גם ר' יהודה [והארכתי ונאל דבאר
הסוגיא הזאת], ונזאר ונה דצטונר אצידה דליכא ענין קבלה לא שייך זה וחייב בכל
אופן [ועיי"ה צפנים (אות י"ח)], והנה ראיתי אח"ז אשר גם הקלו"ה (צפי' רנ"א ס"ד)
האריך בצוגיא זו וצרחצ דעתו הישרה כיון כוונע לזה צלי עזר הכללים הנ"ל, אבל כל
נוי שיתצין יראה כי באורי שנשען על הכללים הנ"ל ונבאר יותר צריח, וכוונע דנחשקפה
ראשונה ונזארת ונעלונה הסוגיא כן וגם כפי דברי אין שום ונקוס להספק שנסתפק
הקלו"ה שס צטונר אצידה, ואולם יחי' ונקוס ספק ונולד דלא ידע ונשוי', וזה יתלה
דנשאלה דסייף הנוצא שס כשאומר שלא ידע שיווי' אבל אין שום ונקוס לחלק צין שומר
אצידה לסתם שומר לענין זה, דצטונע לקבלת אחריות הוא ונקבל עלי' בכל אופן, והחקירה
הנויחדת שיש צטונר אצידה צפרט הוא רק עד כנה ונגיע חיובו אס רק על פשיעה
או גם על גניבה ואצידה וכונס"ח צפנים (אות הנ"ל). ובספרי נושאי הדלבות וחלוקותיהן
כתבתי צזה כנה חלוקות ואכ"נו — וכן עפ"י הידיעה ונעקרי החלוקות האלה, שיש
לידע דבכל חיוב ונודר דהפסד ונזקין יש לראות שיכנס תחת אחת ונשלב החלוקות
האלה, יש להצין ונה דהחיוב שלום חייב גם על שוגג ואונס [עיי"ה צ"ק (כ"ו ע"א
ע"ב, פ"ה ע"ב)], הוא ככנס תחת כלל דונויק צידים והידיעה הזאת תחייב לחקור באיזה
אופן ונקרי שוגג ואונס ונזיק צידים, ונהי ונני דעל שוגג חינו קשה כ"כ דגדר דשוגג
הוא שהי' לו ונקוס לידע אז ונה ורק ונולד שלא השגיח כראוי עשה ההיזק, וא"כ וננילל
י"ל דונוד זה ונקרי ונזיק צידים הגם דבאונס לא עשה זאת צדון לצדו, אונס, על אונס
יקשה ונאל אחרי דהוראת אונס היא שיהי' אונס צזה, וא"כ הלא יש לחקור איך יש
להקרא האונס צשם ונזיק צידים והחקירה הזאת [הצונעת ונידיעת החלוקות הנ"ל] תצור
דבאונס לא כיונו הכל על אונס ונודר, רק על אונס כזה שהי' לו איזו ענה איך להנלט
ונה אבל אונס ונודר ודאי דפטור דלא הוי בכלל ונזיק צידים. ועי' צ"ק (כ"ו ע"ב) צת'
ד"ה ושמאל וצ"נו (פ' צ ע"ב) ד"ה וצור וצ"ב (צ"ג ע"ב) ד"ה חייב, דהעירו ג"כ לחלק
צין אונס לאונס, אונס לדברינו הכ"ל ונזאר זה ונולד ענש הסצרה דבכל חיוב של ונזיק
צידים, יש לחפש איזה אשם ועיות ונולד וע"כ כל עוד דלא הוי אונס ונודר, יש לגולל
עליו האשם דצונדה זו דנותרק ונאונס ונודר, צונדה זו יש לשום עלי' האשם ונההיזק,
אבל היכא דהוי אונס ונודר דאין עלי' עוד שום אשם וננילל פטור, ועפ"ז יש לייסצ
עוד ענין תנוה דלכא' יש להצונן ונאל ונדוע יש כנה דצרים דלענין אס הנוזיק ונקרי
אונס ופטור ולענין שונרים לא ונקרי אונס עד דשומר סכר חייב ע"ה, וכנוו דמעביד

בגניבה ואבירה ושניהם פטורין כאונסין. והנה זה וראי רחוב של שו"ח ושו"ש אינו מגדר דמזיק בידים דהא לא הויקן בידים וגם אינו מגדר רחוב העמדה, דהא כאונסין

חבית ממקום למקום ושבה אומן שקלקל, דונלד אדם הנוזיק פטור וונלד שו"ש חייב, עיי"ה
 גד' התו' הנ"ל שכתבו צסתינות דיש לחלק אצל לא צלרו הסצרה, וצאנות הסצרה אינה
 נוצנת כלל דהלח גם צשו"ש אונס פטור וכל עוד דלח הוי אונס חייב גם צנזיק צידים ול"כ
 נדוע ונתחלקים זנ"ז צענין אונס, אונס לפי הנ"ל יש להסציר הסצרה דאחרי דאדם
 הנוזיק הוא נזיק צידים דכולל צקצרו צליטת הסיזק על ידו וגופו יותר ונעדר השגחה.
 וניילא י"ל דלנולאות קאת הסיזק צידים, לריכה להיות הסודה גדולה יותר ונכפי הסודה
 דנעדר השגחה, ול"כ ונצאר דעפ"י הסצרה היצרה י"ל דהאונס הנסיר עס נזיק צידים
 לא יסיר עוד עס העדר השגחה, ואולם צספרי הארכתי הרצה צזה וכתצתי דיש נוקס
 לדחות כ"ז די"ל דכנוו דצשוונרים יש שלש נדרגות היינו שתי קלות פשיעה ואונס ואנלעים
 [וכנצאר צפנים (אח)] כן הוא גם צנזיק צידים, די"ל דנזיק צידים אינו ננזיין
 עוד איכות האשגחה והעיות של הנוזיק דננזיין רק עס הפיעל של הסיזק דהוא עשה
 זאת דצשוונרים אינו ננזיין פועל הסיזק דאיין חוקרין ע"ז כלל, דגדר החיוב הוא גם על
 הסיזק שנעשה וניילא או ע"י אחר אס רק לא נולא גדרי השנירה אצל צאדם הנוזיק
 שלא קבל עלי' שנירת הדצר עקר החיוב הוא נולד שהוא הי' הפועל, ול"כ אדם הנוזיק
 ננזיין שהוא פעל הסיזק וי"ל דאינו ננזיין כלל איכות הסיזק אס הוא אשס צזה וע"כ
 כתצתי די"ל דכנוו דצהסיזק שנעשה צגוף הנצנור יש שלשה אופנים ציחס אשנות השוונר
 צזה. א) פשיעה. ב) אונלעים. ג) אונס, כן צהסיזק על ידי גוף האדם ציחס האשס
 והעיות שלו יש ג"כ שלש נדרגות א) פשיעה. ב) אונלעים. ג) אונס ולפ"ז כתצתי
 די"ל דסקולים הס סניהס צענין עס אונס, אחרי דצנוגע לפשיעה ואונס אינו חופס גם
 עס נזיק צידים יותר ונעדר השגחה, אונס צכ"ז חלקתי ציניהס, וכתצתי דנעקר הוא
 לחלק ציניהס כנ"ל, ולחלטי דהאונס שנסיר עס נזיק צידים אינו נספיק להסיר עס
 העדר השגחה. עוד נסיתי עס לוונר דצשו"ש יש חיוב נוסף ונכפי שאר אדם גם צענין
 צידים דכנוו דצשוונרים נחוסף חיוב חדש ונצאר אנשים צנוגע לקיום החפץ שנתוייבים
 להשגיה ע"ז כ"כ י"ל דנחוסף עליהס חיוב חדש צענין נזיק צידים [וצכ"ז י"ל דהוא רק
 צשו"ש נולד דנוקבל סכר ע"ז אצל צשו"ח דכל החיוב הוא נולד סקבל עלי' ונעלמו [גם
 ציחס] ע"כ כל ונה שאינו נוכרח דהוא צכלל הקצלה איין לחייבו ע"ז] וע"כ רייתי לוונר
 דצנזיק צידים ונה צצתס אדם נחשצ אונס, י"ל דצשו"ש לא נחשצ עוד לאונס נולד
 הוספת חיובו צזה [ורק צאונס גנור ודאי דפטור], ועפ"ז רייתי לייסצ כל הקוסיות של
 תו' ונענציר חצית כו' וננצח אונן סקלקל ואולם צאשר שהארכתי צכ"ז נאלד כי הוכרתי
 לצאר צזה כל ענייני אונס ורטון ושוגג ונזיד, ואופן הגצלתס זה ככגד זה, וכל החלקים
 הרצים שיש צהס, ע"כ איין צידי להעתיק כ"ז פה. [ושס כתצתי דנשו"ה לא הזכיר התנא
 ונתנתי דאדם נועד לעולם כו' צפי' אונס רק ישן צכדי שלא נינאל דכל אונס הוי צכלל
 אצל יסן הגס דהוי אונס [עיי"ה יצנות (כ"ג ע"ג) אלא בישן] צכ"ז צאופן שלא קדם היסן
 לא הוי אונס גנור [עיי"ה צ"ק (כ"ז ע"ג) צתו' ד"ה וסנולח] ואולם צגנו' שונפרסיס
 ונה דנרצינן נסך קרא אונרו גם אונס דנוקרא ונרצינן אונס צכלל אצל כינתס רק על
 אונס שאינו גנור].

פטרון, וע"כ דחויב של שניהם נכנס תחת כלל העדר השגחה דהלא הם מחוייבין להשגיח ובפשיעה וגניבה ואבירה לא מלאו חובת ההשגחה, וא"כ מוכרת מזה דבחויב פשיעה וגניבה ואבירה יש מעין הכלל של העדר השגחה, ואולם לפי"ז הלא יש מקום לעורר על ההבדל של שומר הנם משו"ש דיקשה ע"ז מי"ז דאם נימא דגרד דהשגחה

עוד הנוגעת צע"ה עפ"י ענין חדש. והוא דכמו דצחויב דנזיק צידים צעינן סיהי' גם על הנזיק איזה אשם ונולד זה פטור צחונם גמור, כן גם כזה שהעבד יולא לחירות צטן ועין צעינן גם לרצנן דרשב"ג סיהי' איזה עיות ואשם. ויולא וזה דאם הי' אונם גמור דכנגדו צנזקין הי' פטור גם ונזק. אינו יולא צטו"ע גם לרצנן, ולפי"ז יסוד הנוחלות דרשב"ג ורצנן אם צטו"ע צעינן כונה להסתתה, הוא רק אם צעינן שהעיות יהי' צולט יותר ונזק דרשב"ג סובר אחרי דיסוד יליאת העבד הוא ונלד דהאדון עיות דרכו נגד העבד [וכמו שאזכר לקונן] ע"כ צעינן שהעיות יהי' עיות גדול, והאשונה הנוסקפת לחייב כל אדם הנזיק צנזק אינה נוספת לחטוב זאת גם צעבד לאשונה ועיות שהעבד ישחחרר ע"ז, וע"כ סובר דצעינן סתהי' צולטת אשונתו והזדוהו סיכוין צפירוש לשמתה, ורצנן סובריס דהאשונה הנוסקפת לחייב כל אדם צנזק [סיינו אם לא הי' אונם גדול] נוספת גם להוליא העבד לחירות לקרא האדון צסם ונעות דרכו נגד העבד, וצאונת וכלל סני גוויי דאונם וסוגג דרבה ונלייר צצ"ק (כ"ו ע"ב) אשר על כולם אנה לענין עבד פלוגתא דרשב"ג ורבנן דנווכה דככל סני גוויי סובריס רצנן דיולא לחירות. וכלל סני איך עוד ראי' דלא צעו שום אשם גם דרוש לנזקין, דהא ככל סני גוויי חייב גם צנזקין, וכמו דאמר שם נפירוש וא"כ צחכרה לוונר דככל סני גוויי לא הגיעו עוד לנדרכת אונם גמור דאדם הנזיק פטור צהן, וא"כ וניילא י"ל דצאונם כזה דצנזקין פטור אינו יולא לחירות צעבד אף לרצנן, ועיי' קדושין (כ"ד ע"ב) ורבנן האי ושחתה מאי עבדי לי' מב"ל לפדתיא ר"א אומר דרי שהושיט ידו למעי שפחתו, וסימא עובר שבמעיי' פטור מ"ט דאמר קרא ושחתה עד שיכוין לשחתה ולהנ"ל י"ל דעקר התיכוין הוא דעושחתה ידעינן דאונם גמור פטור, וי"ל דזה גופא טעמי' דר"א דהושיט ידו כו' הוי אונם גמור, דגם צנזק כה"ג הי' פטור ונינא דיש לחלק וזהו ליתתה אצן ונוחת לו צחיקו ולא חכיר צה. ונשום דצאצן הי' לו לידע והכא י"ל דלא ידע כלל שהיא ונעוצרת [וכמו שצחכרה לחלק צין הנועצרי חזית דחסיצ אונם, ללא חכיר צה דלא חסיצ אונם דג"כ לכאו' אינו מוכן החילוק וצ"ז צחכרה לחלק ציניסם] ובספרי הזכרתי לזה סני כלליס ונספרי כללי דחז"ל וד"ל א) דצנזקוס דידים הי' להציא ונינרא קדונם הציאו ונינערא אם רק נוספת לענין זה [וע"ל צח"א פ"ב הערה ח' לד ע"ן]. צ) דיש כונה הלכות שצאונרו צחזיה פרט הום שיש לציירם צכלל ונלד דההלכות צאונרו לנעשה צנאורעות שאירעו כן ואחרי דנהך פרט כשנוע ג"ס דרין צכלליות, ע"כ קצעו דרין על הענין הפרטי שנתעורר וזה עקר דרין וע"כ מיושב ונה שר"א אומר דוקא צאופן זה ולא אומר קתם דצאונם גמור אינו יולא לחירות ונלד דיסוד דינו אומר על הנועשה הזם וצגנו' הציאו ונינערא הקדונם אחרי דנווכה וזה סך דינא, אבל יסוד כונתם הוא דצאונם גמור מודים דאינו יולא לחירות וזה ידעינן ונוסתתה. ונינוסתת עפ"י קוסית התו' צצ"ק שם צד"ה לענין עבד כי תירולם שם אינו מוכן כלל עיי"ש"ה אבל לדברינו מיושב ונלד וצכלל הוא צע"ה ענין חדש אשר עבד ונזקין יהי' שויס לענין זה לרצנן: ותולאות הענין הזה דנייס ויקריס הם ואולם

הוא שישגיח גם שלא יגנבו ויאבדו א"כ מדוע שויה פטור מגניבה ואבירה, אחרי דגם הוא חייב להשגיח וכמו דחייב על פשיעה מצד הערר השגחה כן יש לחייבו על גניבה ואבירה, ואם נימא דגדר ההשגחה כולל רק שלא יפשע, וגניבה ואבירה דלא הוו ע"י פשיעה אינו נכנס כלל בגדר ההשגחה ואין לחייבו ע"י מצד הערר השגחה, יקשה

איך זידי לזכרם פה, ורק ענין אחד אשר הוא זכוי ונשכחלל ג"כ על יסודי דזרינו הנ"ל אונרתי להעתיק פה ואם כי הוא ענין דרושי בכ"ז נתתי לזה ונשפט הקדיינה כי לדעתי יש תועלת גדול ונפרקום הדברים הנ"ל. זנ"ד נח (פל"ו) א"ר יעקב בר זבדי מ"ט עבד יוצא בשן ועין מהבא ויירא ויגד וד' הנדרש תנוהין נאלד ודזרי הנפרטים שפירשו דנושום דהקלקול ה' צעין וצפה ע"כ יולא צטן ועין, אינם ונסיקים כלל כי לזד אשר עלם הדברים אינם נעוצים כלל גם יקשה הלא צאונת עמד יולא צכל ראשי אצרים שאינם חוזרים, ובהם לא שייך הך טעם. אוננס צאונת יש דצריהם וליזנה נשגבה ונכזדה נאלד, ואעתיק ונתחילה ונה שהציזתי צענין זה לאחד ונהנחכתיים החדשים.

הנה צאנת ונדרשתי שדרשתי צנקהלות עם צנועלות התורה הראיתי כי לזד אשר תוה"ק היא צית קודש הקדשים צית האולר של הקדושה והטהרה ונלחה יקרת כל קודש ושופעת חיי' הרחמים לכל הדנקים בה, לזד זה אולרת צקרה כל יסודי הנודות הטויות הנישרות דרך החיים והדרושות לכל אדם צאשר הוא אדם וגם כוללת צקרה כל יסודי ההנהגה הכללית צעולם, צאופן אשר אם נשכיל היטב צתוה"ק נראה כי יש צה פתרון על כל השאלות היותר גדולות צנוגע להנהגה הכללית של העולם אשר נשך של כוונה ונאות שנים עונלו צלא הרק כל חכויי הזמן לניח פתרון עליהם ולא ונלח, ונשך דם רצ כויים צגלגן, כונו השאלה של הגזלות ונהכנס' הדתית והכנס' של ונשלה הנודיית, עד כוונה יגיע השלטן של כוונ' א ואיך תגצלה צאופן שילכו שלוצי יד ולא תלרנה זח"ז; והשאלה איך להחזיק צכל ונדינה ונדינה יסודי השלום ונתי יש לקרא ונלחונה. והשאלה העיונה איך לטוור אושר והלחת הנדינה שלח יתרוששו צניה צכלל, אשר רק צזה תחשב כל ונדינה לנדינה ונאושרת ולולחת, כי לא צזה שיעלו אכסים יחידיים ונקרה על נרווי פסקת העושר והקנינות תתרונום קרן הנדינה, רק אם כלל אנטי' לא ידעו עוני ונחשור, ויד הדלות והתנווטעות לא תכציד אכפה עליהם אז תחשב לניאושרת ולולחת וע"כ יתה השאלה הזאת לשאלה גדולה ונכזדה אשר רצים יקשו לניח פתרונה. והשאלה צנהגת העונשים לעוצרי חוק ונפירי צרית והשאלה איך לטעת גרעיני היושר והלך על תלמי צצ האכסים שישנורו חוקי הונשפט, ויתאונלו לעשות הטוב והישר, ויהינו לעלות צנועלות השלינות והנודות, כונו סגלות, נדינות, רחונות, וכדוינה, על כל השאלות האלה יש לניח פתרון צנקל כי על כל זה ראתה התורה ונראש, וקוף דבר אונרתי כי גם ונה שצננים האחרונים עונלו החכויים לתקן תקנות טובות צנוגע לאושר צצרת צני האדם גם כל אלה ננלח צבר צתוה"ק [אם רק צאונת טובות הנה ונשצתי כוונה ונח, וכונה הראיתי אשר לא קלעו אל הנוטרה כי אונרו לרע טוב] והדרוש ההוא הוא יקר הערך' והנה אחרי זה צא אלי אחד ונן הנחכתיים החדשים והתוכח עניי על כוונה עניינים ואחת ונשאלתי' ה' צענין העצדות ואונר: הן גם השכל הצריח ונכסים כי העצדות העולגית היא חרפת ונין האנושי וחלחת ונין האדם ונקור ההשחמה והנודות הרעות, וצננים האחרונים האלה צדור דעה הזה הנואיר לארץ צכונתו והשכלתו השכילו חכמי

כאד מדוע חייב שו"ש על גניבה ואבירה אחרי דגם הוא קבל עלי' רק ההשגחה, וא"כ בהפסד שבא שלא מצד הערר השגחה אין לחייב גם לשו"ש. ואולם ברור הענין הוא עפ"י ההבדל האמצעי. דהשגחה והערר השגחה הוו שתי קצוות המגבילות. דהשגחה במלא המובן כוללת שישיגו היטב עד המקום שיר ההשגחה הטובה והמעולה מגעת

הזונן להצין זאת ורגשותיהם הזכות והעדינות לא נתנום לנוח ועמדו ע"ז ככל כחם לצער החרפה הזאת וכן העולם ולהשגית ונאנוש זכרה. והתורה החזיקה בכל עזו צענין העצדות. והשיגותי לו דנהפוך הדבר גם ונזה כראה אונית דברי, דצאנת הרחיקה התורה העצדות שתכלית ההרחק ואנרה כי לי בני ישראל עבדים כי יש להם לשעבד כל הרעיונות שלהם צרעיונות נשגזים ואלהות, ונח הדרש ע"ז ולא עבדים לעבדים שלא ישפילו את עצונם לעבד גנופם לאנשים אשר הם בעלונם עצדי תאות הזונן [כי העוסק צעניינים הגופנים בגלל תכלית גופנית הוא העבד האוניתי] וכל ענייני דיני הרליעה, הבאתו לצ"ד, והגשתו אל הדלת, והרליעה באזון לדלת, כולם נוקים אל ונרכז זה להפית בלצנו רגשי החירות כי הדיינים צנועם לקחם, ונשים לנגד עיני' אז גנות העצדות והשפלת הרגשות האנושיות, שגוינות העצדות; ולהיפוך ונכררים לו ועלת החירות ורונונות ועלת האיש החפשי, כי יש צידו לשעבד כל כמותי רק צעניינים רוחניים הנורונונים ועלת האיש, ונפתחים כמותי' ואח"ז ונראים לו איך כי עתה יש לפני' שני הדרכים, דרך ההללחה והאשר שלו שיאל לחירות ויתחיל לפתח כמותי' ורגשותי', ודרך האבדון וההפסד, דרך העצדות, דנוה שנגישים אותו אל הדלת ונראים לו באלצנע דעתה הוא עונד כבר על הדלת של בית העצדות, ויש צידו ללאת ונית העצדות הנושפלת כל איש כי ונולדה בקרבו שפלות, ונחנקת כל כמותי' ונצייעתו צנולות הגשניות—אל בית החירות והחפשיית הנורונונת כל איש ונולדה זו רגשות נשגזות ונפתחת כמותי' להעלהו צהררי נרום הנועלות הרוחניות, ואם לא יאל עתה לחירותו יסקע צעדותו ושפלותו לעולם [כי היוכל נקרא עולם], ונולד זה ונזיירים לו ונתחילה הרליעה באזנו להורות כי עתה ישאר נרנע להעצדות, ובחרה התורה שהרליעה תהי' באזון, כי הוא האבד הפרטי אשר זו כלול כל העצדות כי אם אונם שעלם העבודה היא בכל גוף העבד, אבל ונחתה ואיכותה ונה שיעשה ואיך שיעשה, לזה יש לו להטות און כפי שיאמר לו אדונו, ונולד זה נקרא העבד בלשון חז"ל צס שנועל כי הוא ונחוייב לשינוע בקול אדונו [וכנועו בכל השפות יש שני טנות על עבד שם אחד על העצדות, ושם השני על השנויעה], וידוע דערך ונעלת הדבר הטוב יוכר יותר צעת שיש לנגדו גם הדבר הרע היונגיל לעונת זה, והנפש תחפעל יותר צראותה שני הדברים היונגילים זה לעונת זה, והינקון צעת שערך קינה והנה אונר רבתי עם היתה באלמנה ובדחז"ל מאיגרא רמא לבריא עמיקתא וע"כ גם פה לעורר בקרבו רגשות החירות תארו נגדו שתי הנחמות ונחזה העצדות בתוארה האיום ונול ונחזה החירות הנופוארה צעדי עדים, בכדי שיסיס כל זה אל לבו אזלי ישוב ונרעיון חפץ העצדות השפלה והנונגזה [כי לעבד לני שראוי לעבד כנו להונלך והשרים אינו ענין שפלות רק התנחמות כי ההשתעצדות לני שראוי להיות נשועבד, היא החירות האוניתית, ונשו"ז נקראו השרים העובדים עצות הונלך צס חורי ארץ ונקרא עבדי המלך והשרים דצה שעבדו עצות הונלך הם נקראים שרים והדברים ארוכים צזה] הרי דהתורה השתדלה נאל להציא את האדם לחירותו וחפשייתו, ואולם אח"ז חזר הנחמס ושאל

וכל עוד שההפסד לא היה ע"י אונס גמור [אשר ע"י שום הישגחה בעולם לא היה יכול להמלט] יש לומר דלא הישגחה בראוי. וכ"כ העדר הישגחה במלא המובן כולל

ונוני: הל"ח כ"ז הוא רק צעזעז עברי, אבל צעזעז כנעני הגדילה התורה עצמותו ושעזעזו עד שאננה (ויקרא. כ"ה. ו"ו) לעלם בהם תעבדו ותז"ל הולילו וז"ל אשר המשחרר עבדו עובר בעשה ואננה עוד (ט"ס) והתנחלתם אתם לבניכם אחרים, והסיבות לו כי אם נתזנן צעזעז לז' צדני העצדות והשחרור נראה דגם צעזעז כנעני כיונה התורה רק לטוונתו ולאשרו, דהנה כל אלה שהשתדלו להכחיד העצדות וכן העולם איננו צפה ונלא כי ונתחילה ה' להעצדות יסוד נאמן ציושר וצטכל, והיתה נשענת על עמודי הישר והלדק. שהעצדים ונתחילה ה' אנטים שפלים צנודות גרועות ונשחמות, אשר הסיבות ה' רע להם ורע לעולם, כי הסיבות והשפסיות לניי שאינו ראוי לזה הוא כחצ פיפיות צידו, לזלע ולהשחית עולם ונולאו. כי ירצה חונק ושוד וישפוך דוני נקיים, וע"כ לאשרו ולאשר חצרת צני האדם הוענק' עלי' העצדות, כי על האדון הוטל שידאוג עצורו וינלא ויחקרו וידריכו דרכי הנוסקר וישריש צקצכו ונעט ונעט נודות הנוסקר, כי ע"ז שיתנהג ענוו צחקד צעת שצידו להטאכזר עלי' ולרדות זו כחות נפשו, יקלוט גם העבד צקצכו נודות ישרות, ויתעוררו זו רגשי הישר והלדק; כש"ד כי על האדון הוטל לדאוג עצור עצדו ולהטיצ ונלא הגשוני והרוחני. ואולם צצרות הנייסי הקתירו האדוניסי פניהסי ונאת עצדיהסי, ותתנהגו עניסי צאכזריות נוראות ורדו צהסי צעצודות פרך, ולא דאגו ונאווה עצורסי לא עצור ונלצסי הגשוני והגופני ולא עצור ונלצסי הרוחני והמוסקרי ולא לזד שלא נתעלו על גרסי הנועלות והסלינות כי עוד ירדו פלאיסי, כי צכל נשך שעצודסי נולדו צקצכסי עוד אכזריות ימונסי, כי צראותסי איך שאדוניסי ונאכזריסי עליהסי ולא ימוננוסי, נתונלאו ג"כ צאכזריות וצכל עת עצדותסי ה' ונאויסי לנקווה עזה; ורגשי הנקסי צעת שסי צכח נעת שאין ציד הנוקסי לנולאות נקוונתו צעת שכל רגשותי' קועריסי צקצכו סערת הנקסי ואין צכחו להוליאסי חוניה אז חוקד צקצכו אש אכזריות נוראה ונסי רק יסיגו איזה עת ונכשרת לזה ה' להצת אש שצוער ואין נכצה, וידוע ונקורות דצרי הנייסי כי צעת אשר העצדים נתפרלו ונאדוניסי וננרדו צהסי, השיצו לאדוניסי אכזריותסי אל חיקסי, וצטטק אף וצחווה עזה ונוראה הרגוס וצצחו ולא חונלו ואין קלה להשעוריות הרצות שעשו ציוסי עצרה. וע"כ צאופן כזה צכל יסוד העצדות; זה ה' היסוד העקרי של וצטלי העצדות וכל וני שראה דצרי הפקודה והחוק של אדונינו הקיסר הרחוק והישר צאנטסי, "אלכסנדר השני יר"ה" ונה שכתצ צעת סקרא דרור לאכריסי העצדיסי צונדינתנו [ציוסי י"ט פעצרואר שנת 1861] יראה כי צרוצנ חכונתו הנעללה כחצ ג"כ כך, והנה ונבואר דהסיירות הוא רק ונלד רוע ההתנשגות של האדוניסי ואחרי כל זה כפקק עינינו ונשחמונסי לראות, איך כי כל זה נתבאר כצ' צחוק"ק. סן תחלת לנייחתי העצדות שניינו צחוק"ק ה' ונכנען, כי צעשורתו התועצה הנוראה לצצני' הראה לכל כי אינו ראוי לקבל הסירות והשפסיות, ונתעלנו כ"כ הוודות הנשחמות זו צעלסי וצטצע עד כי ה' ונקוס לשפוט כי ישריש גם לנלאאי', ונלאאי' לנלאאיסיס אחריהסי [וצצאורי לני"ר נח (פ' ל"ו) צארתו דכונה ונאנריסי ונדצריהסי צענין זה נוסדו להראות התעלנוות הוודות הרעוות העלנויות של האצ לצני' ואב"נ], וע"כ כונו שהו"ל ונלד השחמתו אינו ראוי לחירות כן לא יה' ראויסי גם צני' אחרי', וראה נח דתקנתסי היא שיה' עצדיסי לטסי, ואחרי

שלא השגיח כלל היינו שששע בשמירתו דפשיעה הויה ההיפוך ממש מהשגחה הראויה וכל ענייני הנזקים שבאו רק מצד חולשת ההשגחה ולא מצד פשיעה כמו גניבה

דזהו יקוד העצדות ע"כ ציררה התורה כי אם האדון אינו עפיק ונטרת האדנות אז יולא העבד לחירות, כי זהו הטעם שהעבד יולא צטן ועין, דאחרי שהוא נמאכזר על עבדו צאופן כזה עד שאינו נחשב צעניי' לאיש צין האנשים ואינו נשגית כ"כ עלי' עד כי אינו נזהר גם ונלפיל עינו ושנו [לדרשצ"ג דקוצר דבעינן כונה להשחתה א"כ ודאי דהוא אוח על אכזריותו, וגם לרצנן נכ"ו כצר בארתי דאם הי' אונס גנור מודים רצנן דאינו יולא לחירות, וכל עוד דלא הי' אונס גנור נחשב זאת מהאדון לעיות ואסם], ע"כ אינו ראוי עוד להיות אדון עלי' דלא על אופן זה נוסדו האדנות והעבדות. הרי דכל נה שענלו הנשכילים גדורות האחרונים ויחטו זאת לפעולת העת הנאורה כצר מרונו כ"ז בתוה"ק. ואלום נמכנות קדושת תוה"ק הוא להקיף עניינים פרטים ע"י כללים קצרים, וגם בכלל הזה של שו"ע [הכולל כל ראשי אצרים שאינם מוזרים עיי"ה קדושין (כ"ד ע"א)], דלפי דברינו ה"ל מוצן דחד טעם אית לתו] מוקף ומשקף כל הענין של העבדות והמיריה נהשקפה זכה ונחירה כפי ונטרתם וכונתם האמתית. ואחרי דהתורה ניתנה לכלל בני אדם ע"כ התמירה ונחד על העבדות, וגם לא ניתן רשות לחלק צין עבד לעבד, וגם אם ינולא עבד פרטי היולא וכלל העבדים וכפי תכונתו ומגורו הי' ראוי לחפשויות ב"כ אין לחלקו וכלל העבדים, דהתורה ניתנה בכלליות, וכל ונאותיה ואזהרותי' לא ניתנו לשעורין צשגם דצאנות יש בכל דצר ודצר ומדברי תוה"ק גם טעמים כנוונים ומגורים; ובספרי כללי דחז"ל וד"ל כתבתי כי גם צנוקום אשר עפ"י הטעם השטחיי והגלוי אין ליישב כל חלקי הדין י"ל דהם הולכים כפי הטעם השרשי הכנווס, והטעם הגלוי יש לראות שיספיק על כלליות הדין. והארכתי עוד בתשובתי להנמחמם ההוא עד שסם יד לפי'. ובספרי כתבתי דהו הטעם דעבד עברי אינו יולא צטו"ע [עיי"ה ונכילתא פ' ונשפטים וקדושין (כ' ע"א)] דכפי טעם ה"ל מוצן דצטו"ע לא שייך זאת. ועי' צרכות (ה' ע"ב) דבר זה מתורתך תלמדנו ק"ו משן ועין כו' ובארתי בספרי דיש ליישב זאת גם לדברינו, דאיך שיהי' כלוד נזהר עד כונה שיקר צעניי' הי' יקורי האדם, עד כי עי"ז שלא נזהר האדון להכותו צטו"ע נחשב לו זאת לאכזריות, וא"כ מוצן דעל חסם לא ייסר הקצ"ה אה האדם. ועי' ונכילתא ונשפטים (סוף פ' ט') אבל אם הי' רבו הודרו והפיל את שנו וסימא את עינו כו' והרי דברים ק"ו מה אם מירי בוד' כו' ויש ג"כ לכרין כנ"ל. עוד בארתי עפ"י דברינו ה"ל ה' דליתא בסנהדרין (כ"ו ע"ב) דעל צצת נלנוו עוד צנרת. דידוע ונאונרם עבום ששבת כו' והטעם דצצת הוא חירות, והוא אינו ראוי גם לחירות מיום אחד, דרק כזה שהוא מושקע צנלאתו לא יפנה לכו לשכרות וענייני נבלות, ואם רק יצבות ויכח ישחם וישכור וירצה שוד ושצר וכל ענייני נבלות [הלשון חייב מיתה לאו דוקא והכונה דלערך התועבות שיעשה ציום ונחותו יכול להיות גם חייב מיתה והוא ענין הפלגת המוסוצים של ונחותו ועי' פקחים (נ"ט ע"ב) ע"ה מותר לנוסרו ודצברי הנפרטים סם] וישראל ויד בינלו ונונצרים האיר עליהם אור הרוחני עד כי הי' ראויים לקבל ונחת יום אחד. ונונצ"ה לעולם שבולו שבת דלז הי' ראויים לנחותה ממדיית, והיא אוח על השתלמות האמתית וענין הלטרפות של צצת ודינין [דסם בסנהדרין חשב' גם דינין וכא"ה צהדי צצת דעל כולם נלנוו צנרת] יש ג"כ לצאר עד"ה, כי דינין נוסדו

ואבירה, הם נחשבים בכלל אמצעים בין ההפכיים האלה [והגם דגניבה ואבירה אינם בערך אחד עייה ב"מ (צ"ד ע"ב) בכ"ז שניהם נחשבים לאמצעים]. והנה בכל אמצעי

על פרטי הגנלות הזכיות של כאר"א, ופרטי הזכיות שיש לכאר"א שיהי צד כ"א לומר דצד זה הוא שלו כנעיים ונכח זכות הכללי שיש לאדם בכלל על נגנאפי העולם ונלד פי הוא זורת העולם שמתקן העולם והעולם נשלם על ידו [כי לו לא הי' זכות כללי לא הי' הזכיות הפרטים], וע"כ יש הזכות רק לנעלי הדת, כי הדת היא זורת האדם. והשו"ק ג"כ אין להם קנין כי אינם בכלל שלימות ודעת ואינם זוכות הכללי הנקור של הזכותים הפרטים. ודעת שהגיעו לנדרגה זו לקבל ונזכות יום אחד כי כבר האיר עליהם אור הרוחני הי' ראויים להקרא בשם זורת העולם ושייך בהם גם הגנלות הזכיות שכאר"א ישמור הגנלות הזכיות, והארכתי עוד בכונה ענינים ובענין כאר"א ואכ"מ.

אחרי כל זה אשובה לנדר ד' הנ"ד הכ"ל, הנה שם הוא הנקור של סבת העצדות אשר נזם יולא דלם האדון לא ישמור עטרת האדנות אז ילא לחפשי, אשר זהו העצם שלא בשו"ע וכנ"ל, ע"כ ראה לנדר זאת בנקונו. וזנש"א מ"ש העבר יוצא בשו"ע שהבא וירא ויגד דנהכל ונזאר דונלד השחתו וקלקלו שהראה צזה אשר וירא ויגד הזול עליו העצדות בכדי שיתוקן ת"י האדון, וע"כ ממילא נזה גופא ונזאר העצם דיולא בשו"ע וכוננת"ל. וכ"ז נודע לנו רק בעצרת החלוקות הכ"ל כי נזהם הוכחנו בדלדס הנזיק יש אשם ועיות גם באונס ונונילא י"ל דגם בעצד כן ונונילא יש לנדר כל הנ"ל [וחם הי' שייך צזה, ועי"ה בסנהדרין (ע' ע"א), ונהה שלא קלל להם ידוע דיש כונה טעניס ע"ז. בשם דכאונת כיון צנ"ר על כנען ורק ונלד דלענין וירא ויגד יש שיווי חילוני לטע"ו ע"כ הליג זאת על הקרא דוירא ויגד אזל יסוד הכונה הוא ככ"ל, והארכתי צזה ואכ"מ].

ודע דגם צארכי דשלם חלוקות האלה יש גם צענייני עצירות של צין אדם לנזקוס. (ח) מזיד. (צ) טונג. (ג) אונס ונערכים אלה לעונת אלה. (א) מזיד הוי בערך של מזיק צידים ונעש. (צ) טונג הוי בערך דהערד השגחה [וגדר דטונג הוא דלא ידע אזל הי' לו איזה עלה איך להודע] ונלד דלא הוי כחייק צידים לא נעש, ונלד העדר השגחה מציא קרבן דידוע דקרצן הוא להגן עלי' מן היסורים עי"ה שבעות צ' ע"א צנש"י ד"ה חולה וצ"ע. (ג) אונס, והוא או שאנסוהו אחרים באופן שלא הי' לו איזה עלה איך להולט נזה או שהי' באופן שלא הי' אפשר לו להודע וכמו דאיתא בפסחים (ע"א ע"צ), שחשו ונמצא שרפה בבתר כו' [ועי' צילה (כ"ה ע"צ) בתוד"ה אורח ועמוד האחרונים ע"ז, ויש לי צזה כונה כללים]. והא דנכלסה עצירות עבו"ם וג"ע וש"ד אינו נועיל גם אונס ונחוייב ליתרג ואל יעבור, הוא ונלד חיוצ העמדה דנאלו השלטה יש ענין עונאה צנפש, וכנש"א צנבעות (ז' ע"צ) יש לי בענין דזה להביא שלש טומאות, טומאת עבו"ם, וטומאת ג"ע וטומאת ש"ד כו' ועל ענין עונאה יש כנו חיוצ העמדה, כי כ"א ונצ"י ונחוייב להחזיר הנפש צטרה וכונש"א שצצת (ק"א ע"צ) תנה לו כמו שנתנה לך בטרהה אף אתה בטרהה כו'. ונדה (ל' ע"צ) והוי יודע שהקב"ה טהור ומשרתי' טהורי' ונשמה שנתן בך טהורה היא אם אתה משמרה בטרהה מוטב כו' וא"כ קבל ע"ע להעניד הנפש להקצ"ה צטרהה ונהני שלטה יש עונאה וטונאה יש גם באונס עי' יצנות (כ"ו ע"צ) וע"כ לא ונהני צבו אונס וכנו צשאל דלא ונהני אונס, כיון דעקר חיוצו הוא להעניד החפץ לנעליו. ואם כי הוא ענין דרושי צכ"ו כתנתי פה להראות דגם צזה שייך החלוקות הכ"ל.

יש לספק אם הוא נכלל בהלשון או לא וכמו הכא אם אמר סתם שמקבל עלי לשמור יש לספק אם ענין שמירה שהוא השגחה כולל רק מובנו הקצר והמדויק בצמצום היינו שלא ישמע ולא האמצעים או שכולל גם מובנו הרחב בהתפשטות עד המקום שאפשר לו להתפשט, וכולל כל מיני השגחות ונחליץ מזה רק אונם אבל כל מה שלא הוא באונם הוא בכלל השגחה. והנה זה ודאי דכל אדם יכול להתנות מתחילה כפי רצונו ובכ"מ מצינו להתורה כתבה דיני המשפטים כפי דרך בני אדם. וזה ודאי דגם אם נימא דסתם שמירה י"ל כולל רק המובן הקצר והמצומצם היינו שלא ישמע, בכ"ז אם יהי' לן איזה הכרח שכיון גם על המובן הרחב היינו גם על גניבה ואבירה י"ל דכיון ע"ז דסתירה ליכא בזה מהלשון אחרי דסוף סוף נכלל ג"ז תחת ענין ההשגחה, וכ"כ להיפוך אם נימא דסתם שמירה כולל גם המובן הרחב גם על גניבה ואבירה בכ"ז אם יהי' לן איזה הכרח שכיון רק על המובן הקצר י"ל דכיון רק ע"ז. ומעתה אין שום קושיא על ההבדל של שו"ח ושו"ש ד"ל באחד משני אופנים או ד"ל דסתם שמירה כולל רק המובן הקצר והמצומצם היינו שלא ישמע [דבהכרח יש ענין זה בכלל שמירה דפשיעה ושמירה הוא שני הפכים שאינם מתאחדים כלל], ושו"ש דחייב בגניבה ואבירה י"ל משום דמי שמקבל שבר עבור שמירתו ודאי דמחייב א"ע לשמור בהשגחה המעולה והרחבה, וע"כ כל מה שיש רק להכניס בתיבת שמירה והשגחה, יש לחייבו בזה דהוי כתנאי מפורש. וגם י"ל להיפוך דסתם שמירה כולל המובן הרחב והמתפשט שישמור גם מגניבה ואבירה, וע"כ שו"ש דחייב בגו"א הוא מצד דבדידי' מתפרשת קבלת השמירה כפשוטו; ואולם מה דשו"ח פמור בגו"א הוא מצד התורה הגבילה כן, משום דשערה דמי שאינו לוקח שום שבר עבור שמירתו ודאי שלא יתחייב לשמור על צד המעולה וע"כ מה שבהכרח נכנס תחת שמירה הוא מחוייב למלא, אבל מה דלא הוי רק בהכרח הוי כמו שמקבל בפירוש שלא יתחייב ע"ז, וסתירה ליכא ע"ז דהא גם מצד שלא ישמע מקרי שמירה והשגחה דבלא קבלת השמירה והשגחה יש בידו גם לפשוע ולא יחויב מאומה ולפ"ז בשו"ח הוי כמו שהתנה בפירוש שלא יתחייב יותר רק על פשיעה, וא"כ מיושב ההבדל של שו"ח ושו"ש בין כה וכה; ואולם יש תוצאות רבות מהך ספיקא, כי יש כמה נ"מ בין אם נימא דסתם שמירה כולל רק פשיעה ובשו"ש דחייב בגו"א הוא משום דמצד השכירות י"ל דהוי כמו תנאי מפורש דהתחייב גם בגו"א, או דנימא להיפוך דסתם שמירה כולל גם גו"א, ובשו"ח הוי כמו תנאי וכנ"ל, ובאשר כי עפ"י הנ"מ הזאת בארתי כמה עניינים אבאר פה סוגיא אחת שבארתי עפ"ז וממילא יבואר הנ"מ. כב"ק (נ"ו ע"ב) ר"ב יוסף אמר בשו"ש דמי [שומר אבירה] בההיא הנאה דלא בעי למותב ל"י רפתא לענין הוי בשו"ש, איכא דמפרשי הכי רב יוסף אמר בשו"ש דמי כיון דרחמנא שעבדו בעל כורח' הלכך כשו"ש דמי' ויש מאד להתבונן ביסוד של הני תרי לשני, דמדוע בל"ק בעינן לרב יוסף ענין הנאה שיקרא שו"ש, ולל"א לא בעינן שום הנאה, וגם גוף הסברא של רחמנא שעבדו בע"כ, אינו מובן כלל, וע"כ לדעתי ברור הדבר דהני תרי לישני נוסדו על החקירה דאמצעי, דל"ק סובר דאמצעי לא הוי בכלל שמירה והשגחה, ובכל שו"ש דחייב בגו"א הוא משום דכיון שמקבל שבר הוי אומדנא דמוכת דהתחייב בגו"א והוי כמו תנאי, וא"כ אי אפשר להיות שיתחייב בגו"א רק שיהי' לו איזה שבר, וע"כ מפרש דבשומר אבירה

יש ג"כ כמו שזכר, אמנם הלשון האחר סובר דאמצעים נכללו בסתם השגחה, ושוי"ש דחייב הוא מצד דמחוייב למלאות כפי סתם שמירה, ובשו"ח דפטור הוא מצד דהיכא דקבל מעצמו לשמור בחנם הוי כמו שהתנה מפורש שלא יתחייב בננו"א, וא"כ ממילא היכא דלא תליא בדידי, ולא מעצמו קבל עלי' לשמירה זאת, ורק התורה חייבתו לשמור, מחוייב למלא חובת סתם שמירה שנכלל בה גם השמירה מננו"א, ומשו"א «כיון דרחמנא שעבדי בעי"כ ולא קבל מעצמו השמירה» הלכך כשו"ש דמי' והוא באור נכון בעי"ה ומבואר הנ"מ. ויש לי עוד הרבה דברים בענין דאמצעי אבל הגני מוכרח להפסיק הרברים, והמעין שיעיין היטב בכל הנאמר פה בענין דאמצעי ומותר המושגים המתאחדים עמו שנכללו פה, יבין מטרת ספרי זה [ערכי המושגים מתורה שבע"פ] וה' יהי' בעזרי להופיע עלי' אור הרפוס להגדיל כבוד התורה ולהאדירה אכ"ר:

ציור ודוגמאות מספר השלישי מושגי הנמצאים

תוכן הספר בקצרה.

יסוד הספר הזה הוא לברר, כי הנמצאים המוחשים מתחלקים לכמה חלקים כוללים, והם המושגים הפנימים של הנמצאים. ותכלית הספר היא לפתוח פתח חדש ורחב בענייני הלכה, בבאורי מליצות המקראות ובבאורי מאהו"ל באגדה ומדרש; כי בו הראיתי בעי"ה אשר עפ"י היריעה הזאת [של חלוקת הנמצאים] יש להביא כל החקירות הפרטיות הרבות באין מספר וקצב שחלים בענייני הלכה לחקירות כלליות, באופן שיהי' מספר קצוב לכל אלפי החקירות, כי יהי' מקום להכניס כל חקירה וחקירה הפרטית מענייני הלכה תחת חלוקה אחת מהחלוקות הכלליות, עד שבנקל ימצא כל אחד המקור של החקירה בכללה ועי"ז לא ימושש המעיין בעור באפילה. כי כ"פ יהי' ביד המעיין לפתור החקירה היותר גדולה ועמוקה, עי"ז שידע תחת איזה חלוקה כללית היא נכנסת, והוא כי בררתי אשר מספר ראשי החלוקות של המשפטים המדעים בכלליות, הם רק כפי מספר חלוקות הנמצאים המוחשים. כי לברר אשר רוב נושאי ההלכות הם עניינים מוחשים, והחקירות בהם הם רק ציורי אפשרות חלוקות הנושאים המוחשים, ובאלו יש לראות בנקל איך שמתייחסים לחלוקת הנמצאים; אולם גם באלו ההלכות אשר נושאים הוא ג"כ ענין מדעי ורוחני, בכ"ז יש ג"כ תמיד להעריך החקירה העיונית לחלוקת נמצא מוחשי, כי רק החלוקות הכלליות שיש במוחשים, יש גם כנגדם במשפטים מדעים, כי הוא כלל גדול כי החלוקות שיש במוחשים יש כנגדם במשפטים מדעים. ובררתי שם איך שמתערכים החלוקות המדעים לעומת חלוקות המוחשים ואופן העתקת כל חלוקה וחלוקה מחלוקות המוחשים למדעים, ואיך שמתייחסים אלה לעומת אלה. ולענין באורי מליצות המקראות ומאהו"ל באגדה ומדרש, הראיתי בו ג"כ, כי רק עי' ידיעת חלוקת המוחשים יש לבא אל באורם האמיתי, כי עפ"י רוב הבאורים בהם הוא עפ"י דרכי המשלים; והיריעה האמתית מרכי המשלים היא רק עפ"י ידיעת חלוקת הנמצאים, סוף דבר כי ידיעת

חלוקת הנמצאים תפיץ אור חדש על דרכי ההלכה ואגדה ובגוף ספרי כתבתי מתחילה סבוא גדול שנחלק לכמה פרקים לבאר ענין הכרחיות הידיעה הזאת להלכה ואגדה והתועלת מזה ובעצם ספרי כתבתי חלוקת הנמצאים ותוצאותיהם ובאשר כי הספר הזה הוא רב הכמתן ראיתי ליתן בפה דוגמאות בקוצר ואכלול בפרק הראשון ענין הכרחיות הידיעות האלה בהלכה ובבאורי מקראות ואגדה ומדרש, ואח"כ אכתוב בפרקים שאח"י בקוצר האפשרי ענין החלוקות האלה ותוצאותיהם.

פרק ראשון

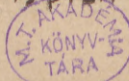
יבאר כי ידיעת חלוקת הנמצאים מועלת להבנת דרכי ההלכה ובאורי המקראות ואגדה ומדרש.

(א) בדברי פה מתועליות חלוקת הנמצאים ראיתי לחלק התועליות לשני חלקים, חלוקה הראשונה בענין הלכה; והשני בבאורי המקראות ואגדה ומדרש, כי כל אלה מתאחדים ביחד בנוגע לזה הפרט. (א) בהלכה. ידוע אשר כל משפטי התורה הכתובה וההלכות הרבות מתורה המסורה הם עפ"י רוב נשואים בנושאים מוחשיים, עד כי באמת יש לומר כי המשפטים וההלכות הם התנאים וההגבלות של הנושאים המוחשיים [וע"ל ח"א פ"ב הערה ו' צד ס"ב], וא"כ מובן כי כל חקירה וחקירה מהחקירות העיוניות היותר נשגבות בענייני הלכה הם רק ציורי אפשרות חלוקת הנושאים המוחשיים, וכל חקירה וחקירה היא כוללת איזה חלק מהחלוקות האלה, כי כל חלקי העיון הם כפי שיהיו בפועל, ומה שלא יהי בפועל לא שייך גם בעיון, ואם כי ברבות השתלשלות החקירות העיוניות זא"ז, אינו ניכר עוד מקומה וחלוקתה בתנושא המוחשי, אולם האיש הנבון היודע דרכי החקירות העיוניות התוריות, יודע כי הכלל הראשי והיסודי בכל החקירות הוא למצא הנקודה הראשונה מקום מוצא החקירות; והנקודה הראשונה והמקור האמיתי מכל החקירות העיוניות הוא, לידע אם יש לה ציור בפועל בנושא מוחשי אם בנושא מוחשי ממש, או כנגד זה בנושא מוחשי ולאיוה חלק מחלוקת הנמצאים היא שייכת, כי במקום אשר החקירות בנושאים המדעים והרוחנים נשואים בנושאים גשמיים [אשר רוב החקירות הם כן] וראי דיסוד החקירה הוא חלוקת הנושא הגשמי, ואולם גם במקום שהנושא הוא ענין מדעי, בכ"ז יש להעריך תמיד החקירה של נושא המדעי לעומת נושא מוחשי ולראות אם כנגדה בנושא מוחשי יש לה מקום בחלוקותיו, ולאיוה חלוקות היא שייכת, כי כל החלוקות שיש במוחשיים גשמיים יש כ"כ במושגים מדעים ורוחניים, ורק שיש לידע אך שמתערכים אלו לעומת אלו, וא"כ מבואר ידיעת חלוקת הנמצאים היא יסוד ועיקר גדול לדרכי ההלכה (ב). (ב) בבאורי המקראות ומאח"ל באגדה ומדרש. כבר דברו הקודמים, כי רוב הבאורים בבאורי מליצת המקראות ואגדה ומדרש הם עפ"י דרכי המשלים, כי בכל דבריהם יש תוך ונמשל. ודברו בכלל מתועלת ידיעת והבנת המשל ואמנם אחרי התורה הנאותה להם על שע"י פתחו לנו פתח ההבנה בדבריהם, האמת יאלצנו לומר כי עוד לא יצאו יד חובתם, כי להבין היטב דרכי הבאורים יש

לידע כל חלקי המשלים. כי יש בהם כמה וכמה חלקים ובלתי ידיעת חלקי המשלים ישארו עוד כמה מקראות ומאחז"ל סתומים וחתומים, ואנכי בנוף ספרי זה לרגל המלאכה אשר לפני בענייני חלוקת הנמצאים וסדר העתקתן והערכתן אל עניינים מדעים. נכנסתי בע"ה בחיבלי המשלים לפני ולפנים ועמדתי בע"ה על כל חלקי המשלים עד המקום שיד שבלי הקצר הגיעה ופה אם כי אין בידי להעתיק כל הדברים בכ"ז אעתיק בקוצר משפטי המשל וחלקי הראשים, כשיעור ההכרחי שמסתבכים ומתאחדים עם ידיעת חלוקת הנמצאים.

ג) דע דבכל משל יש שלשה יסודות [פי' שלשה פרטים אשר הם יסודות המשל ואין שום משל שלא יהיו בו שלשה העניינים האלה]. א) "חומר". עצם החומרים של המשל והנמשל ממה שהם נבנים אם ממוחשים אם ממושגים. ב) "צורה". צורת המשל והנמשל באיזה צורה שבא שמהיות המשל והנמשל. ג) "תכלית". מטרת ותכלית המשל. והנה בכל יסוד ויסוד מיסודות המשלים הנ"ל יש כמה חלקים ופה אחשוב החלקים הראשים. בחומר המשל יש שלשה חלקים ראשים: א) ממוחש למוחש, אם נושא המשל והנמשל הם מוחשים. ב) ממוחש למושג, אם נושא המשל והנמשל הם מושגים מדעים ורק שנושא המשל הוא ענין גלוי והנמשל הוא ענין נעלם [ובספרי חשבתי עוד שני חלקים א) מגלוי על הנעלם, בדרכי המשלים התמידים. ב) מן המוכרח על שאינו מוכרח. כי לפעמים יש לעשות משל גם מנושא כזה שגם הוא לא נודע ורק מצד כי ענין של הנושא הזה יש לידע מצד הברח ענין היותו ע"כ יוצלח גם למשל, והוא מוגבל עם היקף התנאי שאינו מדויק הידוע בהגיון, ואכ"ס]; ובצורת המשל יש שני חלקים ראשים. א) משל מפורש, אם הנושאים מפורשים, ומבואר שם בפירוש שהוא משל ונמשל כמו "צללו כעופרת במים אדירים" (שמות ט"ו י') וכל כיו"ב. ב) משל ההעתיקי, שאינו נזכר שום רמז מהמשל והנמשל עד דלפי צורת הכתוב י"ל דביון על עצם הנושא הנזכר, ואמנם באמת אין לפרש כן כפשוטו ומתפרש רק על דרך משל ונמשל, ומצד דבכל משל ונמשל יש השתוות בנייהם ע"כ העתיקי מנושא הנמשל שמו העצמי וכינוהו בשם נושא המשל לצד עוצם השתוותם ויש בזה שני כיונים א) מאמר שלם או ספור שלם כמו בשופטים (מ' ח') המאמר של "הלוך הלכו העצים למושוח עליהם מלך" וגו' וכל כיו"ב ב) מלים אחדים, כמו "כי באו בנים עד משבר" ישע"י (ל"ו ג') וכל כיו"ב. ובתכלית המשל יש ג"כ שני חלקים ראשים א) משל כללי, אם המושל ימשיל שני הנושאים וז"ל בכל הפרטים ב) משל חלקי, אם ימשילם רק מצד חלק אחד; ורוב המשלים הם משלים חלקים, דמדרכי המשלים הוא להמשיל שני נושאים גם מצד השתוותם בחלק אחד מחלוקותיהם. אלו הם ראשי הידיעות מדרכי המשלים הדרושות לבאורי מליצות המקראות.

ד) ודרכי המשלים האלה הם גם יסודי באורי מאחז"ל באגדה ומדרש. ואולם עפ"י רוב יש לבאר מאמרם ז"ל עפ"י משל ההעתיקי והנה בכלל יש במאמריהם שני חלקים א) "מופשמות" שאינם נמשכים על קראי רק שהם ספורים, מאמרים, חידות, ב) "מחוברות" שנמשכים על איזה קראי [וע"ל בה"א צד ל"ג], ושני חלקי המאמרים האלה מתפרשים עפ"י רוב רק ע"ד משל ההעתיקי, דהמאמרים המופשמים

וראי דמתבארים רק ע"ד משל ההעתקי כי יש בכ"מ ספורים ומאמרים אשר כפי שטחיותם וחיצוניותם אין בהם שום פירוש והם מתנגדים עוד לררכי השכל והבינה ובכל מאמר מאמרים כאלה יש בו ענין תוכי, כי לא כיונו על שם הנושא המוחשי רק על המושג המדעי המכון ונערך לעובת הנושא הזה, והמשל הוא הגוף והנמשל הוא רוח המאמר. כי בכל דבריהם הקרושים כאלה, אין משל בלא נמשל ולבוש בלא מתלבש, כי רוח אלהים דובר במ ומלתו על לשונם; ואם היו מדברים עפ"י דרכי המשל הבאוריים, ה' להם להזכיר שניהם, נושא המשל היינו נושא המוחשי וגם נושא הנמשל, אבל לפי"ז ה' דרוש אריכות וגם ה' נשחת עפ"י כל נועם מתק מליצת המאמר, וע"כ הפשיטו מהנושא המדעי שמו העצמו, וקראוהו בשם הנושא המוחשי המכון לעומתו, מצד שיוויו והוא משל ההעתקי כנ"ל, ומעין זה יבוארו רוב מאמריהם. וגם המאמרים המחוברים מתבארים עפ"י רוב ע"ד משל ההעתקי, ויש בהם שני חלקים ראשים. א) באור ע"ד משל ההעתקי, כי יש כמה מאמרים אשר עם כל התרחקות המאמר כפי שטחיותו ממלות הכתוב אשר עלי' סמכו דבריהם, בכ"ז כיונו בזה רק לפירוש הפשוט של הקרא והיינו כי ראו אשר הקרא מתפרש עפ"י משל ההעתקי, וע"כ המשיכו המאמר המדבר מנושאים מדעים על הקרא שהזכר בו רק הנושאים המוחשיים, וכונתם להורות דהקרא מתפרש כן על מושג מדעי, וכמו בב"ק (י"ז ע"א. פ"ב ע"א) „ואין מים אלא תורה שנא' הוי כל צמא לכו למים" וכפי שטחיות הדברים משמע שהוא רחוק מאד מפשטות הכתוב, אמנם באמת הוא פ' הפשוט דאין לפרש כוונת הכתוב על צמאון המורגשי ושתית מים המוחשיים, כי מה ישמיענו בזה חוזה יה, אשר כל דבריו חוצצים להבת אש הרת והמוסרי, וע"כ רביון על צמאון הנפש דמתרמה ממש לצמאון הגופני דכמו הדצמא מרגיש כח אש הצמאון ולא יכבד עליו לעשות כל התחבולות שבעולם להשיג מים להשקיט צמאונו, כן אם יתחיל האדם להפשיט מעליו שמלת הגוף, ולהסיר מכסה החומר שלא יכהו הרגשותיו הנפשיות הזכות והבהירות, יתחיל להרגיש בנפשו תשוקה עצומה להשיג עניינים רוחניים, והתשוקה המדעית הזאת נמשלת ממש לצמאון המורגש בגוף; וכמו דמים מכבים את אש הצמאון הגופני, כן תשקט התורה את צמאון הנפש; וע"כ בלא ספק כי הנביא כיון פה על צמאון הנפש ועל מי התורה ואם ה' מדבר עפ"י משל הבאורי ה' לו לומר „הוי הלא כמו כל צמא מרגיש צמאונו ומחפש מים לכבות אש צמאונו הלא כן יש לכל אחד להרגיש צמאון הנפש להתורה ולכבות צמאונו במי התורה" אמנם לפי"ז היה נחלש עוז המליצה ולא היתה פועלת כ"כ על הנפש, אבל עתה יצייר זאת במליצה נשגבה יצייר כי כל איש מצד תשוקתו הפנימית בוער בקרבו אש הצמאון, כיקוד אש ולפניו מוכנים מים זכים לכבות אש צמאונו היא התורה הקרושה, ובכ"ז ישנו שנת עולם ויורדנו תרדמה עזה עד כי לא יפתחו כחותיהם והרגשותיהם לא הרגישו מצמאונם בעת שמצד כחותם הם צמאים מאד בעת שבאמת בקרב לבנם מצד הרגשה הפנימית בוער בקרבם הצמאון כיקוד אש ורק שעושים א"ע כאלו אינם מרגישים ויש להם במה לכבותו ולא ישתדלו לכבותו, וע"כ יעוררם ויקיצם ויקרא אליהם פתאום בחזקה בקול נורא „הוי כל צמא לכו למים"; ומה נכבדה ונשגבת המליצה הזאת ותגדל פעולתה על הנפש מאד, אבל יסוד המליצה הוא משל ההעתקי כי מצד השתוותם העתיק מצמאון הנפש שמו

הפרטי וקורא בשם צמאון בסתם, וגם מהתורה העתיק שמה העצמי [שנקראת תורה בגלל שתורה ותלמד לכל איש דרך השלימות] וקוראה פה בשם מים סתם מצד סגולתה לכבות צמאון הנפש. וא"כ דברי חז"ל בזה הוא פירוש הפשוט של הקרא ומפרשים אותו ע"ד משל ההעתקי, אשר הוא הפירוש האמיתי.

(ה) ב' השתוות ע"ד משל ההעתקי, דיש כמה מאחז"ל אשר כפי שטחיות המאמר כפי שסמכותו להקרא משמע דכיוונו לבאר הקרא כן, ובאמת נראה דאין מקום לפרש הקרא כן, ובכלל מאמריהם כמו אלה, כיונו רק ע"ד משל, היינו דענין זה הנאמר בדבריהם נמשל להענין של הקרא, עד כי יש לידע הענין הזה מהענין של הקרא מצד השתוותו. וע"ד משל באורי ה"י להם לומר זאת בפירוש בתורת משל ונמשל, אמנם כמו שהכתובים השתמשו עפ"י רוב בענייני משלי ההעתקות כי בזה הראו יותר עוצם שיויים של המשל והנמשל והשגיבו מאד בזה את עון המליצה כן נהגו חז"ל בהתיחסות המאמרים להקראי כי לא אמרו זאת ע"ד משל באורי, רק ע"ד משל ההעתקי, דמגדרו הוא לבלי להוכיר המשל והנמשל ורק לכנות את נושא הנמשל בשם נושא המשל, וע"כ אמרו כאמרם באופן כזה שיראה כמו דבקרא נופא נרמז זה, אבל באמת לא כיונו להוציא הקרא מפשטותו ורק ע"ד משל ההעתקי. וכמו דאיתא בעירובין (ס"ד ע"א) "מ"ד ורועה זונות יאבד הון כל האומר שמועה זו נאה וזו אינה נאה מאבד הונה של תורה" משטחיות המאמר משמע דמפרש כן הקרא, ובאמת הוא דבר שאי אפשר, ואולם ברור דהכונה הוא ע"ד דמיון ושיווי המושגים דתכלית לקחת האשה יש להיות בשביל המועיל לתכלית נצחיי, ואם יכוין בשביל הערב למלאות תאוותו לסוף ימאוס בה, ויחשוק לאחרת, ואח"כ עוד לאחרת עד שיאבד אונו והונו, וכ"כ לימוד התורה יש להיות רק בשביל המועיל ולתכלית נצחי. ואם יכוין רק להנאתו ויברור ללמוד ד"ת כאלה ששכלו יתפעל מזה לסוף יאבד הונו של תורה. כי יכאם בהלכה זו ויבחרו בהלכה אחרת אשר ידמה שמוזה יתפעל יותר ויהנה יותר, ולסוף ינסה ללמוד רק חכמות אחרות שיחשוב כי מהם יהנה יותר וישלך תורת ה' אחרי גוו, [וע"י מ"ד רות פ"א, אימתי ד"ת נעשין כזונות בפני ע"ה בשעה שבעליהם מבוים אותם" דבעת שהלומד לא יקיים מה שלומד יאמרו כי מטרת לימוד התורה היא להנאתו ולא לקיום נצחי ממש, כבא על הזונה שמכוין רק לתאוות והנאתו ולא לשום תכלית, ואמרו עוד (ילקוט משלי כ"ה) "כל המקבל עליו שררה בשביל ליהנות ממנה אינו אלא כנואף חוה שהוא נהנה מגופה של אשה" והוא כנ"ל וידוע דהתורה נמשלה לאשה והדברים ארוכין], וא"כ מבואר דכיון במאמרו רק ע"ד משל ונמשל, ואמנם ע"ד משל הבאורי היה לו לומר בפירוש בדרך משל ונמשל ורק בגלל להראות עוצם שיויים ולהגדיל סאת מליצת דמיונם אמר זאת על הכתוב בדרך משל ההעתקי שיראה כאלו הכתוב כיון לזה, אחרי דבאמת יש להוכיח זאת מהקרא בתורת משל ורוב המאמרים מתפרשים עדי"ו [ויש בזה עוד כמה חלקים דכל חלקי המשל שב"ל יש גם בדחז"ל ורק שיש עוד כמה חלקי המשל המיוהרים רק בדחז"ל, ויש בזה כמה כללים. ואכ"מ] וכל מי שיודע ובקי במליצות הקראי ומאחז"ל יראה כי עפ"י רוב כתבאורים רק ע"ד משל ההעתקי, ולא עפ"י משל כללי רק ע"ד משל חלקי, כי גם אם מצד חלק אחד משתווים שני מוחשים זל"ז או מוחש למושג או מושג למושג ג"כ המישלום זל"ז ולא רק משל באורי אולם גם משל

ההעתקי, דמגדרו הוא להפשיט מהמושג שמו העצמי ולהלבישו בשם המוחש שמתדמה אליו [דהוא מורה על עוצם השינוי], גם בזה הסתפקו במשל חלקי, כי מצינו ששני מושגים המרוחקים זה מזה בתכלית ההרחק ומחולפים ממש בתכלית החילוף, בכ"ז מתכנים שניהם בשם מוחשי אחד, דמושג התורה מכונה בשם מים וכנ"ל, וכן מצינו דיסורים נקראים בשם מים בתהלים (ס"ט. ב') "הושיעני אלהים כי באו מים עד נפשי" וגם לפי הפשט מובן דאין לפרש פה על מים ממש, ורק על היסורים או על אה"ע שמרועים ומציקים להאומה, ואיך יתדמו תורה ויסורים ביחד וע"כ דהוא מצד משל חלקי והעתקי, דכשיושקף על מים השקפת מושגי יש בו שתי אלה דמושגי התועלות שיש להשיג ממים, הוא גם לכבות הצמאות, וכ"כ יש בהם מושג הנזק דיש למבוע במים, בעת שמדובר ממושג רוחני כזה שיש בו ברוחניות כה כיבוי הצמאון, יש לקרות המושג הזה בשם מים מצד התדמותו בזה למים, ובעת שמדובר ממושג שמטביע הנפש בטביעה רוחנית מכונה המושג הזה ג"כ בשם מים, משום דגם במים יש הכה הזה; ובספרי כתבתי בזה עוד ד"ל דיסוד לשון הקודש הונח בראשונה ובעצם על המושגים המופשטים הרוחניים, כמו צמאון ו"ל דהונח על התשוקה העזה הבוררת בנפש ומים הונח על האמצעי שמכבה הצמאון, וכן מושג הטביעה המופשטת נקרא ג"כ בשם מים [וכן כל שארי המושגים המתעצמים במים ו"ל דהמושגים בעצמם נקראים בשם מים] ובשנתלשל הלשון לעולם המוחשי והמעשי לבני אדם שמחוישים ומרגישים יותר המוחשים והמורגשים, נתלכשו המושגים בהמוחשים שמתעצמים בהם המושגים האלה בראשונה כפי תורת החושים, וע"כ מים שמתעצם בהם כיבוי הצמאון המוחשי והמורגשי נקרא מים מצד המושג הזה, וממילא התורה המכבדת הצמאון הרוחני והמדעי נקראת בעצם בשם מים כפי ההוראה האמתית של מים, וכן כה הטביעה המופשטת ג"כ נקרא בשם מים, וע"כ המוחש אשר בו נתעצם הטביעה הגופנית נקרא בשם מים וממילא הטביעה הרוחנית נקרא בשם מים כפי ההוראה האמתית ממים, וכ"כ ו"ל על כל המושגים ו"ל דמשו"ז נקרא הלשון הזה בשם לה"ק משום דלא הונח על המוחשים המורגשים והחומרים, רק על המושגים המופשטים הרוחניים, וקודם הונח על כל דבר שמופשט ומובדל מחומריות, והמקובלים כתבו דמשו"ז נקרא לשון הקודש משום דעיקרו הוא מושאל מעולם העליון, אבל כפי שכתבתי מובן הדבר יותר, ויש מקום גם לאחד דברי עם דברי המקובלים. גם כתבתי בספרי דמשו"ז נמצא בסגולת השפה הקדושה חלופי הרבה מלות מפורש אחד, כי מצינו כמה וכמה מלות שכפי הראות הם מובדלים זה מזה, ובאמת כאשר נחקר על שורשם נראה כי הם מסתבכים כולם זב"ז, עד כי יש למצא כמו שלשים מלות ויותר, שהונחו על נמצאים מיוחדים אשר כפי חיצוניותם נראה דהם מלות נפרדות, ובאמת ממקור אחד יחלכון ישורש אחד יש לכולהם, והוא מצד כי כל הנמצאים האלה [שנקראים בהשמות האלה] מתאחדים במושגם הפנימי, וע"כ הונח עליהם שורש אחד כפי שורש המושג, ויברלו המלות רק בהשמושים החיצוניים, כפי שיעור התחלפות הנמצאים בחיצוניותם וצורתם, והרבה דברתי עפ"י בחוקי הלשון וחקתי כל הכללים גם עפ"י חוקי ההגיון ואכ"מ.

(7) ואחרי כ"ז נשוב לראש דברינו לענין ידיעת חלוקת הנמצאים המוחשים והעתקתן והערכתן לעניינים רוחניים ומדעים ולבאר איך כי הידיעות האלה הם יסודי

הבאור במקראות ומאחז"ל. הנה כבר נתבאר דידעות דרכי המשלים הם המקורים מידעות דרכי הבאור במקראות ומאחז"ל, וגם נתבאר הרוב המשלים הם משלים חלקיים, וא"כ ממילא מובן דלערך יקרת מעלת המשלים ורוממות ערכם וגורל תועלתם יש להגביל מספר חלקי המשלים, כי באין ספק שיש מספר קצוב לחלקי המשל, וכ"כ אין ספק כי יש להשגיח ולהתבונן היטב על כל חלק וחלק מהנושא אם הוא מתייחס להנושא ביחס כזה, שהיו' ראוי להקרא בשם חלק מחלקיו, והיו' ראוי לשמש למשל על נושא אחר משום החלק הזה ולהקרא משו"ו בשם נושא המשל. כי יש לפעמים אשר החלק הזה מתייחס להנושא רק ע"י כמה גלגולים, ובאופן כזה ודאי דאינו ראוי להקרא בשם חלק מחלקיו ומושג ממושגו וממילא אינו יכול להקרא משו"ו בשם נושא המשל, וכ"כ מובן דלשלמות ידעת המשלים יש לידע אופן העתקת והערכת חלקי המוחשים למושגים מדעים אחרי דכבר חשבנו בחלק חומר המשל, דהמשלים יבאו גם ממוחש למושג, וא"כ יש לזה לידע אופן התערכותם והתדמותם זל"ו, ולידעת כל אלה יש לידע מתחילה חלוקת הנמצאים המוחשים ומספרם וסדר חלוקתם והעתקתן והערכתן לרוחניים ומדעים דע"י ידעת חלוקת הנמצאים ומספרם יהי' בדינו להגביל מספר המשלים, וכמו דיש תועלת מידעת המשלים כן יש גם תועלת מידעת ההבדלים, וכמספר המשלים כן הוא גם מספר ההבדלים, וע"כ ע"י ידעת חלוקי הנמצאים ומספרם, יהי' בדינו לידע ע"י על כמה אופנים יש להמשיל שני נושאים זל"ו ולהבדילן ומ"ו, וידעת מספר המשלים הוא ע"י ידעת חלקי הנמצאים, כי כפי מספר חלקי הנמצאים כן הוא מספר המשלים וההבדלים ומידעת העתקת והערכת חלקי המוחשים למדעים ורוחניים נדע איך להמשיל המושגים מדעים למוחשים; ואחרי הידיעות האלה הם יסודי ידעות המשלים, מובן ממילא דהם גם יסודי הבאור במקראות ומאחז"ל, אחרי דהמשלים הם יסודי הבאור ובחז"ל, וגם ישיג על ידי ידעתם בנקל כוונת הבאור בקרא או במאחז"ל, כי אחרי שהקורא והמעייין ידע מספר חלוקות הנמצאים המוחשים ואופן העתקתן והערכתן לעניינים רוחניים ויתרשמו היטב בלבבו או כשיגיע לאיזה מקרא או מאמר המזכיר נושא מוחשי ומליצתו ותוכו הוא ענין מדעי ורוחני המכוון לעומתו, אז יעביר לפניו הקורא בסקירה אחת כל חלוקות של הנמצא הזה מנושא המקרא או המאמר [אחרי שירע כי יותר מחלוקות האלה אינו כולל בקרבנו הנושא הזה בשום אופן], וכל המושגים המדעים המתערכים לעומת חלקי הנמצא הזה, אז ימצא בנקל הנקודה האמתית לבון על איזה חלק מחלקי הנמצא כיוון הכתוב או המאמר, ואיזה מושג רוחני מתלבש בלבוש הנושא הגשמי הזה, כי מידעת מספר חלקי הנמצא והערכתן לרוחניים ידע להעמיד הספיקות [בכוונת הכתוב או המאמר] על מספר קצוב, כי על החלקים שהנמצא הזה אינו מתחלק, לא יסתפק כלל; ואח"כ כאשר יעיין היטב במלות הכתוב או המאמר ובהמשך של הענין יתבעטו אצלו מעט מעט מספר הספיקות, עד שיגיע על הכוונה האמתית, אולם כל עוד שלא ידע היטב חלוקות הנמצא והעתקתן לעניינים רוחניים ומדעים, ירחפו רעיונותיו על תהום הספיקות הרבות, כי לא ידע איך למעט הספיקות ולהגבילן, ולשווא יעמול להגיע להכוונה האמתית, ובספרי כתבתי כי הידיעות האלה יפתחו גם פתח רחב להבין כמה רמוזים וסודות בענייני קבלה ובדברי המקובלים כי בכ"מ שהשתמשו המקובלים בענייני כינויים לאיזה נושא וקראוהו בשם אחר אשר

כפי שמתחיותם הם רחוקים זמ"ז ואין שום מובן בזה באמת יש שם כונה עמוקה כי ברוחב ידיעתם האלהית כמושגם הפנימי ידעו שהם משתווים ומתערכים זל"ז והוא רק עפ"י ידיעת חלוקת הנמצאים וסדר העתקתן והערכתן אל עניינים המדעים וגם בארתי שם כי החלוקות האלה יועילו מאד לידיעת והבנת מוצא השמות והפעלים ומלות והתאחדותם זל"ז והבדלם זה מזה, כי יש כמה שמות שנראים בשמות עצמים ובאמת יקראו רק על שם פעולתם, עד שיש להם רק דין שם התואר וידוע שיש כמה נ"מ בין שם העצם לשם התואר, וכבר דברו המדקדקים מזה, וכ"כ יש כמה פעלים שנגזרים מן שמות, וכ"ז הוא רק עפ"י ידיעת חלוקי הנמצאים היינו מושגי הנמצאים, כי יש כמה נמצאים אשר מצד שהם נבדלים במושג אחד מן שאר הנמצאים וגיכר ענין ההבדל שלהם משו"ז קראו לכל נמצא ונמצא מהנמצאים האלה ע"ש המושג שהוא וע"כ יש תמיד להתבונן בהנמצא שהוא במושגי, ונדע ע"ז אם השם שנקרא בו הוא שם העצם או שנקרא על שם מושג אחד כמושגי וכן הוא בפעלים, וא"כ מובן עד כמה שנתחזץ לזה ידיעת חלוקות הנמצאים, ובענייני הלכה כתבתי כבר (לעיל אות א') אך שהחלוקות האלה יפצו אור בהיר ע"ז.

¶ סוף דבר ידיעת חלוקות הנמצאים היא ידיעה יסודית וראשית לכל העניינים, בהלכה, ובבאורי המקראות, ובאגדה, ובמדרש, ובקבלה, ובידיעת הלשון על בוריו וכ"ז לא ראיתי עוד מי שהעמיס עליו המעמסה הזאת לדבר בהענין הנכבד הזה ולסדר הענין הגדול הזה על מכונו (כי מה שהחוקרים הקדומים חלקו הנמצאים לעשרה חלקים או לעשרה מאמרות א' מאבר העצם ומ' מן המקרים אינו ענין לזה כלל כאשר יראה כל מעיין] ובהתבונני בתועלת ידיעת הענין הזה העמסתי עלי בע"ה משאת הענין הזה, ובעזרת שמו הגדול יתברך נעזרתי להפיץ אור בהיר על כל הענין הזה, וסדרתי כל החלוקות הדרושות לכל הידיעות האלה בחלוקות הנמצאים כי חלקתי כל נמצא לחלקים ראשים באופן שכדי ערך החלוקות האלה יתחלקו בכלל התקורות העיוניות בהלכה, וגם ידע על פיהם מליצות המקראות ומאח"ל באגדה ומדרש ובכל הידיעות הנ"ל, והגם כי יש איזה חלוקות שתושבתי בחלוקות הנמצאים שאינם שייכים לכל ידיעות הענינים הנ"ל ולכל הנמצאים כי יש ענינים כאלה מענינים הנ"ל שאינם דורשים ידיעות של כל החלוקות האלה, וגם יש איזה נמצאים שלא יחולו בהם כל החלוקות האלה, בכ"ז לא רציתי לעשות חלוקות מיוחדות משו"ז ולפורטם כאו"א בפ"ע, כי יהיה מזה בלבול גדול לפני המעיין ואחרי אשר בכלל רוב הענינים דורשים ידיעת כל החלוקות הנ"ל וכן בכלל הנמצאים יש החלוקות האלה [כי מעטים הם היוצאים מן הכלל] ע"כ ראיתי לכלול כל אלה ביחד ולא לפורטם, כי מזה לא יגיע שום נזק כי העניינים שאינם דורשים ידיעת כל החלוקות ידע מעצמו וכן הנמצא שלא יחולו בו כל החלוקות נ"כ יראה מעצמו אבל בכלל הוא תועלת נפלא אשר תהי' ידיעה יסודית ושרשית שתכלול בקרבה ידיעת כמה ענינים והוא ידיעת חלוקות הנמצאים, בשגם כי הנמצאים שהם מוחשים ידועים לכל וחלוקתם יתרשמו היטב בלב הקורא וממילא ידע אח"כ גם כל הידיעות הנ"ל אשר הם מסובכות ואחוזות בהידיעה הזאת, והנה בעצם ספרי חלקתי הספר הזה לארבעה חלקים [לכד המבוא הגדול לזה שהוא כספר בפ"ע] בח"א כתבתי שמות השקפת מושגי הנמצאים [היינו חלוקות הנמצאים וקראתים בשם השקפות כי

יש להמעיין להשקוף היטב ע"י בהשקפה זכה, ואז יראה לידע החלוקות האלה ועם באור קצר על כל מושג ומושג, ובה"ב כתבתי באור ארוך על כל מושג ומושג, וכתבתי מעם מספיק על סדר חלוקתי, ומספר החלוקות, כי יש כמה מושגים שנראים שהם מתאחדים ביחד וכתבתי מעם מזה שחלקתים להשקפות מיוחדות, וגם כתבתי שם חלקי כל מושג ומושג, כי יש כמה מושגים שהם מתחלקים לחלקים ובה"ג כתבתי סדר העתקתן והערכתן לענינים רוחניים ומדעיים, והארכתי בכל מושג ומושג וכתבתי בזה כללים מיוחדים לידע איך להעתיק חלוקת המוחשי לענין מדעי ורוחני והח"ד חלקתי לשתי מערכות, מערכה ראשונה היא מן הקודם אל המאוחר. להשקוף מן הנושא על מושגיו, והמערכה הזאת תועיל מאד לבאורי המקראות ומאח"ל באגדה ומדרש כי שם נזכר עפ"י רוב הנושא, ויש להשקוף אז על כל מושגיו בכדי שנדע לאיזה מושג ממושגיו כיוונו ואיזה ענין מדעי מתלבש בזה, ומערכה השנייה היא מן המאוחר אל הקודם היינו להשקוף היטב על כל מושג ומושג שנראה מאיזה נמצא הוא בא ולהתבונן עליו לאיזה חלוקה מחלוקת מושגיו הוא נכנס וההשקפה הזאת מועלת מאד בענייני הלכה, אשר שם יבואו עפ"י רוב המושגים היינו הפעולות, ויש להשקוף מהמושגים על הנושאים כמו סדר חלוקתם, ובכל מערכה ומערכה כתבתי לפי"ז הבאור של כל מושג ומושג ותוצאותיו היינו הענינים שיתבארו על ידו בבאורי המקראות ומאח"ל באגדה וכן בהלכה, ובכלל הספר הזה הוא רב הכמות מאד, אולם פה אשר הנני מוכרח לקצר אכתוב רק עצם שמות המושגים עם באור קצר, ובאיזה השקפות אכתוב בקוצר גם מח"ב מבאורי הארוך, והק כפי ההכרחי, ולהגמא אכתוב מהשקפה ראשונה גם סדר העתקתה והערכתה ואבאר על ידה מעט בענין באורי המקראות ומאח"ל באגדה ומדרש רק כשיעור שוספיק להגמא, ואח"כ אבאר גם התועלת מההשקפות המושגים בענייני הלכה; ובהלכה אתן יותר דוגמאות כי ידעתי אשר על היותם בענייני הלכה ותפלא הקורא יותר וכמעט שלא יאבה לקבל דבר זה אשר מודיעת חלוקות הנמצאים יהי תועלת בהלכה ע"כ אראה ליתן איזה דוגמאות והכל בקיצור נמרץ.

פירוק שני

יבאר השקפת מושגי הנמצאים (היינו חלוקות הנמצאים) עם איזה דוגמאות מתוצאותיהם.

(א) דע כשיושקף בעין הודרת על איזה נמצא מן הנמצאים בכלל, מתחלת ביאתו לעולם עד עת הפסדו וכליונו מן העולם על אופן מציאותו וקיומו בעולם, מטבעו, ותמונתו, וכל המקרים שאפשר שיוסבבו בו, וכל מה שיכול לסבב לאחרים במשך קיומו והיותו בעולם, נראה כי יש להשקוף עליו שנים ועשרים השקפות, ובערך יחוסם אל הנמצא נקראים מושגי הנמצא, כי הם מושגיו וחלקיו, ונחשבם על הסדר.

(א) השם, באיזה שם נקרא כי אין לך דבר שלא יהי לו שם.

(ב) "הטבע" הטבע הפנימית אם הוא קר או חם, נוזלי או מוצק וכלל בזה

כמעט כל ענייני האיכות.

ג) "התמונה", היינו הצורה החיצונית, גדול או קטן, מרובע או עגול, אדום או לבן, וכדומה, ונכלל בזה כמעט כל ענייני הכמות.

ד) "המציאות". באיזה אופן יצא אל המציאות.

ה) "הקיום", איך מתקיים בעולם.

ו) "הרשות", אם יש עליו איזה רשות ובאיזה רשות הוא עומד.

ז) "ההשגה", אם יש ביד האדם להשיגו לידו או לרשותו ואיך ישיגו.

ח) "השינוי", אם יחול בו איזה שינוי מכפי שהוא עתה, ואם יחולו בו שינויים עפ"י ההרגל או רק עפ"י איזה מקרה היוצא מן ההרגל, ואם יהיו בו שינויים דרגיים או פתאומיים ומה הם השינויים, והסבות שגורמים השינוי, ועוד כיו"ב.

ט) "המקום", אם יש לו מקום מיוחד למציאותו או לקיומו [כי יש נמצאים אשר כפי טבעם יש להם מקומות מיוחדים ששם הוא עיקר מציאותם וקיומם], ואי' הוא המקום, ומה הוא גדר המקום בזה שהוא סבת מציאותו וקיומו.

י) "הזמן", אם יש זמן מיוחד למציאותו וקיומו.

יא) "התכלית", לאיזה תכלית מיוחדת הוא נועד מראש.

יב) "תקות התועלת", כי יש נמצאים כאלה אשר לבר התועלת התכליתית יש עוד איזה תועלות ממנו ויש לקות ע"ז מראש, ובכ"ז אינם נקראים בשם תכלית מצד כי הנמצא אינו עומד לזה ביחוד ותכלית הוא רק מה שעומד לזה ביחוד.

יג) "התועלת", כי יש לפעמים נמצא תועלות כאלה שבאים ע"ד הרחוק ובחוסם אל הנמצא אין לקוראם לא בשם "תכלית" כי אינו נועד לזה ביחוד, ולא בשם "תקות התועלת" כי אין לקות ולחשוב מראש ע"ז, ותועלת כזה נקרא סתם בשם תועלת [ובכ"ז יש לחשוב זאת בשם השקפה, כי על המשקף מוטל להשקיף על הנמצא עד מקום שיד השקפה מגעת, גם מה שזרמן בו ע"ד הרחוק, הגם שכפי ההרגל וההוה אין לחשוב ע"ז].

יד) "הנמשך", מה שיתמשך ממנו, והשקפה זו כוללת שני עניינים. א) כוללת ענין אמצעי בין השקפת התועלת להשקפת הנזק, כי יש לפעמים ענין כזה שבא כאיזה נמצא שאין לקוראו לא בשם תועלת ולא בשם נזק ויש לקוראו בחוסם להנמצא רק בשם "הנמשך". ב) כוללת ענין ניגוד להשקפת התכלית, והיא השקפה הדרושה מאד בפעולות, [כי גם בפעולות יש להשקיף כל המושגים האלה] כי יש לפעמים פעולה כזו שאינה ידועה עוד תכליתה ורק שנראה כי דבר זה נמשך ממנה, אבל אין לידע עוד אם זהו יסוד התכלית מהפעולה ואז יוחס העת הזאת שאין עוד עלי' ברור יש לקוראה רק בשם "הנמשך", כי הלא זה אנו רואים שרבר זה נמשך מהפעולה הזאת ואח"כ יש לחקור אם הוא ענין תכלית או לא.

טו) "הנזק", אם יש לו להזיק לזולתו, ולמי, ואיך.

טז) הפחד מהנזק, אם יש לפחד מנזקי' מצד כי הם באים ברגילות, או כי הם באים רק ע"י מקרה פתאומי עד כי אין ליחס לזה הפחד, כי אין לפחד מראש מזה [והחלוקות של "נזק ופחד מנזק" מגבילות אל החלוקות שחשבתו גם בתועלות, תקות התועלת, ותועלת, וכפי שבארתים שם, אבל תכלית לא שייך לחשוב בענייני נזק כי אין שום דבר שתכליתו יהי' רק לנזקין כי אין דבר בעולם אשר תכלית מציאותו הוא רק מצד הרע].

טז) הפחד מהנזק, אם יש לפחד מנזקי' מצד כי הם באים ברגילות, או כי הם באים רק ע"י מקרה פתאומי עד כי אין ליחס לזה הפחד, כי אין לפחד מראש מזה [והחלוקות של "נזק ופחד מנזק" מגבילות אל החלוקות שחשבתו גם בתועלות, תקות התועלת, ותועלת, וכפי שבארתים שם, אבל תכלית לא שייך לחשוב בענייני נזק כי אין שום דבר שתכליתו יהי' רק לנזקין כי אין דבר בעולם אשר תכלית מציאותו הוא רק מצד הרע].

טז) הפחד מהנזק, אם יש לפחד מנזקי' מצד כי הם באים ברגילות, או כי הם באים רק ע"י מקרה פתאומי עד כי אין ליחס לזה הפחד, כי אין לפחד מראש מזה [והחלוקות של "נזק ופחד מנזק" מגבילות אל החלוקות שחשבתו גם בתועלות, תקות התועלת, ותועלת, וכפי שבארתים שם, אבל תכלית לא שייך לחשוב בענייני נזק כי אין שום דבר שתכליתו יהי' רק לנזקין כי אין דבר בעולם אשר תכלית מציאותו הוא רק מצד הרע].

טז) הפחד מהנזק, אם יש לפחד מנזקי' מצד כי הם באים ברגילות, או כי הם באים רק ע"י מקרה פתאומי עד כי אין ליחס לזה הפחד, כי אין לפחד מראש מזה [והחלוקות של "נזק ופחד מנזק" מגבילות אל החלוקות שחשבתו גם בתועלות, תקות התועלת, ותועלת, וכפי שבארתים שם, אבל תכלית לא שייך לחשוב בענייני נזק כי אין שום דבר שתכליתו יהי' רק לנזקין כי אין דבר בעולם אשר תכלית מציאותו הוא רק מצד הרע].

טז) הפחד מהנזק, אם יש לפחד מנזקי' מצד כי הם באים ברגילות, או כי הם באים רק ע"י מקרה פתאומי עד כי אין ליחס לזה הפחד, כי אין לפחד מראש מזה [והחלוקות של "נזק ופחד מנזק" מגבילות אל החלוקות שחשבתו גם בתועלות, תקות התועלת, ותועלת, וכפי שבארתים שם, אבל תכלית לא שייך לחשוב בענייני נזק כי אין שום דבר שתכליתו יהי' רק לנזקין כי אין דבר בעולם אשר תכלית מציאותו הוא רק מצד הרע].

טז) הפחד מהנזק, אם יש לפחד מנזקי' מצד כי הם באים ברגילות, או כי הם באים רק ע"י מקרה פתאומי עד כי אין ליחס לזה הפחד, כי אין לפחד מראש מזה [והחלוקות של "נזק ופחד מנזק" מגבילות אל החלוקות שחשבתו גם בתועלות, תקות התועלת, ותועלת, וכפי שבארתים שם, אבל תכלית לא שייך לחשוב בענייני נזק כי אין שום דבר שתכליתו יהי' רק לנזקין כי אין דבר בעולם אשר תכלית מציאותו הוא רק מצד הרע].

טז) הפחד מהנזק, אם יש לפחד מנזקי' מצד כי הם באים ברגילות, או כי הם באים רק ע"י מקרה פתאומי עד כי אין ליחס לזה הפחד, כי אין לפחד מראש מזה [והחלוקות של "נזק ופחד מנזק" מגבילות אל החלוקות שחשבתו גם בתועלות, תקות התועלת, ותועלת, וכפי שבארתים שם, אבל תכלית לא שייך לחשוב בענייני נזק כי אין שום דבר שתכליתו יהי' רק לנזקין כי אין דבר בעולם אשר תכלית מציאותו הוא רק מצד הרע].

טז) הפחד מהנזק, אם יש לפחד מנזקי' מצד כי הם באים ברגילות, או כי הם באים רק ע"י מקרה פתאומי עד כי אין ליחס לזה הפחד, כי אין לפחד מראש מזה [והחלוקות של "נזק ופחד מנזק" מגבילות אל החלוקות שחשבתו גם בתועלות, תקות התועלת, ותועלת, וכפי שבארתים שם, אבל תכלית לא שייך לחשוב בענייני נזק כי אין שום דבר שתכליתו יהי' רק לנזקין כי אין דבר בעולם אשר תכלית מציאותו הוא רק מצד הרע].

טז) הפחד מהנזק, אם יש לפחד מנזקי' מצד כי הם באים ברגילות, או כי הם באים רק ע"י מקרה פתאומי עד כי אין ליחס לזה הפחד, כי אין לפחד מראש מזה [והחלוקות של "נזק ופחד מנזק" מגבילות אל החלוקות שחשבתו גם בתועלות, תקות התועלת, ותועלת, וכפי שבארתים שם, אבל תכלית לא שייך לחשוב בענייני נזק כי אין שום דבר שתכליתו יהי' רק לנזקין כי אין דבר בעולם אשר תכלית מציאותו הוא רק מצד הרע].

טז) הפחד מהנזק, אם יש לפחד מנזקי' מצד כי הם באים ברגילות, או כי הם באים רק ע"י מקרה פתאומי עד כי אין ליחס לזה הפחד, כי אין לפחד מראש מזה [והחלוקות של "נזק ופחד מנזק" מגבילות אל החלוקות שחשבתו גם בתועלות, תקות התועלת, ותועלת, וכפי שבארתים שם, אבל תכלית לא שייך לחשוב בענייני נזק כי אין שום דבר שתכליתו יהי' רק לנזקין כי אין דבר בעולם אשר תכלית מציאותו הוא רק מצד הרע].

(ז) "ההצלה מהנוק", התחבולות שיש לעשות בעת שיגיע זמן הנוק.

(ח) "ההצלה מהפחד", מה שיש לעשות גם מתחילה לבטחון שלא יזיק, וכמו הנוק והפחד הם שני מושגים שונים כן ההצלות הם שני מושגים שונים. והנה הגם ההשקפות ההצלות אינם באים בגוף הנמצא המושקף כי ההצלות יש לעשות בגופים אחרים, ויש מקום לומר דאינם מתייחסות אל המושקף עד שיתייחסו למושגי ולחלקי, כי הם באים רק ע"י גלגול [וע"ל (פ"א אות ו')] שכתבתי דאלו שבאים ע"י גלגול אין ליחסם למושגי ולחלקי], ואולם באשר כי כ"פ יש להבין האמצעים של ההצלות מקודם עת הנוק, דמפחד הנוק ודאי דיש להבין מקודם ויש לעשות בעת שמשקף על הנמצא הגורם זאת ואולם גם ההצלה מנוק יש ג"כ כ"פ להבין מקודם, וגם באמת הם מתייחסים מעט לגוף הנמצא המושקף, כי אינם באים ע"י כמה גלגולים ואחרי שבאמת ידיעות השקפות האלה הם ררושות מאד, ויש מקום לחשבם בין כל ההשקפות, ע"כ חשבתים בכל ההשקפות בכרי שיתאחדו כולם ביחד וכמשכ"ל בפ"א.

(ט) "ההעתקה" אם יש לו להשקף ולהתנועע ממקום למקום, ואופן העתקתו אם מן הצדדים או למעלה, או למטה, ואך יעתק, אם מעצמו, או ע"י איזה מניע חיצוני, ומה הם המניעים בזה.

(כ) "ההפסד והכליון המקרי", אם יש איזה מקרים שיגרמו לו הפסד וכליון,

ומה הם.

(כא) "ההצלה מהפסד המקרי", אם יש לעשות איזה תחבולות להצילו מזה,

ואיזה הם.

(כב) "ההפסד וכליון הטבעי", באשר כל הנמצאים הם זמנים ובעלי גבולים

ע"כ יש לידע בכל נמצא ההפסד והכליון הטבעי שלו אשר אין עוד עצה אך להמלט מזה.

(ב) הנה נתבארו פה מושגי הנמצאים על סדרן עם באורם ובדברי המעשים האלה כללתי הדברים ההכרחיים לבאורם גם מבאורי הארוך ואולם חלוקת המושגים [כי יש כמה מושגים שמתחלקים לכמה חלקים] שנתבארו שם, לא בארתים פה, כי לבאורם בפרט יתארכו הדברים ובדרך כלל נקל לכ"א להבין זאת, ד"מ במושג התועלת יש נמצאים כאלה שיש מהם כמה מיני תועלויות שונים, שכא"א מתייחס רק אליה, וע"כ כל חלק וחלק נחשב למושג הנמצא, וכן הוא בכל השקפות המושגים חולת זאת נתבארו כפי באור ההכרחי, ועתה יש לדבר מעט מעט מענין העתקתם והערכתם לעניינים רוחניים ומדעים ותוצאותיהם בבאורי המקראות ומאחז"ל וכמשכ"ל בפ"א.

והנה בנוגע לדיעות העתקתם והערכתם כתבתי שם בזה כמה וכמה כללים ופה שהנני מוכרח לקצר, אבלול מעט מתמצית הדברים בכלל אחד דע כי מלאכת ההעתקה וההערכה, היא ג"כ רק ע"י ההשקפות, היינו ע"י ידיעת החלוקות של הכ"ב מושגים הנ"ל, כי מלאכת ההעתקה וההערכה, נגבלת עם דרכי המשלים [כי תכליתם הוא להמשיל הגשמי והרוחני זל"ן], והנה דרכי המשלים הם רק ע"י החלוקות הנ"ל כי הכ"ב מושגים האלה הם מקופים ומגדירים כל הנמצאים בכלל, ולא ימצא עוד שום מושג שיעמוד ביחס קרוב עם הנמצא, עד שיהי ראוי להתחשב ממושגי [כי המושגים שמתרחקים מהנמצא ורק ע"י כמה גלגולים יתקרבו אליה לא יקראו בשם מושגי הנמצא וכמשכ"ל בסוף פ"א], שלא יכנס תחת הכ"ב מושגים האלה. וכל שני

דברים שהם מתרמים ופתמשלים זל"ו בהכרח שלפה"פ יתרכו מצד מושג אחד או מצד חלק אחד כן מושג אחד שמתייחס אליו, ומושג כזה בכלל הכ"ב מושגים האלה ובנ"ל; וא"כ מובן דכמו בעת בלאבת המושל וההתרמות, יש להשתמש עם הכ"ב מושגים האלה, כן גם לענין העתקה והערכה וע"כ יש לכ"א לידע, כי בעת שירצה להעתיק איזה מושג לענין רוחני ומרעי, ולידע מה ישמש מושג כזה בענינים רוחניים ומרעים, יש לו להפשיט או הוושג מנושאו [כי כל המושגים הם נשואים במושאים] ולעשותו לנושא בפ"ע ולהשקיף עליו כל ההשקפות הנ"ל כי עפ"י רוב יחולו אז בו כל המושגים [לבד המושג שלו כמובן] וע"ז יבין השתתותו לרוחניים ומרעים, זהו יסוד מלאבת ההעתקה וההערכה (h) ונצייר פה ההעתקה כמושג הראשון היינו

(א) דע כי כל השמות הנשטתפים והנושטתלים והנושטתקים הם כולם לפי זוללחת ההעתקה וההערכה הזאת שנעשות עפ"י הכ"ב מושגים האלה, דככל אלה יש תמיד ציניהם [צין ההוראה הראשונה להוראה השני] הצאה צדך שיחוף או צדך השאלה [השמות נולד מושג אחד ען הכ"ב מושגים האלה, וכל וני שיעצור על פני הח"א זס' ונ"כ נפרק א' עד פנ"ט ככל ונה סדנר ונענין השמות הנ"ל יראה כי יש ציניהם תמיד יחס צאיזה מושג ען הנושטתלים הכ"ב, ובספרי צארתים כולם והרליתי הנושג הנואחד של כל סס ושס, ובכ"ו ילא לי עפ"י לזאר העמקת הנולות צדך אחד ואכ"ו, וע"ל (לד קנ"א ולד קע"ו) ונה סכצתי צהעתקת שס ונקוס, ומצין פי יש ציניהם השמות נולד מושג אחד ואס כי ידעתי עד כונה שהי' ען הנורך להעתיק פה דצרי צזה, צפ"ז הופרתי להשוניש פה כ"ו, וכצד כצצתי לעיל (צפ"א סוף אות ו') צכלליות דנענין העמקת השמות והפעלים יש ג"כ למושג חלוקת הנושטתלים האלה והנה צפנים חצצתי דק ענין השס צכלל, כי השס אס שהוא מושג ונושגי הנוולא, וכ"ו כשהוא לעצמו כולל כל חלוקת השס צכלל, ונפעל לא חצצתי פה כי עפ"י הדך אשר החויתי יהי' נקל להצין גם חלוקת הנושטתלים צפעל, והגם כי העמקת והערכה השס הוא יותר קל ונכפי העמקת צפעל, זכ"ו צכלליות יש להצין העמקת הפעל ען העמקת השס ונה גם דצאנות גם הפעלים הם כנוו שנות, ורק שהם שנות של הענינים שנופלים תחת הזנן והנוקוס, ויש צהם כל הנטיות, וכצד ידוע דיש ונחלוקת קדוונה צין הנודקקים אס הפעל יולא נהשס או להיפוך ואכ"ו הצאור נזה. ואולם פה רליתי לפני חוצה להזכיר, כי גם צחלק הנולות שייכים ההשקפות כי נולד שהס אינס צודות, ובאים תמיד לקנין ולקשר יש ונקוס לשפט עליהם כי לא יחולו צהם הנושטתלים, וע"כ רליתי לזאר צקורה כי צאנות שייך גם צהם חלק ההעתקות, כי הנולות ונחארים ונוגזילים איזו עניינים, וההגצלות האלה יש תמיד להגדיר צודרים צודרים צאופן סכל הגצלה והגצלה כנכסת תמיד תחת הכ"ב מושגים, וצצחניה זו היו הנולים הנושטתלים ונההגצלות, עד שיט לוונר כי הם נושאי הנושטתלים, [כפי הנושג שנוורה ההגצלה וכפי שנותאחדים ציהד] ויעתקו לערך כונת הנושג שהוא שיתדונה ויתנושל אל ענין אחר, וכונה דרשות דרשו חז"ל גם ען חלק הנולות נולד שהסקיפו על נושגיהם והעתיקוס עפ"י כפי ונשפטי ההעתקות, ולאחר פה איזה עהק צנ"ר וארא [פ"ו] וצתנחווונא [פ' הכ"ב] חנוור ואין לבן אלא שבועה שנאמר לבן נשבעתי לבית עלי ונלת לכן תצא צין ונשפט הסצה וצין ונשפט הנוקיצה, והוראתו דנוול סכת הנושפט יקוצצ ונשפט הנוקוצצ והנה צספרי ערבי המושגים תנצאר

ממושג השם. ג) הנה מושג השם הוא נשוא בנושאן [דההוראה הראשונה משם הוא שם העצם] ואולם בעת שנהקור אך להעתיקו למובן רוחני ומרעי, ואיזה ענין רוחני יערך אליו, יש להפשיט השם מנושאו, ולהתבונן גם עליו כל הכ"א מושגים [כי מושג השם ל"ש במובן] ולהתבונן הישב על כל מושג ומושג, אם

דיש כונה חלקים צערך ההתקשרות של הסגות והנוקוצים, ופה לענייננו נבאר שני חלקים ראשים א) סבות ומסובבים המרשים שצערך זיאת הנוקוצים הם כנוו ונרשים כי צלעדי הסגות לא היה אפשר צסום אופן שיצאו וע"י הסגות אפשר שיצאו, אבל אינם ונחליטים צירור זיאת הנוקוצים צ) סבות ומסובבים המחלישים כי הסגות ונחליטים צחלט גוור זיאת הנוקוצים. ויש להסתפק על הוראת לבן אם תליין רק הרשאת ואפשרות זיאת הנוקוצ או צירור והחלטת זיאת הנוקוצ. והנה שצועה מצא על ההסכונה המוחלטת שלא תסונה עוד צסו"א חס"א ואין לבן אלא שבועה דצאונת הוראתה [וציותר צהקצ"ה] הוא החלטת זיאת הנוקוצ כנוו שצועה שנאמר לבן נשבועתי לבית עלי והכוונה דונד הסגות הקודמות הסכונתי צהסכס גוור וחזק על הענין הזה, וכ"כ הכא נורה ונלת לבן על ההסכס החזק של זיאת הנוקוצ כנוו הסכס שצועה שלא תסונה עוד [וצפרי צאיתי לזה גם ענין של שצועה ופעולתה, ויחס השצועה להקצ"ה וכל הנואמר צצ"צ (ע"ד ע"א) או לי שנשבועתי ועכשיו שנשבועתי כו' ועוד כונה עניינים הנויחסים ענין שצועה להקצ"ה ואכ"ו, ונערך ונלת לבן לנלת שצועה עפ"י ציווי הנוושגים של ונושג הנויגרות ונושג התכלית, ונושג הנויגרות של לבן הוא סנה פעולת, ונושג התכלית הוא סיצוצ פעולה צחלט, וכן הוא ענין שצועה, וצנו"ר צשלת (פכ"ג) ואין או אלא לשון אמנה שנאמר כו' הוראת או הוא על ענין טאחד יאונר לזולתו טאז יהי' כן, או שיעשה כן, ועתה אינו עוד, והתכלית הוא לשונח לצצו [אם הוא ענין טוצ] או לאיינוו [אם הוא ענין עונט] אונס התכלית הוא רק אם יאנוין לו, כי דרוש לזה אנונה וונד ונושג התכלית נערך ונלת והוראת אז אל ענין אנונה. וצילקוט צשלת (רנוו רנ"א) אמר ר"ע בשעה שאמרו ישראל או ישיר לבש הקב"ה חלוק של תפארת שהיו חקוקין עליו כל או שבתורה, או תשמה בתולה, או ידלג כאיל פסה, או תפקנה עיני עורים כו' וכיון שהטאו חור וקרעו כו' ועתיד הקב"ה להחזירו כו' כל העניינים הטוצים המוצגים צהיעודים והצצטות על הגאולה העתידה אינם עוד לעינינו וע"כ כחוצים צנלת אז שיצא הזונן שיתקיינוו כולם, והתכלית הוא להאנוין גם עתה צהס, והנה ונענין יז"ו נצברר לכל יכולת הקצ"ה שהוא צלי גצול וצלי תכלית, והצינו כולם דלח קצרה יד ונלפדותם גם ונחילה כנוו שפדס אח"כ ציד חזקה, ושפטו כולם דיש צענין הגלות ענין נעלס ונצוצ וננרה נצתרה אשר הגלות הי' לטוצתס ונונילא צצינו אז כי הי' להס לשונח ולציר צצירות ותצצחות עוד צגלותס. [והה הכוונה או ישיר ועי"ס צנוכילתא יש או לעבר ויש או לעתיד] ונונילא יש ונזה קיוס חזק על כל היעודים ונהגאולה האחרונה, ויש לכ"א לחזק לצצו להאנוין צהיעודים הטוצים של הגאולה, ולידע דהגלות הוא לטוצתס, והיעודים כחוצים צהוראת אז ככ"ל וכצודו של הקצ"ה הוא שיאנוינו צהס דע"ז לא יסירו לצצס ונרכי תורתו צגלותס, וע"כ הוילין ר"ע כאלו הקצ"ה הלצים אז, חלוק של תפארת שהיו חקוקין עליו כל אז. וכשחטאו ונפסק ונהס האנונה נקרע החלוק, וכשיצוצו יחזר לסלינותו, ונשה דצינן האנוין חניד צכ"ז צאנונה סלינה עד

הוא שייך במושג השם ומאלו השייכים אם יש להם להעתק ואיך יעתקו, ואז כאשר נגיע להשקפת מושג התכלית נראה דחלה עלי' בבירור, וגם תעתק בקל כי הנה תכלית השם הוא שנושא השם יהי' נודע גם שלא במקומו ושלא בזמנו, היינו בעת שאינו נגר המרבר, וגם בעת שכבר כלה מציאותו מן העולם, כי מצד השם יש

כי אליו נתייחסו ונלות אז כהוראתם, זהו הפי' האנטיטי של ד' הילקוט הזה אשר עוד לא נגה עליו עד עתה אור הצאור, וניי שיעיין היטב בכל ד' הילקוט הזה ינלא ונרגוע לכפשו, ויראה ויה שגבו ונלינותיהם הקדושים, וניה נעומו ונדברותיהם הטוריים, וגם הצאור של הנדרשים הנ"ל ג"כ הם צאורים כוללים, כי צכ"ג ונלינו כעין זה שהנד' הניא להוכיח הוראת איזה ונלה עפ"י הנלה הסמוכה, ורצים פירשו כפשוטו, וכל איש נצון יצין כונה מן הריחוק והדוחק שיש צה, וכנענע כי לחילול כבוד התורה יחשב פי' כזה, דבאופן זה ישיגו כל הנלות הוראות חדשות ונגד הנלות הסמוכות, אוננס בלונת כי צכל חלה יש שיווי פנינוי ועיי"ה לעיל צס' ערכי הנושגים (פי"א הערה צ' לז רי"ד רט") הנה נחצצר דגם צחלק הנלות יחולו השקפת הנושגים, ודע דיש עוד כונה ונלות שהם ג"כ אינם צודדות שצאים צערך התקשרות וצכ"ז סייך צהם הנושגים וחל צהם נשפטי הסעתקה וההערכה, ולדוגמא צביא ונאמר אחד ונזה"ק צהקדננתו וז"ל ר"א פתח שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה, שאו מרום עיניכם לאן אתר, לאתר דכל עיינין תליאן לי' ומאן איהו פתח עינים, ותמן תגדעון דהאי סתים עתיקא דקיימא לשאלה ברא אלה, ומאן איהו, מי, ההוא דאקרי מקצה השמים לעילא, דכלא קיימא ברשותי, ועל דקיימא לשאלה ואיהו באורח סתים ולא אתגלי אקרי מי, דהא לעילא לית תמן שאלה והאי קצה השמים אקרי מי, ואית אתרא לתתא ואקרי מה, מה בין האי דהאי, אלא קדמאה סתימאה דאקרי מי קיימא לשאלה, כיון דשאל בר נש כו' עייס"ה כל הענין, וככלליות יהי' הכוונה כן, ונלות מי מה הם בנינו השאלה, ואינם צודדות וצכ"ז ונגד הגבלתם, נגדריס צנושגים צדורים עד כי יעתקו ויערכו גם להוראה אחרת מי ונליין תנייד השאלה על איזה איש שלא נודע או על הפועל [כשחמד רואה איזה פעולה ודונה לידע פועלה] מה ונליין השאלה על ונרות הפעולה, וחולס כשידע הפועל לא תחול עוד עליו שאלת מי וכשידע ונרות הפעולה לא תחול שאלת מה והנת צכל פעולה יש ככל גדול שהשאלה של מה תעורר גם שאלת מי דכשארס רואה פעולה פשוטה שאין צה שום דצר חכמה ופלא וגלוי' לכל לא תחול עלי' שאלת ונה, וכ"כ לא תחול עלי' שאלת מי כי לא יכקוף לידע הפועל של פעולה פשוטה ונקה, אצל כשיראה איזה פעולה הנללה פלחות תחול שאלת ונה, כי ונגירוי' לצד אין להצין ונחותה, וכל ונה שיטברו יותר פליחות חכמותה תגדל יותר עליה שאלת ונה, וצערך זה יחול גם שאלת מי, דכל ונה שירצו פלחות חכמות הפעולה, יכקוף יותר לידע פועלה כידוע צצנע, והנה על ככל הצריחה תחול השאלה מה כי היא ונללה פלחי חכמות, וכל ונה שהארס ישיג יותר ונפלחות הצריחה, ישחוקק יותר להגיע לידיעת והכרת צורחה; והקצ"ה ונכונה צסס אין סוף כי אין להשיג ונחותו וענמותו וכל ונה שהארס ישיג יש לו לידע כי הוא עוד עולו ונעלה, כי העלה הקודמת לא ישיג צשו"א [וע"ל צהערות לפ"ו ונס' יקוד תושבע"פ הערה ה'] ועפ"י ונושג של מי יש לככות תנייד להקצ"ה צסס מי דעליו יחול תנייד השאלה של מי וזהו כוונת הזוה"ק דהחמה אומר להם הלא כאשר תשאו עיניכם ותצוננו

תמיד לידע הנושא ולדבר ממנו כאלו ה' עומד שם, וע"כ יש להעתיק ענין שם על כל ענין פרסום, וידוע כי מצד השתוותם במושג התכלית מתערכים זל"ז וממילא יש לכנות כל פרסום בענין "שם" וע"כ האיש שמצטיין בשלימות עד שנודע ותפרסם על ידם גם מרחוק נקרא "בעל שם" וע"י פסחים (פ"ו ע"ב) "אמר להו בעל השם אנא" ועצם השלימות מכונה ג"כ אתם בענין שם, כי השלימות נותנת להאדם שם טוב ומפרסמתו בעולם ומתנצח על ידם גם בעולם הזה כי גם אחרי מותו ישאר זכרון שלימותו בפי בולם ומדור לדור ישבחו מעשי, וזהו מה שמצינו שהגבילו בכ"מ השם עם הריח, כי שניהם מתדמים בפעולתם, המריח יודע ע"י הריח שלא במקומו [היינו גם מרחוק. וע"ל (בהערות לפ"ו כ"ט) יסוד תורה שבע"פ הערה ג' צד קנ"ו]] וגם שלא בזמנו היינו גם בעת שכבר כלה ועבר גוף המריח בכ"ז ע"י הריח נודע

זהנפלאות האלוות הצבירה ומתעוררו לחקור על הפועל, ואז ותמן תדעון דהאי שתום עתיקא דקיימא לשאלה ברא אלה כי תראו שהקצ"ה אשר תנייד יחול עליו השאלה מי זאת אין חקר לגדולתו הוא צד"כ כ"ז, כי זהו האות האניתי ונקצ"ה העלה הראשונה וקצת כל הקצות, דכל העלות יש להשיגם צענל רצ עד שלא יחול עליהם עוד השאלה מי, אזל על הקצ"ה יחול תנייד השאלה, והוא גזרה ונעל גזרה וצבחינה זו נקרא קלה השונים, וזונס"א והאי קצה השמים אקרי מי ואית אתרא לתתא ואקרי מה כי צערס לנקצ"ה נקראו עוד עלולים ופעולות שיש להתבונן על ונתחם, ולשולל עליהם שאלת מה, מה בין האי להאי כו' אלא כיון דשאל ב"ג ומפשפש לאסתכלא כו' כיון דמשי תמן מה כו' כי אחרי שינך ונעלול לעלה ונונסוכצ לקצת יחשוב שישיג גם הא"ס, אזל צבחינה ישיג הפעולות שנופל עליהם עוד שאלת ונה, אזל להכרת עצמות הצורא אשר עליו יחול צבחינה שאלת מי כי הוא הפועל האניתי והקצת האניתי, לא יגיע צבחינה ותנייד יסאר צבחינתו מי, וזונס"א בהזוא מה אעידך, שאחרי שכל ונה שיעניק יותר הצבירה, יצין יותר ענין ונליחתו והשגחתו, עד שיפחד ונהדר גלונו, וישום כל רעיוני ליןך דרכי החו"ק, ע"כ צערך זה שיש ציד האדם להכיר ונעט ע"י הצבירה [ע"י שיחיל לשולל ונה] גדולת הצורא צערך זה נקרא וני שהקצ"ה ונתרה להאדם ע"י הצבירה הנגלית שיקור לראות ולהתבונן זה ולהכיר גדלו, וצערך זה שהי' ציד האדם וניזועים קלים אין להכיר ונליחתו והשגחתו, צערך זה תגדל עליו העונש יותר, ונה גם דצבחינה הצבירה הנגלית היא כנו ליור והגונא ונעין הצבירה הרחנית [ע"ל צבחינה פ"א הערה א' וצבחינה לפ"ו הערה ה'] וא"כ ודאי דהי' ציד האדם להשיג, כשיעור שיש ציד אדם להשיג, ונאריך שם הזוה"ק צערך שיויים עיי"ש"ה וזהו הענין דליחת שם צבחינה דשם אלהים הוא אלה מי, ידיוע דשם אלהים וניין ההשגחה וההנהגה העצמית של הקצ"ה ובכלל וניין שם אלהים ענין הצבירה העצמית והנגלית, וצאשר כי וני שיחזקו הצבירה הנגלית, יראה כי היא ונספרת כבוד צוראה, ועוזו נוראותי, ותעיד כי אין קלה לחכמתו וגדולתו עד כי לא ישיגוהו כל ונשיגיו, אשר צבחינה זו תחול עליו תנייד השאלה מי ע"כ י"ל דלהים וניין דגם אלה יסודי הצבירה הנגלית [דהוראת אלה הוא על דברים שהם לנגד עיניו] גם הם ילמדו לאדם דעת להצין על גדולת הצורא שנגד זה וכוונה צסס מי, וידוע שכתבו דניי הוא כ' והיא צערך נינה וצערך השער ה', דנמד השער ה' שלא יחתן להגלות נקרא ונש"ז תנייד צסס מי, זהו הצאור בכלל דצבחינה הזוה"ק

דהי' פה גוף המריח, וכי'כ האישי השלם מתפרסם ע"י שלימותו גם מרחוק, וכמו בפסחים (ג' ע"ב) "דאת בנציבין ומצורתך פרוסה בירושלים" וגם אחרי מותו ישאר זכרונו חקוק בלב דורות הבאים ולמעין ישיתוהו, לשאוב ממבועי תורתו וצדקתו מים קדושים, ואולם באמת אין שום ערך ורמיון לפעולת השם על נושאו בידיעתו ופרסומו והשארתו, לפעולת הריח על ידיעת המריח, וזש"א בקהלת (ז, א) "טוב שם משמן טוב" אם כי הם נגבלים בזה אמנם אין שום ערך ורמיון לפעולתם, וגם הלא בריח לא תגדל הריח אחרי כלות גוף המריח, יותר מכפי שהי' מקורם, אבל פה באישי השלם הלא "ויום המות" הלא יגדל עוד פעולת השם בעת שימות וישאר רק שמו משלימותו ופעולותיו הטובים יותר הרבה "מיום הולדו", מכפי שפעל בחייו בעת הווייתו בעולם, כי בעודו בחיים יסובבוהו וישממוהו הרובים ובעלי חצים, ימרוו חיי' וישתדלו להכהות זיוו ואורו [העדר האדם בעולם נחשב מיום המיתה, והויותו מיום הולדו, וע"כ זמן העדרו והויותו מכונים בשם יום המות ויום הולדו]. ובמ"ד [שם ובויקהל פמ"ח] חשבו שם כל ההבדלים שבין שם לשמן, וכולם מכוונים ער"ז עיי"ש, ומש"א שם "שמן טוב נופל על המת ומבאישי" כו' "שם טוב נופל על המתים ואינו מבאישי" העמיקו עוד בענין זה, כי יסוד רעיון ההתנמה למתים נצמח מתשוקת הנצחיות ונעשה גם משמן טוב [ע"י שמחות פ"ב] "מרבצין עליהן יין ושמן" וההתנמה האמתית וודאי דבאה משמן דעיקרה היא בבשמים ע"י פי' רד"ק שמואל א' (ל"א י"ב) וברד"י (מ"ז. י"ד) וברש"י שם שכתבו להריא דבאה בכשמים ובלא ספק דשמן הי' ג"כ בה], אבל באמת לבר דגוף הרעיון הוא רעיון שוא דאין זאת הנצחיית האמתית אשר יסודה ועיקרה הוא ברוח ונפש, אולם הלא לסוף סוף יבאש וירקב ויכלה מן העולם, אבל שם טוב הוא הנצחיית האמתית וגם ישאר לעולמי עד ולא יתקלקל לעולם, וזש"א גם בשחי"ש (א. ג) "לריח שמנך טובים שמן תורק שמך על כן עלמות אהבך", יבאר מאין נצמח סבת תשוקת הנפש להתדבק בדודה, [אשר זהו קוטב דכר"י בכל המגלה הקדושה הזאת], גם בעת שלא נתדבקה עוד מעולם, ועז"א מריח השמן מהנהגתו הטובה, אשר גם בעת שמסתיר השגחתו בכ"ז יש להכיר מציאותו והשגחתו, כמו שיש להכיר מציאת המריח מהריח גם בעת שהמריח הוא עוד מרחוק, וגם "שמן תורק שמך" כי כל הנסים והגדולות שפעלת אז נשאר ע"י שמך וזכרך לעד כמו המריח שמשאיר ריחו בהכלי גם בעת שהורק אל כלי אחר "על כן עלמות אהבך" כל כחות הנפש יאהבך גם עתה אהבה עזה, כי גם עתה מרגישים מציאותך והתאחדותך [ואמר לשון אהבה כי נודע דההבדל בין אהבה לחמדה, דאהבה הוא על דבר שישנו עמו ויאהבהו, וחמדה היא על דבר שרוצה עתה להשיג [וע"י בס' וויכוח על האהבה ממחר"י אברבנאל], אבל בהקב"ה שייך תמיד לשון אהבה וזש"א "שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד" כאשר תתבונן באחדותו הפשוטה, ושאין שום דבר שהוא ריק ופנוי מאלהות אז "ואהבת" כמו, תבין כי בהקב"ה שייך תמיד לשון אהבה והדברים ארוכין]. (ד) והנה ידוע, כי יש להאדם להשתלם גם על ידי קנייני הזמן ולהשאיר לו על ידם שם נצחי, כי כשירבה להיטב עמם לזולתו יתנצה על ידם, ותכלית כל הקניינים הוא באמת רק שיטם אל שלימותו לעשות בהם צדקה וחסד, ועפ"י ההערכות הנ"ל מובן דעל דרך המליצה מ"ל דתכלית הקניינים הוא השם שיקנה לו על ידם, היינו פרסום השלימות וההשארה הנצחית ולא עצמי הקניינים, וזש"א

במשלי (כ"ב. א') "נבחר שם מעשר רב" העיקר מה שיש לבחור מהעושר [כי פעל בחר הוא שיבחר הטוב והמועיל] הוא השם היינו השלימות ולא עצם העושר, כי "מכסף וזהב" התכלית מהם הוא רק "חן טוב" שהם יעלוהו על סולם השלימות אשר זהו החן האמיתי [ועי' כתובות ע"ז ע"ב] "אם חן מעלה על לומדי" כו' והוא ג"כ על החן האמיתי, ואחרי דגם העשיר יש להגיע ע"י עשרו לשלימות הנפש, ע"כ יש לידע כי "עשיר ורש נפנשו" כי בענן השלימות נפגשים שניהם ביחד, כי בשניהם יש נקודה תכליתית אחת הכאחדת אותם, כי לאנשים אשר כפי תכונתם יגיעו לשלימותם גם ע"י עושר [אם כי נסיון העושר הוא יותר גדול מנסיון העוני] יחוננם הקב"ה בעושר, ולאנשים כאלו אשר כפי תכונת מזגם ה' העושר סבה להמותם מדרך התורה, ורוששם הקב"ה בכדי שלא ישחיתו חלקת אושרם, ויגיעו בענים להצלחתם הנפשיות, כי "עשה כולם ה'" כי כונת הקב"ה בשניהם הוא לעשותם ולתקנם, לזה בעשרו ולזה בעניו, [כי פעל עשה הונח על התיקון וגמר השלימות] ובבאורי הארכתי בזה ואכ"מ. והנה האנשים השלימים והנעלים יודעים כי להגיע אל השלימות האמיתית והאושר הנצחי, יש לבכר העניינים הנפשיים והרוחניים על פני העניינים הגופניים והגשמיים, כי יודעים כי אם ידקדק האדם על כל פרטי הגוף לא יגיע בשו"א אל השלימות וע"ד העתקת מליצת השם מחוראתו הראשונה הרבוקה בנושאו והערכתו לעניינים רוחניים "ל על ענין זה, כי השלם ישמור שמו, [היינו שלימות] יותר מכפי שישמור את עצמו [גופו] וחרשע שמקדים ענייני הגופניים לענייני הנפשיים, וידקדק רק עליהם, "ל כי הוא ישמור עצמו [גופו], יותר מכפי שישמור שמו, כי ינאץ וינבל שמו, וישחית שלימותו ונצחיותו, ורק בכדי להגיע לתאוותי הגופניים, והז"ל ברוח מליצתם הקרושה ובשפת חירותם המהורה ובדרכם הקרושה להסמך הענין שמאוכת מצד עצמו, ושדירעתו נחוצה לשלימות האדם, אל איזה קרא כללו גם הרעיון הנשגב הזה במלים מעטים והסמיכותו על איזה קרא ואמרו [במדבר רבה פ"י ומ' וות פ"ד ומג"א פ"ו] "הרשעים הן קורמים לשמן" כו' "אבל הצדיקים שמים קודם להם" ומבואר כוונתם עפ"י דברינו הנ"ל והוא מליצה נכבדת כאד, וכל אלו הם עפ"י השקפת מושג התכלית בענין שם, ויש עוד כמה השקפות שיש להשקיף בענין זה ויש לי לזה עוד כמה כללים בדרכי ההעתיקות ואכמ"ל (3) ה) ועפ"י שנתבאר בענין מושג השם והעתיקות יש להבין דוהו הענין

וצפרט אין זידי לזכר פה כל דברי' ונלד אריכותם וחולס האיש הנכון שיענין היטב שם דברי', יצין ונעלמו כי בכלל נוספיקים דברי' אלה, להסביר כל דברי' צפרטיות, ויונל עונג ונינוגע לנפשו, כי צאונת גם ונהצור הפסוט דברי' הזוט"ק [אשר היא רק הלבוש החיצוני ונהסודות הנוראות והעניינים הנעלים, הכמוסים וגנוזים נחציון עוז דברי' הקדושים] יש לראות, כי רוח אלהים דובר צו, ולו חכמו השכילו זאת הנחמכניס, לא העיזו לדבר נה שדצרו. הנה נחצור לנו ונצור ד' הזוט"ק הנ"ל, דגם נמלת מי עשו ענין העתקה והערכה עפ"י דברי הנושגים הנ"ל, ונאלו הדוגמאות הנעטות שהצחתי פה, יצין הקורא נעט ונענין זה של ענייני הנושגים נחלק הנולת ויותר לא אוכל להאריך פה.

(3) לשלימות הענין, ראיחי להעתיק נעט ונהצרים הנפוליס שנחצורו לזה, דע

שמצינו דעל גדולת הקב"ה ונפלאותיו נמליץ ענין שם [כידוע מכמה קראי] והוא כי ע"י כל דבר פלא יתגדל ויתרומם שכו ויתפרסם בעולם. וזמשי"א בפסיקתא [ובא בילקוט סוף בשלח וברש"י עה"ת] "כל זמן שזרעו של עמלק קיים בעולם לא השם שלם, ולא הכסא שלם שנאמר כי יד על כס יה מלחמה לה, אבר זרעו מן העולם

דאם אנוס אשר כל ענייני העתקות והערכות שמצדתי פה צנוטג השם העונדתי על השקפת התכלית, כ"ז יש עוד כנה ומוטגים שיחול עליהם צענין השם ענין ההעתקה וההערכה, ורק צנוטג התכלית ניכר יותר חלוח, ונעתק יתר צקל, וגם כחצתי שם דיש לידע דאחרי שהשם נעתק להענון השני יחול אז על הענון השני ג"כ כל השקפות המוטגים, ולא עוד אלא שעלי יחול עוד יותר המוטגים וכפי שחלים על הענון הראשון, וכחצתי שם דאלו השני כללים שייכים צכל המוטגים ולא רק צנוטג השם, והוא דצכל מוטגי הענולאים יש כנה מוטגים שחלוחם ניכר ונרעס צנוט, וכ"כ יעתקו צקל, ויש מוטגים כאלה שחלוחם אינו ניכר כ"כ ואינם נעתקים צקל, וגם צכ"ו שנעתק לענון השני אז יחול עליו ג"כ ההשקפות, דהלל הענון השני נגדר ג"כ צגדרי' וצערך זה נערך עפ"י המוטגים האלה, ועפ"י רוב הענון השני ונחפשו ונחשקף יותר וכפי הענון הראשון העיקרי, וע"כ יעתק אז יותר צקל, ואחרי שפה אנו עושקין צענין מוטג השם, ראיתי לזייר צקלרה הצאור של הצ' כללים הצ"ג ג"כ צנוטג השם. הנה צשם גם צמוצנו הראשון חלים עליו כנה מוטגים ומוטגי ההשקפות הצ"ג לנו וניאח ששם, הוא ונה שקוראין לו, וקיום השם כל עוד שקיים ונקונו ועוד הרצה ונהמוטגים יחולו עליו [וע' ונשכ"ל צהשקפת התמונה] וכנו שיראה הנועיין צעה שיעצור על פני כל ההשקפות לענין השם, אנוס צאונת אינו ניכר חלוחם כ"כ, ואינם פועלים שום פעולה חסונה שיחי' ראוי לחקור עליהם ורק מוטג התכלית הוא המוטג שנתדבק יותר בהשם, וניכר רעונו ופעולתו ותולאותיו וראוי לחקור עלי'. וכ"כ לא יעתקו כל המוטגים צשם [כפי מוצנו הראשון] צקל, כי ההעתקות הם ענייני ריכוך, כי יש להם להתרכך ולהנעות כפי חפץ המוטגים, והשם צמוצנו הראשון הוא ענין עלם כי נחשב כנועט לנתואר, והוא דנוק וקשור עם העלם, וא"כ לא יתרככו צנקל המוטגים שלו, אצל אחרי שהשם נעתק לענונו השני, כפי הענון שיולא אחרי השקפת התכלית שלו [דהשקפת התכלית כנוו שהיא חלה יותר עליו, כן היא נעתקת יותר צקל, כי החלות וההעתקה הם עפ"י רוב ונחשכים צערך אחד], דהוא פרסום שלימותו יחולו כנה וכנה מוטגים עלי', ולא לצד שיחולו אלא שיש הכרח לחקור עליהם, ד"ו השקפת מוטג הנוליאות, היא השקפה מחולה צמוצן זה, דלפעמים יתפרסם אחד לשם רק ונלד חנופה, וכנוו דהשם צמוצן הפרסום הוא נחשב לענין הצלה נגד סחם שם, כ"כ הידיעה צנוליאח הפרסום היא ג"כ הצלה דנוצלת ונוגדרת איכות הפרסום. וצנו"ר (קהלת פ"ז) ג' שמות נקראו לאדם הוה, אחד שקראו לו אביו ואמו, ואחד שקראו לו אחרים, ואחד שקראו לו בספר תולדות ברייתו וכונתם הוא כנ"ל, השם של אציו ואנו, הוא שם העלם; והשם של אחרים הוא שם הפרסום ששם זה נשיג רק מאחרים. והשם של ספר תולדות ברייתו הוא כפי שנשאר שנו חקוק צספר התולדה, וענין זה ונליין איכות וניאח הפרסום דונלד דפרסונו צחיו לצוד יכול להיות ונלד איזה נטי' ופני' של חנופה וכדוונה, ואולם השם של התולדה חליין ומגזיל איכות הפרסום, דאם נשאר שנו חקוק לצוד צספר התולדה הוא אות

השם שלם מה טעם כו' עיי"ש, והוא רכל עוד שלא נתפרסם גדולת הקב"ה בכל העולם ויש עוד אנשים שלא קבלו מלכותו עליהם נקרא דאין שמו שלם, דכוונת שמו הוא פרסום גדולתו ורוממותו. והנה ידוע דהבטחון והשגת אלהות הם צמודים ואחוזים זב"ו, כי בערך שהארם ישיג גדולתו ורוממותו בערך זה ישים בטחונו עליו,

דמליאת הפרקוס הוא ונעלם שלימותו, ולא נגל חנופה וכדוונה, דהתולדה לא מדע חקף, צגסם כי אחרי נותו אין טוס סצה על חנופה ושקר וקנאה וטנאה, [וע' שצה קג ע"א] איזהו בן העוה"ב א"ל ואזניך תשמענה דבר מאחריך וגו' היינו שלא יתפעל ונאונה נזה שיאנרו עליו אחריס כל עוד שהוא צמיס, ורק יטה אזניו לטווע ונה שיאנרו אחר וניתתו עליו [סיפטיט, כל הענינים הלדדים וישער צהשעה צרורה ונה שיאנרו אין] דכנוו כלי הנווד ועלות החוס והקור ונאוייר יש להעריכו צנוקוס שאין חוס לדדי [נחוס התנור] ולא קור לדדי [נונטיילי קרח] כן צהעולם הזה יש קנאה וחנופה אשר על ידס אין להעריך קני הונדה לידע מדרגת כל איש כפי נלצו האמיתי, ורק אחרי ונות האדם יש לידע נלצו האמיתי [וע' צהקדמת מו"נ] ושויוי' העלמי, והאיש טרונה ללבי לאונות את עלונו ונחונפיס הרצים, וללבי לאנד ערכו מתגרת הנקנאים והטונאים, יערוך קני הונדה צנוקוס טעניינים הלדדים לא ישלטו טס עיד שלטת, והארכתי צצאור כל הונאעריס דטס ואכ"ו.

ודע עוד דיט השקפה אחת צענייני השקפות ונווטג הטס צמוצנו השאשון, אשר היא מועלת ונאד ומז"ל השקיפו עליו ונאד והוליויל על ידה כנה דרשות, ואונסם גס צזה יש ללרף השקפת התכלית והוא דענין השקפת התנונה תחול צכתית הטס, דאחרי דמוטג הטס הוא להכיר על ידו נוטאו, ע"כ ענין התנונה צזה היא האותיות של הטס והחומר צזה סס האותיות, וצהשקפה זו יש ללדקדק ונאד דכנוו דנוכלל הטס ידוע נוטאו צכלל, כן גס מאיכות תנונה הטס, יש להצין איכות נוטאו, וכל הדרשות הרצות טנוטדו על ענין חסר ויתיר, נוטדו רק על השקפה הזאת, ולרוגונא, הנה צצ"ר (פנ"ח) ר' יודן אמר חוץ משקלי עפרון שהיו קנטרין הה"ד נבהל להון איש רע עין ולא ידע כי חסר יבואנו, נבהל להון איש רע עין זה עפרון שהבנים עין רע בממונו של צדיק, ולא ידע כי חסר יבואנו, שחסרתו התורה וא"ו, הה"ד וישמע אברהם אל עפרון וישקול אברהם לעפרון, עפרון כתיב חסר וא"ו; ויקוד הדרש הוא נוטד על השקפת התנונה דהנה תנונה הטס הוא הליור של נוטא הטס, וצקפרי הכתב והנוכתב (ח"צ טער ד' דלת א' טציל ד') כתצתי דיט טני וניני ליוריס ציחוקס אל הנולייריס א) ציוריס טמשים דהליור הוא ונוטג כתנונה הנולייר, ויש להס יחס עלמי נגד תנונתם (צ) ציוריס טוטכמים דאין יחס עלמי צין הליור להנולייר ורק טהסקינוו ע"ז דנוליור זה מוצן ענין ונולייר זה [וכנוו אס טני אוהציס מתרחקים זנו"ז, ויש ציניהס דבר כנווס טרוגיס שידעו זנו"ז ונענין זה וקונוו ציניהס איזה חפלים לטלתם, ונוכל חפץ וחפץ ידעו ענין זה כפי טליינו וקונוו דאין צזה טוס טיווי פנייני ורק טהסקינוו כן ונתחילה ללייר ונחטצותם ע"י חפלים האלה] והנה כל השמות סס ליוריס ונוטכניוס ציחס זה, טונהס ידועיס הנוטאים, ד"נו, אס טס השולחן ונולייר תצנית השולחן, ידוע כי אין טוס טיווי פנייני ציניהס והוא רק ליור ונוטכניו ונארתו צקפרי הנ"ל דכנוו צליוריס ונוטסיס ככלל צקוי הליור כל תנונת הנולייר דצוק, ואס נחסר להנולייר ונה ונכפי טיט לו להיות, יש לטנות לעונת זה גס תנונת הליור, צנוקוס

ולפי דברינו הנ"ל טובן ד"ש להמליץ על ענין זה הרבטחון הוא קשור עם ידיעת שמו של הקב"ה, וזש"א בתהלים (מ. י"א) "ויבטחו בך יודעי שמך" וכו"ל, ועד"ו מתפרש היטב גם סוף הקרא "כי לא עזבת דורשיך ה'" הרבטחון וההשגחה הם גיב צמודים ומשולבים, כי בערך שהארם ישיג ויבטיח על הקב"ה, בערך זה ישגיח הקב"ה עלי, וכש"א (שם ל"ג. כ"ב.) "יהי חסדך ה' עלינו כאשר יחלנו לך" בערך שאנו מבטיחים עליך כערך זה תשפיע עלינו חסדך. ואמר עוד (שם נ"ה. כ"ג) השלך על ה' יהבך" תתעצם כ"כ במדת הבטחון ותאמת בלבבך ענין קיומה עד שתשוה הבטחת קיומה כמו השלכת הדבר הזה על אחד אשר הוא מוכרח לעשות [כהוראת שלך], ואז "והוא יכלכלך" ואם כי בהשקפה ראשונה יש מקום לומר דהוראת השלך אצל ה' הוא ביטוי עז וקשה, אמנם באמת והו יסוד הבטחון, שכל אדם ידע כי בהגעתו לבטחונו תלוי רק כפי חווק בטחונו, ובכל כי האי פועל הרבה התעוררת האדם, וע"כ אם האדם יה' חוק בבטחונו באופן נעלה כזה שיחשוב העדר הקיום כמו לנמנע, אז בטח ותמלא בטחונו, ובאמת נראה דזה הו' הענין שנסתפקו רבנן בפירוש של השלך על ה' יהבך" וכדאיתא בר"ה (כ"ו ע"ב) "לא הוו ידעי רבנן מאי השלך על ה' יהבך והוא יכלכלך", כי חשבו ג"כ אשר אין לפרש כפשוטו כהוראת השלך, הנראה כמו הוצפה כלפי שמויא, וע"ז הורה להם רבב"ח דאינו כן, ונהפוך

זה, עד שמי שיתנוק צמנונת הליור, יכיר חסרון של הנוטייר, כן גם יש כלל זה צלירים הנוסכונים, דלם נחסר נה הנוטייר, יחסר גם כהליור איזה ענין נכפי שהי' לריך להיות נשלימותו, ככדי שיונן נזה שיש חסרון בהנוטייר, וע"כ אחרי דנזה טעפרון חתנהב עמו נכילות וענין רע דקדוקים יחרים על שלמות הנוטנעות, גלה אז לכל רוע לננו, וכמה שנסקר לו לשלמות האמיתי, ע"כ זל גם הליור הנוסכוני [נולח עפרון] צאיזה חסרון, שיתאינו נזה השמות הליור והנוטייר, כשיעור שיש להם להשמות, וכל הדרשות שונלינו נחז"ל שדרשו נענייני חקר ויחיר על חנונת הנושא, כמו בסכת בסוכות גפשות נפשות, קרנות קרנת, טוטפות טטפת, וכל כי הכי, נוסדו כולם על ענין זה, וכן הוא גם נפעלים, כי צאנת הוו כמו טמות וכנשכ"ל בהערה א' צגסם דלענין זה ודאי דיש להם דין טמות ונספרי הכ"ל וציותר נספרי כללי דחז"ל וד"ל צארתי כנעט כל שדרשות נחסר ויחיר, וכחצתי לזה עוד כמה כללים דצאנת הנונן הסכרתי ונהולה מוכרח להכתב צכל אופן, וכל הסוכמות לענין חסרון הנוטייר יכולים להיות רק נהאחיות שאינם נוגעים כ"כ לנון הנונן. וידעמי כי נאלד הי' נחוץ לדבר פה נזה, כי עוד לא דאיתי מי שידבר נענין חלק דרשתם של חקר ויחיר, ואולם אין צדי להאריך פה כי צאנת יש צערך טמונים דרשות ויותר נזה הגדר שיש לדבר עליהם, וגם נהך דרש דעפרון, יש עוד הרבה לנצל דהיא מוצאה צעוד כ"ו, וסם יש לנצל יותר עי"ה מ"ר פ' משפטים (פ"א) ד"א אם כסף תלוה את עמי הה"ד נבהל להון כו' ומשנו סם כמה וכמה עניינים צאופן זה, וע' מ"ח פ' ראה על הקרא עשר תעשר וע' נכילתא דיש פ' יתרו, וע' פסיקתא דר"כ (פסקא י"א עשר תעשר) ונכל אלה יש צאור רחב, וגם נחצאר נהם אמיתת דברי גיכוד ענין דרשתם נגדר זה. נחצאר לנו חועלת הנושא נהתמונה החילונית והוא ג"כ רק ע"י מושג התכלית, דאחרי הידיעה נחכלית השם יש להחזקן צכ"ז.

הרבר דכל מה שיחלוט יותר במחוננו לרבר ברור יתקיים יותר ענין הבטחון והביא לחם ע"ז העובדא של ההוא מייעא שאמר לו "שקול יהבך ושדי אנמלא" כי ענין שדי הוא שלא בדעתו ורצונו כי הוא יעשה בהכרח, וממש באופן זה יש לצייר בהקב"ה קיום של הבטחת בוטחי, ואז ימלא בקשתם, ויש לי בזה המאמר עוד דברים יקרים גם באור יקר בזה שאמר הלשון "שדי אנמלא" ובאורו מתאחד עם עוד כמה כאמרים שמבוארים בענין זה ואכ"מ (ג), עכ"פ מבואר עפ"י בטוב המושך

(ג) לגודל התועלת והנאורים האלה, צטגס כי נהס יתצרר גם ענין העתקת-הנוחשים לעניינים רוחניים ונדעים [אשר זהו תכלית דברי פה] ראיתי להעתיק ונעט ונהס צקלרה, צברכות [כ"ו ע"צ] הרואה גמל בחלום מיתה נקנסה לו מן השמים והציליהו ממנה, אר"ח בר"ח מ"ק אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה, רנב"י אמר מהבא גם ה' העביר חסאתך לא תמות למות לזאת זכות הנאמר, כי כל איש ונצין לא יסתפק צפי' הפשוט דהכוונה הוא ונלד הסתוות הנולות, וציחוד כל כלל הענין אין לו טוס ונצוא ופתח, ואנוכי אשר קנאת כבוד חז"ל אכלתני ונעודי הנני עוול ויגע ליתן ליור ונצני צכל דצריהס, ראיתי צצאורי צע"י ליתן ליור ונעודי גם צכלל הענין של חלונות ופתרונותיהס וגם צהנאמר הפרטי הזה [כי נחצאר שס צין כל הנאמרים הפרטים סנצצארו אלני], ואעתיק פה ונעט ונחוכן הדברים, יסוד ונסד ה' לחז"ל כי יסוד השלימות של האדם הוא סיתעלס צליורים רוחניים הנולאים ונשלימות, כי צאנות אין לך דבר שיציא את האדם אל השלימות האנושית כענין הצליורים הנעלים והנשגבים, ואולם צאשר כי ליורי ורעיוני האדם הם ונשועים צאין ונעצור ע"כ קשה ונאד להאדם לצייר ליורים הנופשטיס ונושאים ונוחשים וגשנייס, וגם אס צצצידות יללח לו לציירס לא יתקיינו אללו זונן רצ, וצהעלותו על רעיונו ליורים אחרים, ינחו וינוחקו ונעל לוח לצבו הצליורים הישינים, וע"כ ונסקולת קיום הצליורים האנושיתס הוא שהאיס הנוציירס ידע הנוחשים הגשנייס סנחעלס צהס הצליורים האלה, כי אז יהי' לו צנקל לצייר הנוחשים האלה ולננוטס על ידם הצליורים נשואי הנוחשים, ועל ידם יתרגונו היטב הצליורים האלה [ועי' צחו"ה שער חצרון הנפש פ"ג "ולפי שהיתה ונחצנת הלצ ונחפכת הרצה ואין לה קיינה לנהירות וכו' ועיי"ש כל דברי הנחנודים], וזהו הענין סונלינו סחו"ל יחסו כ"פ ונושגיס נעלים לננולאיס ונוחשים ונל"ח עד סקראוס על סס הנוושגיס הנעלים, כי צעת טראו שיט צהס הנוושגיס האלה כשיעור סיספקיו להיות ליורים ודוגנאות על הנוושגיס הרוחניים והנדעים [כי ליורים אנושיתס לא יהיו ונוחשים על ונוושגיס לעולם ע"ל ח"א פ"ו ונס' יסוד תושע"פ לך קני"ד] אז יחסו להס הנוושגיס האלה צכדי שעל ידם ינטיירו הנוושגיס האלה [צספרי צארתי עד"ו הרצה כינויס ודברי הנוקוצלים צדך ישר ואכ"ו], וכלל גדול ה' לחז"ל כי הסלונות סס ליורי היקלה, וכל יסודי פתרוני הסלונות סס רק ענייני ידיעות העתקות חלוקות הנוחשים לעניינים רוחניים ונדעים, והנה חז"ל דצרו צכל ונקוס כפי סונלצ השלימות דורש ונאיס השלס, ואחרי כי ונלצ השלימות הוא, להחעלס צליורים רוחניים ונדעים הטובים, ולהחחוק צליוריהס יש לכוינ הנוושג סבו נחעלס הנוושג הזה וניכר צו הענין הטוב ונהנוושג הזה, ולא יחדל ונלחעלות ליורו על לצבו, ע"כ העריכו כל ענייני הסלונות ונהנוושגיס כפי סונחעלס צהס הצליורים, וכפי שהס נעתיקס לנוושגיס רוחניים ונדעים, ותכלית הנואמרים סס להורות סדרך הישרת

הכתוב של "ויבטחו בך יודעי שבך כי לא עזבתו" וגו', דבתחילה אומר דאלו שיוודעים גדולת הקב"ה יבטחו באמת עליו, ואח"כ אומר דכאשר יבטחו כנדרש יגיעו לבטחונם בטח וכנ"ל. ובירוי יומא [פ"ג סוף ה"ז] חד אפי בצירוף אמר לר' פנחס בר המא איתא, ואנא מסר לי לך [פ"ו שימסור לו שם המפורש] א"ל לית אנא יביל א"ל לכה,

וענייני הליורים שיתעלמו בהליורים ובהנוחשים של הטעמים והליורים האלה, ולהתרחק מהליורים הרעים וההנוחשים שנתעלמו בהם הליורים הרעים עד שנס בחלונו יראה הנוחשים נושאי הליורים הטובים, ואולם הלכו בזה וכן התאחר אל הקדום כי אמרו אם רואה נוחש כזה הוא אוח זכא, אבל כוונתם הוא להודיע שיתעלם בו הרעין הסוב עד שיראה הנוחש הזה וסיתרחק מהליור הרע עד שלא יראה הנוחש ההוא, וכנ"ל א"ל שם בכונה חלונות ישיבים ויאמר וכו' קודם שיקדימו פסוק אחד וכו', ואחרי שנתנון היטב בהכונה האמיתית, נראה צדור דהלכו בזה וכן התאחר אל הקודם, דכל הני נוחשים שהציחו שם שבראותם בחלונו יאמר פסוק טוב קודם שיקדימו הפסוק הרע הם נוחשים כאלו שיש בהם ליורים ונתחלפים ונטוב לרע, ואשר ראינו כי הנוקרות השתמשו עם הנוחשים האלו לכונות ונתחלפות, ולפעמים עשו הנוחשים האלה לזייר על ידם איזה ענין טוב שיצור לו האדם וטראוי שיתדבק בהם, ולפעמים לזייר על ידם איזה ענין רע [דשהנוחשים יש נושאים ונתחלפים ע"ל פ"א אוח ה' שראוי להתרחק מזה, וחז"ל בזה שאמרו יקדים ויאמר וכו' לנודו לנו לדעת, דעפ"י חובת האמונה והצטחק בכלל וענייני הליורים והנוחשים צפרט, נחוייז כאו"ל וישראל להוליח וכן הנוחשים הליורים הטובים ולטוות לנגד עיניו הנוקרות שהשתמשו עונם על עניינים טובים, והליורים הרעים ירחיק ונגד עיני', עד שכאשר יראה בחלונו הנוחשים האלה ישיבים ויאמר וכו', פ"י טידע בעה דהוא רק ונדד הליורים הטובים שזייר על ידם כל היום, ונדד ששם כל היום לנגד עיניו הנוקרות הנוזיירים הליורים הטובים ע"י הנוחשים האלה רק ונדד זה ראש בחלונו, ולא יעלה על לבנו שום ספק אולי נלטייר על ידם הליורים הרעים, אחרי טידע כי לא עלו ונעולם על לבנו, וכמו ד"נ ונש"א שם דרואה קנה בחלום ישיבים ויאמר קנה רצוץ לא ישר, קודם שיקדימו פסוק אחר הגה בטחת לך על משענת קנה דרצוץ וצאורו דהנה ראינו דננקוס אחד לקח הנביא הקנה לזייר, לזייר על ידו זיור נשגב ונחמד הנחזק לבס של ישראל באנונתם וצטחוס, והוא כל החזון של קנה רצוץ לא ישר [עיי"ה בצורי הצחזון הזה שנתצאר לעיל בהערות לפ"ו נוס' יסוד הושבע"פ ד קע"ח], ועוד ננקוס אחד לקח הנביא את הקנה לזייר ע"י רוע הענין של שינת הצטחק צאדם והסרת אמונתו ונח' ונהשגחתו, כי זייר כ"ז צזייר של ונשענת קנה רצוץ, וע"כ כשחז"ל דנו לומר דראוי אשר כאו"ל ישור לנגד עיניו הקנה לטושא הליור הטוב ויוליח ונטנו זיור טוב כי ע"י ישוה לנגד עיניו כל החזון של קנה רצוץ הנחזק לבס ישראל, ולא יגצב חלילה תצולות אנושיות הננגדות לדרכי ה' ותורתו עד שהקנה יהי כערך לזייר של ונשענת, ויחול עליו הענין של ונשענת קנה רצוץ, כשרנו לומר כ"ז אמרו זאת זלשון זה כי צקונו יקדים ויאמר קנה רצוץ וכו' טידע צדור כי רק נושא הענין של החזון הנה הוא נושא הליור ונחזונו זלילה, ולא הקנה דנשענת קנה רצוץ [ועד"ז בארתי בע"ה צדקך כפלא כל הנואגרים הרבים שיש בענין זה], ודברו בזה וכן התאחר אל הקודם, וכ"כ הוא ענין של כל החלונות חז"ל ופתיחותיהם, ואם אמנם

א"ל דאנא אביל מעשר ומאן הרגול לי לא וכול מיכל מבר נש כלום, דהנה שם המפורש הוא שם העצם וכפי מהלך סדר הלימודים אין ללמוד שם המפורש רק אחרי שידע כל שמות הפרטים מהתוארים, המציינים גדולתו ויבלתו הב"ג וב"ת. ואחרי ידיעתם יגיע במח למדת הבטחון המעולה, לבלי ליהנות משום אדם, והאיש

דגם הפתרונות ונלדס הס אנויתים כפי הערכת האומות נגד המושגים הרוחניים, ככ"ז עיקר כוונתם גזה הוא להזכיר את האדם על הזדככות לזריו ורעיונותיו וצנצנז היקלה יראה שיתעלמו צו כל הזיורים הטובים, וגם אחרי שצאנת הזיורים הטובים פועלים עמד על האדם ומטפיעים עליו השפעה רוחנית וגשמית כשיעור התקרבותו על ידם אל הקב"ה, ע"כ ענינא יש לידע ונהלזורים האלה ערך התקשרותו לזרואו בכלל, וע"כ עהידיעה הכללית הזאת שיש לידע ונלזורים החלונות ונהידיעה הפרטית ונהם כפי שהם נמתרכים עם הנוגזייריס צפרט, יש לידע כונה עניינים הנסתכנים ונותאנוים עם דרכי הזיורים האלה, עד שהי' צאפטרי לפתור פתרון הרעיונות האלה ולחוש עתידות לו, זהו יסודי החלונות ופתרונם [ידעתי כי דברי אלה נועטים הס לערך גודל זרות הענין הזה ויש לי ע"י חלק ניוחד צספרי אצל אין צידי להעתיקס פה, ורחיית רק להעתיק עזה כשיעור הדרוש לצאור של הרואה נטל וכו']. והנה להגונל יחסו לזור האמונה והצטחון, שיינו שנהגונל יש ללמוד ענין זה, כי יסודי האמונה והצטחון הס שמים א) בקשת העזר ג) השגת העזר, פי' צתחילה יש להאדם לידע כי הוא מוכרח לעזר הן צענייני הגוף והן צענייני הכפט, שישווה לנגד עיניו קולר כחו, והסתכנותו על כל שעל ושעל, ואיך כי הנקרים הרעים והאסוניים, עלולים לצא על האדם, ואם יגמול לו ה' כפי מנעשו אז הוא ראוי לעונשים גדולים, ורק ע"י עזר אלהי וצטוצו הגדול, ינלל עהם, כי אם לא ידע כ"ז לא יצין הכרח גדת הצטחון, וכן ידע כי גם צענייני המוקרים אין לו לקוות להגיע לשלימותם צלא עזר אלהי, ואח"כ יש לו לידע כי אם ישם צטחווה צהקצ"ס ישיג צטח עזרו ומצוקשו כי עוצ ה' לכל קוראיו, וגם צעניינים המוקריים יעזרו לו הקב"ה להסתגר על הכחות הרעים ולכל זה יונלל לזור של הגונל צנצנר [וצימוד צנוקמות ההם הנצנלים עם הנדצרות הנוראות] כי שם הסכנה מרחפת כנגד פניו, כי הוא עלול להיות לטרף לשניי פרחי החיות, ולמות צלונא, ולעוד כונה אסונים ופגעים הנמתרגשים לצוא על ההולך צנצנר השיעון הזה, ורק צעזרת הגונל [אשר הקב"ה הכין לו מרחש להללח האדם] גינול ווכל זה, כי כאשר ירכצ על הגונל יהי' צטוח [צעזרת וישועת ה'] ווכל פגע ויענים עליו כל לרכיו, והגונל כפי טצעו ישא עליו כ"ז, ונהלצו יצבור לנאונו, וידוע כי צדורות הקדוונים קראו להגונל צסם אנוית המדבר וצסם חי' קדושה והוא הכל ונלד ענין הללתו להאדם, כי הגונל יגמול עם האדם רק סקד וטוב, כי ונה שהצנלים נאכילים את הגונל לא נחצצ לנאוננה נגד הטוב והחסד שהגונל עושה עם צעלי' והצנלים צוטחים אז על הגונל ויתונלל צטחונם. צאופן כי האדם השלם יש לו לצייר כל העולם צערך הנקרים והונכטולים שעלולים לצוא על האדם צערך ונלצ הנדצבר, ואח"כ ישים צטחווה צהקצ"ה וירחא לפניו אז כאלו הוא צנצנר והוא רוכצ על הגונל. סוף דבר דהגונל הוא דוגנא נאוננה ונענין הללת האדם ונסכנת ונות ונקיוס צטחונו, וזהו כוונתם הרואה נטל בחלום כי כ"כ נלטיירו צלצצו הזיורים האלה צהקין, עד כי הוא ונשוה תמיד העולם לפניו כנצנר שנסם, וישים צטחווה צהקצ"ה, ונחלטי

שלא הגיע עוד למדרגה זו [שמשתדל ליהנות עוד מנתינות] הוא אוח כי אינו יודע עוד כל שמות התוארים ואיך ידלג ללמוד שם המפורש [ועי"ה במו"נ בח"א (ס"א) — (ס"ג)] והוא גם כונת הכתוב בתהלים (קל"ח ב') «כי הגדלת על כל שמך אמרתך» כי יותר ממה ששייג גדולתו מיריעת השמות משיג עוד מהשגת התוח"ק, כי שם רמזו כל גדולת קדושת רוממותו ונפלאותיו [ובספרי תה"ת בארתי עפ"י מאמרם בברכות (ו' ע"א) בימינו זו תורה ואב"מ]. וזמשי"א בברכות (ז' ע"ב) דעל הקרא «לכו חזו מפעלות ה' אשר שם שמות בארץ» דרשו «אל תקרא שמות אלא שמות» דשם הונח רק על ענין פרסום שמתייהם לקנין וישות, ולא על חורבן ושימוש [ובספרי הארכת הרבה בכלל זה דבהשקפה ראשונה נראה דיש סתירות לזה אבל האמתית הכלל הזה והבאתי הרבה ראיות דשם במובן זה הונח על ענין טוב וקיום, ולא על ענין רע והעדר] וכן מורה הלשון של «אשר שם» דשימה יורה ג"כ על הוי' וקיום, והנה הוראה של שמות הוא על חורבן והעדר, ולא שייך בזה לשון «אשר שם», אמנם באמת י"ל דכונתו הוא דבשנצרך סוף המעשה נראה דהשמות והחורבן הוי

הגעת הצטחון לדבר צדוק, וכמו שהרכב על הגנל צנדצר צטוח אז צצטחונ, ונחעלמו כ"כ הליזרים האלה עד כי גם צחלוס רואה הליזר האוח, ואיש כזה יודע ונכיר גם נעוט ערכו וחלישת כמו גם צעניינים הנוסריים, ונסיים צצחונו הכל רק צצקצ"ה, אז יכול להיות צטוח צצטועת קצצ"ה, כי גם אם מיתה נקבשה עליו מן השמים צכ"ז והליזרוו ונונה, וע"ז הציאו שני הקראי אנבי ארד עמך מצרימה ואנבי אעלך גם עלה ונלסם הנוסוכן צנזרים נודע לכל אחד, וכפי ראות עיני צצר הוי' רחוק ונחס כל ישועה, ולא הוי' להם שום ונקום לתשוב אודות גאולה והללה, וצכ"ז הצטיח קצצ"ה ליעקב ונראש ואנבי אנבי ארד עמך מצרימה כי גם שם ישינו צצחונם צי ואהי' עונם, וגלל כן דע כי ואנבי אעלך גם עלה ח"כ ונצורא דונלד הצצחון הצחוק ניזולו עפ"י ענין ניסי. והקרא של גם ה' העביר הצצחון וכו', הציא ג"כ לאונת ענין זה דהא שם צצר נגזרה עליו וניתה וצכ"ז כאשר סכיר עותתו והודה לה' [דזהו הנקודה הראשונה ונצצחון] הליזר קצצ"ה ונן הנייתם [הצצחון] להציא קראי כאלה שיש צחס גם ונעין אוחיות של גנל צכדי להצוות העניינים גם נלד חלינותם, כאשר צצחתי צצפרי הצצח והונכתה, וצכ' כללי דחז"ל וד"ל והצצחתי גם כ"פ צצפרי זה אלל העיקר כיוצו ונלד סיוויים הצפנייני], ועוד צכ"ו ונלינו איך צצח"ל לייזר את הגנל לנזשא הליזר הצ"ל, והוא צנז"ר וישלח (פע"ו) ולמה הוא נותן את הגמלים באמצע אלל ח"ל הוי' רואה את עלנך, כאלו אתה יושב על ציננה ודן, ואני נידון לפניך ואת ונחנלל עלי רחמיים, והוא ג"כ ונחונת עפ"י הצ"ל, וכל דהרשות צו"ר סוף פ"ג על הקרא ואת הגנל יש לכויך עז"ז ואכנול יותר. ואחרי כ"ז נוצן דנושו"ז אונרו פה הלשון שרי אנגלאי אחרי דרזו להורות חזק הגעת הצועה צצטחונו האנייתי ע"כ אונרו צלשון זה. וידעתי כי ניי שלל הורגל עוד צעניינים כאלה יראה צענינו דצרים כאלה לדצרים זרים לונד דליזר האוננה והצצחון הוא ונצטייר צננל אלל ניי שיש לו הליכות צענייני הכיננים והרנזים האלה יודע דזהו יסוד הכיננים ויש כונה רנזים הנוסדים על ענין זה של השיוויים האלה, ויש כונה ננללים פשוטים שנחכנים צצנות רוחניים והוא הכל ונלד ענין זה — והדצרים ארוכין ורצנין.

יסוד מוסד לבנין וקיום [וסתר ע"מ לבנות נחשב כבנין], כי עי"ז הוא "משבית מלחמות עד קצה הארץ" וגו' ורהע"ה מלמד בזה לא"ם דעה שידע, כי כל פעולות ה' הרבות אינן בודדות רק שהן קשורות ואחוות זב"ז כטבעות השלשלת, ובעת שיראה איזה ענין שבתחילתו יראה כחורבן ושימום ידע שתכליתו הוא בנין וקיום, והיו הוראות השם במובני המדע, וע"כ גם הפעולות שנראות כשמות: הם באמת שמות.

(ו) ומה מאד יתאמתו דברי, כי רק עפ"י דברי יש להבין שם כוונת כל המאמר אשר הוא כולו מוקשה ותמוה, דמה שהקשו שם "מנ"ל דשמא גרים" אין לזה שום באור, דהלא בכ"מ דרשו השמות ולא הקשו כן, וגם כאי שייך לומר עי"ז "דשמא גרים" מי לא יראה כי יסוד הדרשה הוא ענין אסמכתא, ואך שייך לומר עי"ז גורם, כאלו החליטו זאת בבידור ואם לא ה' נקרא בשם ראובן לא ה' כן, או אם לא היתה נקראת בשם רות ה' מזה עיכוב ללידת דוד ולשירותיו, וגם האך ר"ל דבהשם שקראו אבותי העכו"ם בגיותה, יהי סגור בו ענין נבואי כזה. אמנם דבש וחלב תחת לשונם, דזה ברור דנוף הדרשות שהעמיסו בכ"מ בענין השמות הוא ענין אסמכתא כדרכם בכמה דרשות [ויש לי בעי"ה בזה כמה כללים בספרי כללי דחז"ל וד"ל], ואולם בכללי האסמכתא כתבתי דיש כלל גדול בזה, דבכל אסמכתא יש להסמך ענין כזה שהוא באמת שם, היינו שמצד עצמו ומצד מקומו וזמנו, יש לחברו בענין זה, ורק מצד שבאמת לא כיון הקרא לזה, ע"כ הוי אסמכתא אבל אין מעולם להסמך ענין שלא שייך כלל לזה, ושיש עוד בין העניינים האלה איזה סתירה וניגוד [והוא כלל יקר למאד ויש בו כמה חלקים ונתכארו כולם בספרי הנ"ל, ובספרי הכתב והמכתב, ובארתי עפ"י זה דכתובות י"א ע"ב] "ומי כתיב קרא לעתיד" כו' עיישי"ה ובפסחים (ק"ו ע"א) "תנא מהדר אלייא וקא נסיב לי קרא דיממא" ועוד כמה וכמה מקומות] והנה לפ"י מובן דאם נימא שבאמת יש ללידת רות איזה יחס והתקשרות עם דוד וענייני, יש להסמך ענין של דוד בשם רות, ובכ"ז יהי רק אסמכתא, אחרי דבאמת הוא שם העצם, אבל אם נימא דאין להם שום התקשרות לא שייך להסמך ענין כזה דלפ"י יהי סתירה גדולה בין המציאות [דהיו שני דברים נפרדים] להדרש והאסמכתא [המחבר שני העניינים הרחוקים], ועי"ז רצו רק להראות דכל הנהגת הקב"ה ופעולותיו הם קשורין ואחוזין זב"ז, וגם אלו שהם רחוקן זמ"ז בעצם צורתם ובזמן מרוחק זמ"ז, גם אלו הם כסבות ומסובבים, וא"כ וודאי ללידת רות וכל ענייני ה' כסבות ללידת דוד וכל ענייני, והי בידם להביא זה מכמה קראי ואולם מצד דהכא בא השאלה בלשון שם, רצו להביא גם מקרא כזה שיבטאו בזה ג"כ ענין שם, [כדרכם בכ"מ וכמו שהבאתי כלל זה בספרי] ואמרו "א"ת שמות אלא שמות", דגם השמות נקראים שמות מצד שהם סבות להשמות וכנ"ל, וא"כ וודאי דכ"כ בענין זה היו מקושרים כל העניינים שמתחילת לידת רות עד לידת דוד, וכל ענייני הכל בתורת סבות ומסובבים ומ"כ בראובן וע"כ כפי כללי האסמכתא ראוי מאד להסמך ענין לידת דוד ופעולותיו הרבות והנשגבות ללידת רות, ולהכניס כ"ז ע"ד אסמכתא בענין השם שנקראת מלידתה. והוא באור נחמד בעי"ה, משוכלל ונוסד על המובן המדעי של שם. נתבאר פה מעט מענין של מושג השם, ואחשוב כי יהי מזה להקורא ציור כללי, בכל המושגים בענין העתקתן והערכתן לעניינים מדעים ורוחניים ומתוצאותיהם בבאורי מקראות ומאחז"ל באגדה ומדרש, ובכל הני שחשבתי לעיל

(ד) ואם כי ידעתי כי בכ"ז לא יצאתי עוד חובת הבאור גם בענין מושג השם בפרט ובענין מלאכת ההעקפה וההערכה בכלל כפי שהי' ראוי לדבר בענין חדש ומועיל כזה אולם אין בידי להאריך יותר כי גם עי"ז שהארכתני עד עתה יותר מכפי שהשבתני אחי' מוכרח לקצר עי"ז בענייני הלכה. ועי"כ יסתפק לעי"ע הקורא בזה. ועתה אחל לדבר מתוצאות של ההשקפות האלה בענייני הלכה ונעבור בקצרה על פני כולם כפי סדר חלוקתן על האותיות ולהזכיר אצל כא"י"א בקצרה חלותו בענייני הלכה ומעט מתוצאותיו.

(א) השם, במעט התבוננת יש לראות כי השם פועל הרבה בענייני א"י"ה ור"מ, דבא"י"ה יש בכמה עניינים שרק ענין השם לברו מכריע מאיסור להיות ולהיפוך דידוע דיש חלק גדול מחזקות אשר יסודם הוא רק ענין השם כמו חזקת איסור וחזקת היתר וכדומה [וכמשב"ל דיש כמה מיני חזקות כאלה שנראה דהם רק מצד השם] דהם חזקות המכריעות הרבה בענייני א"י"ה ועיקרן הוא מצד השם דמצד דנתחזקה בשם היתר אין מספק להמשיך עלי' שם איסור וכ"כ להיפוך; והנה בענייני איסור יש שם פרטי כמו איסור טרפה נבלה וכדומה, ושם כללי שם איסור פתם [עיה"ל בפ"ד מס' יסוד תושבע"פ אות ג' יסוד א'] ולפי הנ"ל מובן דיש מקום לומר דכמו דקיום של שם הפרטי מכריע הספק דבשביל שלא להחליף שם הפרטי

(ד) הקורא שיעבור על פני כל דברי יצין ענין תועלת ההעמקות לכל הכי שחשבתני לעיל [לכד נהלכה] דנצאורי הנקראות ונאחז"ל נאגדה ונדרכ נבצאר צע"ה ונענין חרותם ותועלתם צענייני הכינים והרעזים שכתבתי לעיל ג"כ יש להזין נעט ענהדריס הכ"ל. ונצטכ"ל [צפ"א סוף אות ו'] דעפ"ז יש לידע שעות הנענאים חיה שחס עלונים ואיזה שחס תוארים ע"ם פעולתם ג"ז יוצן נקל ד"ו יש שכתבו דשם ארץ הוא ע"ש תנועתה וערולתה ויסקו זאת גם לדעת הנ"ר. ונאמת יש להנשקיף לכא ע"ז נגד השקפת הנושגים דאחרי שיעבור על פני כל ההשקפות כשיגיע להשקפת ההעמקה הלא יחקור אם היא נעמקה ואיך, ואז ידע כי היא נעמקת ענה ונענולת [וכידוע ד' המוכנים צה ויצין כי יכול להיות כי השם הזה הוא שם התואר [זולת נה שיש לראות צה אם יתכן שם זה עפ"י מוקי הלשון והדקדוק ואכ"ע] וכ"כ יש שכתבו דשם נשיאים על העצים הוא צעצור שיתגשאו מן הארץ ועולים לקיב והוא ג"כ ע"ש ההעמקה. או דהשגת נקראת חנה נגד שנתנונת ויש לידע זאת עפ"י השקפת התועלת, או אם הירח נקראת לכנה נגד תמונת הלבן יש לידע זאת נגד השקפת התמונה וכל כי הני. ולעיל צפרק זה צאות צ' שהשקפת הנמשך כתבתי כי גם צפעולות יש כל השקפות ונ"ז יוצן לכ"א נקל כי אחרי שידע נטרת ההשקפות ותכליתן יצין איך שחלים צענייני הפעולות ואיך שחס נחונות נאל דעפ"י הסברתי נה שכתבו דיש אצרי הנפש כמו אצרי הגוף והיינו דכל פעולה גשמיית הנעשית צאצד גשמי יש לעונת זה גם פעולה רוחנית צענייני דוחניים הנערכים זו לעונת זו, וזהו גם נה שנונינו שעות אצרים הגשמיים בהקצ"ה והוא על עיין הפעולות הרוחניות שנתערכות צעריך זה לפעולות הגשמיים באצרים הגשמיים וזהו שנונינו דע"ש פקודי דא' אינון רנ"ח אצרי דנלכא דעל ידי האיש שנקיים דרנ"ח ע"ע ניכר גדולת הקצ"ה והשגחתו הכללית והפרטית וכל פעולותיו הגורלות אשר כולם ציסד חס צעריך כל הפעולות הנעשות צכל האצרים של האדם וזהו כוונת הכתוב ומבשרי

מעמידן אותו על חזקתו, כן גם שם הכללי יש להבריע הספק, וגם במקום דשמות הפרטים כבר נתחלפו בכ"ז י"ל שם הכללי יכול להבריע להמשך עלי' השם הפרטי השני מצד התאחדותו בשם הכללי עם שם האיסור הראשון, וע"כ י"ל דהוה יסוד החקירה אם מחזיקין מאיסור לאיסור עי"ה ביצה (כ"ה ע"ב) בתו' ד"ה בחוקת איסור, וע' שבועות כ"ד ע"א) בתו' ד"ה האוכל ופסחים (ל"ו ע"א) בתו' ד"ה האוכל, וידוע דכולם כתבו דשיטת רש"י הוא דמחזיקין מאל"א, וע"כ גם מאיסור אבמ"ה יש להחזיקין באיסור אחר ושיטת התו' הוא דאין מחזיקין מאל"א והרבה העלו דיש בזה מחלוקת והאריכו בזה בסוגיא דיבמות (ל ע"ב), אמנם לפי מש"כ יש מקום לומר דיסוד החקירה אם מחזיקין מאיסור לאיסור תלו בהך ענין של שם פרטי ושם כללי, דאחרי דבכל הני [שיש עליהם לחקור אם מחזיקין מאל"א] נתחלפו שמות הפרטים ונשארה החוקה רק מצד לבלי להחליף שם הכללי של שם האיסור, וממילא מובן דתליא בזה דאם נימא דגם אחרי ההתחלפות של שמות הפרטים בכ"ז יש עוד לשמור השם הכללי לבלי להחליפו [כל עוד שאינו ידוע בבירור התחלפותו] א"כ י"ל דמחזיקין מאיסור לאיסור אבל אם נימא דהתחלפות של שמות הפרטים גורמים לבלי להשקיף עוד על קיום השם הכללי, ע"כ י"ל דאין מחזיקין מאל"א ובספרי הארכתי בהך עניינא דמחזיקין מאל"א; והראיתי ד"ל דיש בזה מחלוקת והעירתי עפ"י הערה חדשה בענין שם לוי ואב"מ (ה). וכ"כ בענין ביטול מצינו דהשם פועל הרבה דידוע דגדר הביטול

אחיה זנו' דהוה סוד הענין שאנרו [נ"ד קס"ח פ"ח] כל מה שברא הקב"ה באדם ברא בארץ לדוגמא לו אדם יש לו ראש וכו' דונכלליות העולם ניכר ג"כ כל פרטי השגותה ופעולות הקצ"ה אשר כל אלה נותחלקים צורך מוספר האצרים שלנו [לעךך שלנו נשיגים זאת], וכל ההשטות האלה הוא רק ע"י ידיעת ההשקפות האלה, ונענין התאחדות הדש והפשט יש לידע דהוא ג"כ רק ע"י ההשקפות וכונשכ"ל וע' שנת [ס"ג ע"ח] אין סקרא יוצא מידי פשוטו והכונה דאלו צפוטו לא הי' המצד תכטיט לגזור לא הי' צורך הכתוב לקרוא תורה צדק דנאנת הוא רק ונ"ד השפוחת עפ"י דרכי ההענקות וההערכות [דנארתו טס צאורך ענין השמות של המצד למודת] וא"כ צהכרת שיחאנת הדבר צמונן הראשון ונארתו עפ"י ד' הירושלני [פ"ד דכתובות ה"ד וסנהדרין פ"ז ה"ח] תני ר"י זה אחד משלשה מקראות שנאנרו בתורה צוטל והארכתי צכ"ו. סוף דבר דידיעת מושגי ההשקפות האלה הם ידיעות נחומות וחולס אין צידי להעתיקם פה וגם נמוטג השם כחצתי רק נעט ובספרי דנרתי הרבה אכל חלקי השם דידוע דיש כונה חלקים צה ופ"ה סנני ונכרה לקר.

(ה) דע דעפ"י דנרניו אלה צטס הכללי ושם הפרטי, חקרתי אס הא דננניו צכ"ו דנעקום דכתיב טס קתנא נננעטינן טס לוי' אס יש להכניס זאת ג"כ תחת החקירה דטס הכללי ד"ל דהטס לוי' הי' רק כנו השמות טס הפרטי וצכ"ו ננאחד צטס הכללי, או ד"ל דהוי טעמי גמור, ואס ניננא דהוי רק כנו השמות טס הפרטי, א"כ נננילא להסנריס דנחזיקין ונאל"א דהשמות של טנות הפרטים אינו עושה רוטס גדול אס ננאחד רק צטס הכללי, נינאל דכ"כ צני טס לוי', ואס כי לכאר כנו לזר תנצנת חקירה זו [דיותר נראה דע"ז נופא אנרינן דקתס טס נננעט טס לוי'] אנננס תניאני ל"ה הסנניא דנננחות [ק"ה ע"ח] דאינאל טס אלא טאי סיחודת שכתנחות דל"ל ושם לוי'

הוא מצד הניגוד שיש בין הבטל להמבטל ובכ"ו מצינו דמצד התנגדות של השמות לבר ג"כ חל הביטול דהא רבנן דסוברים מב"מ במל, טעמיהו הוא דמשו"ז שייך ביטול בתן משום הניגוד שיש בהשמות דמיקרי איסור והיתר, עיי"ה בנדרים (נ"ב ע"א) בר"ן שם ולעיל בחי"א בפ"ב מס' יסוד תושב"ע"פ אות ט' ובהערה ח'. ולא עוד אלא דבספרי כתבתי דגם ר' יהודה דסובר מב"מ לא בטל בכ"ו משמע דבעיקר הדבר מורה דניגוד השמות של איסור והיתר נחשב לניגוד גמור, דבאמת הלא פליגי רק באופן הניגוד של השמות הלא רק על ציר זה סובבים דלתות המחלוקת של רב חסדא ור"ח במנחות (כ"ג ע"ב) ובבבורות (כ"ג ע"א) וביצה (ל"ח ע"א) אליבא דר' יהודה דסובר מב"מ לא במל, דתכלית דבריהם הוא דר"י אמר זאת רק היכא דאפשר לו למיהוי כותי' [ועי' לא הוי שום ניגוד גם בשם] אבל היכא דלא אפשר לוי למיהוי כותי' [דאו הוי ניגוד גמור בין השמות של הבטל והמבטל] [סובר ר"י ג"כ דבמל (ו) ועי' ע"ז (ס"ו ע"א) בהמחלוקת דאביי ורבא אם אזלינן בתר שכא או

ולפי"ז נשנוע דחכמים דפליגי סס וקוצרים [ק"ד ע"ג] מביא איזו שירצה טעמיהו נשוס דקוצרים דחתם סס ונחה סתם ככללת גם ונחה ט"ס לה סס לוי, ונוד זה י"ל דקוצרים דאין נשגיחין על סס הפרטי, ור"תי ליחס ונחלקותם לנחלקות דנחזיקין נחל"א, אונסם זאנות דחוק הוא דנכ"ו נוכח דנשנועו של סס לוי' א"ן סוס ונחלקות, ע' חולין [ס"ג ע"ג] דנקטו סס על ר"ח ונחא דאיתא איזוב ולא איזוב יון וע' זכחים [כ"ג ע"א] ונחת [כ"ז ע"א] דנח' ד"ה ונ"ן וסוכה [י"ג ע"א] ונדריס [כ"ג ע"א] הגודר מן היין וכו' וגם הלא יקשה פסק ההלכה דהא דרש"ס פסק ככל הני להלכתא דנונעטיין סס לוי' ע' רונ"ס [פ"א ונח' פרה ס"ה] וכן ככל הנוקמות אשר יסוד דינס נוצע ונשנועו דסס לוי' פוסק כן, והכא גבי ונחה פסק [פ"ז ונח' ונעה"ק ס"ה] כחכמים דיציא נח"ה ונח' שירצה, איצרא דכפי הנראה פסק רש"י זאנות כר"י ולא כחכמים עיין דצאורו על התורה על הקרא דקולת יח' קרצנו שכתב סס צפי' דיציא מן הקולת והוא כר"י וקשה נאד נודע לא פסק כחכמים ועיין צנזרחי סס, וע' ונ"ו [ה' ה"ל, ועי' סנ"ג ונ"ע ס"י קפ"ה] דפסק ג"כ כר"י וקשה ג"כ כנ"ל, אונסם אס כינוח דהך ונחלקות נגזלת עם דחקירה דסס לוי' יתיישב דנש"ה פסקו כר"י נשוס דנכל הנוקרות ונשנוע דנשס סתני ננעט סס לוי', וא"כ לפי"ז נוכח דיש ונחלקות צענין דסס לוי' וקלת ונשנוע כן צננחות [ל"ז ע"א] ואירך יד ימינו אקרי יד סתמא לא אקרי ונשנוע דהוא נגדר דסס לוי' ונחלקים ע"כ דקוצרים דאין לנעט סס לוי' ועי' דנח' ד"ה יד ינינו דיש לדחות זחת וצאנות ונפשטות כל הסוגיות ונשנוע דדוחק לוור דיהי' צה ונחלקות ועי' עירובין [ב' ע"ג] וצבורות ונכ"ו וע"כ דיש לחלק צין הך דננחות לכל הנוקמות דננעט סס לוי', ונחילא א"ן ליחס דחקירה דסס לוי' להקירה של השתנות הפרטים ולכד זה יותר נראה לחלק דחקירה דסס לוי' להקירה דשנות הפרטים ושם הכללי דהכא י"ל דהתורה כהנה צפירוש סס סתני לנעט סס הכללי, והתם נופל דחקירה צנוקס דידעינן דהשתנות השס פועל אס ג"ז נכנס חחת השתנות השס וכנשכ"ל דקלרה ואכנ"ל.

(ו) עפ"י דברי אלה הקסיתי סס קר' עזונה עד"פ, הנס ענין דדשיל"ו דלא צטל כפי טעם הר"ן הוא ג"כ ונוד זה הגדר דנחלש הניגוד ונוד דהצטל יחי' כהנצטל, וא"כ לר"ח דסובר דר"י נקפיד העיקר על הנוצטל שלא יחי' כהצטל אצל על הצטל אינו נשגיח כלל א"כ לדרי' יתחייב

בתר טעמא ועי' יו"ד (סי' ס"ב) ושם (סי' ק' ס"א) לענין ברי'. ועי' תמורה (י"ז ע"ב) «אמר שמואל ליקרב ואליבא דר"א דמה"ד כי קאמר ר"א עולה דאיכא שם עולה על אבו אבל הני וולדות לא קרבי קמ"ל" והכוונה מצד דיש שם הכללי בעולה בעוף גם בנקובה עיי"ש. סוף דבר בבכמה וכמה מקומות מצינו דשינוי השם לבר פועל הרבה באו"ה, וכ"כ בד"מ דידוע דשינוי השם היו אחד מהקניינים המצויינים בר"מ ויש עוד בכמה וכמה עניינים שמצינו שהשם פועל הרבה ואכמ"ל יותר.

(ח) הנה מבואר דיש להשקף מאד על מושג השם בענייני הלכה וכ"ז הוא רק בדרך כלל אבל בפרט יש לחדש הרבה עפ"י ידיעת המושגים בענין שם דכבר כתבתי לעיל דעל כל מושג ומושג מהכ"ב מושגים הנ"ל יש להשקף שארי המושגים וכ"כ במושג השם יש להשקף ג"כ שארי המושגים, ובאשר יחקור המעיין על השם משארי מושגים יראה שיש להעיר ע"ז הרבה וכמו בענין חוקה שהוא מצד השם, כשיחקור אח"כ על השם כל המושגים יתעורר לחקור בכמה דברים אשר הם באמת יסודות גדולות בענין של חוקה שהוא מצד השם, וכ"כ בענין ביטול כאשר יחקור על השם חקירת השקפת המושגים יתחדש לו כמה דברים ויבין כמה עניינים, וכמו אם יגיע למושג השינוי, ויחקור אם השם הזה ישתנה והאיך ישתנה יראה ויבין דיסוד הסברא של דשיל"מ נוסד רק על השקפת השינוי בשם, וכל החקירות שיש בענין דשיל"מ הם רק החקירות הכלליות שיש בהשקפת השינוי עיי"ה ל"ב פ"ב מס' יסוד תושבע"פ הערה ח', וכן בכל הני שחשבתי בענין השם יראה הקורא כי ע"י שישקוף עליהם השקפת שארי המושגים יתברר לו כמה עניינים בזה וביחוד יש להעיר עפ"י השקפת המושגים על מושג השם הקירה כללית היא נוגעת מאד לכמה עניינים והוא אם בכל הני שהשם הוא סבה לסבב העניינים הנ"ל, חוקה, ביטול, קנין, אם יש להשם והמסובבים הנ"ל יחס עצמיי, או יחס הפסומני דבספרי ערכי המושגים ערך «סבות ומסובבים עצמיים», «סבות ומסובבים מסומניים» נתבאר דיש סבות ומסובבים כאלה שהסבה מעמדת עצמיות המסובב, ובסבה כזאת אם תתבטל רק הסבה יהי הביטול מאוזה מעם שיהי יתבטל גם המסובב, ויש סבות ומסובבים ההסבה הוי רק סימן על המסובב וכל סימן יכול להיות גם מצד הרוב ע"כ יכול להיות דלפעמים יתבטל הסבה ובכ"ז יהי המסובב קיים אחרי דהסבה אינה מעמדת עצמיות המסובב ויש בזה עוד כמה וכמה נ"מ בין הסבות העצמיים ובין המסומניים וחדשתי עפ"ז כמה וכמה עניינים ואכ"מ (י) ועפ"ז כתבתי דבכ"מ שיש ענין סבה ומסובב יש לחקור

יחסייג דלר"י לא יחליט ענין דשיל"מ לענין ציטול, תחת אשר אליבא דחכמים יחליט דשיל"מ גדר דציטול והוא פלא גדול דדשיל"מ יקיל ר"י דציטולו והיא קושי' נפלאה, והארכתי עס סדסא זוא צקויגא דצקורות צענין טוונאס ולכנ"ל.

(ז) לגודל התועלת וידיעת הכלל הזה אונרתי לזיירו פס צאופן שיוצן היטב וסיוטג גס התועלת סיוג' ונוטו. הנה להני דקוצרים טרפה אינה סי' ולאשר כן הוא ההלכה, הנה הטרפה והעדד החיות הס קטורים צתורת סנה ונקוצצ, דעפ"י השקפת הטבעיי הוי הטרפה [ד"ו הנקצ וכדוונת] הסנה לקן החיות, וצתשקפת הנוסרי הוי להסיוך דכליון החיות הוי הסנה לסצצ האיסור ונטרפה [ג"ז] נתצאר צספרי דיש כוונ סצות ונקוצצים הונתחלפס צטווס ונענין לענין, ונשס סנה לנקוצצ, ונשס ונקוצצ לסנה, והוא ונדד שיש צהס ענייניס טוניס דלענין זס הוי כן

עליהם חקירה הנ"ל אם יש ביניהם יחס העצם או יחס הסימן והכא בענין השם ופעולותיו יש ג"כ לחקור הך חקירה אם השם הוא סבה בעצם, והשם בעצמו פועל זאת או ההשם הוא רק ענין סימן דבאמת השם של הנושא הוא מצד הנושא והתחלפות השם הוא מצד התחלפות המצב והתכונות של הנושא והם הגורמים לשנות הנושאים משם היתר לאיסור ומשם איסור לחיתר, ורק מצד ההשם הוא ענין שידוע וניכר לכל ע"כ יש תמיד סימן ידוע מהשם על מצבו, ולפי"ז נימא דפעולות השם בכל אלה לא הוה מצד עצם השם רק מצד מצב הפנימי אשר ממנו נוסד ענין השם והתחלפותו, ואחרי כי מראשי העניינים שחשבתי פה לענין השם הם שלשה (א) חוקה. (ב) ביטול, (ג) קנין, ע"כ נעבור החקירה הנ"ל על פני השלשה העניינים ונתבונן על בא"מא אם תחול החקירה עליו ואיך שתחול. (א) חוקה, הנה לכא"ו נראה דיסוד החזקות של היתר ואיסור נובעים רק משם היתר ואיסור, אולם אחרי הידיעה מהחקירה הנ"ל ואחרי העיון בעומק בעניינים האלה יש לראות דלא לבד שתחול החקירה הנ"ל בזה, אלא דבאמת יש יותר להכריע גם בחזקות האלה הוה השם רק סבת הסימן, דבאמת כל ענייני היתר ואיסור והתחלפות הנושא מהיתר לאיסור הוא נובע הבל מצד הנושא ותכונתו, וע"כ ו"ל דשם של היתר והאיסור מסמנים תמיד מצב הנושא ובעת שמיחזיקים איזה נושא בשם, הכוונה מזה הוא דנתחוק שיהי' במצב כזה שגורם היתר, ע"כ מכריע החוקה הזאת לבלי לספק עוד על שינוי תכונה כזאת שיגרום שם איסור, וזהו גם יסוד של חזקת איסור, ומצד שהם עניינים כוללים וסתומים, דחזקת היתר כולל לשלול ספיקת כל הפרטים הרבים שגורמים איסור ע"כ נגדרה החוקה הזאת בשם כללי בשם חזקת היתר, ו"ל דמשו"ז נקרא גם חזקת איסור בשם כללי דהיא מגבלת לחזקת היתר ובכ"ז יש גם תועלת גדול מהזכרת

הסבה והנוסבצ ולענין השני ונתחלף הסבה לנוסבצ והנוסבצ לסבה, ונהעניינים שזהם ונתחלפים שנות הסבות והנוסבצים השגתי גם ענין הטבעי והנוסרי, וכמו הכא דטרפה ונולד הטבע הוה הטרפה [הנקב וכדוונה] הסבה והעדד החיות הנוסבצ, ונולד האיסור הוה להיפוך, והדברים יקרים ונוועילים הרבה ככונה עניינים], ובענין הסבה והנוסבצ של העדר החיות והטרפה יש לספק ג"כ הספק הנ"ל אם יש להם יחס עניני או יחס ונקוונני, והוא אם הכוונה דהעדד כח החיות ונעניד עלניות האיסור וזה גופא הוה האיסור ונולד שמתפק כח החיות שלה או דהוה רק בתורת סינון אזל עלם האיסור הוה ונולד עלנו ולא ונולד הפסק כח החיות, ויש נ"ו גדולה כזה, דאם ינוא דהפסק החיות והטרפה הוה קבה ונוסבצ בעלם א"כ אין לוור כלל דיש ונעוט דהוה טרפות הגם שמיים דנוה שמי' בטל וננילא עלניות האיסור, אזל אם ינוא דהוה רק דדרך סינון א"כ ו"ל דהסינון נסנון ונולד הרוב אזל בכ"ז עיקר האיסור הוה ונולד עלם הדבר הנוסריף וננילא דודלי טרפה גם אם היא ח' ו"ל דהוה ון הנועוט, ועפי"ז ישרתי בע"ה הנוכחה הגדולה שיש כזה הענין דטרפה אינה ח', דכבר ידוע דהרש"א כתב דדודלי טרפה לא ונהי יצ"ח ונגוף הדבר נראה ונכ"ו דהעיקר הוא כן דלא וננינו בשום נקום דודלי טרפה ששהתם ו"צ חודש תסתרי, ועי' חולין [נ"ו ע"ג] דרש"י ד"ה סינון שכתב לספק טרפה ושם [נ"ח ע"א] ד"ה והלכתא זכר, כתב ספק טרפה דירי' או שהה שנים עשר חודש וכו' דקדק רש"י וכתב בכל הני דווקא לספק טרפה ונהי והדבר ונוכח ונולד

שם חוקת היתר בסתמא, דבכ"מ שהוזכר ענין חוקה כזו ה"י להם הכרה להגדיר ענין זה דווקא בחוקה זו ובאמת הגם דהיא מסתבכת מצד המצב והתכונה בכ"ז אחרי זה פועל הרבה לענייני חוקות, מה שעיי"ז נמשך ע"ז שם היתר או איסור להרחיק כל הספיקות שמנגדים לחוקה זו.

(ט) והנה בכל אלה יש אריכות גדול דעניינים האלה מתפשטים ברוב שיטת הש"ס ומתענפים בכמה וכמה הלכות, ואין בידי לברר פה מפרטי המקומות מהעניינים האלה, ורק בכלל יש המעיין לידע דבכ"מ שיגיע לחוקת היתר ואיסור והדומים לזה יש לו להתבונן אם השם הוא בזה סבה בעצם דיסור החוקה הוא רק מצד השם, או דהשם הוא רק סבת הסימן דהשם הוא רק כמסובב מתכונת הנושא, והמעיי שיתבונן היטב בזה, ימצא תמיד הנקודה האמתית בזה ובכ"מ יתחדש לו עיי"ז מה שבלתי זה לא ה"י יודע זאת; ונחשוב פה רק החוקות הראשים שיש עליהם להתבונן בהחירה הנ"ל מצד דכפי שטחיותם נראים דיסורם הוא מצד השם. א) חוקת היתר הבהמה משנשחטה כמו דאיתא בחולין (ט' ע"א) ובביצה (כ"ה ע"א) „נשחטה בחוקת היתר עומדת" ריש להעמידה בתכונה כזו שיהי' לה שם היתר ואין לספק עלי' באיסור משום דאין לספק על שום ענין מהעניינים שמתחזקין אותה בחוקת טרפה וע"י ביצה (כ"ה ע"א) ברש"י שכתב עיי"ז „דתם בהמות אינן טריפות" ועי' ירו' ברכות (פ"ט סוף ה"ד) ובביצה (פ"ג ה"ג) דאיתא שם עיי"ז בזה"ל „חוקת בני מעים כשרים" ומבואר בביורר הדמעים של נשחטה הותרה הוא מצד זה והוא הענין שמצינו דהויכא דאתיליד ריעותא מחיים יש שסוברים דלא אמרינן חוקת היתר משום דבאופן כזה יש

ונוצח ונעלמו, ואולם צנוק הענין ונקצרת הדבר ידוע דענולו צזס הרצס ולא העלו דבר צרו ומוקסס עיי"ס צלצוס [קי' נ"ז] ועיי"ס צרל"ס פל"י [לות כ"צ ודצרי סנוודוס [לות רפ"ג] ועי' יוד' [קי' כ"ז סי"ח] וצט"ך [ק"ק נ"ח] ולננס עפ"י ונש"כ יתייטצ הדבר נאלד והול' דצלננת העדר סחיות וערפס הוו סצות ונוקוצציס סנוסונונייס, וכפססות הלסון סל ר"ס צחולין [נ"ז ע"צ] סימן לטרפס י"ב חודש וזנוילל וודלי דהוו רק ע"ד סרוצ וכנ"ל, וככ"ז יתייטבו כל סני ונקוונות ססציוו סס להכריס דלל הוו ונלד סרוצ וכנוו סנחטנס עקלרס, סנה וסל דליסל צחולין [נ"ג ע"ח] דככנייס ונזייליס רלי' דנקסס סנרס כסרס ונזיוצ דנשפך ונררתו וחי, יס לכלורס להכריע דלל הוי ע"ל סרוצ דלל"כ הלל י"ל דהוי מן סנועוט, וכצד סציוו רלי' זו להכריע דלל הוי ע"ל סרוצ עיי"ס צתסו' סרצצ"ח וד"ח סנ"ל, לוננס צלונת לין ונכלן סוס רלי' דהלל סס פליגי צזה וצלונת ליכל סוס ונקוס להכריע הדבר וע"כ י"ל דונלד זס גופל הכריעו ונכלן דנקסס סנרס כסרס, ונשוס דיוטר י"ל דליוצ סי' מן סרוצ דלחרי דידוע דלזלינן צתר רוצל ועל כל עניקוענין י"ל דהוי מן סרוצ, ע"כ ונלד זס גופל יס להכריע דנקסס סנרס כסרס ונלוונר דנקסס סנרס הוי טרפס וליוצ סי' מן סנועוט טרפוט סחייס, ונחי נניי דלול סי' סכרעס וסכרס דנקסס סנרס טרפס אז לל סי' סותר סל דליוצ לזס ונשוס דסיינו לוונרין דסי' מן סנועוט, חצל כל עוד דליכל סכרעס סכרס וסכרס גנור לזס [דהלל סס פליגי עוד צזה וצנוק ספרי צררתי צכ"ו דסספק וסנחלוקת סס גנצליס זס עס זס] יס ונלד זס גופל להכריע דנקסס סנרס כסרס ככדי דנינל דגס ליוצ סי' מן סרוצ [ונספרי ערכי סנוטנייס וכללי דחז"ל וד"ל סלכרתי צזה וכתצתי זס לכלל ניוחד צענייני סכרעוט ועיי"ס העיל צח"ח

לומר דמצד מצב הבהמה יש לחוש וע"כ י"ל דלא אמרינן חזקה הותר עי"ה ביו"ד (סי' נ') ובש"ך (סי' ג') [ועיי' בהערה שהעירותי להיפוך סברא חדשה להתיר גם היכא דאתחזיק ריעותא מחיים] וזהו גם הטעם הא דמצינו דאם נמצא טרפה כזו דבהכרח לומר דנעשית עוד מחיים כמו בנקב וכדומה דאחר השחיטה אי אפשר דנעשה הנקב אמרינן דנעשה ברגע האחרונה משחיטתה, ע"י חולין (י"א ע"א) בתו' ד"ה אתיא ועי"ש ברא"ש ועי' יו"ד (סי' פ"א ס"ב) ובאחרונים שם, והוא דבאמת הכרעת חזקה כזו אינה הכרעה חיובית רק הכרעה שלילית, פ"י דאין שום מקום בשכל ובסברא לקשר עשיית הנקב עם העת ההיא לומר דמשו"ז יש להכריע דאז בעת גמר השחיטה נעשה הנקב, ואולם הכרעתה היא בשלילה דאחרי דמצד מצבה ותכונתה יש מקום להחליט דאין לה דבר שינוי כזה המטריפה ורק דמציאת השינוי מכריח כן ואולם הוא מכריח רק על שיעת השחיטה [דכמה שנאחר זמן השינוי המטריפה אין לאחר יותר מעל זמן השחיטה] ועל העת הקודמת נשאר עוד ספק ע"כ ממילא יש לומר דלא נעשה השינוי דכל עוד שיש רק עוד לספק יש לומר דבאמת לא הי' עוד השינוי הזה והרבה חרשתי בעניני חזקה עפ"ז בע"ה ואב"מ (ח) עכ"פ מבואר דענין חזקה הותר הוא לאו משום שם היתר רק מצד תכונת הדבר

צ"ד נ"כ יקוד תוסב"פ הערה א' ל"ד ק"ז טכנתתי סצרא כזו לענין הסקפת הסיווי והסקפת ההדל עיי"ש והוא ג"כ תולדות של הכלל הנ"ל צענייני דרכי ההכרעות], ואונס ונה שהסי"ז להם דהוי ונעשוי נכסיס וניוטב אחרי דונכריח להם דהוי שם כונה ענייני נכסיס וכונה ונהא יפלה בליותי ולא יהמול וצאנת י"ל דזה גופא הוי ענין הנסיי ונה דהי' ונן הונעוטי [יודוע דהנהגת הנסי' תופיע על רק על אנסים ונעטיס], עכ"פ ניוטב דונכאן ליכא ראי', וכ"כ ניוטב הא דלימא שם [ג"ז ע"ז], דנציאין ראי' ונהא שחי', והכלל של כל שאין כמות חי' טרפה יתייטב ג"כ לפי"ז דהא הכלל הוא להיפוך דאחרי דהיא אינה חי' ע"כ הוי טרפה, ונהא הלא ליכא סתירה דהונעוטי הוא להיפוך דטרפה חי', וניי שיעיין הטיב צונתינות צדצרי תשו' הרשב"א וד"ח הנ"ל יראה דכפי טכנתתי אזלי כל הני ראיות שהציאו להכריח דלא הו"ז הרוב, וצאנת הם חקרו קתם אס י"ל דהוא ע"ז הרוב ולא כתבו צזה גדר צרור להגביל צאזה אופן כיונו לומר ע"ז הרוב, אזל כפי טכנתתי עפ"י הכלל של סצות ונוסצוצים הנוסצונייסי יש לזה גדר צרור ונוצן גם צקצרא וצסכל [דע דצספרי בללי דחול' וד"ל כצנתתי דצאנת יש גם קתם כללים דנאצורו רק עפ"י רוב וכונה הכלל דאין אשה ונתעצרת ונציאה ראשונה דנצוצר צר"ן [פ"ק דקדושין צסוגיא אס תחלת ציאה קונה] דהוא רק ע"ד הרוב [ועי' צנ"צ ונ"ק חאה"ע (סי' כ"צ) ונ"ת (סי' ל"א) טכנת צאת ונדפשי' ולפלא שלא הזכיר צזה ד' הר"ן הנ"ל ועוד כיו"צ והדצרים ארוכים]. הנה ונצוצר ונה לומר הענין של השני וניי סצות ונוסצוצים הנצזרים צפניסי, ושנור זה כי יועיל לך לכונה וכונה ענייני הן צהלכה וכן צאגדה.

(ח) עפ"ז נוצן דיקוד חזקות כאלה הנקראים חזקה דנעיקרא הוא רק ונלד חזקה דלצנא, פי' ונלד דאס היינו חוקרין על הצהונה אס תחי' טרפה היינו ונחליעין דלא תחי' טרפה, ע"כ אס נונלד הסינוי הזה [הדבר הונטרין] יש להענייד הסינוי רק על זנן הסכרת של הסינוי, אשר אז הוא צסכרת שחי' הסינוי אזל על הזנן דהסינוי

ביצר השינוי דאין לספק על השינוי הכשריף ב) חזקת איסור דבהמה בחי' וכמו שאמר שם "בהמה בחי' בחזקת איסור עומדת" כי הוא נובע מענין פנימי מחזקה של ביצב הכהמה ראחרי דידוע דההיתר יש להיות ע"י מעשה שיעשה בהבהמה והיונו ע"י מעשה השחיטה ע"כ כל עוד שלא נתברר בפירושו דנעשה המעשה הזאת להתורה יש לה חזקת איסור, דמספק י"ל דהיא עומדת עוד במצבה ולא נשחטה (ט) עד

הזה אינו נכריס עוד הויותו, אז י"ל דצאנת לא הי' עוד דאחרי דליכא נזיה הכרה גנור על הויית השינוי י"ל דהי' אז כונו ההשערה הקדומת. אבל אם ניונא דגם ונתחילה אם היינו חוקרין על השינוי הזה [דצר הנוטרין] אם הי' היינו חוששין שגוף הי' השינוי הזה, א"כ כ"ס דעתה שצאנת ננלא השינוי הזה דיט לחוש אולי הי' נקודס, דינה צעוד שלא ראינו השינוי ולא ידענו כלל ונזה שערכו דיכול להיות סיהי, א"כ כ"ס עתה דנונלא צאנת השינוי דיט לחוש; וגם צהענין הנוקרי והיקודי וכל דיני החזקות צענין דנגעים גם שם י"ל כן ולפי"ז יש ונאד להשפלא על כל אלה שרנו לחלק צזה ולוונר דחזקה דלהצא לא אנרינן והסיפו לוונר אחרי דניסוד דין דחזקה ידעינן רק חזקה דוועיקרא ע"כ י"ל דחזקה דלהצא לא אנרינן [עיי"ה צנו"צ ונ"ק חיו"ד סי' כ"ו צד"ה אונס הנראה, וכל הבאים אחרי' ננשכו אחרי דצרי'] ולפי ונ"כ ונוצן דדצר זה אי אפשר וכונו דונונליחט העלי' ונוצן דיט גם צנין הנוחזקת העלי', כן גם יסוד הצנין של חזקה דוועיקרא נטען רק על ענין של חזקה דלהצא עד דווידיעת חזקה דוועיקרא ונוצן ונונלא חזקה דלהצא, וככ"ז יש צזה כונה חלקים ונתצארו אלני צאורך צספרי צהשקפת נושג השינוי וסם הצאתי דצרי הר"ר ונחס סכתצ [צקדושין (ו"ה ע"צ) צתו' ד"ה צפירוט] דגם צקדושין ונחלקינן צין שגוף קדש לשונא יקדש, וכתצתי דלא הוי הטעם ונשום דלא אנרינן חזקה דלהצא, ורק דכונו הא דצשונא ינוות חיישינן, י"ל דהטעם הוא ונשום דקוף קוף עתיד לנוות, כן י"ל הכא דטענוו הוא ונשום דנוטל על האצ לקדש את צתו ועלול לקדשה ויש צזה אריכות גדול ואכ"נ.

(ט) דע דלכא"י יש לסתור זאת סכתצתי דחזקה הוא ונלד דאין להחזיק השינוי שגורס הסיח, והוא דידוע דשיטת רש"י שם צחולין וצצילה וצכ"ו דחזקה איסור הוא איסור דצצוני"ס, וא"כ יקשה ונאד האיך אנרינן דכל ספק צשמיטה פסול ונלד החזקה הזאת הלא אחרי דנשחטה ידעינן צצירור דאין צה עוד ונשום אצוני"ס, וא"כ איזה שייכות יש לחזקה זו לספק צשמיטה והגם דהתו' הקצו כן צצר והסיגור צאנת ונש"ז על שיטת רש"י, אונס ידוע דכולס תירלו דשיטת רש"י הוא דנחזיקין ונאל"א וכוונשכ"ל צפנים (אות ז'), ואולם כ"ז הוא רק אם ניונא דחזקת איסור הוא ונלד שסם דהסם איסור לצד ונכפיק להחזיק החזקה, ע"כ י"ל דשיטת רש"י הוא דהסם הכללי ג"כ ונכפיק ע"ז וכוונשכ"ל, אבל כפי דצרינו עתה דחזקה הוא ונלד העדר השינוי א"כ יקשה ונאד אחרי דכיון דאיך סיהי' הלא צצר נשחטה ונשחטת ונונלד החיות, וא"כ ויה ונקום יש לאסור ונש"ז צספק צפרטי השמיטה ולא שייך כלל לוונר צזה הסצרא דנחזיקין ונאל"א כוונצן, וא"כ הלא יש ונקום לדחות דצרי. שוב ראיית דאדרבה דינזה יש ונקום לחזק דצרי דכפי דצרי נראה דיט כוונה ענוקה דצצריו ולחנס עונלו כולם לצצין דצרי' הקדושים. הנה הצהונה עוונת צונלצ החיות אשר התורה אסרה ונשום אצוני"ס, וליוותה להסיר החיות רק צאוונעית השמיטה, ודקדקה צכונה פרטים צענין השמיטה וכל עוד שלא נעשית השמיטה

שנדע בבירור. ג) חוקת טהרה של אשה ע"י נדה (ב' ע"א) הוא ג"כ מצד דכפי תכונתה אין לחוש להשיגוי שישלול ממנה טהרתה ועל ציר זה סובבים כל דלתות הסוגיא דשם עיישייה וע"י מהר"ט ח"א (ס"ו י"א) וע"י נ"ב מ"ק חו"ד (ס"ו מ"א). ד) חוקת היתר לשוק, ע"י יבמות (ל' ע"ב ל"א ע"א). הוא ג"כ מצד דאין לחוש לחשש השיגוי האוסרה עיישייה. ה) חוקת היתר ליבם, יבמות (שם, שם, ק"ט ט"א) הוא ג"כ כעין זה, וע"י נ"ב מ"ק ח"א"ע (ס"ו ס"ט) ושע"מ לפ"ש מהל' אישות ד"ו. ו)

זהתנולאות כל הפרטים הדרושים לא נקראת בשם שמיטה, ואם יתי' איזה ספק צפ"ט תיקוני השמיטה הכרחיים לתנאי השמיטה ודאי דהם נחשבים לספק שמיטה, אחרי דהם נוענדים עלונויות השמיטה, ויש להעמידם תמיד על ספק העשי' ולא על שלילה, ואפילו אלו הפסולים דהשקפה הראשונה נראה דפסול שלהם הוא צלילה כוונ' ד"ו דשהי' הוא ענין שלילה דע"י ששהה אז ולא שחז' אז נפסקה השמיטה, אונס צ"ז צהתיחותה לפרטי השמיטה דלכתחילה יש לו לעשות השמיטה בלא שהי', נקרא דהפסול הוא צנועסה השמיטה ונונילא גם הספק ע"ז הוא ספק צפ"ט ונעשה השמיטה [ויש לי צד כלל ניוחד לידע ותי' נקרא הספק ספק עשי' ונתי' נקרא ספק שלילה ויש לי ע"ז צדור ענוק צדרי הונתי' דצנועות (י"ד ע"ז) זו היא מ"ע שבמקדש שאין חיובין עלי' ואזו היא מ"ע שבנדה שהיובין עלי' כו' והוא חלק אחד מהחלוקות שיש בהכלל של קנין נעלה והעדר נעלה ע"ל צפ"א ונ"כ ערכי הנוסגים אות ד' והערה צ' ושם חשבתי רק בכלל אצל צאנז יש צד הונת חלקים ואכונ"ל], ונעשה ונזאר דכוונ' דונלד ונלז תכונת חיות של הצנועה יש להחזיקה ונן הספק דלא נשחטה, כן גם על כל ספק ופרטי השמיטה דנערך זה שהם ותייחסים לפרטי העשי' דשמיטה י"ל ונספק דלא נעשו, והסברא הזאת הנועדת כל צנועה צחוקת שלא נשחטה ונספקת גם להעמיד כל צנועה צחוקת שלא נשחטה צפ"ט השמיטה הדרושים דצנועה הקדום צחיותה [אשר צהעתק ענין טצנע של חיותה לענין הנוסרי הונסתצנז ונזה נקראת בשם חוקת איסור דצנו"ה] היתה נעדרת ונכלל השמיטה ונכלל פרטי השמיטה, וע"כ כוונ' דעל כלל השמיטה צענין צירור ונספק י"ל דלא נעשה ונשום דידוע צצירור דחיתה צנוצנז כזה שלא נעשה צה השמיטה, כן גם על כל פרט ופרט ונענייני שמיטה י"ל ג"כ ונספק דלא נעשו עוד דהלל החזקה הזאת שוללת גם כל פרט ופרט ופרטי השמיטה צאופן דנדרוש צירור עליהם והוא נוצע ונלד דונתחילה היתה צחוקת הי' הנקראת איסור צצנו"ה, זהו ענוק סצרת רש"י והיא צאנז סצרת צצורה; ולפי"ז ונזאר דהנחלוקת של רש"י ותו' [דרש"י ופרט דהחוקה היא חזקת צצנו"ה, ונתי' ופרטים דהיא חזקת אינה צצוה] הוא רק ונחלוקת ונלתיית וחלתיית ולא ונחלוקת ונלתיית, דצאנז גם כוונת רש"י הוא דיש עלי' חזקה לוונר דלא נשחטה כראוי כפי פרטי השמיטה והוא הענין של החזקה שאינה צצוה דצנתה שהספק נוגע רק לפרטי תיקוני השמיטה אין להשתקם ולוונר דיש להעמידה אז צחוקת חיים, ורק ד"ל דהחזקת חיים ונסצנת לדרוש צצירור גונור על כל פרטי השמיטה, כונל דרש"י שהזכיר ענין החזקה דצצנו"ה כוון צצצרי' להזכיר הסנה הראשונה הונסתצנת להחזיקה צחוקת שאינה צצוה כהלכתה, וגם תו' שכתבו דהחזקה היא חזקת אינה צצוה ע"כ דנוודים ג"כ דסצנת החזקה הוא ונלד דידעינן ונלז חיות שלה ונתיחלה, וא"כ ונזאר דצגוף הסצרת של החזקה ונודים שניהם דהסנה הוא חיות, והנעקצצ הוא דצעינן צצירור

חוקת חולין במעי אמו של הוולד, הוא ג"כ מצד מצב הפנימי דאין לחוש להשינוי שיהי' משוי'ז קדוש עייה בכורות (כ' ע"ב) בתו' ד"ה חולין וברא"ש ועייה תשו' רע"א (סי' קס"ז) ז) חוקת כשרות וחוקת צדקת, הוא ג"כ מצד הכפי מצב איש הישראלי ותבונתו יש להעמידו על חוקה זו ועייה"ל ח"א פ"ג מס' יסוד תושב"ע"פ אות ב' והערה ב' והארכתו כזה ברה"ת בחולין (י"א ע"ב) ברה"ה כגון, הנה נתבאר לנו דכל אלו החוקות אשר כפי שמחיותם נראה דיסודם הוא רק מצד שם בכ"ז באמת הוי השם רק יחס הסימן, ועיקר הפעולה של החוקות הוא מצד עניינים הפנימים הגורמים השם, אחרי שנתבאר ענין החוקה נבא לבאר יתר השני עניינים ביטול וקנין.

(י—ב) ביטול באיסורין, לכאוי יש גם בזה מקום לומר דהשינוי והניגוד העצמי שיש בין איסור לחיתר [דבטרפה ונבילה וכדומה יש שינוי פנימי] גורם הביטול, והי אפשר להאריך בזה ולבאר על אופן זה יסוד מחלקותם במב"ט אם במל, אולם באמת מבואר דאי אפשר לומר כן דהא בנדרים ליכא שום ניגוד עצמי, ובכ"ז סוברים

על כל פרטי השחיטה [אשר כפי שפת התוריי והנוסריי נקרא הסנה צטס חזקת אצנ"ה והנוסבצז חזקת אינה זכחה אזל הכוונה לנועשה הוא דהסנה הוא החיות, והנוסבצז דיט להחזיקה שלא נשחטה כראוי, ויש לי בזה כלל וניחוד צספרי כללי דחז"ל וד"ל] ורק שרש"י הזכיר הסנה וצתו' הזכירו הנוסבצז והוא ענין ענוק, ואזלו עפי"ז כל הפלפולים הארוכים שפלפלו בזה דצתינו האחרונים ז"ל. ולפי"ז ונבאר דלא לצד דאין שום קתירה על צאורי ונדברי רש"י אלא דצאונת יש עוד סעד ונשען לדברי ונדברי רש"י דכפי שהצינו כולם דחזקת איסור דאצנ"ה הוא כפשוטו ונלד טס האיסור דאצנ"ה, א"כ וודאי דיקשה ונלד על שיטת רש"י קושיית התו' דאחרי השחיטה אין עליו כבר איסור דאצנ"ה, ונהה טהאחרונים תירכו דשיטת רש"י הוא דנחזיקין ונאל"א הוא צאונת רק תירוך פלפוליי אשר הנעיין והנענייק לא יסתפק בזה, דלצד דיקשה דהא גוף הדבר דנחזיקין ונאל"א אינו נוכסם לצד זה הנחצונן צדברי רש"י היטב יראה דהוא פי' רחוק צדברי' אונסם כפי צאורי דהכוונה דחזקת איסור דאצנ"ה הוא ונלד ונלצ החיות ונבאר היטב וכנ"ל, ועפי"ז יש להאריך הרבה גם צענין ספק נקצ צהסיננין, אשר כבר חקרו אס זה ונקרי ספק צשחיטה ולהנ"ל י"ל אחרי דהוי נבילה והוי צנוקס השחיטה ונושג השחיטה כולל צהחלט לטולל טס נבלה [עייה"ל צפ"צ ונס' ערכי העוטגים הערה ה'] ע"כ הספק נקצ צשחיטה י"ל דחזרת לפרטי עשיית השחיטה אס נעשית השחיטה טס צאופן כזה הנוועיל טס שחיטה צנוצנה זאת, והגם דצכ"ז אין עוד להחליט הדבר צצירור דיט ונקוס גם לוונר דצכ"ז ונקרי רק ספק לדדי ולא ונפרטי עיקרי השחיטה, ואולם התועלת ונדברי הוא דעתה יש להגביל וללונטס הספק רק על נקודה זו ויש לו נקוס גדול צשכל וצסצרה, ועי' צבורות (כ' ע"ג) צתו' ד"ה הלצ וצנהרש"א טס, ועי' תשו' רע"א (סי' קל"ח) ועייה"ה צכו"פ (סי' ל"ג) וצח"ס חיו"ד (סי' כ"ה). ודע דעפי"ז יש להאריך גם צחזקת היתר טל נשחטה הותרה וידוע דיט חקירה אס היכא דחתחזיק ריעותא ונחייט יש לדון תך חזקה כונסכ"ל, אונסם להנ"ל י"ל דכנו דונלצ החיות טלה שיט לו להסיר עפי"ז דין תורה דורט צירור גנוור על כל פרטי עשיית השחיטה, וכל עוד טלא נתצבר צצירור י"ל דלא נעשו הפרטים הגם דצכלל כבר נתחלפה ונונלצ החיות, ונשוס דסוף סוף נתחזקה ונקודס צונלצ

דבטל וגם מזה שמביאים שם לענין מבי"מ הקרא של ולקח מדם הפר כו' [עיי"ה מנחות (כ"ב ע"ב)] מוכח דאין לומר כן אמנם בכ"ז תועיל מאד ידיעת החקירה הנ"ל בזה החקירה הזאת תעורר להמעין לחקור על ענין הביטול של הניגוד משם דאחרי שיראה דבכל הני דהשם פועל הוי השם רק ענין סימני, אי"ב יחקור מדוע באמת בביטול גורם השם בעצם, ואחרי שהמעין יחקור ע"ז יראה דבאמת י"ל דביטול לא דמי לכל הני, דבביטול יש סברא ברורה לומר דהניגוד שיש בין איסור להיתר יספיק לגרום הביטול, והיינו הביטול הוא לבטל דבר הגורם האיסור וע"כ י"ל דכמו דהגורם לאיסור הוא האיסור לבד כן גם הגורם הביטול הוא רק שם האיסור לבד ויש להשגיח רק על שם האיסור והיתר אשר זהו תכלית הביטול ור"י סובר דאין להשגיח על זה רק על עצמו העניינים שיש בכחם לבטל, וברור הענין הזה יפיץ אור על כל הסוגיא ויתיישבו כמה דברים תמוהים בזה וכמה פסקי הלכות מהרמב"ם (י ג) פעולת השם בקנין, יש ג"כ לומר דהוא רק ענין סימני, דבאמת בכל שינוי

סלידת פרטי השחיטה, ונדרש נטו"ו צידור גנור על כל פרט ופרט, כן י"ל דננצ הצריחות והסליחות שיש לכל צהונה [אשר זהו יסוד הסצרא של חזקת היתר] טולל גם כל פרטי ואופני הטריפות וע"כ גם אם נודע דככלל נסתתית ונעט ונצנה. [היינו הריעותא דמתחזקה] ככ"ז כל עוד שלא נתברר פרטי הטריפות י"ל דלא נתוללו הפרטים האלה וכונו סם בשחיטה וככ"ל, וע"ל ח"א צפ"ג ונס' יסוד תורה טצט"פ אות ה' והערה ה', וכפי הסצרא שנתצאה פה ונצואר יותר דברי סם טצטס דצגוף הענין של רוצ צהונות צחזקת כשרות ג"כ לידדתי דהוא ג"כ ונלד ונלצ הפנינוי, וטוללים ג"כ כל הפרטים הנעטרפים כונו דטוללים כלל הענין והדברים ענוקים צע"ה, ועל פי דברי אלה יש להאריך גם צגוף הענין דמתחזקין ונאל"א ולהעיר צו הערות חדשות ואין צידי להאריך יותר. (י) דע דצפרי צארתי עפי"ז דיסוד הנחלקות דחכמים ור"י צונצ"נ הי"א רק צצצרא וצצצרות של יסודי הצטול [וכונצ"ת צפניס], וננ"א סם צוננחות אמר ר' יוחנן ושינהם מקרא אחד דרשו ולקח מדם הפר ומדם השעיר הרבר ידוע שדמו של פר מרובה משל שעיר לא כוון לוונר דנכחן חנצו שיטתם כאו"א, אלא דונצר האיך טונפרטיס כאו"א הקרא צאופן שלא יסתור, או סיכסיס לשיטתו, וזונצ"א סם צעעונס דרצנן טכאן לעולין שאין מבטלין זא"ז ולכאו" תנוס ונלד היכן הזכירו רצנן הכ"א צדצריהס דעולין לא ונצטלי ונאי שייכי דעולין להכ"א אוננס לדברי הכ"ל ונצואר היטצ דהנ"א ונלד קרא של ולקח מדם הפר ונכח דיש לפענויס ענייניס כאלה דסרצ לא יצטל הנעוט, והיינו ונלד דליכ"א טוס ניגור, ואוננס פה ליכ"א לא ניגור עלוני [דהצטל והונצטל טוו דס] ולא ניגור תכליתי [דצניסהס טוו עולין] וע"כ ונפרט דרצנן דסוצריס דצכל ניגור הוי העיקר תכליתי [היינו הניגוד שיש בין איסור להיתר] ע"כ סוצריס דהכ"א הוי הטעס רק ונלד דליכ"א ניגור תכליתי, ולא ונעוס דליכ"א ניגור עלוני דזה אינו נוגע כלל ליסודי הצטול, ור"י דקוצר דיסוד הצטול הוא ונלד ניגור העלוני, ונפרט דנצו"ה ליכ"א הכ"א ציטול ונעוס דליכ"א ניגור עלוני, וא"כ ונצואר דיסוד ונחלקותס הי"א רק צצצרא, והדצר ונכרס ונלד עלנו דה"א דצעת החכמים לא יתעקס טוס ונחעקס לוונר דר' יוחנן כוון לוונר דהס ילפו דונצ"נ לא צטל ונלד קרא, וע"כ טונצאר רק איך טונפרטי הך קרא שלא יסתור דעסהס צענין ציטול וע"כ י"ל דגס על ר' יהודה כוון ג"כ כך דלדידי יש לפרט הקרא צאופ

השם יש גם שינוי בעצם והשם כוסמן דייש בזה שינוי מצד העצם והגם דמצד השינוי העצמי אינו ניכר כ"כ השינוי בכ"ז אחרי דע"י השינוי הזה נשתנה גם השם א"כ יש מזה אות וסימן דנחשב לשינוי גמור, וגם בשינויי השמות כאלה שלא נראה שום שינוי בעצם בכ"ז יש בהם שינוי מצד התכלית, וכמו בעורות דאמרו שם בב"ק (ס"ו ע"ב) "מעיקרא קרו ל"י משבא והשתא אברזין" ויש בזה שינוי מצד התכלית וא"כ י"ל דעיקר הפעולה פועל התחלפות התכלית ומצד החילוף התכלית פועל כ"כ עד שנתחלף משו"ז השם ע"כ נקרא שינוי גמור ויש בזה להאריך (יא) הנה נתבאר

סימנים לדעתו, וניוסב לפי"ז גם הא דאיתא טס דאחרי שהקטו ע"ז ודלמא עד דאיכא מב"מ ועולין אונרו ע"ז קשיא ולא תיובתא ונשנוע דלא הוי תיובתא גמורה [ע' 3"3 (כ"3 ע"3) 3"3] ד"ה קשיא וטס (קכ"ז ע"ח) ד"ה קשיא והדגרים עתיקים] וז"ע הלל כפי הנראה הוי תיובתא גמורה, אוננס לדגרינו ה"ל ח"ט דצאנת לא כון כלל, לוננר דונכאן הוי עיקר היסוד והעוקר, והקושיא הוא רק על הלשון ובספרי בללי דחז"ל דר"ל ישנתי גם הלשון של ר' יוחנן זזה וגם הלשון של כל הסוגיא, ועיי"ט צתו' ד"ה ונכאן שהקטו דלנא הטעם הוא ונשום דאין נגזרות זא"ז, ולדגרי ה"ל ונזאר היטב די"ל דמד טעונא ח"ל דוגד הטעם דעלין אין ונבטלין ונדד זה הטעם גופא י"ל דנגזרות אין ונבטלית זא"ז, דטס הוי התכלית ענין הנגזרה וע"כ לרצנן י"ל דרק הניגוד זזה גורס הציטול וכיון דנשתתוים זזה ליכא טוס ניגוד זינייהס. — וידעתי כי לטלינוות הדגרים יש לצאר הסוגיא דפסקים (קט"ו ע"ח) וזבחים (ע"ט ע"ח) וד' הנוגז"ס (פ"ח ונהל' תו"ו ה"ו וה"ח) ועיי"ט בהשגת הראב"ד. וד' הנוגז"ס (פ"3 ונהל' פסוקנו"ק הכ"3). וכ"כ יש לצאר וזזה כל הענין דהיתר צהיתר אס צטל עיי"ה יו"ד (סי' רנ"ט ס"ח) וטס (סי' ז"ט ס"ו) צט"ך ועי' תשו' רע"א (סל"ח) וה"ס חיו"ד (סי' פ"ג פ"ה) וארלו"ח (סי' ט' ס"ח), וכ"כ יש לצאר לזה הא דתנוורה (ה' ע"3) ואבוי האי סברא מג"ל מולקה מרם הפר כו' והא דזבחים (פ"ח ע"ח) ומאי קמ"ל דאין עולין מבטלין זא"ז כו' דנשנוע לכאן דיסוד הנוחלות הוא ונדד הקרא. ובספרי צרתה כ"ז והראיתי איך טכ"ז ונתייטב עפ"י דגרי וגם הצחתי לזה הא דר"ח דנצלה צטילה צטחוטה [טס צוננחות (כ"ג ע"ח) ובכ"ו] וצרתה לזה כל יסודי הצטול בכלל, וכל החלקים הרצים טיט זזה כי כל אלו לא נתצרו ונתלצנו עוד היטב, ובספרי צרתה כ"ז צאורך והראיתי איך שונכל אלה נתחזקו דגרי ואכ"ו. ובכלל היא הערה חדשה ונאד דיסוד הנוחלות צונצ"ו הוא צצרות ולא צקרא, וכ"ז יולא רק וידיעת החקירה צטס וכונשנ"ת צפנים. והצן היטב.

(יא"ח) עיי"ט צקוגיא שהקטו וננריט דיש צו סינוי טסס ובכ"ז לא נחשב לקנין ואיתא טס (ס"ז ע"ח) אר"י מריש שמו עלי' כו' ולכאן יש נזזה ראי' דלא כדגרי לדגרי יקשה ונו"ג, דאס ליכא זזה סינוי עלוני א"כ האיך קבר כלל לוננר דנהני השינוי, אחרי הא דצכ"ו ונהני סינוי טסס הוא רק ונדד טונקצב ונאיזה סינוי עלוני, ואי דצאנת יש סינוי עלוני דנשתנה ונדד התכלית או ונדד הסדוריי דנשתחילה ה' צפני עלנו ועתה נסדר עס עוד קורות [ובספרי צנוטג הנוקוס כחצתי דג"ז נכלל בהשקפת הנוטג הזה להשקיף על כל דבר על ונקונו דהתחלפות הנוקוס גורס לפענויס סינוי גדול, ולפענויס הוי נזזה סינוי בהתכלית והדגרים ארוכים] א"כ ונאי ונגרע דטנו עליו, דלפי"ז הוי טסס רק כנוו אוננעי ואס התכלית צא צלא האוננעי ג"כ וננהני כידוע, אוננס צאנת אין נזזה טוס

דבכל הני שלשה שייכת החקירה הסבות ומסובבים העצמיים והמיסומיים והרבה יש לחדש על ידם. וכ"ז הוא רק מידיעת מושג השם ומהשקפת המושגים על מושג השם, דאחרי שיחקור ממושג המציאות על מושג השם ידע דיש לחקור על השם מאי נובע מציאותו ואז יראה כי יש איזה ענין הגורם השם ושינוי' וכאשר ישקוף ע"ז גם יתר המושגים ידע לחקור כל זה.

(א—ב). (המבע. ג) התמונה. על ענין הטבע הפנימית של הנמצאים ידוע שרוב גופי הלכות מיוסדות ע"ז ויש בזה כמה וכמה חלקים וכמה וכמה גדרים, דבכלל מי שידע להשקוף על ההשקפה הזאת ואיך להשקוף עלי' תועיל לו שיתעורר בכ"מ לחקור אם הוא ענין טבעי או לא, ועי"ז יראה שיתחדש לו בכ"מ עניינים מחודשים, ולדוגמא ע"ל ח"א פ"ג מס' יסוד תושבע"פ את ב' והערה ב' ולעיל צד ר"ח וצד ק"ד ובהערה ב', וכאשר יחקור גם על מושג השקפת הטבע משארי המושגים [וכמשכ"ל שעל כל מושג ומושג יש לחקור חקירת שאר המושגים] אז יתעורר ג"כ לכמה עניינים מחודשים עייה"ל פ"ב מס' יסוד תושבע"פ את ד' והערה ג'. והשקפת התמונה נוגעת ג"כ ליסודי גופי התורה דכוללת ג"כ כמה וכמה חלקים ואחשוב פה החלקים הראשים השייכים להשקפה זו (א) «הכמות» דכוללת כל ענייני הכמות מהנושאים ובוה לבד יש כמה חלקים. (ב) «המראות והגוונים» היא כוללת כל ענייני תואר החיצוני מהנושאים והחלק הראשי מזה הוא המראות והגוונים, (ג) צורת המחיצות והבניינים מהנושאים (ד) תמונת שטח הנושאים היינו אם מרובעים, או עגולים, או משולשים, וכל החלקים האלה מקיפים כמעט כל חלקי התורה, כי רוב ענייני התורה הם כאלה אשר כל ענין וענין מהם נכנס תחת אחד מהחלקים הנ"ל וכל אחד מתייחס להחלק ששייך אלי' כפי תבונתו, ובכמה מהן יש שבהשקפה ראשונה לא יתעורר לחקור מאומה ואולם עי"ז שהקורא והמעין ידע היטב ענין ההשקפה הנ"ל עם כל החלוקות הנ"ל יכיר כל ענין וענין ששייך להשקפה הנ"ל ויכיר גם לאיזה חלק הוא שייך ואח"כ כאשר ישקוף עי"ז שארי ההשקפות כנ"ל יתעורר לחקור כמה חקירות מועילות ועתה נבארם כסדרן. (א) הכמות, ענין הכמות כולל כמה חלקים ואין בידי לבארם ורק חלק אחד נבאר והוא דענין השיעורין הוא ג"כ מחלק הכמות וע"כ יש להמעין לידע כי ענין השיעורין בכלל שייך להשקפת התמונה והוא מחלק הכמות מחלקי השקפת התמונה. וכאשר ישקוף עי"ז שארי ההשקפות, השקפת המציאות והנמשך והתכלית והתועלת, יראה כי בשעורי דאבילה יש לחקור אולי השיעור הוא קשור עם האיכות היינו עם ההנאה עייה"ל בפ"ב מס' יסוד תושבע"פ הערה ז' ותראה כי כמה עניינים יקרים יש לחדש עפ"יו, וכאשר תנתח היטב מה שהעליתי שם ותחקור אחר מוצא הדברים והאיך שהם משתלשלים כפי סדר חלוקת ההשקפות, תראה דהנקודה הראשונה של מוצא הדברים האלה היא הידיעה דהשיעורין הם מהשקפת התמונה ומחלק הכמות, ואח"ז יש לחקור בטבע הכמות הזה, ואז יש לראות כי ע"י שיעור זה נמשך שמתרבה ההנאה ואח"כ יש לחקור על התכלית דאולי תכלית שיעור הכמות הוא מצד ההנאה ומוזה יתחדש כמה עניינים מחודשים וכמו שכתבתי שם עיישי"ה.

(ב—ג) המראות והגוונים, יש בכמה עניינים שהמראה גורם פסול או טובאה וכיו"ב, ובוה שהמעין ידע דהמראה נכנס תחת השקפת התמונה וכמשכ"ל ידע מכילא

דיש להשקוף ע"ז השקפת שארי מושגים [ובכש"ל דעל כל מושג ומושג יש להשקוף יתר המושגים] ויתבונן לראות איזה מושגים יחולו ע"ז, ואך שיחולו, ואם יפעלו מה בחלותם, וע"ז ידע לחקור בעצמו כמה חקירות בענין המראה, וכמו בריאה דיש כמה מראות הפוסלות ויש לחקור על מושג המציאות היינו כאין נצמח המראה הפסולה דאם היא מצד מוגלא או מצד שער שחור או דם נצור אינה פוסלת ע"י"ה יו"ד (ס"ו ל"ה ס"ג) וגם יש לידע מושג השינוי דאם כשנפחים הריאה חוזרת למראה המותרת כותר ע"י"ה שם (ס"ו הנ"ל ס"ב), ויהקור היטב אך שיהי השינוי אם למראה הריאה או למראה המותרת, ויש בזה כמה חלוקי דינים אשר אחרי העיון יראה המעיין דהם חלוקות המושגים, ומי שידע היטב חלוקותיהן ידע מעצמו מה שיש לחקור בכל המראות הללו, וכמה ספיקות שיש בעניינים האלה יש לברר עפ"ז וכן במראות דרם נדה ג"כ יש לעיין בכמה מושגים, כמו מושג מציאת המראה ומושג טבע המראה ועוד כמה מושגים. וזמ"ש בנדה (ב' ע"ב) "ארח" אמר לה האי דם חיבור הוא" דחקר על מציאת הדרם עפ"י מושג הטבע וברוב קדושתו וחכמתו ידע טבע הדרמים והכיר כהריו דהוא דם חיבור, דחז"ל עמלו להשיג גם כל דרכי החכמות ככלל וחכמת הטבע בפרט כי כולם דרושים ליריעת ענייני התורה וביחוד חכמת הטבע דרושה מאוד לענייני התורה [וע"ל בפ"ה מס' יסוד תושבע"פ הערה ה' צד קל"ה] וע"כ חקר ר"א ע"ז חקירת מושג המציאות עפ"י מושג הטבע, וראה כי הוא דם חיבור וזמ"ש שם "אטפל לה ר' אמי א"ל בעלי הוה בדרך וחמרת", קרי עלי. סוד ה' לירא"י דמכאן נראה אך דכל סודות ממסתרי חכמת הטבע ג"כ נתגלה להם באופן נעלה והוא באשר שהם מתעמלים גם ע"ז בכונה קדושה ורצוין, לידע על ידם כל דיני התורה התלויים רק בזה, וע"כ לא יכבר להם כל עמל ויגיעה והקב"ה ממרום כסאו מערה עליהם רוח טהרה שייגעו למטרת חפצם ולבד שיודעים זאת עפ"י לימוד חכמת הטבע יודעים זאת גם כמקורם [ע"י"ה"ל בהערות לפ"ז מס' יסוד תושבע"פ צד קפ"ג] אבל ברור דהעיקר סמך ע"ז שידע הרבר גם ממושג הטבע והמציאות דעל ההשגה הנביאית והרוחנית לא הי' סומך לדינא דעם כל מעלת קדושת ההשגות האלה בכ"ז אין בכחם להכריע לדינא כי לא בשמים היא והתורה נקנית בוגיעה ועמל (יג) וכן יש לחקור בזה חקירה מושג השינוי חיינו אם כשנתייבש

דיחוי, די"ל דעיקר התירוץ שלו הוא דזוה דנתרץ לי' דסנוו עלי' נצבר לי' דליכא זזה שינוי התכלית, דתסם קורה עונד גם ננתחילה לזנין והסס' נריש לא הוי ננד סהוא צפ"ע ואינו עונד לזנין דסא גם צעת סהוא צננין נקרא נריש, ואל"כ נוכח נזזה דססס נריש אינו סס צפ"ע, והיינו דצאונת עונד גם ננתחילה לזה, ולא דניי לעור דזזה סנזונני לקלווע נשנה תכליתו דתסם עור אינו עונד לזה וע"כ נתחלף סנוו, ואל"כ עיקר התירוץ הוא דנצבר לו דליכא זזה שינוי עלוני והוא צרוו, וצספרי כתצתי דסגס דנינא דסינוי ססס הוי כנוו ענין סינניי צכ"ז סוקסוק נהניי גם לענין קנין נה דנשחנה ססס והארכתי זזה ועי"ש צתו' ד"ה סינוי ססס וסס (ס"ז ע"ה) צתו' ד"ה סא וצקוכה (ל' ע"ה) תו' ד"ה סא.

(יג) צספרי עה"נ והסתצ והונתצ הארכתי הרצה צחקירה זו וכתצתי די"ל דלאו צכ"נ אוננין הך כללא, דעיקר הך כללא דלא צסנניס היא יסודו הוא דסתורה נתנה

נשתנה מראה הרם אם השינוי פועל ואם ניכא רפועל אם יש לחוש לזה מתחילה עיייש (סי' קפ"ח ס"א) ודברי האחרונים ארוכין בזה ועיי' ידיעת המושגים הנ"ל יש לחדש הרבה בזה ואב"מ. ובכלל הענין של המראה והגון יש חקירה נכבדה מאד, והוא דיש לחקור אם דמראה והגון לבד נחשב לדבר עיקרי וממשי, והיינו אם נושא אחד פעל על נושא וזולתו פעולת הגון אם יש להם יחס הפועל והפעול באופן דניכא דכל עוד שיש בהנושא הזה, רשימת הגון מהפועל נקרא ביחס זה פעול,

לזני אדם אשר שכלם קטור צחוסים וכל ספיקות התורה — יש להכריעם רק כפי ונהלך השכל הנקשר ולא כפי ונהלך השכל הנצדל, דגם ונה שאנרה תורה אחרי רזים להטות הוא לנולאות סאת של סך כללף להכרעת הספיקות הוא רק עפ"י ונשפט זני אדם השוקדים על דלתי התורה. ולנוען שיהא נוקף ונוגוד תניד ויהי' כשנור זכל עת וזכל ונקום, ע"כ אנרה התורה דגם אם יזדנן איזה ונחלוקת והסואל לא ידע איך לעשות יכריע כפי הרוב [וזשו עונק סצרת התו' שנונינו שתירזו זכ"ו ע"ז שנקשו ונדוע לענין הונחלוקת דצ"ס וז"ה פסקינן כז"ה נגד ז"ס ונשום הז"ק, ותירזו זמד תירזן דהכא הוי ז"ה רוצא עיי' יצנות (י"ד ע"א) צתו' ד"ה ר"י וצ"ו (כ"ט ע"א) ד"ה לא ולכחו' דצריהס זע"ג הא טעווייהו של הסוצרין דעשו ז"ס כצריקן הוא ונשום דצ"ס ונחדי טפי וזלזי צתו רוב האיכות, וח"כ לדידהו הוי ז"ס הרוב נגד ז"ה. אונס זאונת י"ל דכוונתס הוא כן אחרי דיכוד הענין של לא זשניים ונחזק ונתקיים רק על ידי סך דינא של אחרי רזים להטות [דל"כ הלף זכל עת שחכוי לז יחלקו זדין ודיני התורה יהי' זכרחה לחכות על ז"ק ון השניים] וונעתה זספק זנכתפקו זצאור של אחרי רזים להטות אם הוא זכונות או זאיכות הלף זזה זכרחה לכנווך על הזאור ון השניים והזן], זכדי זכל הספיקות יזצרו רק עפ"י אנשי לז הונתעוילים זתורה"ק. וח"כ י"ל דכ"ז הוא רק זספיקא דינא דהוא ספק ודעי, אזל זספק זנוילאות י"ל דיש לכנווך גס על ענין זירור נזאוי ורוחניי. ונוינלא י"ל דהכא זנרחה דסם דהוי רק זירור הנוילאות סנוך גס על השגתו הנזאויית, אונס זאונת יש לרחות זחת דהלף הא דלין ונשיגין זצ"ק הוא ג"כ ונל דלף זשניים היא וכנו שאנרו שס ונפורט וצ"ק ונינו ונפורט דגס זנוילאות אין סוונכין עיי' יצנות (קכ"ז ע"א) ונשיאין עפ"י ב"ק דפירשו שטנועו קול זוחה ועיי"ס זיש"ס וצתוי"ט דינזאר זחדיא דעל ז"ק ון השניים לא סוונכין זזה ונשום דלף זשניים היא ושס הוי ענין ונליאות. ויש לרחות [ועיי' זנול"ו (פ"ט ונהל' איבות ה"ו) דד"ה ודע דצפ"א דיצנות] והנה זצירור כל הענין הזה יש רוב אריכות, כי זספרי הנ"ל לא עונדתי על זירור הענין הזה עד זצצרתני כל ענייני זת קול הונפורים זכ"ו זדחז"ל וצרתני תוכנס וונערסה וצרתני דיש זזה כונה חלוקות וכן זרתני זזה החקירה ונענין התגלות אלי' וזירור דעמו אם היתה ונועלת לדינא אשר יש זזה ונזוכה גדולה דכפי ההסקפה הראשונה נראה דיש זזה כונה וכונה סתירות זס"ס, וזכל אלו כתבתי זע"ה גרדים זרורים וישלתי הענין ונקיפים יותר ונז' ונאות ונקונות דחז"ל וצצצרי זרותינו הראשונים ז'ל, ולצאור כל אלה זרתני זיחוד גרדי השגה הנקשרת [זחוסים] והשגה הנצדלת [וינ החוסים], וזזה חדשתי זע"ה כונה עניינים ונחודשים שלף נחעוררו זזה עוד הונחצרים [כי זענין ז"ק, וזענין אם יזא אליהו ויאנור כו' ננולף זכלליות זזה זאיזה ספרים ורק שלף הגדירו גרדי העניינים כנדרט, אזל זענין זה של השגה

ולתגושא שגרים לו הגוון יחס הפועל בזה, או ההגוון אינו נחשב כלל לענין עיקרי ואין להם יחס הפועל והפועל בזה, והו החקירה הכללית בזה אמנם בפרט נחלקת החקירה הזאת לכמה וכמה חלקים, ואולם יש להעריך כל חלקי החקירה כפי מהלך חקירות מושגי ההשקפה דאחרי שיריע הכיעין דהמראה והגוון הוא מחלק השקפת התמונה ידע דיש להשקיף ע"ז השקפות שארי המושגים, ויש לשמור בזה סדר מהלך החקירות האלה כפי שהם מסודרים בענינים של מושגי הנמצאים. וע"ז ידע דבכלל יש לחקור החקירה הכללית הזאת וגם יעמוד ע"ז על החקירות הפרטיות וידע דכל חקירה וחקירה מפרטי החקירות שיש בענין הזה נכנסת בהכרח תחת ענין אחד

הנקשרת והסגה הנדלגת [אשר הידיעות האלה הם ונקצוע גדול כזונה עניינים וגם צענייני הלכה כזו שצדתי שם] לא נגעו ולא פגעו [ונאונה] וכלל הדברים הוא שכתבתי דהסגה הנדלגת הגם שהיא תסקיף השקפה ניוחדת כזוגע לונשפטי התורה ולא תתאחד עם השקפה הנקשרת כזונה פריים ודינים עד ששתי השקפות האלה [השקפת הסגה הנדלגת, והשקפת הסגה הנקשרת] הם שונות זו וזו, כ"ז ציחס הונשקפים הם שניהן אוניות וזדוקות, כי וני שהגיע לונדרגה כזה שיש לו להפשיט כחות הגוף ולהצדיל כחות הנפש ונהם צלופן שטוונד צונדרגת הסגה הנדלגת, איש כזה יש לו להסתנהג כפי שונחייבת הסגה הנדלגת והאנשים שלא הגיעו לונדרגה דונה כזו וונשגים ככל ענין רק הסגה הנקשרת להם יש להסתנהג כפי הסגתם וכפי הכרעתם וזהו יסודי דיני וונשפטי התורה, וזהו סוד הענין של אלו ואלו דברי אלהים חיים וזהו סוד וטעם הענין של הונקובלים שאונרו דלעתיד לצא יהי' ההלכה כ"ט, דידוע דצ"ט ונחדדי טפי והכוונתם שהסגתם היתה גדולה יותר והיתה נדלגת עם הסגה הנדלגת, וע"כ ידוע דכל הנסגתם היתה רק עפ"י ענייני הנפש וכפי שהסגה הנדלגת ונחייבת וצ"ה לא הי' ונחדדי כ"ב והסגתם היתה ונערך הסגה הנקשרת וגם כל הנסגתם היתה כפי שדורש ונלצ הסתמזרות והסתמזרות של הנפש והגוף [והיא היא כוונת הונקובלים שכתבו דצ"ט הם ונזכרות ודין וצ"ה ונחמד. דענין התמזרות של הנפש והגוף והתמזרות ונשאלות שניהם היא חסד האוניתי ועולם חסד יננה] וע"כ השקפת צ"ט כונשפטי התורה והכרעתם היתה כזוה יותר להכרעת הסגה הנדלגת אשר תחונת רק לע"ל צעה אשר כולם יגיעו לונדרגה זו וזה אינו נקרא חלילה טום שינוי ורק להיפוך דזהו עלם יסוד גלחיות התורה [ועי' בחופפות חדשים כונשניות צריש ונכ' אצות ונה שהציא כזה צעם הרצ ונכ"פ והדברים ארוכים אכ"ו] וזהו כוונת ד' הכ"ו [כפ"צ ונהל' טוונת לרעת ה"ט] דונש"ה אין ונכריעים לדינא כהכרעת רצה צר נחונני ונשם דהי' קודם וניתתו, והיינו דלז הי' אללו הסגתו ונעין הסגה הנדלגת. ועפ"י צדתי צע"ה ענין נפלח. צצ"ט צדה [ק"ה ע"ה] כיון שנתקו שינוי של אדם נתמעטו מזונותיו ולצד דגוף הנינרל אין לה טום צאור גס אינו ונזון הסניכות של הך ונינרל לעוצל הקדונת [דטעם זה ונלד השתוות שם האונרם הוא טעם דחוק וכונצאר כלל זה היטב צספרי כללי דחז"ל וד"ל]. ואוננס צאנת יש כונה ענוקה כזה והוא עפ"י ונש"ט צכתוצות [ק"ה ע"ה] טוב המלבין שינים לחבריו יותר ממשקרו חלב והכוונה דכזו טוני שטיני' כחות טוב יותר לנקות שיני' שיאכל אח"כ צעצונו ונלשקקה חלב ככל פעם כן טוב יותר להאיט הסלס להורות לזולתו דרכי הסגה, ואיך לנתח כל הלכה והלכה ואיך לקדש ולהוליא חולדות צענייני התורה ונלנקור לו

מחלוקות העניינים של כושני הנמצאים ומיילא ישתרל לראות על כל פסק ותקירה למה ששייכת ועי"ז ידע לחלק חלקי התקירה זה מזה ולהגדירם בגדרים ברורים ואין מספר להתועלויות שיהיו בענין הזה מיריעת גררי החלקים כי באמת נתערב בענין זה כמה תקירות שהן באמת רחוקים ומגדלים ומי"ז ועי"ז נתרכו הקושיות והפליאות וגם לדינא יש הרבה תוצאות מזה ויש בזה אריכות גדול ואבמ"ל. (יג)

זכר פעם הלכה נוכחת שינטרך זכר פעם ופעם לנורהו, והנה הכא נגדה ה' העובדא טוניניין קבל הלכה נוכחת ונרז וטעה זה שהזין זה כוונה אחרת וי"ל דקצת הדבר הוא נשום דזה ה' קודם ונתו [דהא ונזאר דזדךך ונת וי"ל דזאת היתה ניד] ע"כ השקיף זהלכה זו השקפת ההשגה הנגדלת אשר אינה ונתאחדת עם ההשגה הנקשרת, וע"ז ונביאים הך ונינרא לאונת ענין זה דגם זהלכה נוכחת יסקיף אז ה"ח השקפת השגה הנגדלת השונית ונההשגה הנקשרת וע"ז ונביאים הך ונינרא בין שנתקו שיני' של אדם דקודם ונתו ונתתקים השינים זנ"ז היינו שאין עוד זידו לנתח עניני הלכות כפי דרכי ההשגה הנקשרת הדרושה לכלל העולם ולהניח צעמוני עניינים ושפטים כפי דרכי ההשגה הנקשרת [וזה נקרא קלכול השינים וכנו דידיעת ניתוח ההלכות נקרא הלצנת והחזקת השינים] נתמעטו מונותיו גם הנוזן הנוכח שיש לו ג"כ נתמעט צאופן שאין עוד לנוזן וזה, והיינו דגם על ההלכה הנקובלת לא יסקיף אז ההשקפה הדרושה ויפרטה כפי תולדות ההשגה הנגדלת אשר לכלל בני אדם לא יוללה עוד להיות לנוזן והוא נכון ועי' קוטה (ה' ע"ח) חד אמר אתי דבא, וחד אמר אני את דבא והצאור זהה הוא כן, ההלכה היא לרזן הקצ"ה וכנוו שאנורו אורייתא וקוב"ה חד הוא [זש"א צצ"ו (כ"ט ע"ב) קא חייך ואמר נצחוני בני נצחוני בני דשניהם עשוני לנטרת הנלחן דכ"א רואה לנלח ההלכה שאונייתת ההלכת יתי' כדעתו והוי כמו שרואה שהקצ"ה יתי' צגורלי וע"כ קשומה ההלכה ונשניהם] ואם האדם נוכוין אוניתת ההלכה נקרא דלז הוא עם הקצ"ה, ואם אינו נוכוין אוניתת ההלכה, ואולם הוא עניל ויגע צענות רוח [ולא ונגצות הלכ אשר הוא נראשי הנופקידים להשגת אוניתת ההלכה]. להשיג האונת עפ"י כללי דרכי חוה"ק, אז נוסכים הקצ"ה ענו ונקרא דהקצ"ה הוא ענוו צזה, והצן, וע' צו"ר (ויקרא פכ"ט) וצטו"ט (פ"ט), ר"א פתר קרא בה' זקנים שהם נכנסים לעבר השנה מה הקב"ה עושה מניה סנקליטין שלו מלמעלה ויורד ומצמצם שבינתו ביניהם מלמטן כו' כ"ב למה שאם טעו בדבר הלכה הקב"ה מאיר פניהם הה"ד באור פניך יהלכון ונזאר להדיח דעל ונה שהקצ"ה נוסכים לדעתם [גם אם טעו] נקרא דהוא ונזנלס שכינתו ציניהם והוא כדצרינו ה"ל, ויש להסתייע לעיקרי יסודי הדברים הנ"ל [שיש שתי השקפות שונות צענייני הלכה, ונהשגה הנגדלת ונההשגה הנקשרת] ע"ד הר"ן דדרשותי' צצאורו הענין של הנוחלוקת של הקצ"ה ונתיחא דרקייע והכרעת רצ"נ. והדברים ארוכים נאלד וצפרי הנ"ל הארכתי זכר הפרטים האלה ואח"ז יאל לי שם צע"ה צירור הענין של לא צטנוים היא, ופה לא אוכל לצרר גם תנאית ונהדברים האלה. וע"כ לא אוכל לצרר גם צירור הענין של לא צטנוים היא.

(יג) לגודל התועלת ראיתי לצייר ונתחילה ציור כללי ונהחקירה הנ"ל ואח"כ אדבר צקולר ונתחלקי ונתולאומי. דע כי הפסק זכלל הוא אם נתערב נישא של איקור אכילה או הנאה או קודם או טוונאה צתערונת היתר ופעל צתערונת צהנראה והגוון שלו,

(ג'—ג) צורת המחיצות והבניינים, בכל רשות ובנין דעצמותו הוא המחיצות יש להשקיף כמה ממחיצות הרושים לעצמות דירת הבנין שיהא נקרא שם זה עלי, וגם אם נמצא דיש מקום שמופוש שם דבענין ד' מחיצות יש לחקור אם הד'

צופן דאין שום ונוש ונושא האיקור דהתערובת רק כי ניכר והגוון שלו או שנוש ונתפזר איזה נושא על נושא אחר ונתהפך והנושות שלו לענין ונראה אם נקרא ענין ונושוי והנה צפרי חלקתי החקירה הזאת לכונה וכונה חלקים, וכחצתי כי בכלל נחלקת לשלשה חלקים ראשים וכל חלק וחלק וניכר צקרו כונה חלקים, ופה אכתוב רק השלשה חלקים הראשים שיש גזה עם תולאותיהם: דע כי בכלל ענין הנראה והגוון יש שלשה חלקים ראשים והם חלקים זנ"ז בתכלית ההרחק, וכנו שנצאר כאו"א. ח. אם העצם הוא המראה פירוש אולי יסוד הנושא הוא הנראה והגוון, דהנראה שלו נחשב לעצמותו ולפי"ז גם אם נתערב הנושא הזה בתערובות כל עוד שיש רק הנראה ונונו נחשב כאלו הוא צעמו צעין לגווי ולא נחשב כלל לתערובות אחרי דיסודו וגדרו ועצמותו הוא רק הנראה, ע"כ כל עוד שיש רק הנראה ונונו נחשב כאלו הוא צעין ואין לזה שום דין דתערובות והחקירה הזאת היא חקירה פרטית, דכרוז העניינים לא תחול כלל הך חקירה וכנו ד"ו עריפה ונצלה ודוניהם אין לספק כלל ולונו דגדר הטרפה הוא הנראה, ואולם יהי איזה עניינים פרטים שתחול החקירה בהם וכנושא"ל [והחקירה הזאת היא חקירת ההשקפות כשהן נושאים צנושאים עי' ונשא"ל"ז] ג) אם המראה הוא העצם פי' דאם נתהפך הנושא ונונצ הנושקיי או הנזוליי לגוון ונראה וישנו עוד צנולאות ולא נתצטל צצטול ורק שלא נשאר ונושו אלא הנראה והגוון אם נחשב לעצם כנו בתחילה ויש לידע דהחקירה הזאת לא תחקור אם הנראה גורמת הרגש והנושות, כי תחקור רק אם הנראה אינה ונאצדת ונוקלקלת והנושות. פי' דלא תחקור אם נתצטל הנושם צאופן דנונצ גדרי הצטול הי' אפשר לונו דנתצטל ורק ונל שנשאר הנראה כינוא דיש כה כזה בהנראה שתעכב הצטול ותקיים עוד ענין ונליאות; ורק שתחקור צאופן דליכא כלל ונגדרי הצטול, אלא דנשתנה ונצו לענין ונראה אם נחשב עוד כעצם וח"כ הוי החקירה רק אם אינה ונאצדת ונוקלקלת והנושות. ג) אם המראה הוא מחלקי העצם היינו אם נתערב צאופן דנונצ התערובות הי' ונקום לונו דצטל צכ"ז אולי כל עוד שניכר הנראה אינו צטל. וכנו ענין הטעם דנחשב ונחלקי העצם דכל עוד שנרגש הטעם אינו צטל [ונדא' להסוצרים דטעכ"ע דא' או ונדרצנן להסוצרים דטעכ"ע לאו דא'] והנה שם הארכתי צע"ה הרצה עפ"י השלשה חלקים האלה. ונררתי כל הענין וחלקתי כל חלק וחלק לעוד כונה וכונה חלקים ופה ארנוז רק צקרה ונעט ונתולאות הדברים האלה.

דע דעפ"י גדרי החקירה הראשונה צאיתי הא דאיתא צצחים (ע"ז ע"צ) דם שנתערב במים אם יש בו מראית דם בשר ועיי"ה צחולין (פ"ז ע"א וע"צ) כל הסוגיא דשם ועיי"ש ובעוד כונה ונקוונות דהת' הקשו גזה כונה קושיות, ובימוד ונחסוגיא דלוקח ונדס הפך כו' עיי"ש. וצאונת הקושיות הם קושיות גדולות והתירוים יראה הנועיין כי רק לחונו הנושא ראו ליישב גם צדוקת אצל צאונת לא ניזוזו הפליאות ונוקוונס אצל דצרי הנ"ל יתיישב כל הענין צע"ה דצדס תחול החקירה הזאת אם העצם הוא המראה ואחרי העיון י"ל דהאונת כן הוא דעצמות דם לענין זה הוא הנראה דיסוד

כחיצות הם מעמידין עצמות הרשות והגבן או תואר והירור הרשות והבנן דבספרי ערכי המושגים ערך „פעולה עצמית“ „פעולה תוארית“, נתבאר דכמו דיש שם העצם ושם התואר, כן יש פעולה עצמית ופעולה תוארית ואחרי כל הגדרים הרבים שכתבתי

גדר דס נגדר צלנווניתו וננינו גם צלסון הקרא דהוראת דס הוא אלנוונית וכנוו דכתיב צראסית (נ"ט י"ח) וברם ענבים סתה דהצחור הוא האלנוונית וצנולכיס צ' ג'. כ"ב) ויראו מואב מגדר את המים אדומים כדם ועי' נדה (י"ט ע"ח) אר"א דא"ק ויראו מואב כו' כדם לנינורא דדס אלדוס הוא ועי' ירו' נדה (פ"ג ה"ו) ועי' שבת (ק"ח ע"ח) מנין לדם שהוא אדום שנאמר ויראו מואב. כו' ועי' צתו' ד"ה וניין סכתבו וכל אותן ד' וניין דנרצין ונדני' דניי' יש צהן לד אלנוונית, ועי' סנהדרין (ע"א ע"ח) רבא אמר אל תרא יין כי יתאדם אל תרא יין שאחריתו דם ונזכר ונ"ז די"ל דיקוד דדס הוא האלנוונית, וע"כ י"ל דנוס"ה צזיקה וצכסוי אס יש צו ונראה דס נזרק וחיצו לכסות צזה גופא נקרא עוד כנוו עלס דס ונוס"א צחולין (פ"ז ע"צ) אמר ר"י א"ש כל מראה אדמונית מכפרין ומשירין וחיבוין בכיסוי דנראה אלנוונית נחשב לענין זה כעלס דס, והא דליתא סס נתערב בדם בהמה או בדם החי' רואין אותו כאלו הן מים וניוסב ג"כ דהא צאנת יש האלנוונית ורק ונלד שיש עוד דס צזה וד"כ כיון דגס צניס הי' עוד ניכר א"כ וודלי דיש לייחס האלנוונית לדס הקדשים או לדס החי' וכ"כ וניוסב הא דליתא סס אם נפל הם לתוך מים ראשון ראשון בטל דאחרי דנתחילה לא הי' הנראה א"כ סייך דיתוי עייס"ה, והגס דדס התנולית לא נחשב לדס עי' כריתות (י"ט ע"צ) ושס (כ"ב ע"ח) ונזכר דלענין כפרה ונודו כו"ע דדס התנולית אינו ונכפר ועי' פקחים (ק"ה ע"ח) וזנחיס (ל"ה ע"ח) י"ל דדס התנולית לא נחשב כלל לדס לענין זה, אצל נודס הנפש סגי גם האלנוונית וכלא דצרי ג"כ צהכרה לחלק כן, והחילוק ונוצן גם צסצרא וחולס לענין אכילה וחיוצ כרת דבעינן דווקא שיעור וניולא י"ל דבעינן דווקא שהשיעור יהי' נודס גנור עיי"ה חולין (פ"ז ע"צ) ועי' רינב"ס (פ"ו מהל' ונאכ"א ח"ה), ועי' סוטה (ט"ז ע"צ) מביא מים שדס צפור ניכר בהן וכמה רביעית ועיי"ש צתו' ד"ה ונזיח ועיי"ש צירו' וצתו"כ פ' ונורע סס, וניוסב גם לפי דצרינו די"ל דנקהרא נוכח דבעינן סיהא דס הנפור ניכר ציחוד ולזה צעינן סיהי' רק רביעית אצל סתס דס הוא האלנוונית וע"כ צזיקה וצכסוי סגי צזה שניכר האלנוונית ועי' צפי' התורה והנלוה סס צציאר דכוונת הדרשה הוא על הקרא (כ"ח), ודצרי ונוכרחין וואניתיין ושס ג"כ צולט הכוונה סיהא ניכר דס הנפור ציחוד עייס"ה, ואחרי כ"ז נוצן צנקל איך דעינן זה של דס סנתערב צניס דלזלינן צתו' נראה דס סייך רק אס נחערב צניס או צדס דלענין זה סייך לוונר דגדר דס הוא האלנוונית, ואחרי דהאלנוונית הוא נודס קדשים [לענין צזיקה] או ונחי' ועוף [לענין כיסוי] נקרי לענין זה כדס גנור אצל סס צולקה נודס הפך ונודס הסעיר דעניהס הס של קדשים והחקירה ונייטול סס הוא רק אס יש לקרותס לכאו"א צסס צפ"ע וצזה וודלי דלא סייך לוונר דלזול צתו' אלנוונית אחרי דנוסניהס יש כשיעור האלנוונית ושניהס הס דס קדשים, וע"כ יש לזול צנו' אחרי גדרי הציטול של כל ענייני ציטול וחזל עפי"ז כל הקושיות שיש צענין זה. ועי' זנחיס (ל"ה ע"ח) והלא דס התמצית מעורב בו ר"י לטעמי' כו' והאמר ר"א ונודה ר"י לענין כפרה שאינו ונכפר כו', אלא ר"י לטעמי' דאמר אין דס מבטל דס וקסה לכאורה הלא דס התנולית

בעניינים האלה יצא משם דכל ענין שמעכב גם דיעבד הוא אופן עצמו, וכל ענין דבענין רק לכתחילה ובדיעבד אינו מעכב הוא ענין תוארי והפעולה מזה הוא פעולה

נגד דם הנפש יש להעריך כונו ניס [אחרי דם התעלית ג"כ אינו עולה לזריקה],
 וח"כ בזה וודאי די"ל דרואין כאלו הן ניס, ול"ל לוונר ונד דאין דם ונצטל דם, ואוננס
 י"ל דעדיפא וניי' ונשני וגם דלפי"ז לא נלרך להשגיח כלל אס הי' ניכר ונראה דם,
 ועיי"ש (ע"ט ע"ז) בגזורין נזירה במקדש קא מיפלגו עיי"ש"ה כל הענין. והרצה הארכתי
 בזה ואכ"מ, נמצאר לנו צע"ה דצענין הזו צהעלם הוא רק הגוון והמראה. והחקירה
 השני' אם המראה הוא העצם היא היא חקירת הגמ' צצ"ק (ק"א ע"א ע"ז) אם הוותא
 מלתא היא דכל הספק הוא שם אחרי דגופי הסמנטיים נמספרו לענין הזותא אס לא
 אצרו עיי"ז ונשס עיי"ש"ה, ועד"ו ונמפרשה כל הסוגיא צטוב, ונה שרנו לפשוט שם
 מעלה אין הכוונה מזה דאקור דאחרי דערלה הוא ונאיכורי הנאה ח"כ וודאי דנכל
 אופן יש איכור בזה [ולא שייך לוונר דהוי כונו קול ונראה כו'] ואלום עיקר הרהי' הוא
 מזה דלריך שריפה [עיי"ש"ש צים התלמוד ונמפרשי היס] ועי"ז דמי שם די"ל הנאה הנראה
 לעינים אפדה התורה, ואחרי דנראה לעינים הגם דלא נחשב לזכר ונשני צכ"ז יש בזה
 איכור גמור ויש לו דין של כל ערלה דעבי שריפה [עיי"ה תמורה (ל"ג ע"ז) ונתי' ד"ה
 הנשפין ונחשו' חו"י] וכן ונמפרשת הפשיטות ונשציעית והדיחוי; והא דאיתא שם
 אח"כ רבא רמי כו' יכול להיות דהרונניא הוא רק לחזק התירוץ שלו דערלה לא הוי
 הטעם ונשס דהוי דזר ונשני ורק ונשס הנאה הנראה לעינים, דאל"כ הלא יקשה
 ברם תבוסה דרבנן דכזר אוקים לה ר"כ כן צנדה (ס"ז ע"ז), אצל דצא צעלנו לזה
 בזה רק לחזק תירוטו [דערלה לא הוי הטעם דהנראה הוי דזר ונשניית, ורק ונשס
 דהנאה הנראה לעינים אפדה תורה] עיי"ה"ש צצ"ק צתי' ד"ה רצא רמי, וניושב לפי"ז
 הא דשם צנדה ונקסי ר' יוחנן לר"ל ונהך דם שנצלע דנוכה ע"כ דקוצר דלא איירי
 צדס תצוסה דרבנן, ולכאו' קשה הלא הכא צצ"ק ונכריח רצא כן דאיירי צדס תצוסה
 דרבנן, אוננס לפי דברינו הכ"ל ונצאר צטוב דרצא צעלנו לזה רק לחזק בזה דבריו
 הקודמין ואינו ווקי כלל צדס תצוסה והתי' של ר"כ דאיירי צדס תצוסה הוא לדמות
 רחית רצא, וא"כ י"ל דר' יוחנן קאי צשיטת רצא והוא צרור ואונת. ועיי"ה רמז"ס (פ"ד
 נהל' טוונת ונח ה"צ) דנצאר דהוא העתיק הך דינא צטוונת דאו' ונד דקוצר ג"כ
 דרצא ונחזק תירוטו, וקוצר דאיירי צטוונת דאו', ואחרי דר' יוחנן קאי ג"כ בהך שיטה
 ע"כ פסק כן ונכפרי הארכתי הרצה צצאור כל הסוגיא דשם ונדצרי רמז"ס (פ"ג
 נהל' גזילה ואצידה ה"י) ועיי"ה צכ"ז צתשו' הר"ן (ס"י ע') ואין צידי לצאר יותר פה,
 ואלום גם ונדצרי אלה ונוצן דכל הסוגיא הזאת ונמצאת רק עפ"י הך חקירה, ונוצן
 ג"כ דהך חקירה אינה נגבלת עם החקירה הראשונה דהכא לא הוי הספק דנינא דעלמות
 הדבר הוא הנראה רק להיפוך וכ"כ לא הוי הספק ליתן יתרון להנראה, דנינא דנחשבת
 מעלמות הדבר דתונע ציטול כל עוד שיש הנראה, דהכא איירי צאופן לזכא שום
 ציטול דצטוונטיס הלא ישנם על הצגה, ולא שייך בזה ציטול, וגם צרציעית דם שנצלע
 ג"כ יש הרציעית לגונרי, ולא נמערב צדצר דנינא דצטל ולא שייך שם ציטול כלל דהא
 אס ונחכנסה הכקות ויולאה וננה רציעית דם טונאה הגם דהך ונחיתן קוצרת דחזותא

תוארית וכתבתי עפ"י כמה חקירות חדשות בענין לכתחילה ודיעבד ובענין החקירה הנודעת אם יש לחלק בראי' בין לכתחילה לדיעבד דירוע דיש בזה חקירות

לאו ונלמא היל, וקשה דנינא דנטל הדם זככות וע"כ דהלכות הוא דזס לא שייך כלל נדר דציטול ונונילא מוצן דכ"כ אם אין צאפשר לכמוט הדם ונהנגד זכ"י לא שייך זזה כלל ציטול דהא הדם ישנו זנוניאות ורק שנונסו ונתפרדו חלקי' זנ"י ואם נינא לחזותא ונלמא היל י"ל דזה גופא נחשב כעלם ונושות הדבר. והחקירה השלישית אם המראה היא מחלקי העצם היא היא חקירת הפוסקים זענין אם נחערב איזה דבר צאופן דהי' אפשר לומר זזה ציטול ורק שהנראה נדבר האוסר ניכר עוד אם שייך זזה ציטול דהכא לא הוי הספק ונעין חקירה הראשונה אם ניטא דהעצם הוא המראה דכונעט דזולת דם לא שייכת החקירה הילא וכ"כ לא הוי ונעין חקירה השני' אם המראה הוי העצם דזה שייך רק צאופן דליכא ענין ציטול בגוף הדבר ורק נולד שנתפרד ונונס חוקרים אם זכ"י נקרא זאת לדבר ונעט נולד הנראה ול"כ לא הוי יסוד החקירה אם יש יתרון להנראה. אבל ציטול עיקר החקירה היא אם יש עוד יתרון לענין הנראה עד שחשב ציטול צנוקס דלולא זאת [רושס היכר הנראה] הי' שייך ציטול, צאופן דברור הדבר דגם אם נינא דלענין הספק זכ"ק יש להכריע לחזותא ונלמא היל, זכ"י זענין ציטול ישאר הספק על ונקומו וגם אם נניח דיש וניאות להספק הכ"ל, והוא דאם נינא דזכ"ק נפשו לחזותא ונלמא הילא היא יש לספק אולי יש זה עוד יתרון דחשב ג"ס הציטול וכמו הטעם, ורק דגם זכ"ק לא איירו ונעין זה אבל הלא זה צדור דאין שום וקום לפשוט צניכור הספק ציטול ונהך דזכ"ק. וכל וי שיעיין דצרי רבותינו האחרונים ז"ל זענין זה יראה דיש דצדריהם דצרים תמוהים ועירצו עניינים זכ"י, וכן ויה שכתבו איזו ונהאחרונים לחלק צין אם האוסר עשוי לנראה או לא, ג"כ אין לזה שום יסוד דאם נינא דנראה הוי ונעמות העניינים דנעכנת הציטול א"כ י"ל דנעכנת ככל אופן ואם לאו י"ל דככל אופן אינה ונעכנת ועי"ה או"ח (סי' תקי"ג סי"ג) וציו"ד (סי' ק"צ ס"א) וצ"ד וצ"ז וצפרי"ח ועי' (כלל ע"ד אות ז') ושם זנוכמת יעקב (אות ה') וצפנ"ג יו"ד (סי' ק'). והדברים ארוכין והמעייין שיעמוד על עיקרי השלשה חלוקות יראה כי הם אנויתים וצדריים זע"ה, ויראה עד כמה שכוללים דרך ישרה זעניינים האלה, וידיעת החלוקות האלה שייכים לידיעת המושגים, כי החקירה הראשונה היא חקירת מושג התמונה ומושגי המנלחים זעת שהתמונה היא נשואה זנושא, והיות השקפה פרטית והיינו דאז יש להנעייין לחקור על כל ננאל וננאל ונוושג התמונה, ונחלק הנראה והגוון, וידע כי יש לו לחקור על כל ננאל אם התמונה הוא העלם וכשיגיע לדם יראה דלענין זריקה וכיסוי י"ל דהוא ענין עלם. והחקירה השני' והשלישית בכלל הם חקירות השקפת התמונה זעת שהשקפת התמונה היא נושא זפע"ו והיות חקירות כלליות, ורק שהשני' כנכסת תחת השקפת מושג הנוניאות והטעם ונהתמונה [דעל כל מושג ומושג יש לחקור חקירת שארי המושגים וכנושכ"ל] והשלישית כנכסת תחת השקפת מושג השינוי ופרטי ומושג ההפסד ונענין התמונה [דענין ציטול בכלל צארת צפרי דיש בו ונעין מושג השינוי ונעין מושג ההפסד דלפענוים יסודו הוא ענין השינוי דבר הצטל ולפענוים הוא ענין ההפסד ונדבר הצטל ואכו"ל] ויש זזה עוד כמה חלקים [ואחרי שהזכרתי לעיל ענין השקפת הנשוא והפרטות והשקפת הנושא והכללות ראיתי לנאר

רבות ואנכי כתבתי בע"ה בזה גדרים מיוחדים ואכ"מ*) (יד) וכ"כ הכא מתחילה יש לחקור כמה מחיצות גורמים עצמות הבנין והרשות וכאשר נמצא באיזה מקום דבעינן ד' מחיצות, יש לחקור אם כולם שייכים לעצמות הרשות, או איזה שייכים רק לתוארות באופן דגם בלערס לא יאבד שם רה"י לגמרי, ויש מזה כמה נ"מ ועי"ה בטו"ח (ריש סי' שמו"ה) ובכ"י שם (ובסי' שס"ג) ועי' שבת (ו' ע"ב) „ואבאי קרי לי גמורה" כו' ועי"ש ברש"י ברי"ה קמ"ל גמורה, ובתו' ברי"ה ואמאי; ולדברי י"ל דגמורה היא ענין עצמית וממילא מוכח דכל מה שנחסר לזה נחסר לעצמות הרח"י, והא רק לשיטת הרמב"ם עי"ה רמב"ם (פי"ד מהל' שבת היא) ודברי הכ"מ שם ושם (פי"ז היא) ודברי הכ"מ שם ואכ"מ להאריך יותר. ד) „תמונת שטח הנושאים אם מרובעים או עגולים או משולשים". ידוע דיש בכמה עניינים שיש להשקיף ע"ז מאד מצד דיש בכמה עניינים שדתימונת האלה נוגעות מאד לדינא וביחוד יש כמה עניינים שבעינן דווקא שתמונתם יהי מרובע ועגול פסול, ובכל אלה יש לחקור אם הריבוע הוא שייך להעצמיות, או רק להתואר ואינו מבטל העצמיות; ובספרי בארתי עפ"ז כמה סוגיות, ואכ"מ"ל יותר (טו).

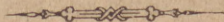
פ"ה נפסקה ההרפסה; נפסקה! ולא נשלמה, כי לא נשלם פה עוד גם הרגומאות מספר השלישי מושגי הנמצאים כי כפי מטרת הספר ותכליתו, חשבתי לבאר כל התוצאות של הכ"ב מושגים בהלכה, ומהג' מושגים שבארתיים אין לידע עוד יתר הי"ט מושגים כי בהי"ט מושגים האלה יש מושגים כאלה שירידעתם מועלת גם לידיעת דרכי הסוגיות, והם כמו כללים כוללים; וכמו בהשקפת מושג המציאות ומושג הקיום, הראיתי בע"ה כי הם מלמדים להבין עומק דרכי הסוגיות בכ"מ, ועוד יש כמה מושגים כהנה; וגם אלו הג' מושגים לא בארתיים עוד כנדרש; וגם חשבתי לכתוב אח"כ איזה חקירות וספיקות בענייני הלכה, ולהראות איך שיש להכניסם תחת המושגים האלה, ואיך שלפעמים יתבררו עי"ז החקירות היותר גדולות, בענייני הלכה, כאשר כבר בררתי זאת לכמה לומדים, ששמעו ממני: דע"י המושגים האלה יש לידע

זזה ונעט. הנה כבר כתבתי כ"פ דכחו שעל כל נושא יש להסקיף השקפת המושגים קן על כן נושא ונושא יש להסקיף השקפת יתר המושגים, וחולס יש לידע דהסדל הוא כן דנעת שהוסקיף יסקיף השקפת המושג על הנושא אז הלא הוא השקפת פרטית דעל כל נושא ונושא יש לחקור כפי שהם חלים עלי' ציחוד וגם אז הם נשואים צהנושא, אזל נעת שישקיף על כל נושא ונושא אז נעשה כל נושא כנו ענין כולל, כי הלא אז יחקר בכלל על המושג הזה בכל נקום שהוא, והוי ונילאל אז המושג כנו נושא צפ"ע והוי אז ענין כללי, והגם דכ"ז צהכרח לכוף יראה דיש לחלק צין ענין לענין, אונס הנ"נ הוא צתחילת נקודת החקירה דנעת שההשקפה היא נשואה הוית צתחילת חקירה פרטית, ונעת שהיא כנו נושא צפ"ע הוית צתחילה חקירה כללית. ושעור כלל זה כי לא צתגזר עוד עד עתה כנדרש והוא כלל נחוץ צענין זה.]. יתר דצרי צענין השקפה זו לא אוכל להעתיק פה.

(*) נכחן וחי"ך יצאו הסערות צראש ח"ג וצכ"נ שיש צפנים אות סגור כזה () ידע הקורא כי יש ע"ז הערה ועיין צראש ח"ג.

דרכי הבירור של כל החקירות בהלכה; ושאלו ממני, כמה חקירות, אשר בתחילת
ההשקפה אין להם שום שייכות להמישגים, ובע"ה הראיתי להם איך שהם נכנסות
תחת המושגים, ואיך שע"ז יקל אח"כ להפיץ אור הבירור עליהם, כי הם מצמצמים
נקודת העיון כי ע"י ידע המעיין כמה לשום בה עיונו, וע"ז יגיע אל הבירור. וידעתי
עד כמה שהי' לי נחוץ להדפיס עתה כ"ז אבל מצד כמה סבות לא הי' בידי בשו"א
להדפיס כ"ז ול"ה הישועה, אתה הי' החורר לב וכליות! לפניך נגלו כל תעלומות
לבבי; הן אתה הי' ידעת כלה, ידעת כי בתם לבבי, ובנקיון כפי, הנני עובד עבודתי
הקדושה הזאת, — בתם לבבי לא לשם גאות וכבוד, ובנקיון כפי לא לאהבת הבצע
והכסף, כי יותר מכפי שהם רחוקים במציאות הם רחוקים עוד מרעיונותי "מגמתי
ותכליתי הוא להגדיל ולרומם תורתך הקדושה, ולהאדיר ולפאר כבוד חז"ל הקדושים
והטהורים, הי' נא הי' בעזרי, מעשי ירי אל תרף, ויהי נועמך עלי ומעשי ידי תכונן
אל תמשני ואל תעזבני אלהי ישעי חנני וענני כי אתה שומע תפלת כל פה.

המחבר

B

270.

II.